

JOHN WARBURTON sr. 1776 - 1857

HET EVANGELIE VAN EEN VERBONDSGOD

Een en twintig preken

En

**Drie-entwintig bevindelijke brieven van
John Warburton**

Zo getrouw mogelijk uit het Engels vertaald door mej. B. T. Visser

Boekbinderij en Uitgeverij Snoek - Ermelo – 2004

Zie J.R. Broome. John Warburton. Dienaar van een Verbondsgod.

**STICHTING GIHONBRON
MIDDELBURG
2023**

INHOUD

EEN EN TWINTIG PREDIKATIES

1. De treurige vertroost. Matthéüs 5:4: 'Zalig zijn die treuren'.
2. Een gebed van David. Psalm 51:12-14: 'Scheep in mij een rein hart, o God, en ver nieuw in het binnenste van mij een vasten geest. Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heiligen Geest niet van mij. Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij'.
3. Troost voor armen en nooddruftigen. Psalm 40:18: 'Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de Heere denkt aan mij, Gij zijt mijn Hulp en mijn Bevrijder: O mijn God! vertoef niet.'
4. Gemeenschap aan het lijden van Christus. 2 Korinthe 1:7: 'En onze hoop van u is vast, als die weten, dat, gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, gij ook alzo u gemeenschap hebt aan de vertroosting'.
5. De verdrietelijkheden van de weg. Numeri 21:4b: 'Doch de ziel des volks werd verdrietig op dezen weg.'
6. De getrouwheid van des HEEREN Woord. Numeri 11:23: 'Doch de Heere zei tot Mozes: Zou dan der Heeren hand verkort zijn? Gij zult nu zien, of Mijn woord mi wedervaren zal, of niet'.
7. Het Koninkrijk Gods. Mattheüs 6:13b: 'Want Uw is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, in der eeuwigheid. Amen'.
8. Sion niet begeven noch verlaten. Psalm 94:14: 'Want de Heere zal Zijn volk niet begeven, en Hij zal Zijn erve niet verlaten'.
9. Wachten op God. Jesaja 30:18b: 'Welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten'.
10. De goedertierenheid des HEEREN. Nahum 1:7: 'De Heere is goed, Hij is ter sterkte in den dag der benauwdheid, en Hij kent hen, die op Hem betrouwen'.
11. Droefheid en blijdschap. Johannes 16:22: 'En gij dan hebt nu wel droefheid, maar Ik zal u wederom zien, en uw hart zal zich verblijden en niemand zal uw blijdschap van u wegnemen'.
12. Geestelijke zegeningen in de hemel in Christus. Eféze 1:1-4: 'Paulus, een apostel van Jezus Christus door den wil van God, den heiligen die te Eféze zijn, en gelovigen in Christus Jezus. Genade zij u en vrede van God onzen Vader en den Heere Jezus Christus. Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus. Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde'.

13. De IIEERE zal wat nieuws maken. Jesaja 43:18,19: 'Gedenkt der vorige dingen niet, en overlegt de oude dingen niet. Zie, ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten; zult gijlieden dat niet weten?'

14. Het goede en de weldadigheid. Psalm 23:6a: 'Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens'.

15. De getrouwe Belover. Hebreëen 10:23h: 'Want Die het beloofd heeft, is getrouw'.

16. De ootmoedigheid van Gods volk. Matthéüs 18:14: 'Alzo is de wil niet uws Vaders, Die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren ga'.

17. Goddelijke verborgenheden. 2 Korinthe 6:10: 'Als droevig zijnde, doch altijd blijde; als arm, doch velen rijk makende; als niets hebbende en nochtans alles bezittende'.

18. De kracht des gebeds. Handelingen 21:5b: 'En aan den oever neerknielende, hebben wij gebeden'.

19. De liefde vergaat nimmermeer. 1 Korinthe 13:8: 'De liefde vergaat nimmermeer'.

20. De goedertierenheid Gods. Psalm 36:11 a: 'Strek Uwe goedertierenheid uit over degenen die U kennen'.

21. 'Jezus zeide tot hem: Ik ben de Weg en de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij.' Johannes 14:6. Overgenomen J.R. Broome

INHOUD

TWINTIG BRIEVEN. Blz. 164

1. In Uw licht zien wij het licht
2. Christus alles in allen
3. Zonder Mij kunt gij niets doen
4. Een teugje van de goede oude wijn
5. Het hart des wijzen maakt zijn mond verstandig
6. En met het kwade alzo maakt dat het mij niet smarte
7. Ik weet in Wien ik geloofd heb
8. Uw opzicht heeft mijn geest bewaard
9. Genade kroont het werk.
10. De HEERE regeert
11. De worm uit zijn hol
12. Gij zijt onze Pottenbakker, en wij allen zijn Uwer handen werk
13. Het heil is des HEEREN.
14. Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.
15. Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid
16. Een, uit genade, verlost zondaar
17. Een verbondhoudend God
18. Een armlastige
19. Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen
20. Maar ik ben een worm en geen man

21. Zonder mij kunt gij niets doen.
22. U dan, die gelooft is Hij dierbaar
23. En met het kwade alzo maakt dat het mij niet smarte!

INLEIDING

Voor velen onder ons is de naam John Warburton geen vreemde klank meer, daar we immers reeds kennis gemaakt hebben met zijn levensbeschrijving "Weldadigheden van een Verbondsgod". Warburton werd geboren in 1776 te Stand, ongeveer vijf mijl van Manchester in Lancashire.

Zijn ouders waren arme mensen, en zijn moeder vreesde de Heere. Toen Warburton getrouwd was wist hij ook wel wat het zeggen wilde om gebrek te lijden. Als wever viel er niet veel te verdienen. Met een talrijk gezin was het altijd op en tekort. Maar als de nood het hoogst was, kwam de Voorzienigheid tussen beide, en bracht weer uitkomst.

Het behaagde de Heere, John staande te houden toen hij nog jong was. Ook zijn ziel was ingebonden in het bundeltje der levenden bij de Heere. Hier leert ook hij, wat het geestelijk leven betreft, wat duisternis zeggen wil. Maar ook werden hem dikwijls Zijn toelachingen vergund. Van zijn eigen hand lezen wij: "Gedurende twaalf maanden was het voor mijn ziel niets anders dan blijdschap en vrede". Was daarop niet van toepassing: "Word ik wakker, zo ben ik nog bij u". "De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord dat uit de mond Gods uitgaat". Ook vijandschap werd hem niet bespaard. Niet in 't minst van dwaze maagden, een lamp van belijdenis, zonder olie. "Want als zij dit doen aan het groene hout, wat zal dan aan het dorre geschieden?" Maar de "leeuw" lag ook voor Warburton aan de ketting, als hij dat maar zien mocht!

Zo werd dit uitverkoren vat, in veel onderwezen. Om later, anderen uit eigen bevinding - niet van horen zeggen - te leren. Want het beliefdde het Opperwezen Warburton te bekwamen tot herder en leraar. Hij mocht voorgaan in de bediening des Woords onder de Strict Baptisten. Toen ging er een zaaier uit om te zaaien, hetzij in eigen oog onder veel gebrek en tekort. Toch mocht er veel zaad in goede aarde vallen. Hetwelk nederwaarts wortelde en opwaarts vrucht droeg.

In 1809 of 1810 bracht de gemeente in Rochdale een beroep op hem uit, hetwelk hij aannam. De tweede standplaats was Trowbridge, waar hij tot zijn dood gestaan heeft.

In 1857, op de leeftijd der zeer sterken, was ook voor Warburton de tijd daar, dat de Heere hem tot Zich nam. Zijn laatste woord was "Hallelujah!", en hij mocht ingaan in de vreugde zijns Heeren. Zijn stoffelijk overschot werd ter aarde besteld, in een door zijn Meester geheiligd graf. Op de dag dat hij begraven werd, waren alle winkels in Trowbridge gesloten. Ook wij mogen nu kennis nemen van tien zijner preken, alsmede van een aantal bevindelijke brieven. Mocht de Heere deze met Zijn onmisbare zegen achtervolgen. Alsmede nog gebed vergunnen - een kleine wolk als eens mans hand - om zulke arbeiders in Zijn oogst uit te stoten, die de kudde voeden zullen met wetenschap en verstand. Wellicht dat dit bundeltje gevolgd zal worden door meerdere. Dat het leven van Warburton, die bedeed was met kinderlijke vrees, nog tot jaloersheid mocht verwekken. Ook o.a. die kostelijke kinderen Sions, tegen fijn goud geschat, en nu gelijk gerekend zijn aan de aarden flessen. Om uit genade weder te keren tot de Heere.

VOORWOORD

(bij het tweede tiental)

Dit tweede tiental preken met de brieven werd vertaald voor de armen, die hongeren, de wenenden, de gekrookte rietjes, de rokende vlaswieken, voor de vreemden die niet van het volk Israël zijn, voor het zoogkind wiens tong aan het gehemelte kleeft van dorst, voor de kinderkens die brood eisen en waar niemand is die het hun mededeelt, voor de bedroefden om der bijeenkomst wil. Zegen Gij dan, uit genade, het werk onzer handen: 'Want Gij hebt hen U tot een erfdeel afgezonderd, uit alle volken der aarde'.

Werkendam, Mej. B.T. Visser

1. DE TREURIGE VERTROOST

Zalig zijn die treuren' Matthéus 5:4.

De Engelse tekst luidt: 'Gezegend zijn die treuren'.

Wat is het dan een zegen om een treurende te zijn! Wat de treurenden ook mogen denken, wat de treurenden ook mogen zeggen, wat de treurenden ook mogen geloven of vrezen, God zegt dat ze 'zalig' zijn. Hij maakt geen abuis, want Hij is God; en Hij kan niets dan waarheid spreken. Er is nooit enige onzekerheid; wat Hij zegt, vervult Hij, het staat voor eeuwig en altoos vast. 'Zalig zijn die treuren'. Er zijn vele tijden dat treurigen zo niet denken, menigmaal geloven zij het niet; maar dat doet er niet toe. Er zijn tijden en stonden dat God het hen te zien zal geven, ja, dat zij zich mogen verheugen in hun God.

Met de hulp van God zullen we trachten enige der zegeningen aan te tonen waarmee de treurigen gezegend worden.

1. Deze treurenden worden gezegend met licht en leven van God in hun zielen.

Welk een grote zegen is dat! Al het gepraat zonder het licht en het leven Gods zijn slechts ledige woorden, en het strekt alleen tot opgeblazenheid. Wat is het gebed zonder licht en leven van God? Het is slechts het ratelen der lippen. Wat is het prediken zonder het licht en leven van God, dan louter een ledige klank? Het licht en leven van God zijn de zegeningen die alle weldaden Gods aan het hart verzekeren. Wij zijn er zeker van dat het licht en leven van God in het hart moeten zijn al eer ooit een mens kan 'treuren'. Want een dode kan niet treuren, een dode heeft geen gevoel. Maar als het licht en leven van God het hart binnentreden, en in de ziel wonen, is dat een zegen die nooit gesmoord kan worden, die nooit overwonnen kan worden. Het blijft, blijft eeuwig in stand. God zegt: Het is 'het eeuwig leven', 'het eeuwig licht', 'een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven'. Dus hier is een rijke zegen. Nu ontdekken het licht en leven van God de treurige eraan, wat hij is. Het licht en leven ontdekken hem aan zichzelf en ontdekken hem God, in die mate die God goed en gepast acht, alsmede leven om het waar te nemen, zodat het 'het licht des levens is'. En als de treurige hier komt, en een blik in zichzelf mag slaan, en zijn laagheid ziet, zijn ondankbaarheid, zijn afdwalingen, zijn hoogmoed, zijn verharding, zijn laatdunkende gevoelens en de verschrikkelijke werkingen zijns gemoeds, o, wat heeft hij dan hier bij tijden smart van! Wat treurt hij over zijn laagheid, tegenover de goedheid, de barmhartigheid, de vriendelijkheid en het medelijden Gods.

Er zijn tienduizenden godsdienstige belijders met Calvinistische hoofden en een kijk op de leer, die hiervan niets meer kennen dan een jong veulen. Ze zeggen: 'Dat is iets voor mensen die weggevoerd worden met niets anders dan vleselijke wind.' Maar treurenden hebben deze bevinding. En ze hebben duizend maal liever de waarnemingen van hun walgelijkheid, om die in het stof te bewenen, dan dat ze alleen maar hoofdkennis zouden hebben, en niet het leven Gods in hun harten. Ik geloof, dat God hen zo'n waarde leert hechten aan de onsterfelijke zegeningen van Zijn eeuwige Waarheid, dat ze liever iets zouden lijden dan bedrogen te worden en weggevoerd met een ledige leerstelling, zonder het onderwijs of de kracht van Gods Geest. Als de treurige een blik in zichzelf krijgt te slaan, alsmede het leven Gods in de ziel om het te gevoelen, hoe smart het hem! Hoe is zijn ziel neergebogen!

Wat zegt hij? 'Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheel aan mij; maar wonden, en striemen en etterbuilen'. Hij schreeuwt: 'O, ellendige die ik ben! Beest dat ik ben! o, welk een ellendige, onwetende, onwaardige, dwaze, afdwalende, goddeloze, helverdiende

zondaar die ik ben!' Hij treurt omdat hij het in zijn hart waarneemt. Waar het licht en leven van God in de ziel zijn, is het die zegen die de ziel de afschuwelijkheid van de zonden leert zien en gevoelen, en het hart van de zonden leert walgen.

Een mens die het gezegende licht en leven Gods in het hart omdraagt en de zonde achterna gaat, kan het niet met voldoening indrinken! Dan zou het Woord Gods geen waarheid zijn. De treurige heeft genoeg in zichzelf te zien en waar te nemen. De zondigheid van zijn hart, het struikelen van zijn tong, de ondankbaarheid jegens Gods weldaden, de boze driften die soms oprijzen, de overhaaste uitdrukkingen, de zondige waarnemingen die hij aan geen sterveling durft te noemen, doen hem in zak en as gaan. En hij treurt erover voor God, en belijdt het.

Heeft u deze dingen nooit gehad? Weet u er iets van wat het is om te treuren? Indien niet, dan heeft u niet Gods zegen van licht en leven in uw harten, hoe u er ook over praat, en hoe u er ook over denkt, en wat anderen dan ook van u mogen denken of zeggen, en hoe u ook anderen tot nut mag zijn. U kunt nuttig zijn voor Gods volk en Gods kerk. U kunt wel van zoveel nut zijn als een steiger voor een gebouw is. Maar als het gebouw gereed is, wordt de stellage afgebroken; het is geen deel van het gebouw.

Indien u niets van treuren afweet, bedroefd zijn, zuchten, belijden en uzelf haten vanwege uw zonden tegen God, dan heeft u niet de zegen van Gods licht en leven in de ziel.

2. *'Zalig zijn die treuren', want deze zijn gezegend met honger, een weeklagen, een verlangen, een hijken, een begeerte naar Christus*, de Heere van leven en heerlijkheid, dat zij door Hem onderhouden mogen worden, uit Hem leven, Zijn vlees eten en Zijn bloed drinken, en ervaren dat Hij hun God en Zaligmaker is. Elke treurende ziel heeft deze zegen. Ik bedoel niet, dat zij deze zegening elk moment heeft. Dat zij deze zegen onafgebroken in beoefening heeft: Een honger naar en om Christus. Een smeken aan Hem om binnen te komen, om de deur te openen en in haar hart te wandelen. Nee, soms is de treurige ziel zo droog en dood in haar gevoelen, en zo onvruchtbaar in haar hart, als een onvruchtbare heide. En soms vreest zij dat zij precies als een boom is, 'ontworteld', 'tweemaal gestorven'. Zij vreest dat het leven Gods niet in haar hart is. Maar het is er. Het is het licht en het leven van God die haar deze waarneming geven. Die haar staat te zien geven. En op Gods tijd krijgt zij weer die honger. En hoe wordt zij daar gebracht?

Wel, de ziel krijgt, door de Geest van de levende God, te zien en waar te nemen dat er geen ander voorwerp is dan Christus, hetwelk haar hart voldoen kan. Zij wordt van de mensen afgesneden, van zichzelf afgesneden, afgesneden van een werkverbond, afgesneden van elk voorwerp onder de hemel, afgesneden van haar eigen hulp, afgesneden van elke hoop; haar hart hijgt om Christus' komst in de ziel en om het gezegend getuigenis dat Hij de hare is, en dat Christus in haar is.

Haar hart schreeuwt naar Christus, 'zoals een hert schreeuwt naar de waterstromen'. Dit is een zegening, de zegen van God. Een natuurlijk mens is niet met deze zegen bedeeld. Een mens die dood ligt in de zonde heeft deze zegen niet. 'Och!' zegt u, 'een hongeren, een verlangend hongeren, hoe kan dit een zegen zijn?' Wel, de arme ziel ziet dit niet als een zegen, maar het is een zegen.

Heeft u dit niet letterlijk zo bevonden met uw lichaam? Indien u geen honger had en het eten kwam op tafel, hebt u ernaar gekeken, het geroken, en geproefd, maar niets was smakelijk. U kon nergens van genieten. Het scheen niet aantrekkelijk voor uw smaak te zijn. Het was alsof die rijkvoorziene tafel een schijnvertoning was; uw honger was weg, en u kon uzelf geen eetlust geven. Maar als u honger hebt en lang gevast hebt, hoe zoet smaakt het dan, is het niet? Het is een algemeen gezegde aangaande natuurlijke dingen, dat het goed is, eetlust te hebben! Men heeft mij menigmaal aangeraden voor het eten een wandeling in de buitenlucht te maken, als middel om een goede eetlust te krijgen. Als er voldoende te eten

is, is het goed om honger te hebben. Maar het is allertriest om met goede eetlust en grote verwachtingen te komen, en niets te vinden dan het tafellaken, messen en vorken en geen eten.

De honger zelf is de zegen niet, alleen de honger zonder iets wat verzadigen kan. Maar als de treurende deze honger heeft, is God voor hem het feest aan het bereiden. God ontledigt hem van de wereld, ontkleedt hem van zichzelf, brengt hem uit elke toevlucht der leugen, om te laten zien en te gevoelen dat hij zonder Christus een vervloeking is. En dat niets dan de inkomst van Jezus Christus in zijn hart, als zijn God en Zaligmaker, zijn hongerige ziel kan verzadigen. Dit is een zegen. Want indien er een arme ziel is die zulk een honger naar Christus heeft, en naar Christus hijgt, verlangt naar Christus, dorst naar Christus, dan zal Hij verschijnen. Ach! het duurde maanden en maanden, en ik dacht dat ik Hem nooit zien zou. Dat Hij nooit mijn hart tevreden zou stellen. Maar Hij deed het. Hij zegt: 'Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden'.

Niemand anders kan deze hongerige zielen verzadigen. Nee, alle mensen in de wereld niet, noch alle knechten van God, noch al de preken die u bij hen in de hand stopt, noch alle gebeden van godvrezende mensen, noch alle getuigenissen die de mens uit Gods Woord aan moge dragen. Het is alleen God Zelf Die het doen kan. Het is de zegen van God Die deze treurigen, die van elk ander voorwerp afgesneden zijn, deze honger naar Christus geeft. Alleen Christus, om Hem in hun harten als hun God en Zaligmaker te leren kennen.

Natuurlijke mensen kunnen veel natuurlijke overtuigingen hebben, en veel vrees voor de hel, een grote schrik voor de hel. Ze kunnen God aanroepen om genade, om hen van de hel te redden. Ze kunnen Gods volk smeken om voor hen te bidden, of God hen zalig wil maken. Ze kunnen ernstig in hun gebeden zijn, want ze gaan werkelijk niet graag naar de hel, naar die plaats die uitgebeeld wordt als, 'waar de worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt'. Maar om nu honger naar Christus te hebben, dat Hij intrek in het hart neemt. Om naar Zijn bloed te verlangen, Zijn liefde, Zijn gerechtigheid, en om te schreeuwen 'zoals een hert schreeuwt naar de waterstromen'. Naar Hem te schreeuwen om tot hun ziel te spreken, daar hebben zij niets van. Dit is een van God gegeven honger; een zegen die van God komt.

3. 'Zalig zijn die treuren', want God verlaat hen niet met deze zegen van honger.

Maar Hij zegent hen op Zijn eigen tijd met de verzadiging van die honger. Dan zegent Hij die honger met de kost die Hij daarvoor bereid heeft. Wat zegt Hij? 'Ik zal haar kost rijkelijk zegenen'. U ziet, dat wij dominees de zegen niet mee kunnen delen. Wij zijn louter dienaren van Gods huisgezin, de prinsen en de prinsessen, om hen te vertellen waar de Heere in voorzien heeft, alsmede de rijke genade bereid door Hem. Het is de Heere Die het in het hart spreken moet: 'Ik zal rijkelijk zegenen'. Hij zegt: 'Haar kost, haar nooddriftigen zal Ik met brood verzadigen'. Maar wanneer? Hij zegt: 'Er is een tijd om Sion genadig te zijn'. Hij zegt: 'Want het gezicht zal nog tot een bestemden tijd zijn; zo Hij vertoeft, verbeid Hem; want Hij zal komen; Hij zal niet achterblijven. Wanneer gaf God een steen aan een kind die om brood vroeg? Of indien hij Hem om een vis zou bidden, zou Hij hem dan een slang geven? 'Indien gij die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven den-geenen, die ze van Hem bidden'.

Ja, Hij geeft Zijn Heilige Geest aan hen die erom vragen. Hij verkondigt ons dat Hij de hongerige met goederen vervult, en dat Hij de rijken ledig wegzendt. Ja. Hij heeft de dorstige ziel verzadigd, en de hongerige ziel met goed vervuld'.

Zo staat deze zegen voor de treurige vast. Op Gods tijd zal hij het stellig krijgen. Welk een zegen is dit, als God het in het hart legt, wanneer God de Heilige Geest Jezus, als het Brood Gods, openbaart. Als de Heere de ziel zegent en haar in het geloof leidt van Zijn lijden, Zijn dood, Zijn bloed, Zijn liefde, Zijn gerechtigheid, Zijn heerlijkheid, welk een eten van Zijn

vlees en drinken van Zijn bloed! Wat een leven, liefde, verlustiging, welk een vermaak, verrukking, vreugde en vervoering!

Hij eet en drinkt; zijn honger is verzadigd, en hij zegt: 'Mijn beker is overvloeiende'. Ja, de Heere lacht toe en zegt: 'Eet, vrienden, drinkt, en wordt dronken, o liefsten!' Dit is een zegen die rijk maakt; en Hij voegt er geen smart bij.

Als een mens deze zaligheid in hart en ziel geniet, dan is al wat krom is, recht. Al het hobbelachtige wordt tot een vallei, alle bergen tot een vlak veld, en alle dalen zullen verhoogd worden. Elke belofte in de Bijbel hangt als druiven. Elke stap waarin hij ooit geleid werd is allemaal van God. Schoonheid en heerlijkheid schijnen in alles. Alles wat ooit plaats vond, is vlak en goed als God Zich vertoont, en het hart Zijn heerlijkheid waarneemt. Er is dan geen verstoring in de ziel. Want als God vrede geeft, wie kan dan verstoren?

Heeft u dit ooit gehad, treurige? Bent u immer hiermede in uw hart gezegend, op Hem te zien Die gij doorstoken hebt? Om dan te treuren om uw goddeloosheid, dat u de Heere van leven en heerlijkheid doorstoken hebt. En gevoelt u uw ziel verzadigd met Zijn goedertierenheid? Wat er ook mag gebeuren, welk een reilen en zeilen ook, welk een op en neer, God zal u veilig Thuis brengen. Hij zal. Indien u menige donkere nacht op de reis hebt, God zal u tenslotte zaligmaken; want Gods zegen is een eeuwige zaligheid. Er is een arme treurige, die nooit deze zegen gehad heeft. U weet wat het is om honger naar Christus te hebben. U weet wat het is te schreeuwen om deel aan Zijn bloed te mogen krijgen. Om van elk ander redmiddel ontdaan te worden.

En of u nu verloren gaat of zalig wordt, u kunt nergens anders op zien. Maar u bent nooit gezegend geworden met dat dierbaar geloof dat kan zeggen: 'Abba, Vader', 'Mijn Heere en mijn God'.

Ik kan u vertellen: U zult het krijgen. Zo zeker als u met honger gezegend bent, zo vast als u nooit zonder dat, verzadigd zou kunnen zijn, zult u het krijgen. God heeft u tekenen daarvan gegeven. Hij heeft u er een belofte van gegeven. Als Hij het niet voor u bestemd had, zou u nooit de belofte daarvan in uw hart gekregen hebben, om uw hart te verbreken en om u, als een klein kind, aan Jezus' voeten te brengen. Om Hem te vertellen dat u Zijn aandacht niet waardig bent.

Als Hij alleen uw ziel maar eens op wilde beuren, zou u zo blij zijn, dat u kon zeggen: 'Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde!' Maar, zegt de ziel, 'ik zou willen dat Jezus zei: 'Ik heb u liefgehad'. Ik weet dat ik Hem liefheb. Ik weet dat mijn ziel in liefde tot Hem uitgaat. Ik weet dat er niets is dat mij bevredigt dan Christus. Maar mijn begeerte is, dat Hij tegen mij zegt: 'Ik heb u lief. Kunt u in alle Bijbelboeken vinden dat er ooit een ziel geweest is die Christus liefhad, dan dat Hij die ziel liefhad? De liefde is uit God; het ligt niet in het schepsel om Hem lief te hebben, en het is geen natuurlijk werk. En God zegt: 'Ik heb lief, die Mij liefhebben'. Hij heeft er u bij tijden de blijken van gegeven door u met hoop te zegenen. Heeft u soms deze tekst niet gevoeld: 'Wat buigt gij u neder, o mijn ziel! en wat zijt gij onrustig in mij. Hoop op God; want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen Zijns aangezichts?'

Heeft uw ziel bij tijden niet gefluisterd: 'Het is goed, dat men hope, en stille zij op het heil des Heeren?' Dit zijn droppelen uit de Fontein. Dit zijn blijken van Zijn dierbare, liefhebbende barmhartigheid als uw God en uw Zaligmaker. En wanneer Hij u de kentekenen gegeven heeft, zal Hij u, op Zijn eigen tijd, tot de volle genieting brengen. Indien het nu niet is, zal het bij de dood zijn. En als het dan niet is, zal het in de heerlijkheid zijn. Het zal op Zijn tijd zijn.

'Ach! maar', zegt u, 'heeft u dat een zegen gevonden als u honger had?' Mijn vrienden, God heeft Zijn Waarheid beter uiteengezet, dan wie dan ook in de wereld dat kan. God beeldt het op deze wijze uit: het lichaam doen hongeren en dorsten en de ziel doen hongeren en dorsten,

en dan voeden en genieten. Welnu, iedereen met gezond verstand, met een natuurlijk leven, kan vertellen hoe verdrietig en pijnlijk het is om honger te hebben en niets te eten te hebben. Een boerenjongen kan vertellen dat hij niet naar school hoeft te gaan om te leren wat honger is, noch om te leren wat verzadiging zeggen wil.

Ik heb hem menigmaal gadeslagen en geglimlacht als ik hem zag eten als hij afgemat uit het veld kwam. 'Wel', zegt u, 'veronderstel dat er slechts enkele kruimels op tafel zijn. Zijn kruimels voor hem een zegen?' Ik zal u eens vertellen wat die kruimels doen. Deze geven hem juist een proefje, en doen hem des te meer verlangen, des te meer snakken, des te meer hongeren. Want de eetlust moet verzadigd zijn om zijn begeerte te stoppen. En ik ben nooit bevreesd dat de eetlust en het vurig verlangen stoppen zullen, al eer zij door Christus vervuld zijn.

Sommige mensen zijn bang om te prediken dat de arme hongerige ziel een kind van God is. Zij zeggen: Er zijn geen redenen om haar als één van Gods kinderen te zien, al eer zij tot de volle verzekering des geloofs komt, dat Christus voor haar gestorven is. Er is mij wel verteld dat ik de mensen tevreden stel, en hen verzadig in hun hongeren. 'k Heb in heel mijn leven zo'n onkunde niet gehoord. Een levend mens verzadigen met honger? Dode mensen hebben nooit honger. U mag eten in de mond stoppen, maar ze kunnen niet kauwen, of voor de neus houden, maar ze kunnen niet ruiken, of in hun hand, maar ze kunnen niet bewegen. Maar niets kan een levend mens, die honger heeft, verzadigen dan eten.

Niets kan een levende ziel verzadigen dan met hetgeen Jeremia had: 'Als Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten, en Uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten'. Arme zielen die slechts kruimels gehad hebben, en druppels en proefjes! Zij blijven honger houden, blijven roepen en snakken. Want God heeft beloofd: 'Mijn Woord, dat uit Mijn mond uitgaat, zal niet ledig tot Mij wederkeren'.

4. Die treuren zijn gezegend met vele nuttige waardevolle, nodige benauwdheden, droefheden en verdrukkingen.

Er is inderdaad geen enkel ding dat ooit van God als Vader aan Zijn dierbare kinderen gezonden is, dan waar Gods zegen aan verbonden is. Zij zijn gezegend; en ze kunnen nooit vervloekt worden. God zendt uit oneindige wijsheid een verscheidenheid kruisen, om de vleselijke oogmerken van Zijn volk af te breken, om hun vleselijke plannen te verijdelen, om al hun vleselijke hardheid uit te houwen, en om al hun kastelen en verheven denkbeelden af te breken.

Elk kind van God heeft een hoogmoedige natuur, een natuur die onafhankelijk is, een natuur die van voorspoed houdt, een natuur die van achtbaarheid houdt en niet graag aan iemand iets verschuldigd is. Maar het is Gods wil, dat Zijn dierbare kinderen van elk voorwerp ontdaan zullen worden, behalve van Hemzelf. En om wijze redenen en doelen zendt Hij benauwdheden. Soms beproevingen in de voorzienigheid, verliezen aan de rechter- en linkerhand, waardoor de arme man met niets anders bedreigt wordt dan met het werkhuis. Dan zegt de duivel: Ah! waar is uw Christelijkheid? Waar is uw God? Heeft u geen honderden keren gebeden of God een weg in de voorzienigheid wilde banen? Waar zijn uw gebeden en waar blijft de verschijning van uw God? Dan wijst hij de arme ziel op de bureu en zegt haar eens naar de bureu te kijken. Die zijn goddeloos en hebben geen vreze Gods voor hun ogen, in alles hebben ze voorspoed. 'En', zegt de duivel, 'hoe kunt u bewijzen dat er een God is, Die de hemelen bewoont?' En de arme ziel waggelt heen en weer.

Soms zendt God hierachter verdrukking in gezin. Soms ontvalt het liefste voorwerp op aarde. Soms komt verdrukking met zulk een geweldige duisternis in de ziel, waardoor zo Zijn aangezicht verborgen wordt. Alles schijnt dan zo tegen het kind van God, dat het uitroept: 'Mijn ziel verkiest de verworping en de dood meer dan mijn leven'. 'Wat nu!' zegt u, 'noemt

u dit zegeningen?' Dat doe ik, het zijn zeer waardevolle zegeningen, prijzenswaardige zegeningen.

'Wel', zegt een ziel, 'voor Gods volk kan dat zo wel zijn, geloof ik. Maar ik vrees dat ik niets dan een huichelaar ben, en God stuurt dit allemaal als oordelen'. Zo'n ziel heeft wel wat anders te doen, dan erover denken, wat verdrukkingen voor andere mensen zeggen wil. Wanneer zij op zulke plekken komt als deze, heeft zij genoeg met zichzelf te stellen. Zij verlaat elk ander, wegens haar benauwdheden, haar droefheden, haar smarten. Deze dingen grijpen haar wel zo aan, dat zij strijdt en raast. En zij is ongerust. Soms zegt zij: 'Ik wil God nooit meer aanroepen. Ik wil niets meer met Godsdienst te maken hebben. Het is allemaal een ledig spel'. Zij zegt: 'Ik wenste dat ik nooit mijn mond over God of godsdienst opengedaan had'. Haar wond is als een beer die van haar jongen beroofd is; zoals de profeet zegt: 'Wij brommen allen gelijk als de beren'.

Dan, in plaats van op deze dingen te zien als zegeningen, ziet zij ze voor vloeken aan, vreest ze als vloeken, ducht ze als vloeken. Maar zo is het niet, het zijn zegeningen.

Ik zal u vertellen hoe dit onder Gods hand werkt. Op zichzelf zal het nooit anders werken dan toorn en ellendigheid. Maar als er Gods genade in meekomt, zoals de apostel zegt, dat degenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, geeft Hij de ziel de ledigheid van elk onderwerp te zien, behalve Hemzelf. En laat Hij zien dat er geen rust is dan in Hem. God ontbloot haar van elke bron behalve van God. God brengt haar tenslotte met geheel haar hart, met heel haar druk en al haar zorgen ertoe, om zichzelf en alles wat zij heeft op de Heere te werpen. En wanneer zij, door Gods goedertieren Geest, daar gebracht is om zichzelf en al het hare op Gods beloften te werpen, welk een zegen is dat!

Als God de ziel hier brengt, leert Hij haar wat te zeggen. De Heilige Geest legt woorden in haar hart en mond. De arme ziel komt als een klein bezwaard kind, gewond van het hoofd tot de voeten, en zegt: 'O Heere, ik ben niet waardig dat U aandacht aan mij schenkt. Ik ben een arme dwaas. Nee, ik verdien de hel; maar hier ben ik, van elke bron afgesneden, en wilt U een arme bedelaar wegsturen? Wilt Gij U van Uw belofte afkeren? U keek naar de arme Bartimeüs, die aan de kant van de weg zat. Gij gedacht aan de arme vrouw, die slechts 'een hond' in Uw oog was. Ze wilde maar onder de tafel zitten en de kruimkens hebben. U gedacht aan de armen en nooddriftigen oudtijds; wilt U Uw rug keren naar zo'n ellendige als ik? En dan komt zij een weinig verder, zij pleit op Gods belofte en zegt: 'Hebt U niet gezegd: Werp uw zorgen op de Heere, en Hij zal u onderhouden?' De arme ziel komt met zoveel vrijheid, en zij zegt: 'Heere, onderzoek mij,werp ik het niet op U? Kijk ik naar een vleses arm? Kijk ik naar de een of andere bron? Hier ben ik; wilt U mij weigeren? U hebt gezegd: En roep Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren'.

Zo komt de ziel met al haar benauwdheden tot God. En God ontsluit op de duur zoet Zijn genade. Op welk een zoete wijze werkt de Heere! Wanneer Hij de ziel neerbuigt met benauwdheden, smarten en droefheden, en Hij haar van elke bron, behalve Hemzelf, afgesneden heeft, dan legt God de beloften in haar hart, brengt haar tot God, en leert haar wat zij zeggen moet. Zij zegt: 'Hebt Gij niet gezegd: Maakt Mij indachtig? En wilt Gij een doof oor tot mij keren?' Op den duur opent God Zijn mond, en spreekt, en zegt: 'Het is geschied naar uw verzoek, het is gedaan naar uw bede'. En de last en de zorgen vallen van de treurige af.

De goedertierenheid, weldadigheid en barmhartigheid van zijn God in zijn verlossing heiligen zijn kruisen, alsook zijn verliezen om Gode eer toe te brengen. Hier is hij zevenmaal gereinigd tot eer en heerlijkheid Gods. De godsdienst van sommige mensen werkt niets in verdrukking uit, enkel opstand, niets dan ellendigheid. Verdrukkingen op zichzelf werken niets uit dan opstand. Het vlees kan geen verdrukkingen verdragen, kan geen kruisen verdragen; hoogmoed strijdt er tegen. Maar bij Gods kinderen, als God het overneemt, keert

de gevangenis, en zegent Hij de ziel met een verlossing. Welk een zegen zijn dan verdrukkingen!

Wanneer dit het geval is, kan de ziel met David zeggen: 'Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest; opdat ik Uw inzettingen lere'. Zij kan verstaan wat de apostel zegt: 'En alle kastijding, als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn; doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid dengenen, die door dezelve geoefend zijn'. Hoe zoet is het voor zulke zielen als ze in die kostelijke zegen mogen komen, om met de apostel Paulus te zeggen: 'Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid'. Kruisen, verdrukkingen en smarten zijn, onder Gods besturende hand, zegeningen voor de treurige. Hij krijgt daar zijn behoefte aan, Hem te zien.

Ik ben wel zo dwaas dat ik nooit lang achter elkaar, zonder een pak, rechtop kan wandelen. Nu God het pak van oude schulden weg heeft genomen, en ik niet over, en ook niet tekort heb, rijkdom noch armoede, ben ik innerlijk bezwaard met een last van zonden, en soms bezwaren thuis. Wanneer ik geen kruisen en verdrukkingen heb, word ik soms wel zo vleselijk, dat er nooit zo'n stuntelige dwaas in het gebed was. Ik heb dan zwaar werk om wat men het openbaar gebed (in het gezin) noemt, uit te spreken. Soms zit ik, gedurende zes minuten, te stotteren en naar goede woorden te zoeken. Nalaten durf ik het niet, want dan veroordeelt de consciëntie. Het is werkelijk zwaar werk. Maar als God Zijn aangezicht verbergt, en het pak ligt op mijn rug, en het hart begint het waar te nemen, en er dreigt de een of andere scherpe verdrukking, dan is er weer een weinig leven. Dan is er een komen tot God met het hart, een zielsworstelen met God.

Ongeveer twee of drie weken voor ik van huis ging, gevoelde ik mezelf zo dood als een steen. Ik kon niet bidden, noch met een enkele zucht tot God naderen. Ik scheen te denken dat alles aan een eind was. Toen werd mij de tijding gebracht dat één van mijn dochters plotseling ziek was geworden, en nabij de dood was. Ze scheen geen uur meer te kunnen leven. Wat was er toen stof om te bidden! Het gebed bracht Zijn machtige arm in beweging, en duwde de rommel uit elke hoek, en veegde alle vleselijkheid aan de kant. Mijn ziel kreeg met God te worstelen totdat mijn lichaam in strijd was. En God vertelde mij (ik kon Hem niet loslaten aler Hij het mij vertelde) dat de ziekte 'niet tot de dood was, maar tot heerlijkheid Gods'. Ach! dit zijn goede dingen, dit zijn zegeningen, om tot de troon der genade gebracht te worden en om te ondervinden dat onze God een gebedshorend en een gebedsbeantwoordend God is. Zulke zegeningen zijn beproevingen voor de treurigen. Zij zijn gezegend en zullen gezegend worden, of het nu in voorspoed of verdrukking is, leven of dood. Waar God ze ook zendt, Zijn zegen zal rondom hen zijn en elk kruis dat zij hebben is Gods zegen, en het zal al ten goede mede werken.

Treurigen, heft uw hoofden op, de dingen zijn niet half zo slecht als u zich voorstelt. Uw God heeft alle macht in Zijn handen. Engelen, mensen en duivels zijn op Zijn bevel. De aarde is Zijne en het vee op duizend bergen. Hij draagt de sleutelen des doods en der hel. Niets kan zich zonder Hem bewegen. Welk een God heeft u! Welk een Hoofd heeft u! Wat een Man heeft u!

5. 'Zalig zijn die treuren'. Zij worden gezegend met een aan hen gegeven Koninkrijk, om daarin te treden, en om voor eeuwig met hun God te zijn.

Om nooitmeer een treurdag of moment te hebben. Al hun verdrukkingen beëindigd. De dagen als een dagloner vervuld. Alle beproevingen die God hun beschikt heeft, doorgemaakt. Alleen de dood blijft om lichaam en ziel te scheiden, opdat het lichaam tot verderf zou overgaan, om opgewekt te worden in onverderfelijkheid, om Christus gelijk te zijn. En de blijde geest van de treurige neemt zijn vlucht in de gewesten van de eeuwige Dag, naar zijns Vaders Huis. Daar is geen treurige. De Heere zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der

wateren; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen. Zij zullen Hem zien zoals Hij is, en met Hem zijn, en Hem gelijk zijn. En hun gezang zal zijn: 'Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid'.

Zodat de 'treurige zalig is', zalig in alle toepassingen van Gods Waarheid. Gezegend in zijn benauwdheden, gezegend als hij ontkleedt wordt, zalig in het sterven, zalig tot in de eeuwigheid. 'Zalig zijn die treuren'. Zij zijn zalig en niemand kan hen verdoemen. Welk een weldaad is het dan om één van dezen te zijn! O, moge God u en mij, die treurigen zijn, die deze dingen kennen, zegenen, met veel van Zijn tegenwoordigheid, zegening en toelachingen van God in onze harten; en Hij zal de eer hebben. Amen.

Uitgesproken in de Gower Street Kapel, Londen, op maandagavond 31 oktober 1812.

2. EEN GEBED VAN DAVID

'Scheep in mij een rein hart, o God, en vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest. Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heiligen Geest niet van mij. Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij'. Psalm 51:12-14

Met de hulp van God, zullen we trachten enige opmerkingen te maken over de u voorgelezen tekst.

We hebben geen grond, in welk opzicht ook, om te betwijfelen dat David een man Gods was. Een man uit God geboren, door God hoog begenadigd. Hij had rijke ondervinding van de goedheid, barmhartigheid, macht, de getrouwheid en majesteit van God. Soms prijst en verheft hij in een hele Psalm de heerlijkheid, barmhartigheid, goedheid en macht van zijn God. Op een andere gelegenheid treffen we hem aan in de grootste moedeloosheid verzonken. Zózeer, dat hij uit komt te roepen: 'Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn?' Soms vertelt hij ons: 'Gij hadt mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet'. En wederom: 'Toen Gij Uw aangezicht verborg, werd ik verschrikt.'

De Psalm voor ons, bestaat bijna geheel uit gebed en smeking tot God. En, mijn waarde vrienden, welk een bemoediging is het voor onze arme zielen, als de Heere ons in grote en buitengewone beproevingen brengt. Om dan te gedenken dat onze beproeving niet een op zichzelf staand geval is. Maar dat we troost en besturing kunnen trekken uit de beproevingen en benauwdheden van Gods heiligen, die op soortgelijke wijze geleden hebben.

Welnu, het is zeer kennelijk dat David, een man naar Gods hart, tot zijn droefheid, smart en grote bekommering, wist, dat hij een onrein hart omdroeg. Alsook, dat dit onreine hart een bron van buitengewoon verdriet was voor zijn ziel. Vandaar dat hij, uit een levendig besef en waarneming van de plaag en ellende der zonden, tot God uitroept: 'Scheep in mij een rein hart, o God! en vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest'.

Het blijkt uit deze smeekbede, mijn broeders, dat de psalmist, David, 'een rein hart' beminde; dat dit zijn grootste en hoogste begeerte was, waar al zijn genegenheden zich naar uitstrekten. Hij wist, dat dit alleen hem kon verwaardigen, waardig tot God te naderen. Alsook, indien hij deze gezegende toegang tot Hem mocht genieten, zich in Zijn tegenwoordigheid zou mogen verblijden. En dat zijn 'overdenking van Hem', zijn ziel zoet zou zijn.

Dit te weten was voor hem een eer en voorrecht. Daarom smeekt hij aan God om 'een rein hart' in hem te scheppen. Zo ziet u, het was voor David geen bemoediging om een onrein hart om te dragen. Het was voor hem geen bron van genoegen dit waar te nemen, doch eerder een bron van ellende en leed. Het blijkt duidelijk uit deze smeekbede, dat de psalmist overtuigd was, gevoelig overtuigd, dat niemand dan God, hem dit reine hart kon geven. Dat het niet kon door zijn lezen, of zijn studeren, zijn luisteren of zijn wandelen in Gods wegen. Maar dat het alleen een gave Gods was, Zijn gave, en van niemand anders.

Daarom schreeuwt hij: 'Scheep in mij een rein hart, o God!' Zijn ziel zag nergens op dan op zijn God, als een arme bedelaar op een gunst, om hem die gezegende weldaad te verlenen. Hij smeekt of God zijn geroep wil horen, en zijn verzoek verlenen. Zodat hij verlost mocht worden van dit duivels, onrein hart. Zodat hij ervan bevrijd mocht worden en z'n voet er op zetten kon. Zodat hij gemeenschap met zijn God mocht oefenen, en de zegen van Zijn goedheid en macht waar mocht nemen.

Nu, vrienden, is dit ook het geval met u en mij? Het is voor de mens een zeer gemakkelijke zaak om naar de kapel te gaan, en daar te gaan zitten. Om trouwe kerkgangers te worden,

waar de waarheid verkondigd. wordt. En zelfs met alle macht de kerk van God te ondersteunen; maar het punt is, mag u verstaan en zoeken de dingen die God Zijn kinderen oudtijds geleerd heeft? Hetgeen in Zijn gezegende Waarheid nagelaten is, en neergepend aangaande hen, die de Heere vrezen. Indien u in de lichte noch donkere kant geoefend bent, indien u deze twee kanten niet hebt leren kennen, op welke grond kunt u dan rustig de eeuwigheid aandoen?

God Almachtig, doorzoeke uw harten, mijn vrienden. Ik heb geen verkeerd oogmerk. Ik beoog ook niet de mens te behagen, noch te beledigen. Maar moge God u zegenen, en onze harten doorzoeken, en ons eraan ontdekken op welke grond we staan. 'Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is. Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust'.

Heeft u ooit de plaag, van een onrein hart om te dragen, waargenomen? Heeft u immer de waarheid ondervonden van wat Christus zegt: 'Want uit het hart komen voort, doodslagen, overspelen, hoererijen, en alle onreinheid?' Is dat uw plaag, is dat uw zonde? Weet u wat het zeggen wil met Paulus uit te roepen: 'Ik ellendig mens!' Weet u wat het zeggen wil de plaag en kwelling der ziel waar te nemen? Indien dit niet het geval is, dan zijn de fonteinen der grote diepte nooit in uw ziel geopend.

Er zouden sommigen kunnen denken, dat uw harten beter zijn als van een ander. En dat u uw plicht doet, hier in Gods tegenwoordigheid te vergaderen. Misschien is er deze avond wel iemand uit nieuwsgierigheid gekomen. Iemand die gehoord heeft, welk een plattelandsdwaas er in de Gowerstraatkapel preekt. Hetwelk hem bewoog, te komen horen welk soort dwaas hij wel is. Ik zal u vertellen: Indien u nog nooit uw eigen verdorvenheid gezien hebt, noch de last daarvan omgedragen, en gezucht in de geest om er vanaf geholpen te worden; indien u nooit gezucht hebt om van zijn vloek verlost te worden, dan weet u ook niets van een 'rein hart' af.

Maar, dan zegt u: U gaat toch niet de onreinheid des harten als bewijs aanmerken van een Christen te zijn? Dat verhoede God.

Wat nu! het werk van de duivel stellen als het werk van Gods handen? Nee; maar ik praat over de plaag van een onrein hart. Ik heb het over de ziel die graag goed zou willen zijn. Ik praat over de gevoelens van het arme kind van God. Die er nu gebukt onder gaat, en ervan verlost wil worden, en op wil gaan, in de tegenwoordigheid Gods, om gemeenschap met Hem te oefenen.

Welnu, indien u aan dit alles geen kennis heeft, wat heeft dan al uw godsdienst en belijdenis te betekenen? Wat zegt al uw kennis, al uw nuttigheid en al uw gebeden? Wanneer u het einde nadert - als de dood komt en de huik aan de springader gebroken wordt - als de eeuwigheid zijn deur ontsluit en u in een onbekende wereld moet treden - indien u dan Christus niet hebt, indien u God niet in uw ziel waargenomen hebt, en het Koninkrijk Gods in uw hart, zult u voor eeuwig en altoos in de hel storten, waar duivelen en verdoemde zielen zijn.

'Vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest', zegt hij. David werd geplaagd met een verkeerde en kwade geest. Arme ziel! Ofschoon hij koning over Israël was, en door zoveel benauwdheden gevoerd was. Alsook de hoogte, diepte, en breedte, gezien had, zover het menselijk oog kon reiken, van de macht en goedheid Gods, wist hij toch, de arme ziel, tot zijn smart, wat het was, een kwade geest om te dragen. Om geplaagd te worden met een kwade geest. Alsook om gekweld te worden met een duivelse geest.

En waar is er in de wereld een arm kind van God, die bij tijden er niet mee gekweld en geplaagd wordt? Ik geloof van de één wel meer dan de ander. We kunnen echter de hoogte en diepte van deze dingen niet meten. Dit kan alleen door God gedaan worden. En wij

moeten gewillig en lijdzaam wachten totdat Hij het ons zal openbaren. Ik geloof dat er geen arme ziel is, die niet met een kwade geest geplaagd wordt.

Wat bedoelt u met een kwade geest? Een slecht gehumeurde geest? Ja, een slecht gehumeurde geest, een onvergenoegde geest, een murmurerende geest, een ongelovige geest, een hoogmoedige geest, een duivelse geest. Dat komt allemaal van beneden. Van een plek die lijnrecht tegenover God staat, en tegen de vertroosting der ziel.

Waar vindt men iemand in de Bijbel, die bij tijden niet met deze kwade geest geplaagd werd? Mozes werd dit ook gewaar. Ik ben er zeker van, dat Abraham een slechte geest had, een weerspannige geest. Een slaafse vrees welke niet de geest van God is. Want deze geest schijnt Gods Woord te betwisten, alsmede te wanhopen aan Gods waarheid en belofte. Deze geest schijnt in wanhoop te bezwijken, uit vrees dat God niet doen zou in overeenstemming met Zijn Woord. Het is een geest die van beneden komt.

God zegt tegen Abraham: 'Vrees niet, Abraham! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot'. Maar de arme Abraham vreesde, of hij na alles, toch nog door God verlaten zou worden, en in wanhoop zou storten. En misschien wel bevreesd dat God nooitmeer aan hem verschijnen zou. De belofte houdt dat in: 'Vrees niet, Abraham! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot'. Ik geloof, dat God het aan zijn ziel zegende, en hem begunstigde met een goede geest. Hij 'vernieuwde een vaste geest' in zijn hart.

Ik ben ervan overtuigd dat Job geen vaste geest had toen hij tot God riep, en de dag vervloekte waarin hij geboren was. Ik weet zeker dat hij geen goede of vaste geest had, als hij zegt: 'Houd op, zet van mij af, dat ik mij een weinig verkwikke; eer ik heenga (en niet wederkom)'. En wederom: 'Dat Hij Zijn hand losliet, en een einde met mij maakte'. Ook zegt hij: 'Zodat mijn ziel de verworping kiest; den dood meer dan mijn beenderen'.

Ik ben ervan overtuigd, dat de arme Jona geen goede of vaste geest had, toen de Heere tegen hem zei: 'Is uw toorn billijk ontstoken?' Hem slechts een bedaarde vraag stellende, eenvoudig of het nu goed of verkeerd was, dat hij ontstoken was. 'Ja', (zegt hij) 'billijk is mijn toorn ontstoken ter dood toe'.

Ach, mijn vrienden met welk soort geest bent u bezet? Hoe menigmaal is een arm kind van God niet zo gemelijk, opstandig, ontevreden en hardnekkig als het maar zijn kan! Ja, en soms tracht hij zijn hart te verharderen, en besluit zich nog dieper in het verderf te storten.

Ach, mijn vrienden, wat levert dit voor onze harten op? Schuld, verslagenheid, weeklagen en men bezwijkt er haast onder. Ik geloof in mijn hart, dat God Zijn volk deze kwade geest wil leren kennen en gevoelen, om de wacht over dezelve te houden. En om tot God te roepen: 'Vernieuw in mij een vasten geest'. Alsook om hem, in het geloof, tot Hem op te doen zien, in hoop, in dankbaarheid, in tevredenheid, en in overgave aan Gods wil.

Mijn vrienden, het arme, waarde kind van God, heeft geen vrede des harten, geen ware, goede godvruchtige vrede in het hart, dan, als God het reinigt, en een vaste geest in hen vernieuwt, die ons noodzaakt onze behoefte bekend te maken.

O! welk een gezegende geest is dat, als de ziel tevreden is met zijn omstandigheden. Tevreden met al zijn moeiten en tevreden met al zijn beproevingen. Als deze de vernieuwde geest in zich mag waarnemen, en zeggen kan: 'De wil des Heeren geschiede!'

Mijn vrienden, dit is godsdienst; dit is de godsdienst die de ziel goed doet. Dit is de godsdienst die God de eer toebrengt. Dit is de godsdienst die vrede in het hart brengt.

Kom, kom, arme ziel, die een kwade geest waarneemt. Die een onrein hart gewaar wordt, God helpe u tot Hem te komen. Het heeft geen nut om er mee naar uw mede-stervelingen te gaan. Het heeft geen nut om er mee naar de dominee te gaan. Het is nutteloos om er mee naar enig menselijke arm te gaan.

Maar, ga naar uw God. Waar David heen ging, naar God, met z'n last, met z'n eenvoudig geroep: *'Schep in mij een rein hart, o God! en vernieuw in het binnenste van mij een vasten*

geest'. God verhoorde hem op Zijn Eigen tijd, alsook zegende Hij hem op Zijn tijd. En God sprak: 'Op het kermen der nooddruftigen zal Ik hunlieder gebed niet versmaden'.

God helpe u met uw last te komen, en te pleiten, om Christus' wil, voor Zijn gezegende Majesteit. Moge Hij u een rein hart geven, geloof, liefde, lijdzaamheid, ijver, licht en vrijheid. Het zijn allemaal gaven Gods, het ligt allemaal onder Zijn beschikking. Hij heeft beloofd het aan hen te geven, die er om vragen. Maar verder; het volgende in Davids verzoek, of liever gezegd, in onze tekst is: 'Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heiligen Geest niet van mij'. Is het mogelijk om uit Gods tegenwoordigheid te geraken? Het is uiterlijk onmogelijk om uit Gods alomtegenwoordigheid te geraken. Maar dit bedoelde David niet. Hij wist goed dat God overal was. Zodat David niet bedoelt dat hij ooit uit Gods alomtegenwoordigheid verdreven kon worden. Want hij zegt ons wederom op een andere plaats: 'Waar zou ik heenvlieden voor Uw aangezicht? Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar. Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee; Ook daar zou Uw hand mij geleiden, en Uw rechterhand zou mij houden'. Zodat hij niet kan bedoelen: *Verwerp mij niet van Uw alomtegenwoordigheid*. Want laat hem in de hemel zijn, op aarde of in de hel, zou ook daar God en Zijn tegenwoordigheid zijn. Maar het blijkt duidelijk uit de hele inhoud van de Psalm, dat wanneer hij zegt: '*Verwerp mij niet van Uw aangezicht*', hij bedoelt, dat hij niet mocht verworpen worden uit Zijn Vaderlijke tegenwoordigheid als zijn Vader. En als zijn God, als zijn Vriend, als zijn Broeder, als zijn Middelaar, als zijn gezegend Deel en zijn Al in allen.

Want David wist goed, dat de tegenwoordigheid van zijn gezegende God en Vader, zijn Licht, Leven, zijn Deel, Victorie alsmede zijn Heerlijkheid was. Wat kan er, voor een arm kind van God, smartelijker zijn, dan de gedachte, om uit de tegenwoordigheid van zijn hemelse Vader verworpen te worden. Dit is, naar mijn gedachten, hetgeen David bedoelt als hij bidt, om niet uit Zijn tegenwoordigheid verworpen te worden. Maar dat hij Zijn barmhartigheid bestendig moge genieten. Dit is hetzelfde hetwelk Mozes zo vurig van God begeerde toen hij in de woestijn kwam, op zijn woestijnreis naar Kanaän. „O Heere, het volk weet dat Gij met ons zijt, en Uw tegenwoordigheid met ons gaat'.

Zo moeten we David hier verstaan, als vragende om de tegenwoordigheid van Zijn Vader, Zijn gezegende tegenwoordigheid, als zijn God en zijn Bevrijder. Zijn tegenwoordigheid om hem te ondersteunen, te onderwijzen, te beschermen, alsook te geleiden en hem in elke storm bij te staan. Zodat hij niet zonder de tegenwoordigheid van zijn Verbondsgod gelaten wordt. Zodat hij niet overgelaten mocht worden aan het vervloekte ongeloof en vleselijke reden.

Hierom riep David uit: '*Verwerp mij niet van Uw aangezicht*'.

Welnu, heeft u hier ooit om gebeden? Er zijn duizenden, tienduizenden godsdienstige belijders die hier nooit aan denken. Alle tegenwoordigheid Gods, waar ze ooit aan denken, is om met de middelen bevoorrecht te worden, de middelen waarnemen. Alsmede het Woord van God te lezen en Zijn belofte zichzelf toe-eigenen. Dit is de hele omvang van hun kennis. Hiermede zijn ze tevreden en op hun gemak. Maar ze weten nergens van, totdat ze met David, met hart en ziel uit komen te roepen: 'Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heiligen Geest niet van mij'. Hier hebben zij geen kennis aan.

Weet u hier iets vanaf? Mijn broeders, ik spreek in alle eenvoud en ootmoed, ik weet er iets van. Ik weet er een weinig van zover als God mij gezegend heeft, want zonder de tegenwoordigheid van God, mijn Vader, ben ik helemaal niets. Als ik, zonder Zijn tegenwoordigheid naar de kapel kom, vertelt de duivel me dat Hij nooitmeer zal komen. Als ik soms de Bijbel opneem, zonder Zijn tegenwoordigheid, is het een gesloten boek. Begeef ik mij in christenconversatie zonder Zijn tegenwoordigheid, handel ik als een klein kind zonder Zijn tegenwoordigheid, en ben ik wel zó vleselijk, werelds en onprofijtelijk alsof ik nergens geen kennis aan heb.

Zo is het, mijn broeders, zo is mijn geroep of Gods tegenwoordigheid met mij wil zijn in alles wat ik doe. In mijn preken en lezen, in al mijn zwoegen in tijdelijke belangen. In mijn gebeden in de preekstoel en als ik de stromen der Jordaan over zal moeten steken. Ik heb biddend gekermd, of God mij nooit wil laten sterven zonder Zijn gezegende tegenwoordigheid.

Want als u met de dood komt te worstelen, en dan de fronsen van een vertoornd Vader ontmoet, als de duivel dan opstaat en op dood en eeuwigheid wijst, wat bezwijkt dáár de arme ziel onder! Hoe beeft dan de tabernakel, hoe versaagt dan de geest! 'Ach', zegt satan, 'nu moet u met de dood worstelen, en hoe staat het er nu met u bij? Waar is uw bruiloftskleed? Waar is de olie voor uw lamp? De lamp is uitgegaan, deze is uit, arme ziel, en u kunt tot niemand gaan om wat te kopen'.

U moet naar de Heere gaan, en tot niemand anders. Het is een beproevende, onderzoekende zaak voor de ziel, als deze de tegenwoordigheid Gods mist. Kom dan, arme ziel, en neem deze bevindelijke uitdrukking van David, indien u de gevoelens van David vanbinnen hebt, indien u in de sporen van David moogt gaan. En als Davids God de uwe is, zal Hij u op de hoogten Sions brengen. En u zult voor eeuwig en altoos in de stad der liederen verblijven.

'Verwerp mij niet van Uw aangezicht'.

Och, mijn vrienden, wat is alles zonder Gods tegenwoordigheid? Maar kon David niet terug kijken naar het gebergte Mizar, en zien hoe de Heere hem van achter zijns vaders schapen in de woestijn genomen had? Zou hij niet gedenken aan Goliath van Gath, hoe Hij hem liet verslaan door een slinger en een steen, alsook zijn hoofd af liet houwen? Hetwelk oorzaak gaf om te zingen voor zijn verlossing, en dat Hij hem altoos beschermd heeft? Zou hij bidden om de Heilige Geest niet van hem te nemen? Had God daar ooit blijk van gegeven? Zou God immer Zichzelf kunnen schenden? Heeft Hij niet gezegd, dat Hij de harten van Zijn volk in bezit neemt, dat het Zijn woonplaats is en Zijn huis? Heeft Hij niet gezegd: 'Ook zal er de Heere wonen in eeuwigheid'?

God heeft elke zegen aan Zijn Eigen waarde kinderen beloofd als vrije en soevereine gaven. Deze zijn allen opgelegd in Zijn geliefde Zoon, en voor ons in Hem gewaarborgd. Het zijn vrije, soevereine gaven. En de duivel kan nooit verhinderen dat wij hiermede bedeed worden. Dat kan satan nooit verhinderen.

God heeft ons gezegd dat alle zegeningen in Christus Jezus zijn; dat elke zegen in Hem opgelegd is. Alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus. Maar terzelfder tijd vertelt Hij ons dat Hij erom verzocht wil worden. 'Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe'. God heeft beloofd dat het gegeven zal worden; maar God heeft wel bepaald dat Zijn volk zal bidden. Als een mens nooit met z'n hart erom gebeden heeft, waar is dan het teken dat hij een rechtvaardig mens is? De rechtvaardige roept tot de Heere, en de Heere hoort hem, en beantwoordt zijn verzoek. 'Zij zullen komen', zegt Hij, 'met geweën, en met smekingen zal Ik hen voeren. En Ik zal ze in het vuur brengen, en zal hen louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal hen beproeven gelijk men goud beproeft. En zij zullen Mijn Naam aanroepen'.

Zodat u ziet, God wil dat Zijn volk tot Hem bidt. Hoe kan men deze zegeningen verwachten indien men er nooit om gebeden heeft? Of er toe gebracht is de noodzaak om tot God te bidden, in te zien? David bidt of God Zijn Heilige Geest niet van hem wil nemen. Want indien dat weggenomen werd, zou hij nooit kunnen bidden. Hij wist dat alle geopenbaarde zegeningen, het ontsluiten der Waarheid, en de gezegende toepassing daarvan aan zijn hart, het werk van de Heilige Geest was.

Ach! mijn waarde vrienden, mocht u allen onderwezen worden zoals ik onderwezen ben. Ik weet, dat Hij alleen de Trooster is. 'k Heb nooit enige troost genoten, dan hetwelk door Hem gewrocht werd. Ik weet dat Hij de Grond en gezegende Waarheid is. Dat Hij de Getuige van mijn Zoonchap bij God is. Dat de Geest getuigt met mijn Geest, dat ik een kind van God

ben. Hij is het, Die Christus Jezus aan onze harten openbaart. Hij is het, Die ons het verstand opent, om alle waarheden van Gods Woord te verstaan, met Zijn gezegende verlichtende stralen. Als Zijn licht en openbaringen ingehouden worden, blijft er niets over dan vleselijke gezindheid en duisternis. Welk een klomp onwetendheid, wat een dode klomp. Welk een klomp wereldgelijkvormigheid en vleselijkheid zijn wij! De ziel heeft licht noch leven, kracht noch vrede, noch een enkele geestelijke begeerte, wanneer de Geest Zijn gezegende invloed ingetrokken heeft. Heeft u ooit gebeden of deze Geest u niet onthouden zal worden? Deze Geest, om te leren en te geleiden?

Ik geloof, dat in mijn studie voor de preekstoel, negen uur van de tien in 't jaar, in gebed doorgebracht worden. Mijn gebed tot God, en de heilige Drie-eenheid, is om bestuurd en bijgestaan te worden.

Soms ben ik wel zó in de war geweest en besloten, dat ik werkelijk begon te twijfelen of God me hoorde, of dat ik gedurig alleen maar bad met woorden Zijner Waarheid. Ik heb gebeden of God mij in de Schriften wilde inleiden. Of Hij voor mij de profetieën wilde ontsluiten, alsmede zinnebeelden, schaduwen en zaken aan mij wilde verklaren. Zodat ik misschien eens in de maand in staat gesteld zou worden een goede, bevindelijke predicaatie uit te spreken. Maar dit gebeurde niet. Dit deed mij vrezen dat de Heilige Geest van mij genomen was. Maar als ik Zijn gezegende, verlichtende Geest waarnam, en God met het dwaze der wereld het wijze beschaamd had, alsook met het zwakke der wereld het sterke beschaamd, dan gevoelde ik me een geheel ander mens.

Mijn ziel heeft dan Gods zegen waargenomen; 'k gevoelde mij dan in een staat van vrijheid en vrede. Mijn hart heeft dan wel in God getriomfeerd, alsmede de kracht Zijner zaligheid ervaren. Dan was ik tevreden om niets te zijn met de weg in welke de Heere mij zou leiden. Daarom behoren wij het bidden, of Gods Geest niet van ons genomen worde, te beminnen. Hij zegt: 'Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij'. Het is kennelijk, dat David zich verheugt, in het heil dat in God te vinden is. Hij vraagt of de zegeningen des heils in zijn hart bevestigd mogen worden. Dat deze zegeningen, in zijn banden, met hem mochten zijn. Alsook in zijn verdrukkingen en vleselijke redenen, zodat zijn ziel tot God mocht opklimmen en zich mocht 'verheugen in Zijn heil'.

Het zijn de zegeningen van het heil van Christus, aan het hart bekend gemaakt door Gods Geest. Die Geest, Die ons vertroost in al onze verdrukkingen, droefheden en smarten. En zoals bij David, zult ook u telkens kermen, totdat dit gezegende verzoek verleend wordt: *'Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij'*.

De harten van Gods volk reizen met David mee. En de God, de God van David, zal hen bemoedigen. 'En de vrijmoedige geest ondersteune mij', dan zal ik inderdaad vrij zijn. Dan zal ik in vrijheid wandelen alsook in het licht. Dan zal ik vrij zijn naar lichaam en ziel.

'De vrijmoedige geest ondersteune mij', dan zal ik vrij zijn en bewaard worden voor banden, om in hoogmoed te vallen, om in opstand te komen, om in dingen te vallen die God onteren.

'De vrijmoedige geest ondersteune mij'. Dan zal ik in vrijheid wandelen en leven. In vrijheid strijden, en de dood in vrijheid aandoen. Ik zal dan voor U, mijn God en Vader, wandelen in de vrijheid waarmede Gij mij hebt vrijgemaakt. Ik zal in vrijheid Uw tegenwoordigheid genieten. En Gij zult een kroon op mijn hoofd zetten, een kroon van licht en heerlijkheid.

Moge God Zijn zegen aan het gesprokene hechten, door Christus Jezus.

Amen.

Uitgesproken in de Gower Street kapel, Londen op dinsdagavond 13 oktober 1840.

3. TROOST VOOR ARMEN EN NOODDRUFTIGEN

"Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de Heere denkt aan mij, Gij zijt mijn Hulp en mijn Bevrijder: O mijn God! Vertoeft niet." Psalm 40: 18.

Met de hulp van God zullen we pogen een paar opmerkingen te maken over de u voorgelezen tekst. Het eerste dat we hier vinden is, Davids bekentenis aangaande zichzelf: *'Ik ben wel ellendig en nooddruftig'*.

Nu, het blijkt niet dat dit letterlijk het geval was. Want, hij was koning over Israël en in de voorzienigheid ruim gezegend.

Maar het blijkt, dat David een verootmoedigde bewustheid omdroeg van zijn nietigheid. Hij zegt niet: 'Ik was arm en nooddruftig, eens was ik hulpeloos;' maar, *'Ik ben arm en nooddruftig'*.

Wat nu? Na alle zegeningen en weldaden, barmhartigheden en genietingen van de gemeenschap Gods, die hij zo menigmaal gehad had, alsook de blijken van God aan zijn ziel dat Hij zijn God was? En toch, u ziet het, na dit alles belijdt hij, en ik geloof dat het uit zijn hart kwam: 'Ik ben wel ellendig en nooddruftig'. Hoe arm en nooddruftig? Wel, 'Ik ben wel zó arm dat ik over niets beschik. Ik heb noch het één noch het ander wat mij in staat stelt tot God te gaan, of wat mij naar God uitdrijft, dan wanneer God het geeft'.

De arme en nooddruftige is iemand die van alles ontbloot is. Die in zichzelf geen bron van hulp heeft, die afhankelijk van een ander is. En dit, lezen wij, was met David het geval, na al de goedheid en barmhartigheid van God tegenover hem. Hij had nog evenveel behoefte aan Gods beschermende macht als immer in zijn leven.

Hij was 'arm en nooddruftig', hij had nog net zoveel behoefte in zover God hem geloof gaf, om Hem te geloven en te vertrouwen, als immer in zijn leven. Hij was 'arm en nooddruftig'. Hij had nog evenveel behoefte als ooit in zijn leven aan een dierbare Vertrouster, om hem te verwarmen, te vertederen en te verootmoedigen, alsook om hem te trekken en op te richten. Sommige belijders schijnen alles omtrent hulpeloosheid en behoeftigheid te hebben vergeten. Ze weten niets af van geestelijke armoede of nooddruft, of behoefte om tot God te naderen als arme bedelaars, om dagelijkse hulp en sterkte. Maar David had elk moment God nodig, hij gevoelde zijn hulpeloosheid, en zo is het ook met mij. Daarom kon hij niet over zichzelf spreken dan over een nooddruftig, zwak, onwetend, verontreinigd, walgelijk, zondig en onwaardig schepsel. Ja, zelfs vertelt hij ons ergens: 'Ik ben een worm, en geen man'.

Is er iemand, in de tegenwoordigheid Gods, die na zo dikwijls doorgeholpen te zijn, na alle tekentjes ten goede, en al de teugjes en druppeltjes op de weg, die God u gegeven heeft, en na alle uitreddingen die Hij voor u gewrocht heeft, zichzelf onwetender dan ooit gevoelt? Zwakker dan immer en armer dan ooit te voren? Een ellendig, hulpeloos, kruipend, levenloos zondaar in zichzelf, die niet kan denken, noch geloven, noch bidden of hopen, noch lijdzaam kan zijn, noch zelfs één begeerte om een begeerte heeft, tenzij God de Geest dit geeft?

Kom, kom, arme ziel, u bent niet alleen; u bent inderdaad niet alleen. Gods volk is een 'arm en nooddruftig' volk. 'De ellendigen en nooddruftigen zoeken water, maar er is geen, hun tong versmacht van dorst; Ik, de Heere, zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten'.

Gods waarde kinderen, mijn vrienden, kunnen nooit woorden genoeg vinden om zichzelf laag genoeg weg te zetten. Noch weten zich gering genoeg, noch onwaardig genoeg te houden. Maar ook kunnen ze nooit woorden genoeg vinden om God, genoeg te verhogen, alsmede Zijn eer en de rijkdommen Zijner genade.

Laten we nu eens zien naar de Schrift der Waarheid, naar de verklaring die God ons nagelaten heeft omtrent Zijn eigen kinderen. Welk een arme, hulpeloze schepselen zij in zichzelf waren, en de kennis die zij van zichzelf hadden!

Kijk naar Abraham, die God zo opzienbarend gezegend en geroepen had. Hij zegt: 'Ik heb mij onderwonden te spreken tot den Heere, hoewel ik stof en as ben!' U ziet hoe gering hij was, en welk een arm onwaardig schepsel hij was. Het schijnt mij toe dat hij geen woorden genoeg kon vinden om aan te tonen hoe gering hij wel was. Hoewel hij zo door God gezegend en beschermd werd!

En welk een bezoeken kreeg hij niet van Hem? Ach, mijn vrienden, bezoeken van God nemen altijd de eigendunk weg. Wanneer de mens praat over hun genietingen en troost, hun liefde en ijver, alsmede hun zuiverheid, oprechtheid en oordeel, en de bazuin geeft geen ander geluid dan 'ik', dan kunt u wel aannemen dat het geen Godsbezoek geweest is. Nee, het is niets dan vertoon van het vlees en hoogmoed des harten. Reken er op, wat bij God vandaan komt vernedert de ziel. Het brengt de ziel er toe God te verhogen, en stelt het schepsel op zijn plaats als een arme worm, 'stof en as'. En ziet op zichzelf, als de minste aandacht van God onwaardig. Bent u ooit op dit plekje geweest? Heeft u deze zaken in uw ziel waargenomen? Ik vraag niet naar uw oordeel noch gedachte, noch tot welke kerk u behoort, of welk geloof u belijdt. Maar bent u er wel eens toe gebracht uzelf te beschouwen als niets dan 'stof en as' voor God? En te verkruijmen in het stof, en uit het stof moeten fluisteren, en uw nietigheid voor Hem moeten belijden?

Nu komen we bij Jacob. Hoe wonderlijk was Jacob door God gezegend! Welk een diepe benauwdheden, beproevingen, kruisen en verdrukkingen moest hij doorleven. Hoe zag hij Gods almacht! Maar als hij naar Egypte gaat, en voor Farao komt te staan, en Farao vraagt: 'Hoe vele zijn de dagen der jaren uws levens?' antwoordt hij: 'Weinig en kwaad zijn de dagen der jaren mijns levens geweest'. Waarom, Jacob, zegt u 'weinig en kwaad'? U ziet, hij vertelt niet aan Farao hoe hij leefde, en hoe moedig hij wel geweest was, hoe oprecht hij was geweest en welk een eerlijk karakter hij wel had. Niets van dat alles. Maar: *'Weinig en kwaad zijn de dagen der jaren mijns levens geweest'*.

Het 'ik' is volkomen uit het gezicht verdwenen, als een arm, hulpeloos zondaar, een onwaardige worm. Maar als Farao nu eens gevraagd had hoe goed de Heere voor hem geweest was, alsook wat God voor hem gedaan had; indien hij over God was gaan spreken, en voor Gods zaak, zou hij goed over Hem gesproken hebben. Ja, inderdaad goed. Alleen Wanneer hij over zichzelf begint te spreken, ziet u, dat hij niets anders kan doen dan zichzelf vernederen. Hij is in zichzelf, een arme, nooddriftige worm.

En als we naar Job kijken. Job was een man Gods, en God leerde hem zeer wonderlijke lessen. Ook onderrichtte Hij hem grotelijks. Maar ten laatste, toen God hem kwam te ontkleden en al Zijn verhevenheid verklaarde, werd de mond van de arme Job gesloten. Terecht had hij gesproken over wijsheid, ook gezegd: 'De zegen desgenen, die verloren ging, kwam op mij; en het hart der weduwe deed ik vrolijk zingen'. Toen zijn drie vrienden kwamen, en hem trachtten te bewijzen dat hij een huichelaar was, omdat Gods oordelen hem overkwamen, dat God hem waarnam, veroordeelde zijn consciëntie hem niet. En hij rechtvaardigt zijn gedrag, zover God hem in staat gesteld had, oprecht te handelen. Hij week niet af van de zaken waar God hem ingeleid had. Hij wist dat hij niet strijdig geleefd had met hetgeen God hem onderricht had. Hij had in oprechtheid gewandeld. Zodat hij getuigenis kon geven, dat men hem onrechtvaardig veroordeelde. Maar, als God tot hem komt, als God hem voor Zijn rechtvaardige rechterstoel daagt, en hem de verborgenheden van Zijn majesteit openbaart, is de arme Job verbijsterd en schreeuwt uit: 'Met het gehoor des oors heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en heb berouw in stof en as'.

U ziet, mijn vrienden, dit is de plek waar God altijd Zijn waarde volk gebracht heeft. Deze kenmerken zijn in het Woord van God opgetekend. En de belijders, die nooit dit pad betreden hebben, of ze nu predikers zijn of luisteraars, zijn niet in de voetstappen der schapen. Degenen, die van God geleerd worden, worden in zekere mate op dezelfde plaats en plek gebracht. Vandaar, dat David hier met hem overeenstemt: 'Maar ik ben arm en nooddruftig'.

Laten we nu eens naar de profeet Jesaja kijken. We horen dat de mensen Jesaja 'de evangelische profeet' noemen, omdat hij waarschijnlijk meer dan de andere profeten sprak over de heerlijkheid van Christus, de Persoon van Christus, en de zegepralen van Christus. Alsook over de volheid van Christus, en over de verhevenheid van Christus en de Kerk. God is een Soeverein, en Hij leidt Zijn profeten, dienaars en apostelen, als een Soeverein in de zaken, die Hij hen wenst uit te laten dragen. Welnu, wanneer deze profeet over zichzelf komt te spreken, wat en waar is hij dan? 'Wee mij; want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en mijn ogen hebben den Koning, den Heere der heirscharen gezien'.

Zo is het ook met de apostel Paulus. Hij zegt over zichzelf: 'En ik was bij ulieden in zwakheid en in vreze, en in veel beving. En mijn rede en mijn prediking was niet in beweeglijke woorden der menselijke wijsheid'. Hij zegt verder: 'Wie is dan Paulus, en wie is Apollos? "Wel", zegt hij, 'wij hebben dezen schat in aarden vaten'. Ja, als hij over zichzelf spreekt, zegt hij: 'Ik, ellendig mens! wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods'.

Kom dan, u arme, waarde zielen, die aan het zuchten blijven, als u daar heen gaat, armer dan ooit, hulpelozer en zwakker dan immer. U hebt meer behoefte aan de kracht Gods, alsook Gods onderwijs en leidingen dan ooit tevoren. En behoefte om te zien, dat elke dag van uw leven, uw verzekerdheid in de Heere ligt, en van Hem vandaan komt. Indien u 'arm en nooddruftig' bent, zal tenslotte alles goed komen.

Maar verder. Het volgende wat we in de tekst lezen is, dat hij zegt: *'Maar de Heere denkt aan mij'*.

Hieruit blijkt alsof de goedheid Gods jegens hem, wel zo'n wonderlijke zaak was. Dat Hij ooit gedachten aan hem zou hebben. Welnu, Gods gedachten gaan over iedereen. Gods gedachten gaan aldoor over elk onderwerp. Treffend zegt de waarde Watts in één van zijn verzen: *'Uw eeuwige gedachten doorlopen de ganse aarde'*.

Alles ziet het oog van God. Er wordt geen eed gezworen, er wordt geen leugen verteld, er is geen wellustige blik, er is geen ijdel woord noch een enkel woord wat in het hart opkomt, of het is allemaal naakt en geopend voor God. Hij zegt, dat elke verkeerde gedachte der goddelozen voor het gericht gebracht zal worden. Misschien zijn er hier enige arme, goddeloze mensen, louter uit nieuwsgierigheid gekomen, begerig gruwelen najagende. Laat mij u vertellen, arme ziel, u bent uw beker aan het vullen, indien genade het niet verhoedt, uw beker des toorns. En waar ge u in beroemt en op boogt, zal een beker zijn die u moet drinken, waardoor de duivelen voor eeuwig in de ellende gestort zijn. Niet het minste zal Gods oog ontgaan; nee, geen enkele gedachte.

Maar de gedachte in de tekst, zijn *gedachten der barmhartigheid*. Gedachten der liefde, van tederheid van ontferming. 'Maar de Heere denkt aan mij'. Het blijkt dat David hier een klein glimpje zien mocht van hetgeen de Heere voor hem gedaan had. Hoe Hij voor hem verschenen was, alsmede hoe hij voor hem een weg gebaand had: 'Maar de Heere denkt aan mij'.

Ach! Maar misschien kunnen er hier wel zijn, in de tegenwoordigheid Gods, die vrezen dat Gods gedachten van liefde en genade, niet over hen gaan. U bent zo'n afkerig zondaar, die zo achter verkeerde voorwerpen omzwerft. En u bent zo onwaardig en zo nooddruftig, zo vleselijk, ledig en Gods aandacht zo onwaardig, dat u misschien gereed zijt te denken: het is onmogelijk dat ooit Gods gedachten der liefde en ontferming op mij gericht kunnen zijn. Ja, maar toch is het zo. Indien God geen gedachten der liefde en barmhartigheid tegenover u

gehad zou hebben, zou ge nu op de duistere bergen van zonde en ongerechtigheid geweest zijn. Kijk terug, arme ziel; waar leefde u in? Kijk terug naar het gezelschap waar gij u in verheugde. Waar u jaren heen gegaan bent. Kijk terug naar de haat die ge tegenover God en Zijn volk had. Alsook voor Zijn Waarheid, Zijn eer, en voor Zijn zaak. Dacht God niet aan u, door u in uw goddeloze zondeloop te stuiten? Door van u het vermaak weg te nemen, hetwelk de beker en maat vult der goddelozen, tot hun oordeel?

Indien God geen gedachten der liefde tegenover u had, zou Hij dit nooit gedaan hebben. En kunt u de wereld ingaan, kunt u in de wereld leven, kunt u daar gelukkig zijn? Wel, arme waarde ziel, indien u zo ellendig bent als het maar zijn kan, zullen de wereld en het werelds gezelschap, alsmede de vermaken der wereld, u nooit vrede verschaffen. Nee, nee. Dit is uw rust niet; het is verontreinigd. Daar kunt u het niet vinden.

Indien u tenslotte verdoemd wordt, kunt u niet op de dingen zien die u eerst liefhad. Ach, arme ziel, God zet Zijn gedachten der liefde op u. Zijn macht heeft u uit de wereld gerukt. Nu kan niets dan uw God u immer vrede geven. Gods gedachten der liefde gaan over u. Anders zou Hij nooit het oprichten van uw eigengerechtigheid afgesneden hebben. Hoe hard hebt ge niet uw best gedaan om goed te zijn. En alles gedaan wat ge maar kon om de genade Gods, op grond van uw werken, te verkrijgen! Maar de Heere heeft dit uit tedere goedertierenheid afgebroken. Hij bracht u onder Zijn rechtvaardige wet, Hij bracht het schuldboek binnen en Hij opende het. Hij riep in uw consciëntie: 'Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen'. U ondervond dat de wet een vonnis des doods was, alsook veroordelend en een 'dodende letter'. Dat sneed alle hoop af om met eigengerechtigde werken voor God te kunnen bestaan.

Indien God geen gedachten der liefde en tedere erbarming tegenover u had gehad, zou Hij u dit nooit getoond hebben. Toen u hier kwam, hoe was het toen met u? Kijk nu eens terug. Het is soms wel eens goed terug te kijken. God zegt: 'En gij zult gedenken aan al den weg, dien u de Heere, uw God geleid heeft. Opdat Hij u verootmoedige, om u te verzoeken, om te weten, wat in uw hart was'. Toen u hier gebracht was, moest u toen God niet rechtvaardigen in uw verdoemenis? Zei u niet dat God recht deed? Zag u niet wat u verdiende? Erkende u niet dat de Heere rechtvaardig was, en u onrechtvaardig? Smeekte en schreeuwde uw ziel niet: 'En ga niet in het gericht met Uwen knecht, want niemand die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn?' En wederom: 'Mijn gerechtigheden zijn als een wegwerpelijck kleed?' Moest ge uzelf niet voor God verfoeien als een veroordeelde misdadiger? Indien God geen gedachten der liefde en tedere ontferming tegenover u had, zou Hij de duivel wel toe hebben kunnen laten, alsmede de toorn van Gods rechtvaardige wet en wanhoop, uzelf een touw om de hals te doen om uzelf te verhangen. Of Hij kon u in een rivier hebben laten plonzen, om uzelf te verdrinken. Of een scheermes te laten nemen om een eind aan uw leven te maken.

Ach, mijn vrienden, ik moet soms terug kijken naar de plaats waar de executie moest plaats vinden. Naar de voorwerpen die ik zou gaan gebruiken. Was God niet tussen beide gekomen om het te verhinderen, zou ik het zo zeker als ik geboren ben, gedaan hebben. Elk arm kind van God weet hiervan. Misschien niet altijd tot die diepte der wanhoop, maar ik geloof, dat de zwakste in Gods huisgezin weet, dat hij een wonder van genade is. En dat zijn armoede en nooddruft wel zó is, dat tenzij God het niet verhoedt, hij zichzelf gebracht zou hebben waar nooitmeer hoop is. Maar Hij verhinderde het; en Hij zegt: 'Want Ik weet de gedachten die Ik over u denk, gedachten des vredes en niet des kwaads'.

Maar dan, mijn vrienden, de arme zielen die aldus gesteld zijn, hebben er behoefte aan dat God dit aan hen vertelt en bekend maakt. Het loopt er niet over dat alle mensen in de wereld dit zo zeggen. Noch kan het Woord van God deze vrees uit hun hart drijven. Nee, nee; dit is het werk van God. Het is goed dat Gods dienaars hun bekend maken wat Gods Woord zegt,

zoals de apostel zegt: 'Predikt het Woord'. Zoek de Heere Jezus Christus als de Zaligmaker der verlorenen voor te stellen.

Maar, om dit tot het hart te spreken, om de arme ziel Gods gedachten tegenover hem te laten zien, is het werk van God de Heilige Geest Zelf. En als Hij tot het hart spreekt, dan mag de ziel weten dat Gods gedachten, tegenover hem, liefde en barmhartigheid zijn. Want hij ziet het, geniet het, en ondervindt de zegen ervan aan zijn ziel.

Indien God geen gedachte van genade en liefde tegenover u had, u arm en nooddruftig schepsel die nu zo hulpeloos zijt, waar zou ge gebleven zijn in al de benauwdheden waar u doorgegaan zijt? Wanneer de Heere Zijn aangezicht verborgen had, alsook het licht Zijns aanschijns ingetrokken; en wanneer Zijn liefde en Zijn bloed alsmede Zijn gerechtigheid allen bewolkt waren; en de duivel zou ingekomen zijn en had u verteld dat het niets anders was dan de vreugde der steenachtige grond, hoorders; niets dan bewogenheid der natuurlijke hartstocht, niets dan vlees en bloed, en het zou dan eindigen waar het vandaan gekomen was, waar heeft u alles ooit opgegeven?

Indien Hij geen gedachte der liefde en genade had, zou Hij u nooit meer opgezocht hebben, of u getoond hebben dat het Zijn liefde was. Noch u een gezegend getuigenis van Zijn gunst gegeven hebben. Een zoet teken dat Hij het goede werk in u begonnen had en dat ook voleinden zal. En waar zou ge geweest zijn, indien Hij geen gedachten der liefde en ontferming gehad had, wanneer uw hart omzwierf achter verkeerde zaken, en uw genegenheden achter afgoden? Toen u zo vleeselijk was, zo zondig, soms alsof de duivel zelf in uw ziel verbleef? Toen het zo laag met u af liep, zodat u zelfs de vijandschap tegen God op voelde rijzen alsmede tegen de Waarheid? Ja, zelfs de dingen van God begon te verachten, Zijn heerlijkheid en Hemzelf? En in plaats van de Bijbel te raadplegen, denken dat het Woord niet anders is dan priesterlist! Dat alle dienstknechten in de wereld alleen maar preken voor hun onderhoud. Dat godsdienst te belijden alleen maar huichelarij is. Ja, beginnen te twifelen aan het bestaan van God!

Waar zou u geweest zijn, als God geen gedachten der liefde en genade tegenover u had? Ach! Geloofd zij Zijn Naam! Ik geloof, dat terwijl God mij een arme, stamelende worm houdt, ik goed van God moet spreken en slecht over mezelf.

Sommige mensen vinden het niet goed, dat ik voor mezelf geen goed woord over heb. Maar ik heb al dikwijls gedacht aan een jongeman die in de buurt van Rochdale gestorven is. Kort voor hij stierf ging ik hem bezoeken. Hij zei: "k Heb me menigmaal verbaasd als ik uit de kapel kwam, en mensen hoorde zeggen, dat u hen beter aan zou staan als u uzelf niet zo'n slechte naam gaf. Wel mijn waarde dominee, u heeft me nooit zo'n slechte naam gegeven, als ik wel verdien. U bent nog nooit tot op de bodem van mijn goddeloos hart geweest. Ik heb zonden moeten betreuren die ik u in heel mijn leven nooit heb horen noemen. En ik geloof dat u, noch een ander, in de wereld er mede voor de dag durft te komen. Ik weet dat men deze nooit openbaar zal maken'. 'Och', zei ik, 'is het geen genade dat er een Fontein geopend is tegen de zonden en tegen de onreinigheid?' Hij sloeg zijn arme, bleke handen ineen, waar bijna niets van over was dan been en huid. Hij sprak: 'De tong schiet te kort, de zegen van die Fontein uit te spreken. Waar zou mijn ziel, zonder die Fontein, wel terecht gekomen zijn? Die Fontein, die zulke schuldige zondaren kan wassen van de zonden en dode werken? En hen verwaardigt de levende God te dienen, in nieuwigheid des Geestes, en niet in de oudheid der letter?'

Ach, mijn vrienden, waar zouden we gebleven zijn, indien God geen gedachten der liefde en genade tegenover ons had? Ik kan niet zeggen waar, maar ik weet wel, dat ik naar de hel gezworven en gedood zou hebben. Hoe verbreekt het onze harten en verzacht en vertedert het onze zielen. Als God komt, en fluistert tot de arme rebel, de slechte af- en omzwervende rebel, de goddeloze rebel, die Hem door en door doorstoken heeft: 'Is niet Efraïm Mij een

dierbare zoon; is hij mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstelijk aan hem'. 'Keert weder, gij afkerige kinderen! Ik heb u getrouwd!'

En als de zoete, gezegende gedachten Zijner barmhartigheid en tedere genade in het hart vloeien van zo'n afdwalend zondaar als deze, hoe verbreekt dit zijn ziel in gehoorzaamheid! Het vult hem niet op met hoogmoed en eigenbelang; maar meer dan ooit haat hij zichzelf in zijn hart. Hij zegt: 'Hoe kon ik toch de weldadigheden van zo'n vriendelijk en verbondhoudend God misbruiken.' Indien gij 'arm en nooddruftig' zijt, dan 'denkt Hij aan u'. Zijn liefde is nog steeds hetzelfde, alsook Zijn macht en beloften. Hij heeft verlost en verlost nog. Hoewel u bij tijden niet kunt zeggen: 'Hij zal nog verlossen', hangt het toch niet van uw zeggen af. Ook niet, of u het gelooft of niet. Geloofd zij God daarvoor.

Ach, mijn vrienden, als de genade Gods van mijn geloof af zou hangen, mijn liefde, mijn ijver, en mijn gehoorzaamheid, zou ik er geen speld voor geven. Maar de Heere zegt, bij monde van Paulus: 'Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw; Hij kan Zichzelf niet verloochenen'. Welk een zegen! Al zijt gij 'arm en nooddruftig' gelijk David, toch 'denkt Hij aan u'. Hij zal met u zijn. U bijstaan, en in alles beschermen.

Maar verder. Het volgende wat David in de tekst zegt is: *'Gij zijt mijn Hulp en mijn Bevrijder'*.

Toen was hij afgesneden van elke andere bron. Afgesneden van elke andere toevlucht. Uit alles volkomen uitgezet, uitgenomen van zijn God. Ja, mijn vrienden, God brengt Zijn volk op deze plek. Hij leerde kennen en ondervinden, dat Hij hun Hulp en Bevrijder is, zowel in voorzienigheid als genade. Daarom heeft de grootste vriend in de wereld, behoudens als God hem de macht geeft, niet meer macht om een arm schepsel te helpen en te verlossen uit de nood, al zou hij tienduizenden in geld bezitten, als hij heeft om een wereld te scheppen. En toch wil de menselijke natuur, in vele godsdienstige belijders, trachten in de gunst te komen van degenen die overvloed hebben. En trachten deze jegens hen goed gezind te krijgen, om in tijd van nood op te leunen. Maar indien dit kinderen van God doen, krijgen ze te zien, dat dit niets anders is dan het leunen op een doornstruik. God zegt: 'Laat gijlieden dan af van den mens, wiens adem in zijn neus is'. 'Vertrouw op den Heere, en doe het goede; bewoon de aarde, en voed u met getrouwheid'.

Hier heb ik eens een klap gekregen, waarvan ik dacht, dat het mijn dood zou worden. Er was een oprechte broeder, naar ik geloof. We gingen gedurende jaren met elkaar om. Hij was in goede doen, en ik zeer arm. Soms wist ik amper waar ik brood vandaan moest halen. Ik dacht altijd dat hij een toevlucht was. Wanneer ik ook wat nodig had, wist ik stellig daar geholpen te worden. Ik gaf voor, tot God te bidden of Hij voor mij een weg wilde banen. Maar ik dacht altijd: John Buckley zal me wel helpen. Op zekere dag zat ik om zeven shilling verlegen. Ik ging naar hem toe, en vroeg erom. Maar hij zei: 'Het staat me niet aan dat je zo dikwijls komt lenen'.

Het trof me wel zó, ik nam mijn hoed, ging de velden in, en brulde het uit van hartzeer en benauwdheid. De duivel zei: 'Waar blijf je nu? Waar is nu uw God? Waar blijft uw godsdienst nu? Gods volk doorziet u, dat u niets anders bent dan een huichelaar en een afvallige. En u leunt op de mens, in plaats van op God'.

Maar deze woorden kreeg ik van mijn dierbare Heere, ik weet dat ze van Hem kwamen, want ik nam er de zoetheit van waar: Werpt het net aan de rechterzijde van het schip, en gij zult vinden'. Ik dacht: Wat een dwaas ben ik toch geweest, om altijd aan de linkerzijde te werpen. Ik zag dat Jezus de rechterzijde was. 'Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u'. Ik ging aangenaam en blij gesteld naar huis. Ik leunde op mijn God, en kon alles aan Hem overlaten, wetende dat alles vertrouwd was. Hier werd ik ontdaan van het vertrouwen zelfs op Gods waarde volk. God staat niet toe dat de één de ander verafgoedt.

Ik herinner me, dat John Buckley in de morgen naar me toe kwam en zei: 'Ik heb geen rust in mijn geweten gehad, sinds ik gisteravond zo tegen u gesproken heb. U kunt krijgen wat u nodig hebt'. 'Mijn waarde broeder', zei ik, 'ik stelde op u mijn vertrouwen. De Heere wilde dit gebruiken teneinde mij het vertrouwen op de mens af te leren. Zodat ik naar God op zou zien'.

Gij, 'armen en noodduftigen', die kwijnen onder tijdelijke beproevingen, gedenk, God staat alles ter beschikking 'De beesten op duizend bergen', zijn Zijne. Hij zegt: 'Zijn brood wordt hem gegeven; zijn wateren zijn gewis'. Schep dan moed, en zie op God en niet op de mens. De Heere denkt aan u', als de God der voorzienigheid, en Hij wil u helpen. David was buiten alle andere hulp gezet. Gods hulp bleef over. Hij zegt: 'Gij zijt mijn Hulp en mijn Bevrijder'. Hij had geen ander. Niemand dan God kon hem bevrijden, nee.

Arme ziel, is dat het geval met u? Is er geen Bevrijder dan Hij Die 'uit Sion komt?' Is er geen bevrijder dan Hij, Die dood en hel overwonnen heeft alsmede verlost van de wet? Is Hij de enige Bevrijder uwer ziel? 'O', zeggen een paar armen en. noodduftigen, 'ik heb niemand anders dan Hem'. Gezegend zij dan Zijn Naam, alles zal op het einde goed komen.

Maar David voegt er aan toe: *'O mijn God! vertoef niet'*.

Dat is erg vreemd, nietwaar? Er over praten dat God zijn Hulp is en zijn Bevrijder, alsook dat God aan hem denkt, en dan toch God nog smeken 'vertoef niet?' Wat was David nu aan het doen? Waarom zag hij niet op Gods getuigenissen, en op Gods getrouwheid? Waarom verliet hij zich niet op Zijn onveranderlijkheid, op het beschreven Woord van God, alsmede op het leerstuk van Gods genade?

Mijn vrienden, daar kunnen dode, godsdienstige belijders het wel mede stellen, die geen behoefte hebben aan leven aan hun ziel, noch kennen ze de plaag en bekommring van binnen. Maar levende zielen kunnen het daar niet mede stellen.

David had geen andere helper en geen andere bevrijder. Hij zegt: *'O mijn God! vertoef niet'*. Welk soort van vertoeven? Wel, het houdt in dat hij behoefte heeft aan 's Heeren komst. Maar was God dan niet gekomen? Is God niet aan alle plaatsen? Is er enige plaats waar God niet is? Is Hij niet overalometgewoordig in de wereld? Ach, mijn vrienden, David bedoelt: Blijf niet van mij, als mijn Vader, op een afstand. Kom tot mij, en bezoek mij met Uw toelachingen en tegenwoordigheid. Vergun mij gemeenschap met U. En laat mijn hart en ziel zich verlustigen met Uw barmhartigheid en tedere genade. Want hij zegt ons dat dit hem beter is dan duizenden van goud of zilver. 'Zoeter dan honing, en honingzeem'. Hij heeft behoefte dat God komt, en nadert als Vader, en in zijn hart fluistert als het suizen ener zachte stilte. Zijn genadeweldaden ontsluit, en alles op de vlucht jaagt dat strijdig met Hem is. Daarom zegt hij: *'O mijn God! vertoef niet'*. Het blijkt dat hij niet de hele lange dag verblijd was. Het blijkt dat hij behoefte had aan iets wat hij niet had.

'O mijn God! vertoef niet'. Kom Heere, en openbaar Uzelf aan mijn ziel en zegen mij, verhef Uw zoet aangezicht over mij. Het is zoals: 'Zeg tot mijn ziel: Ik ben uw Heil'. Het is iets zoals dit: 'Doch ik ben ellendig en in smart; Uw heil, o God! zette mij in een hoog vertrek'. Het is zoals: 'Velen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien? Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere!' Ja, hij zegt wederom: 'Geef mij weder de vreugde Uws heils'. Hij heeft niet graag dat God lang vertoeft, maar dat Hij hem een bezoek komt brengen.

Maar waarom kon hij dan zelf niet tot God gaan? Waarom liep hij niet, met alles wat in hem was, gelijk een hert, huppelend en springend over de bergen achter God aan? Waarom liet hij niet de duivel en zijn vleselijk hart als schuim en drek los? Ach, mijn vrienden, dat kon hij niet totdat de Heere komt. Weet u niet dat Jezus zegt: 'Zonder Mij kunt gij niets doen?' En weet u niet dat Paulus hierin overeenstemt als hij zegt: 'Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft?' Maar als de Heere Zich terugtrekt, alsook Zijn tegenwoordigheid, als de Goddelijke werkingen van de Heilige Geest voor een tijd

ingehouden worden, dan is de arme ziel hulpeloos. Daar ligt hij, en kan enkel kermen: 'O mijn God! vertoef niet'.

Ach, dat hebben we nodig, we hebben haast en kunnen niet wachten. Maar mijn vrienden, God heeft op ons gewacht. Nu heeft Hij recht het om te keren. Er is een tekst in de Schrift welk luidt: 'Wacht, opdat Hij u genadig zij'. Hij wacht, op de door Hem gestelde tijd, om genadig te zijn. Zowel als een God der voorzienigheid als een God der genade. Is het niet recht voor u en mij om te wachten? 'Wacht op den Heere', zegt Hij, 'zijt sterk, ja wacht op den Heere'. 'Het is goed, dat men hope, en stille zij op het heil des Heeren'. God wil u laten wachten. Hij wil u op dat plekje brengen, al eer u gezegend wordt, waar u lijdzaam in Zijn handen zult liggen, en zeggen: 'Uw wil geschiede,' alsook, dat Hij kome op Zijn Eigen tijd en wijze.

Wanneer u daar gekomen bent, slaat deze tekst precies de toon aan, die God in Uw ziel fluistert. David verkeerde daar ook; hij gevoelde dat niets dan God hem blijde kon maken. Met Hem wandelen en Hem aanschouwen. Dit is dezelfde blijdschap van Gods waarde volk nu. 'Vertoef niet, kennen zij. 'Kom over de bergen, kom in mijn hart. Laat mij Uw liefde smaken. Ja, verbreek mijn hart door Uw barmhartigheid'. Dit zijn precies de gevoelens van degenen die God kennen, degenen die God liefhebben, degenen voor wie God Alles in allen is.

Mocht Hij deze enkele wenken zegenen, tot ere van Zijn Naam. Amen.

Uitgesproken in de Gower Street Kapel, Londen op dinsdagavond 18 oktober 1842.

4. GEMEENSCHAP AAN HET LIJDEN VAN CHRISTUS

'En onze hoop van u is vast, als die weten, dat, gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, gij ook also gemeenschap hebt aan de vertroosting'. 2 Korinthe 1 :7.

De apostel schrijft hier aan de heiligen die in Korinthe zijn. Hij spreekt zeer kostelijk en dierbaar tegen hen. Hij zegt: 'Genade zij u en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus'. Genade en vrede waren de zegeningen waar ze behoefte aan hadden, en waar hun harten naar uitgingen. Hij zegt: 'Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden, en de God aller vertroosting; Die ons vertroost in al onze verdrukkingen, opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen, die in allerlei verdrukkingen zijn, door de vertroosting, met welke wij zelven van God vertroost worden'. Het blijkt dus duidelijk, dat de troost die de apostel bracht, over de zaken van God en de Waarheid, door hemzelf in zijn ziel ervaren was, in het uitredden en ondersteunen in zijn verdrukkingen, smarten en verdriet. 'Want', zegt hij, 'gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, also is ook door Christus onze vertroosting overvloedig'.

'En onze hoop van u is vast', zegt hij in de tekst: 'wetende, dat, gelijk gij gemeenschap hebt gehad aan het lijden, gij ook also gemeenschap hebt aan de vertroosting.' Zo blijkt het duidelijk, dat het lijden en de vertroosting samen overvloedig zijn; het één is aan het ander verbonden. 'Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheide de mens niet'. Het bitter en het zoet, de smarten en de vreugde, de nachten en de dagen, het wonden en het helen, het ontkleden en het overkleden. Het hongeren en het spijszigen, het vernederd worden en het oprichten, heeft God in het Woord Zijner genade aan elkaar gekoppeld. Een elk die aan God en de Waarheid kennis heeft, zal deze twee samengevoegde zaken leren kennen. Dus zien we dat Gods volk een dag van tegenspoed, en een dag van voorspoed kent; God heeft de één tegenover de ander gezet. Met de hulp van God, zullen wij dan trachten, zo ver God ons in staat stelt, dit 'lijden' aan te tonen en de ' vertroosting' die volgen.

1. Het is duidelijk, dat 'het lijden' hier, waar Gods heiligen hun deel van zullen krijgen, het lijden van Christus is. Christus en Zijn volk zijn één; één volmaakt lichaam; Hij is het Hoofd, en zij zijn Zijn leden. En wat het Hoofd door moet maken, daar moet het lichaam in delen, dat deel welk het Hoofd goed en gepast denkt. Daarom zegt de apostel Petrus ons: 'Maar gelijk u gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, also verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen'. Zodat de leden in het lijden van het Hoofd delen moeten.

Het eerste waar we aandacht aan schenken, *als een tak van Christus' lijden, was de last der zonden*. Niet Zijn Eigen zonden, want Hij had er geen. Hij was: 'Heilig, onnozel, onbesmet, afscheiden van de zondaren'. Maar, wij lezen: 'Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen. Doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. En een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem'. En God zegt ons: 'Doch de Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen'. De apostel zegt: 'Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout'.

Door Zijn gezegende betrekking als Borg van Zijn volk, werden onze zonden Hem toegerekend alsof ze de Zijne waren. En, mijn waarde broeders, wat moet dit zwaar gewogen hebben! De zonden van al Zijn uitverkorenen, die voorheen reeds geboren werden: verleden,

heden en toekomst. U en ik kunnen niet naar dit gewicht gissen. In mijn hart geloof ik, indien Hij niet zowel God als mens geweest was, zou Hij eronder bezwijken zijn, om nooit meer op te staan. Maar o! Geloofd zij Zijn dierbare Naam, Hij was God en mens in één Persoon, en Hij droeg het gewicht van alles, en droeg alle overtredingen van Zijn erfenis aan het kruis. En daar dompelde Hij ze onder en begroef ze in eeuwige vergetelheid. Zodat niet één, niet één ooit voor Gods rechterstoel tegen de heiligen des Allerhoogsten, op kan staan. Het is hier, en nergens anders, dat een rechtvaardig God arme, onrechtvaardige zondaren ontmoeten kan.

Nu, degenen die gemeenschap aan Christus in hun harten hebben, moeten ook in deze zin gemeenschap aan Zijn lijden hebben. Een mens kan wel natuurlijke kennis hebben van het bestaan van Christus, en dat de Bijbel waar is in hetgeen het over Christus verhaalt, gelovende de geschiedenis en de letter van het Woord, maar nochtans kent hij niet van Zijn lijden en de last en gewicht der zonden. Maar de mens die in zijn hart gemeenschap aan Christus heeft, moet ook gemeenschap aan Zijn lijden hebben. Hij moet het gewicht, de plaag en de last zijner zonden gaan gevoelen. Hij moet de hatelijkheid ervan gaan leren kennen, de smart en de last ervan. Dat zal hem zover brengen dat hij tot God begint te schreeuwen: 'O Heere, vergeef mijn overtredingen, want die zijn groot; het is een last voor mij te zwaar om te dragen'. Hij zal het tot zijn smart en verdriet weten en waarnemen. Waar is er een greintje godsvrucht in de ziel, waar geen verdriet en smart over de zonde is?

Ach! maar, zegt u, 'vaders in Christus' komen tot zo'n volmaaktheid, dat, als ze door het dierbaar sterke geloof hun kindschap mogen leren kennen, alsook kennis krijgen aan de heerlijkheid van het eeuwig Verbond, en het eeuwig voornemen van God en het Hoofd en lichaam verenigd zijn, en Zijn volk volmaakt in Hem is, in Hem hun overtredingen uitgedelgd zien, zijn ze al dat getreur over de zonden te boven. Alsook dat klagen over de ongerechtigheid en goddeloosheid. Ik zou dan voor hun geloof geen speld geven. Gods Woord zegt mij, en ik bevind dat Gods Geest dat ook in mijn hart getuigt, (zodat ik een tweevoudig getuige heb): 'En zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeboorne'.

Waarvoor? Wel, zij nemen de vervloekte ongerechtigheden waar die Hem doorstoken hebben, die het zwaard in Zijn hart gedreven hebben. Die de doornenkroon gevlochten hebben, zodat het meer verdorven was dan van iemand.

De arme ziel, die het gezegende pardon en de heerlijke eenheid der verlossing in het hart omdraagt, en die de aarde, hel of zonden kan tarten hem te verdoemen; o! de diepte van zijn treuren over de zonden. O, dit is Goddelijke droefheid, vrienden, dit is een onberouwelijke bekering. Wel, mijn waarde broeders, zonde, de zonden van zijn hart, de zonden van zijn natuur, is de grootste hel voor zijn ziel, die hij onder de hemel heeft. Deze zijn een deel van zijn 'lijden'.

Kom dan, waarde ziel, indien u niet veel vreugde hebt, niet veel vertroosting, noch veel bemoediging, noch veel klare momenten, maar, gewoonlijk uw dagen, weken, maanden en jaren treurende slijt vanwege uw lage ondankbaarheid over uw zondige afdwalingen; droefheid te hebben over de goddeloze waarnemingen; hartzeer te hebben omdat u de goedertierenheid van een Verbondhoudend God doorbrengt zoals u doet. Welnu, zo zeker als u gemeenschap aan het lijden hebt, zult u dat ook aan de vertroosting hebben.

God heeft ze aan elkaar verbonden. Uw vrez en twijfelingen zullen nooit de omstandigheden wijzigen; want God zal het maken, en uw ziel zal zich verheugen in de Fontein, Die 'reinigt van alle zonden'. Dit is een tak van het lijden van Gods heiligen, waarmede ze zullen worden gekweld en geplaagd tot het einde van hun reis. O, dat duivelse karakter van die oude natuur, die ze mee te dragen hebben! De apostel noemt dit 'het lichaam der zonden'.

Maar kom, arme ziel, de strijd is weldra ten einde, het worstelen zal dra voorbij zijn. Hij is aan het kruis genageld. Alles wat de duivel doen kan is, kwellen, plagen en pijnigen. Geloofd zij God: 'De meerdere zal de mindere dienen', eerlang zult u de overwinning behalen.

Maar wederom: *een andere tak van het lijden van Christus, als Hoofd en Borg van Zijn volk, was de toorn, de fronsels en de vloeken van een rechtvaardige wet.* O, de angsten van Zijn lijden, toen Hij in diepe wateren zonk, waar men niet staan kon, en al de baren van Gods toorn over Zijn hoofd rolden! De sluizen des toorns werden op het hoofd van de Herder geopend, niet op de schapen. 'Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen den Man, Die mijn Metgezel is; sla dien Herder'. En o! aanschouw Hem toen de slag viel: 'En Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen'. Elke porie van Zijn gezegend lichaam scheen geopend, zodat er nauwelijks een druppel bloed was of die moest door de hand des toorns uitgezweten worden, die Hem drukte en perste in Zijn doodstrijd. Hij heeft de pers alleen getreden, en er was niemand van de volken met Hem. Mijn vrienden, het heeft soms mijn hart verbroken, Hem naar die laatste plek te zien komen, en wel zó, dat ik me verloren heb in verbazing. Het bloed uit Zijn handen en voeten, de doornen doorborende Zijn gezegend hoofd, en het bloed zweten in de hof van Gethsémané.

En, lief kind van God, het was voor u; het was werkelijk; ja, voor de arme afkerige die zijn rug gekeerd heeft naar de lijdende God-Mens. Niet dat ik voor wil geven dat de Godheid leed, maar aanschouw en zie Hem lijden naar Zijn mensheid, toen Hij aan het einde kwam, en de speer in Zijn zijde gedreven werd, opdat er niet één druppel van Zijn hartenbloed over zou blijven.

Ach! mijn vrienden, 'zonder bloedstorting is er geen vergeving'. Nee, nee, het is bloed voor bloed. De wet kon met niets anders voldaan zijn, en het recht kon met niets anders voldaan zijn. Daar was de volkomenheid van Gods recht in Zijn schreeuwen en tranen toen Hij zei: 'Indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbij gaan! doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt'. Maar de wet kon nooit voldaan zijn, tot aan zijn grootste en ernstige eis tot de laatste penning voldaan was.

Toen de speer Zijn zijde indrong, kwam daar bloed en water uit. Toen Zijn overwinnende adem uitgeblazen werd, schudde de hel, zodat des duivels koninkrijk waggelde, toen Hij de Geest gaf en zei: 'Het is volbracht'.

Kom arme, waarde ziel, waar bent u geweest? Zoals ik, veronderstel ik, steeds maar in uzelf zien. Naar die arme, dode, onvruchtbare, levenloze vormen, en uw arme afkeringen, alsmede naar uw goddeloze tegenstrijdigheden, en alle dingen waar u het onderwerp van bent. 'Wel', zeggen sommigen, 'wat bent u een dwaas om daar op te zien!' Ik weet dat heel goed; en ik weet: 'De zotten worden om den weg hunner overtreding, en om hun ongerechtigheden geplaagd'. Maar God wil zulke dwazen als dezen onderwijzen, als ze hun afkeringen en goddeloosheid gaan inzien, en opzien naar Hem, Dien zij doorstoken hebben. Zij zullen ingaan in Zijn heerlijkheid, met dierbare verlustiging en eeuwige lof en dankbaarheid.

'Het is volbracht'; en toen 'gaf Hij den Geest'. Welnu, toen heeft Hij voor u en mij niets meer over gelaten om te doen. Om Zijn werk te volbrengen, of een hand naar Zijn werk uit te steken, of in bij te staan. Hij heeft het Zelf volbracht; niets kan het bederven, en er kan niets aan toegevoegd worden. Het is zo volkomen volbracht, dat noch ongeloof, dood, hel noch zonden immer de grootsheid ervan omver kunnen werpen.

Nu, degenen die gemeenschap aan Christus en Zijn heil in hun harten omdragen, krijgen ook een deel van Zijn lijden. Niet om de wet te vervullen, niet om hun schulden aan het Goddelijk recht te betalen, noch volkomen, noch een gedeelte daarvan. Het Hoofd heeft dat in hun plaats gedaan. Maar, ze krijgen een deel van het lijden door de vloek van Gods rechtvaardige wet. Waarvoor? Wel, om hen aan de wet te doden. Om nooit naar een rechtvaardig God te gaan met eigengerechtigde werken. En niets anders kan dit doen, dan Gods rechtvaardige

wet, in de handen van Zijn Geest. Christus zegt ons dat zo, want Hij zegt, dat niemand tot Hem komen kan tenzij de Vader hem trekke. Ook zegt Hij, dat niemand de Zoon kent dan die ook de Vader kennen. Als Gods gezegende wet aan een arm kind van God getoond wordt, en de rechtvaardige eisen van een rechtvaardig God, alsook wat Hij eist, wat is dan de arme ziel beangst. Welk een lijden krijgt hij dan te verduren! Hij heeft niets te verwachten dan de hel. De hel is in zijn hart ontstoken; want 'De wet werkt toorn'. Er is niets dan toorn in zijn hart, en toorn in elke omstandigheid. Toorn als hij in de morgen opstaat, en toorn als hij in de avond naar bed gaat. Als hij de Bijbel opent, staat er niets voor hem in dan Gods wraak. Als hij tracht te bidden, durft hij niet, uit vrees dat hij vermetel is. Indien hij naar de schepping kijkt, schijnt deze naar hem te fronsen. Als hij in de straten op en neer stapt, beeft hij uit vrees dat de dakpannen naar beneden zullen vallen en hem doden.

O, de angsten van zijn geest! Zoals David zegt: 'De angsten der hel hadden mij getroffen; ik vond benauwdheid en droefenis', 'Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen'. Dit is een deel van het lijden van Christus. En degenen die Hem toebehoren, leden van Zijn verborgen lichaam, moeten uit dezelfde beker drinken. Alsook in zekere mate hetzelfde lijden ondergaan.

Maar, geloofd zij Zijn Naam, Hij weegt het af. Hij dronk de droesem; en zijt gij bevreesd om te drinken waar uw gezegend Hoofd van dronk? Hij dronk al het vergif, alles wat u zou benadelen, of u in eeuwige verachting en ondergang zou brengen. De toorn die u waarneemt, dat God rechtvaardig zou zijn om u naar de hel te zenden, is om u te leren, om tot Jezus Christus te komen als een arme, verloren zondaar met een: 'Heere, behoud mij, ik verga'.

U weet dat de apostel zegt dat wij onder de wet zijn, omdat de wet onze tuchtmeester is tot Christus. Hij zegt: 'Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden'. Want niemand in de wereld kan dit wegnemen, of de arme ziel gerust stellen. De Heere Zelf moet Zijn dierbaar bloed en gerechtigheid aan zijn hart openbaren. Alsook hem verlossen van de vloek der rechtvaardige wet. Er is echter wel verschil in mate in het werk der wet in de beleving. Ik weet wat het zeggen wil, om maanden er net zo min hoop op te hebben dat God mij immer nog genade zou bewijzen, dan Hij dat aan duivelen zou kunnen doen. En dan soms werkelijk te geloven, dat de hel haar mond voor mij open deed en ik gereed stond erin te dompelen. Ik hing er (in mijn gevoelen) als het ware boven aan het haar van mijn hoofd.

Maar, al Gods volk wordt niet zo diep in het werk der wet in hun harten ingeleid, in zo'n mate en gedurende zo'n lange tijd. Ik ga niet vergelijken hetgeen ikzelf doorgemaakt heb, met hetgeen anderen hebben waargenomen. En zeg ook niet, dat een elk die niet precies aan die maat komt, niets beter dan een huichelaar is. Dat heb ik wel beter geleerd; ik kap, in die weg, niet de één na de ander af. Ik placht te zeggen, als ze met me kwamen praten: 'Waar heeft u kennis aan? "O, ik hoop dat ik een klein tekenetje ten goede gekregen heb'. 'Hoop! heeft u niets anders dan dit? Is dit uw godsdienst? Bent u nooit op die plek gebracht dat u wederom geboren bent, en het getuigenis van Gods Geest daarvan in uw hart omdraagt?' En ik sneed de één na de ander af. De arme schepsels kregen door mij de schrik van hun leven. En dan dacht ik het nodig hen te vertellen, hoe het er met mij bij stond. Als ze daar dan niet precies mede op gelijke hoogte stonden, moesten hun hoofden eraf.

Maar de Heere heeft mij hier vanaf gebracht. Hij legde mij op het ziekbed, trok het licht van Zijn aanschijn in, en stond de duivel toe met al zijn woede en furie, in mijn hart te varen. En gedurende dertien weken was er geen dag of ik had wel duizend werelden willen geven voor een weinig hoop; ja, duizend werelden, en dat is nog geen vergelijking. God bracht mij naar beneden, naar deze schepseltjes die ik afsneed. O, hoe heb ik mijn woorden opgegeten!

Kom, arme zielen, heeft u zoveel van Gods rechtvaardigheid gezien, en de rechtvaardigheid der wet, zodat uw mond gestopt is geworden? Heeft u dat daar gebracht, dat u moest bekennen dat God recht zou doen in uw ziel te verdoemen? En heeft u zich verwonderd dat

God dit niet reeds gedaan heeft? Neemt u zich waar als de meest hulpeloze en onwaardigste zondaar die op aarde leeft? En moet u God rechtvaardigen, indien Hij u naar een plaats zou zenden waar geen hoop meer is? Dat is het werk der wet wat diep genoeg is. Indien God het nodig gekeurd had u daar meer van te doen kennen, zou Hij het u gegeven hebben. Dit is juist hetzelfde werk der wet waar David kennis aan had, Hij zegt: 'In alle volmaaktheid heb ik een einde gezien, maar Uw gebod is zeer wijd'. En zo hebt u het gezien, en de bevelen zijn zó wijd, dat u er nooit aan kan voldoen. U hebt daar, zoals de apostel, ook kennis aan. Hoewel niet in dezelfde mate, zijn er toch droppeltjes van geweest.

U hebt leren kennen dat de 'letter doodt'. U hebt deze veroordeling in uw hart gekregen, en hebt God vrij verklaard van enige onrechtvaardigheid. Ook bent u er toe gebracht uit te roepen: 'Laat het gekerm der gevangenen voor Uw aanschijn komen; behoud overig de kinderen des doods'. Kom dan, u hebt een deel van het lijden gehad. Er is geen oorzaak dat ge uw hoofd laat hangen. Ook is er geen reden te denken dat ge nooit de werken der wet in uw hart gekend hebt.

Ik weet dat de duivel sommigen van hen hiermede plaagt, wanneer ze sommigen van Gods kinderen horen praten die een erg diepe kennis van de werkingen der wet hebben. Hij zal zeggen: 'Wel, u hebt geen kennis aan de werkingen der wet. De arme zielen kruipen dan soms in een hoekje, en zeggen: 'O Heere, geef mij diepere kennis aan de werkingen der wet. O, dat ik boven de hel geschud mocht worden, of iets, waaraan ik weet dat het waar werk is.' Dat wil zeggen: dat ze maar tot die kennis mochten komen dat Christus van hen is, en zij van Christus.

Maar, arme ziel, bid nooit om een diepere kennis van het werk der wet dan God goed dunkt. Indien het uw mond gestopt heeft, u als een arme zondaar tot Jezus gebracht heeft, u geen hoop hebt dan in Hem, en hongert en dorst naar Zijn gerechtigheid, hebt ge een deel van het lijden in uw ziel gehad. Op Gods tijd, zal Hij Zijn liefde in uw hart openbaren.

Maar verder.

Een andere tak van het lijden van Christus waren de bestrijdingen van de duivel. Veertig dagen en veertig nachten werd Hij van de duivel verzocht. Hij had, als we het zo eens mogen noemen, een strijd met hem op Zijn Eigen grond. Daar werd Hij verzocht 'gelijk als wij', en ook 'in alle dingen'. Zodat er geen enkele pijl is, die de duivel in het hart van één van de Zijnen kan werpen, dan die hij in Christus' hart geworpen heeft. Maar, Hij heeft de vurige inblazingen weder-staan. Ja, de dichter zegt: 'En wij zullen staande blijven door Hem'.

Ik heb wel honderd maal geloofd dat ik nooit stand zou houden, dat ik nooit stand kan houden, het was onmogelijk. Talloze keren heb ik gedacht, ik kan nooit een kind van God zijn. Alsook dat Gods volk nooit zulke waarnemingen kon hebben en dat er niet zulke pijlen en aanvechtingen door hun gemoed vlogen, zoals ik dat had. Indien de arme heilige van God krijgt te bidden, waarom deze verklager der broederen, de duivel, hem dan lastig valt. Hoe komt hij hem dan voor te stellen, dat hij er geen hoop op hebben kan, dat God nooit zijn gebeden zal verhoren, die zijn als het piepen ener kraan of zwaluw. Zou zo'n onwetende dwaas de onveranderlijke Koning aanspreken? De God des hemels en der aarde sprak, en de wereld was daar in een moment. 'Die de bergen gewogen heeft in een waag, en de heuvelen in een weegschaal'. Wat! u zo'n Wezen aanspreken? En dan schrikt de ziel terug. Alles wat hij dan nog doen kan is kermen. Soms dreigt de duivel met hel en verdoemenis, als hij weer bidt, ja, of kermt.

Maar, de arme ziel kan er niets aan doen. Er is iets in zijn hart dat naar God opziet, laat de duivel dreigen als hij wil. Dit is dan hun taal (het is erg kort, maar juist waar het over): 'Heere, wees mij genadig, Heere, versterk mij, Heere, leid mij, Heere, bescherm mij, Heere, omring mij'. Het is een gebed der ziel. En, mijn waarde vrienden, dit gebed maakt de hoofdinhoud uit, werkelijk, de hoofdinhoud. Het is de aandrang, ademtocht en werking van

Gods Geest in het hart. De arme ziel kan wel erg onwetend zijn; wat de duivel ook zegt over zijn zwakheid, zijn tegenstrijdigheid, zijn driften en gedrag. Hoe hij hier en daar gehandeld heeft, en zegt: 'Wel, u kan wel met uw bedelende gebeden tot God naderen, en verwachten dat God u zal helpen en zegenen, maar u bent niets anders dan een vleierende huichelaar. Toch stemt hij met alles in wat de duivel naar voren brengt. Want, hij heeft een eerlijke consciëntie, en hij bekent dat het allemaal waar is. Maar er is toch nog iets wat doorgang vindt. Hij 'weet niet', zoals de apostel zegt: 'wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen'. En het zuchten der gevangenen klimt op tot God. O, welk een gebeden komen op zo'n tijd uit z'n hart! Geen geschikte gebeden om in tijdschriften te zetten, vanwege de voortreffelijke spraak of de aaneenschakeling van een mooie voordracht die de wereld rondgaan en tenslotte weer thuis komen. Maar enkel het kermen van het hart.

Maar, dan komt de duivel weer en zegt: 'Ha! nu heeft u God gehoond, u hebt God bespot', en zegt hem, dat zijn gebeden niets anders dan ledigheid zijn. Er zijn veel mensen, die een wonderlijke gave van gebed hebben, die graag hebben dat de mensen hen horen, en hebben aan woorden geen gebrek. Aan deze gebeden heeft de duivel geen hekel, en verstoort hen daar nooit in. Maar het ware gebed, door de Geest van God in het hart gewerkt, daar vliegt de duivel op af. Hij komt af op het Beeld en het werk Gods in het hart. Het werk van het vlees wederstaat hij nooit

En zo is het met alles wat de heilige onderneemt. Hetzij lezen, het komen naar Gods huis, het spreken met een christenvriend, of welk geestelijk iets het ook moge zijn, satan zal het aanvallen, er verachting over uitgieten, en het haten. Werkelijk, mijn vrienden, soms heb ik verbaasd gestaan wanneer ik de Bijbel greep en trachtte te lezen, dan sloop er iets in mijn gemoed met zoveel kracht: 'Hoe kan ik bewijzen dat dit het Woord van God is? Zou het niet mogelijk zijn dat de mensen maar wat bij elkaar geraapt hebben, en daar een boek van samengesteld hebben, zodat de volgende geslachten het geloven? Kijk eens naar de Turken en hun Koran; ze willen er zelfs wel voor sterven. Zo is het met alle mensen in de wereld, het loopt er maar over hoe ze opgebracht zijn. Hoe kan ik bewijzen dat de Bijbel waar is?' Ik waggelde als een dronken man. Dan ben ik wel ten einde raad geweest. Het is wel gebeurd, als ik trachtte te lezen, dat er zulke ontzaglijke eden en vloeken, tegen de Bijbel, door mijn hart vlogen. Mijn waarde vrienden, sommigen onder u kunnen wel denken dat ik zulke dingen niet in de preekstoel behoor te zeggen.

Maar Paulus maakte ook gewag van zijn zielszorgen, en ik moet wel over de mijne spreken. Het is dan Gods volk wel eens dienstig geweest, die in dezelfde omstandigheden verkeerden. Ik heb in mijn hart iets waargenomen wat de Bijbel vervloekte. Ik wil u de uitwerking vertellen die het op me had: Mijn ziel heeft tot God geroepen om mij te bewaren en te behoeden. Terwijl dat in mijn hart klonk, zei ik steeds: 'Zegen de Bijbel, zegen de Waarheid van God!'

Wel, mijn vrienden, ik zou zulke gedachten niet gehad hebben, indien ik ze tegen had kunnen houden. De mensen zeggen dat dit allemaal zenuwen zijn, en niets dan werkingen van het gemoed. Laat het zijn wat het wil, het was iets in mijn hart waardoor ik vademmen diep zonk. Soms vlogen werkelijk de pijlen van haat, tegen de heilige Drie-eenheid, door mijn gemoed. Ook rees de bespottung in mijn hart op, tegen zo'n leer. Wat! zouden er Drie Eén zijn, en Eén Drie! Zulke ledige nonsens zijn niet bestaand. Zoiets kan niet, dat kan onmogelijk waar zijn. En hier is mijn ziel gekweld geweest, heen en weer geslingerd als een schip in de machtige oceaan, totdat ik soms de wanhoop nabij was.

Voor al zulke vurige pijlen in het bijzonder tegen God de Heilige Geest. Want, de duivel weet, dat God gesteld heeft, dat de zonden tegen de Heilige Geest nooit vergeven zullen worden. En dat een kind van God niets meer in de ellende zal doen verzinken, als de duivel voor kan geven, dat hij die zonde bedreven heeft. Ik geloof niet, dat de duivel ook maar enige

hoop heeft, dat hij een kind van God kan verdelgen. Ik geloof niet, dat hij daarom een kind van God verzoekt. 'Wel', zegt u, 'dan moet hij wel een erg dwaze duivel zijn, om zoveel moeite te doen en toch nooit hoop te hebben, hen te niet te kunnen maken'. We lezen niet dat de duivel hoop heeft; we lezen alleen over zijn 'geloven en beven'. Maar zijn natuur is zo vijandig tegenover God, tegen het Beeld Gods, en tegen de eer en heerlijkheid van God. Zodat zijn helse geest altijd met woede en vijandschap daartegen gericht is, wetende dat de dag aanstaande is, dat hij door God dubbel gewroken zal worden, om voor eeuwig in de diepte der onmetelijke toorn te verzinken. Maar als hij in het hart van een kind van God lasteringen tegen de Heilige Geest stort, zegt hij: 'Het is nu met u gedaan; de zonden tegen de Heilige Geest zullen nooit vergeven worden. Dit heeft u gedaan'.

Maar het is een liegende duivel, want hij is het zelf, die deze gedachten ingegeven heeft. En legt dit ten laste van het arme kind van God, zodat zijn ziel ervan beeft. Als dan de ziel gelooft, dat hij dat gedaan heeft, o! wat Hij dan doorstaan moet. O, de angst. O, de smarten! O, het leedwezen! 'Ik ellendig mens! Ik ben voor eeuwig verloren; er is voor mij geen genade; ik heb de zonden tegen de Heilige Geest bedreven, waar geen vergeving voor is'. Het neemt het gebed weg, alsmede elke hoop, en snijdt elke verwachting af. Het wordt duister, en men vreest nooit meer daar uit te komen.

Is de een of andere ziel nu opgekomen, die vreest de zonde tegen de Heilige Geest bedreven te hebben, en dat er voor hem geen vergeving is?

Laat mij u vertellen, arme ziel, indien u dit gedaan had, zou u hieromtrent niet vrezen. Laat mij u deze vraag eens stellen: toen deze pijlen en lasteringen tegen de Heilige Geest in uw gemoed vlogen, kwamen ze toen gewillig uit uw mond? Schepte u er behagen in om de Heilige Geest te lasteren? En haatte u Hem erg? 'Gelukkig niet, man', zegt de ziel, 'nee, ik riep en riep en schreeuwde en schreeuwde, of de Heere mij daarvoor wilde bewaren'. En heeft u nooit de hand op de mond gelegd, zodat het er maar niet uit zou komen? Ik heb dat gedaan en beefde als een blad. Ach! arme ziel, u lastert niet; deze lasteringen komen van satan, die u haat. Het is geen zonde om met deze zaken verzocht te worden. Nee, het is zonde als men er in valt. 'Houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwam'. 'Zalig is de man, die verzoeken verdraagt'.

Nee, het is alleen de duivel die hem hiermee plaagt en met vuisten slaat. Soms zegt hij hem, dat de voorgaande bevindingen enkel uit het vlees voortkwamen. En dat al zijn gebeden en gepraat op niets uit zal lopen. Soms zegt hij, dat hij beter nooit geboren had kunnen worden, want hij zal tenslotte toch als een vijand van God sterven, en misschien wel lasterende sterven.

'Ach!' zegt er één, 'ik denk dat het beter zou geweest zijn, dat u meer Jezus gepredikt had, in plaats van zoveel over de duivel'. Ik ben niet tegen u aan het praten, die al uw kennis in uw hoofd hebt zitten; ik praat tegen de kinderen van God, die het Koninkrijk Gods in hun zielen omdragen. Die ook hun deel van Christus lijden ervaren, hetwelk Hij in deze wereld onderging.

Een andere tak van het lijden van Christus was de verberging van Zijns Vaders aangezicht. O, wat heeft Hij geleden toen Hij aan het kruis hing tot een schouwspel voor mensen en duivels, en alles Hem scheen te verachten! Hij onderging de fronsen van de Vader, de verberging van Zijns Vaders aangezicht. Hij riep uit: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' En de kinderen krijgen ook kennis aan dit lijden. Ze hebben tijden, dat God Zijn aangezicht verbergt, dat ze in duisternis wandelen en geen licht hebben. Ze hebben tijden dat ze met Job uit moeten roepen: 'Waarom verbergt Gij Uw aangezicht?' Ja, zij roepen: 'Houdt Zijne goedertierenheid in eeuwigheid op!' Doch Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten'. Zodat de arme waarde zielen ook kennis krijgen

aan deze tak van lijden. Te weten, het verdriet en de smart om buiten de tegenwoordigheid van een Verbondsgod en Vader gesloten te worden.

Een andere tak van Zijn lijden was de vervolging der mensen, de haat van belijders en de anderen der wereld.

Zijn Naam werd als kwaad verworpen; zij haatten Hem, zij verafschuwden Hem. Hij werd niet vervolgd om Zijn gebreken. Mensen mogen met vuisten geslagen en weerstaan worden voor hun gebreken. Maar dit is geen vervolging om Christus' wil, geen smaad om de Waarheid van Christus, de leer van Christus en de liefde van Christus. Maar, mijn vrienden, een mens die Christus leeft, en in Christus wandelt, een mens wiens gedrag en conversatie, wiens daden en woorden spreken, dat hij geleerd heeft: 'De goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden te verzaken, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld', zo'n mens zal worden vervolgd om Christus wil. En wat zegt men van hem? U zult hen nooit horen praten over hun daden, maar wel kwaadaardige geruchten over hem rondstrooien.

Ik moest wel glimlachen toen ik van een man hoorde, die naar Trowbridge kwam om een Sabbat over te blijven. Toen hij de stad in kwam, informeerde hij bij een paar mensen waar mijnheer Warburton preekte. Men vertelde het hem. Hij vraagt: 'Wat voor soort man is hij?' 'O, hij is geen geacht man; hij is een bitter, nauwgeestig man. Hij snijdt alles af, uitgenomen enkelen die precies als hijzelf zijn. Hij is een man zonder liefde'.

'En', vroeg hij, 'wat voor soort man is hij in zijn gedrag? Maakt hij schulden die hij nooit betaalt?' 'O, nee'.

'Is hij een onderdrukker en dwingeland, zonder gevoel voor een arm mens die een baantje voor hem opknapt?' 'O, nee; alle kruiers in de stad lopen hem achterna om een baantje'.

'Is hij een man vol hoogmoed?' Nee; het is niets van dat alles. We hebben niets omtrent zijn gedrag te zeggen, maar alleen tegen zijn principes'.

Hier ziet u, mijn vrienden, was smaad om Christus' wil. Zij smaadden Christus' gedrag niet, zij hielden Hem in het oog (en het is goed elkaar in het oog te houden), maar ze konden geen gebreken vinden, dan in Zijn geest, en in Zijn leer die hen afsneed. Men zei, dat Hij hen veroordeelde. Zij dachten dat Zijn rede wel zo onbarmhartig was, zodat vele van zijn discipelen teruggingen, en niet meer met Hem wandelden. Zij haatten Hem niet om Zijn gedrag, niet omdat Hij zonder gevoel was, maar omdat ze God niet kenden. Ze hadden Hem nooit van harte liefgehad, en dit ontdekte Hij allemaal.

Zo is het ook met 's Heeren volk. Indien de Heere intrek neemt in het hart van een dienstbode, en de meester en de meesteres weten niets van God en de Waarheid af, en de dienstbode wordt in de kracht daarvan geleid, en als ze dan begint te zeggen (als ze tegen haar praten) welk een zondaar zij is, welk een walgelijk, diep ongelukkig iemand als zij is, wat een ellendige worm en schuldenaar aan genade, alsmede dat zij niets kan, en dat God alles voor haar doen moet. 'Waar ga je zoal naar toe', vragen zij. 'O, ik ben daar en daar geweest'. 'O, dan is het geen wonder; wat! ga je zulke enghartige schepselen als die beluisteren!' Op deze manier werkt de vijand.

Ik heb menigmaal geglimlacht aangaande een arme dienstbode in onze stad. Haar meester haatte onze kerk, en kon deze geen betere naam geven dan een 'hondenkennel'. Hij zei, dat hij nooit een dienstbode hebben wilde, die daar kerkte. Hij trachtte ook anderen daartoe te bewegen. Maar ze zeiden zeer goede dienstboden te hebben, ofschoon ze daar bleven gaan. 'En', zei er één, 'onze dienstbode zegt, dat de uwe daar ook heen gaat'.

Hij liet het meisje bij zich komen en vroeg: 'Ben je in de Zion Kapel geweest?' Het arme meisje kleurde en beefde, en zei: 'Wel, mijnheer, ik ben daar een paar keer geweest'. 'Hoe durf je naar een kerk te gaan die al zoveel dienstboden in de stad bedorven heeft? Er is geen vrede of blijdschap meer in huis wanneer zij daar heen gaan'.

'Wel, mijnheer', sprak ze, 'ik denk dat het mij al bedorven heeft, want ik heb sindsdien geen vrede meer gekend. Nooit heb ik geweten dat ik zo'n zondaar was'. 'Nu', zei hij, 'indien je niet belooft, daar nooit meer heen te gaan om die kerel te beluisteren, kun je je kleren wel inpakken en gaan'.

'O, mijnheer, ik houd van die man; hij vertelt mij dat ik een groot zondaar ben, en op weg naar de hel. En ik weet dat ik dat ben. Ik heb dit niet gezien al eer ik hem ging beluisteren. Laat me daar toch heen gaan. Hoewel hij mij altijd veroordeelt, en me vertelt dat ik naar de groeve ga, toch hoor ik graag hetgeen waar hij over praat, laat me daar toch heengaan'.

'Nee, je moet gaan, tenzij je alles daaromtrent opgeeft'. 'Wel, mijnheer', antwoordde ze, 'dan zal ik u moeten verlaten; ik zou liever op aardappelschillen leven, en die man gaan beluisteren, dan om ervan verstoken te zijn en als een dame in mijn rijtuig te rijden'.

'Kom, kom', zei de meesteres (want ze was een goede dienstbode), 'ze zal er wel anders over gaan denken. En als we dit nu overzien, zal ze beloven niet meer te gaan'.

'Nee, dat kan ik werkelijk niet beloven'.

'Maar, indien je er nu eens anders over gaat denken?'

'O, ja, als ik er anders over ga denken! Maar totdat ik dat doe, moet ik die man eens op 's Heeren dag gaan beluisteren'. Ze waren wel verplicht hiermee in te stemmen, omdat ze zo'n eerlijke ijverige, uitnemende dienstbode was.

Maar, u ziet, ze moest smaad ondergaan. Ze moest afgekeurd worden, en dat moet elke ziel die van God geleerd wordt. Indien 'het groene hout' leed, wat moet dan zulk arm 'droog hout', zoals wij zijn, verwachten?

2. Degenen die gemeenschap hebben aan het 'lijden', zullen ook gemeenschap hebben aan de ' vertroostingen'. Dit kan ik nu niet verder meer uitbreiden, maar moet tevreden zijn met een paar aanwijzingen. Heeft u aldoor geen droppels vertroostingen gehad? Wanneer u een lange nacht hebt gehad, zijn er dan geen paar momenten geweest dat de morgen doorbrak? Zodat u op kon zien, en God kon loven voor een bemoedigende lichtstraal? Wanneer u reeds lang naar het Brood des levens gehongerd had, en uw ziel als bezwijkende binnenin u was, heeft u dan nooit gehad, dat er dierbare beloften met troost in uw hart vielen? Dat Hij hongerigen met goederen vervult; en rijken ledig weg zendt? En zo zal God vertroostingen in uw hart blijven laten vallen, om u te ondersteunen. Maar, de kostelijkste vertroosting van allen, mijn vrienden, zal Thuis zijn, om met Jezus te zijn. Dit is het vooruitzicht van de arme ziel. De verhevenste verwachting die hij maar zou kunnen begeren. Om veilig bij Jezus aan te landen, om Hem te zien, en Hem gelijk te zijn. Meer kan hij niet verlangen. En niets minder kan ooit de ziel tevreden stellen.

Welnu, u zult het verkrijgen. 'In de wereld zult gij verdrukking hebben'; en dat wij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het Koninkrijk Gods'. Maar, 'Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen'. Een ieder van u, die dit lijden kent, de smarten en het verdriet, zal de vertroosting verkrijgen. U zult voor eeuwig met Hem zijn. En daar, daar zullen geen wolken zijn; geen verbergingen van Zijn aangezicht; geen bestrijdende duivel om te plagen. Daar zijn geen gezinsbeproevingen, geen familiebeproevingen, noch hoogmoed, noch afdwalingen, noch zonden noch schijn daarvan. Maar, voor eeuwig Christus gelijk zijn, om Zijn heerlijkheid te aanschouwen.

O, mijn vrienden, wat zal dat een eeuwigheid zijn! Dat zal al uw smarten vergoeden, al uw droefheid, al uw strijd en alle ellende die u ooit gehad hebt. Om eeuwig de gezegende Jezus te aanschouwen, Hem te zien en Hem gelijk te zijn. Een nooit eindigende gelukzaligheid.

God zegene u en mij, met: 'Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus Christus'. Hetwelk God moge verlenen tot eer van Zijn Naam. Amen.

Uitgesproken in de Gower Street Kapel, Londen op dinsdagavond 25 oktober 1842.

5. DE VERDRIETELIJKHEDEN VAN DE WEG

'Doch de ziel des volks werd verdrietig op dezen weg.' Numeri 21:4b.

Het volk waar hier naar verwezen wordt, zijn de kinderen Israëls. Die door de woestijn reisden, naar het land Kanaän, hetwelk God hun in erfelijke bezitting gegeven had. Door de verscheiden verdrukkingen, beproevingen, kruisen en verdrietelijkheden die zij ontmoetten, waren ze menigmaal gereed op de weg te bezwijken. Dikwijls gaven ze het in hun hart dan ook op.

We lezen dat het volk, op zekere dag, een besluit nam om een overste over hen aan te stellen, ten einde weer terug te keren. Maar ze waren op reis naar het land Kanaän, en daar zijn ze ook gekomen. We lezen dat Jozua, voor hij stierf, een beroep op hen deed, of er iets ontbroken had aan al hetgeen God hun beloofd had. Allen getuigden dat er niets aan ontbrak. Dat elke belofte, die God gemaakt had, Hij vervuld had en vast stond.

Ik neem aan, dat de woorden in onze tekst niet verkeerd toegepast zullen worden, indien we deze beschouwen met betrekking op de verdrietelijkheden van Gods kinderen op de huidige dag. Hoewel zij niet letterlijk reizen door dezelfde woestijn als Israël weleer, reizen ze toch naar het hemels Koninkrijk, het Kanaän hier boven. Ze reizen, voor hun hart en ziel, door de kale, wilde woestijn dezer wereld.

Indien de Heere een arme worm, om zo te spreken, belooft te helpen zullen we trachten:

1. Enige opmerkingen te maken over *de verdrietelijkheden welke Gods volk ontmoet op hun reis door dit tranendal.*
2. En we zullen aantonen, *zover de Heere zal helpen en bijstaan, dat ze geen echte reden hebben om verdrietig te zijn, vanwege de moeilijkheden van de weg. Want elke verdrietelijkheid die zij ontmoeten zal goed eindigen.*

Maar, mijn waarde vrienden, als u mij bij tijden zou vragen of mijn verdrietelijkheden goed zouden eindigen, moest ik mijn mond gesloten houden. Ik bevind, tot op de huidige dag, dat mijn reis een heuvel-opwaartse gang is. In plaats dat het pad gemakkelijker wordt, vind ik deze krommer en ruwer; niet in tijdelijke aangelegenheden, maar in zaken tussen God en mijn ziel.

Eén verdrietelijkheid, waar we aandacht aan zullen schenken, waar Gods volk op de weg zeer dikwijls mede te maken krijgt, zijn *de beproevende voorzienigheden Gods*. De hand des Heeren in de weg der voorzienigheid, schijnt tegen hen uitgestrekt te zijn. In werkelijkheid gaat Gods hand nooit uit tegen Zijn volk. Nee, nooit; het is alleen ongeloof en vleselijke reden die het zo uitschildert.

Maar als het arme kind, bij tijden, in de handen der vleselijke reden en ongeloof gelaten wordt, oordeelt hij alleen naar hetgeen hij ziet. Daarom bezwijkt hij er haast onder. 'Wel', zegt u, 'maar dat is niet erg verstandig van hem'. Nee, nee. Verstandig? Dat is het inderdaad niet. Maar waar moet hij wijsheid en verstand vandaan halen? Dat is het punt. Er zijn vele personen die ons kunnen vertellen wat verstandig en behoorlijk is. Maar ze zeggen er niet bij, hoe we er aan kunnen komen. Ik zal u vertellen waarom ze dat niet doen, omdat ze het niet kunnen. Er is slechts één weg, en wel, Gods zegen aan onze harten, en dat Hij ons tot Zichzelf leidt. Soms, als het arme kind van God vervuld is met al zijn plannen, alsook met al zijn vleselijke inzichten, en al zijn vleselijke begeerten, alsmede met al de luchtkastelen die hij gebouwd heeft, komt Gods voorzienigheid als een ongeziene hand, en slaat het alles

terneder. Alles wat hij verwacht had en begeert, blijkt volkomen te niet gedaan. Alles schijnt tegen hem te zijn.

Hoe verdrietig is dit! Hoe bezwijkt hier zijn arme ziel onder! Want elk kind van God, mijn vrienden, is eerlijk. Het is goed zaad gezaaid in goede aarde. Die man is in wereldse aangelegenheden een eerlijk man. Er zijn sommige sluwe, godsdienstige belijders die te allen tijde anderen aan het bedriegen zijn. Aan het beetnemen, beroven, samenspannen, plannen aan het smeden en beramen, alsook aan het ondermijn. Ze schijnen wel vol godsdienst te zitten, maar hebben niet meer ware godsdienst dan de duivel heeft.

Wanneer Gods gezegende Waarheid in het hart komt, maakt dat de mens eerlijk. Gods Geest woont in de ziel, een Koninkrijk der gerechtigheid en ware heiligheid. En wanneer één van deze arme zielen in de voorzienigheid getroffen wordt, en in zijn oog, rechts en links geslagen wordt, en alles tegen hem schijnt, o, hoe bezwijkt hij dan op de weg! Hij is bang in gebreke te moeten blijven, om zijn schulden eerlijk te betalen. Dit staat in rechtstreekse tegenspraak met zijn consciëntie.

De arme ziel zou liever eerlijk in een werkhuis sterven, dan dat hij iemand één duit te kort zou doen. Ik heb net zoveel moeten roepen dan wie ook, misschien nog wel meer tranen geschreeuwd, gekermd en gezucht tot God, of God mij in zo'n weg der voorzienigheid wilde brengen, dat ik een ieder elke shilling en duit betalen kon. Ik dacht: Indien God mij ooit op zo'n weg mocht brengen, mijn ziel zich zou verblijden en Hem loven met blijdschap, lof en dankzegging. En God deed het, ook gaf Hij mij een hart om er Hem voor te loven en te danken. Ik zal u vertellen, mijn waarde broeders: als God een weg baant om het arme kind van God te verlossen uit zijn moeilijkheden, zodat hij z'n schulden betalen kan om naar eer en geweten te handelen, het voor hem duizendmaal aangenamer is zijn schulden te betalen, dan het voor de schuldeiser is om het te ontvangen.

Maar ik heb een groot aantal godsdienstige belijders gezien ik weet niet of er in Londen ook zijn; ook weet ik niet of hetgeen ik zeg op de een of ander van toepassing is - maar ik weet, dat in onze stad godsdienstige belijders zijn, die op de gevoelens van de mensen werken, om geld uit hun zak te kloppen. Als ze dat gedaan krijgen, bekommeren ze zich nog in het minst niet om te betalen. Een man in onze stad zei tegen een schuldeiser: 'Denkt u veren te plukken van een kikker?'

O, mijn waarde vrienden, als het arme kind Gods tegenheden krijgt in Gods voorzienigheid, dan is hij verdrietig vanwege de weg. Zijn hart bezwijkt binnenin hem. Hij vreest dat er schande over Gods Naam gebracht zal worden. Hij heft zijn ziel tot God op, of Hij een weg wil banen om hem uit zijn moeilijkheden te verlossen.

Ik geloof, dat toen God voor de arme weduwe verlossing teweeg had gebracht - toen Hij haar ledige vaten met olie gevuld had, en de profeet gezegd had, haar schulden te gaan betalen, en van het overige te leven - geloof ik, dat ze met dankbaarheid en met dankzegging, haar arme ziel tot God ophief. Met dankbaarheid en dankzegging voor de gezegende zoetheid, dat God verlossing gewerkt had ter ere Zijner heerlijkheid. Welk een beproeving is het voor het kind van God als hij in deze omstandigheden verkeert.

Misschien zijn er hier vanavond enige kinderen van God, voor wie alle stromen der voorzienigheid opgedroogd schijnen te zijn. Elke dag lijkt wel donkerder en donkerder te worden. De gezinsomstandigheden zinken dieper en dieper. En de ledige godsdienstige belijders om hem heen, die nergens mede tevreden zijn dan met kaf, wachten of Gods oordelen de arme 'Antinomiaan' nog niet overkomen.

Uw vijanden, arme ziel, wachten op uw hinken. De duivel vertelt u: Nu komt de tijd, dat het openbaar zal komen dat God uw God niet is. Dat u nooit in staat gesteld zult worden om uit uw beproevingen te komen. De arme ziel bezwijkt en is verdrietig vanwege de verdrietelijkheden van de weg. Arme, waarde ziel, uw God zal een weg banen. Hij zal, Hij

zal. 'Maar', zegt de arme ziel, 'ik heb geen geloof om te geloven dat Hij het wil. Want ik zie niet hoe er een weg gebaad zou kunnen worden'.

Geloofd zij Zijn dierbare Naam. Hij zegt: 'Zijn brood wordt hem gegeven; zijn wateren zijn gewis'. Hij zegt: 'Ik zal de blinden leiden door den weg, dien zij niet geweten hebben. En in paden die zij niet gekend hebben. Wat krom is, dat zal recht, en wat hobbelachtig is dat zal tot een vallei gemaakt worden'. Dit wil Hij voor Zijn volk doen. Hij zal ze niet verlaten noch begeven. Gods Woord is sterker dan uw geloof. Ofschoon u Hem niet kunt geloven, blijft Hij toch getrouw, Hij kan Zichzelf niet verloochenen.

Indien u verdrietig op de weg zijt, moet u deze beproevingen dragen. Deze komen niet als onzekerheden over u. Want God is het Hoofd, en elke stap die u neemt, is door Zijn wijs bestel. Maar er is een ander groot verdriet voor Gods geestelijk Israël op hun weg naar het hemels Koninkrijk. Ze hebben een Thuis, en reizen daar niet op onzekerheden heen. God heeft het Huis voor hen bereid, en allen zullen daar komen. Laat de duivel en hun ongelovig hart zeggen wat ze willen. Maar zij ontmoeten, als kinderen van God, en ik geloof de meesten onder hen, pijnlijke verdrietelijkheid op de weg. Door de vrees dat ze er geen zijn van dat getal. Ze vrezen dat ze deel noch lot in deze zaak hebben. Ze vrezen dat hun godsdienst niet uit God is, maar uit het vlees begonnen en met het vlees zal eindigen.

Men heeft mij menigmaal beschuldigd, omdat ik over twijfelingen en vrees praat, alsook over personen, die daarmee geplaagd worden. Laat mij u vertellen, mijn vrienden, dat gedurende ongeveer twee jaar, nadat God mij verlost had, er geen wezen was, die zo weinig genade kende voor een arm, twijfelend, vrezend kind van God als ik had. Nog denk ik dat er ooit één geweest is die hen zo afranselde. Want ik sneed al hun godsdienst volkomen af, indien ze ook maar met één 'indien' bezet waren. Maar God heeft mij sindsdien zo'n les geleerd dat, indien ik de arme, twijfelende, vrezen kinderen van God af moet snijden, ik het zwaard moet nemen en mijn eigen hoofd afsnijden. En u weet, men is niet zo gewillig om het eigen hoofd af te snijden. Indien mogelijk zorgen we daar allen liever voor.

'Maar', zegt iemand, 'u wordt nu niet meer geplaagd met twijfelingen en vrezen. U, die zo'n getuigenis gehad hebt, en nu twijfelen en vrezen?' Mijn vrienden, of u mij nu gelooft of niet, ik heb vandaag nog geweend als een kind. Ik heb aan God gesmeekt of Hij mij nog één kruimeltje wilde geven. Al was het maar de kleinste belofte, om mij andermaal te verzekeren dat Hij mijn God en mijn Vader is. Ik kan u verzekeren, dat de verdenkingen in mijn hart geschoten werden, dat tenslotte alles nog wel eens zelfbedrog zou kunnen zijn.

'Wel', zegt u, 'wat had u daar voor boodschap aan?' Ik kon er maar niet van af komen. Dat zou ik wel gedaan hebben als ik maar kon. Het is niet zoveel dagen geleden, dat ik een zeer dierbare verlevendiging had, een zeer zoete tegenwoordigheid Gods. Mijn vrienden, ik lees in mijn Bijbel, en ik lees bij tijden in mijn hart, dat God het Deel en het vertrouwen van Zijn volk is. En als het vertrouwen zakt, waar blijft de mens dan? Indien God Zich terugtrekt en het vertrouwen terug trekt? 'Ach', zeggen er een paar, ons vertrouwen is gebouwd op het beschreven Woord van God, en daarom geloven en weten wij dat God nooit zal wankelen. Ons vertrouwen is uit onszelf. Wel, zo'n vertrouwen zal ik hen nooit van trachten te beroven, ik zou er nog geen speldeknop voor geven.

Ik bevind, mijn vrienden, dat God het Vertrouwen van Zijn volk is. Als God de ziel in vertrouwen tot Zich trekt, wat kan hen dan doen wankelen? Maar als God het onthoudt, hoe bezwijkt dan de arme ziel! Dan is men van alles bevreesd. Indien Gods volk niet aan deze bezwijkingen, ontmoedigende twijfelingen en vreze onderworpen is, hoe moeten we dan zo'n verklaring verstaan als deze: 'Vrees niet, want Ik ben met u'. Vreest deze ziel niet of God met hem is of niet? Blijkt er iets uit de zin der woorden dat dit niet het geval is? 'Zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God'. Houden deze woorden niet in dat de ziel verbaasd is, en vreest dat God niet zijn God is?' Ik kan helemaal niets zeggen over de mening of inzichten

van een ander. Want ik lees niet éénmaal in de zeven jaar in boeken van de één of andere auteur, of iets dergelijks. Maar ik sla de Schrift op, en dat is mijn richtsnoer. Ik zeg dan, indien het Gods verklaring is: 'Ook help Ik u'. Dan vreest de mens dat God hem niet zal helpen, dat Hij zich van hem teruggetrokken heeft. Hij is bevreesd dat hij zal bezwijken, omdat hij de bijstand van God niet heeft. 'Ik sterk u, ook help Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid'. En hoe verdrietig is het als de ziel vreest dat God hem verlaten heeft, bevreesd dat zijn godsdienst niets anders is dan aanmatiging.

Nu, arme ziel, indien er één hier is die deze weg te reizen heeft, laat mij dan een woord tot u spreken. Hoewel ik weet, dat u het niet zult geloven, tenzij God het met Goddelijke kracht aan uw hart thuis brengt. Laat mij nu bewijzen dat u er één zijt van Gods volk. Het is niet omdat ge twijfelingen en vrezen hebt.

Versta me niet verkeerd, door te veronderstellen, als zou ik twijfelingen en vrezen aanmerken als tekens van het werk van God aan de ziel. O nee, in geen geval. Twijfelingen en vrezen komen van de duivel. Dit is het werk van de oude mens en satan, het is zo klaar als kristal tegen Gods Waarheid.

Maar bent u daar nooit gebracht dat alles tegen u schijnt? Dat alles verkeerd schijnt te gaan, dat u bang bent dat u geen geestelijk leven deelachtig bent? Dat u geen geloof, geen liefde, geen waar gebed, en deel noch lot aan Gods gezegende waarheden hebt? Heeft uw ziel nooit ervaren, wanneer u op uw knieën ging, of terwijl u stond, of misschien terwijl u druk aan het werk was, ik zeg, heeft uw ziel dan niet uit moeten roepen: 'O Heere, Gij ziet mijn hart. Ik weet niet wat ik ben. Ik kan niet zeggen of ik een huichelaar ben of niet. Laat me toch zien of ik een deelgenoot van Uw genade ben. Open mijn hart; toon me of ik een huichelaar ben of niet. Indien ik een deelgenoot van Uw genade ben, geef me dan een getuigenis in mijn hart dat Gij de mijne zijt en ik de Uwe ben.'

Indien u ooit hier gebracht bent, dan is het zo zeker dat u één van Gods kinderen bent, als dat er een God in de hemel is! Misschien zullen sommige mensen zeggen: 'Dit is hen opbouwen in hun twijfelingen en vrezen. Nee; toch niet. Ge kunt hen nooit in twijfelingen en vrezen opbouwen, want deze doen hen maar al teveel bezwijken. Door hun twijfelingen en vrezen worden ze nooit gekoesterd. Ze zijn gereed alles tegen zichzelf op te nemen. Gods waarde kinderen die hier verkeren, zijn wel zo eerlijk en onnozel, dat ze bang zijn iets aan te nemen. Ze durven zonder God zich niet te verroeren. Maar God zegt: 'Maar die de waarheid doet, komt tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn'.

Ik geloof dat David iets kende van deze gevoelens wanneer hij zegt: 'Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachten. En zie, of bij mij een schadelijke weg zij'. Ik weet dat Gods volk hier menigmaal verkeert, hetwelk een tijd is van grote onderzoekingen des harten.

Mijn vrienden, deze gangen heb ik telkens weer ingeleefd. Als ik hier niet gebracht was geworden, zou ik nooit met leven en gevoel in mijn hart, er tegen Gods volk over hebben kunnen praten.

Maar wederom. Een ander verdriet welke Gods kinderen op hun weg naar Huis, naar de heerlijkheid, ontmoeten, waaronder hun harten van verdriet zouden bezwijken, is *de verberging van Gods aangezicht*. O, wanneer de Heere Zijn aangezicht verbergt, wie kan Hem dan vinden? Als God sluit wie kan dan openen? Als het arme kind van God, van dag tot dag tot God moet naderen en niet één belofte krijgt, en niet één glimpje licht van God, zijn Vader, krijgt te zien; geen zierte krijgt hij te zien dat hij deel of lot aan Hem heeft; alles is volkomen toegesloten, en de hemel van koper, mijn vrienden. Dit doet hem door moedeloosheid bezwijken. Hij is verdrietig vanwege de weg; zijn ziel is wel zo volkomen verslagen, dat hij gereed is, alles maar op te geven. David riep uit: 'Voer mijn ziel uit de

gevangenis, om Uwen Naam te loven'. 'Ja', zegt hij, 'ik ben besloten, en kan niet uitkomen'. Er zullen slechts weinig godsdienstige belijders zijn, die hier inkomen.

'Wel', zeggen sommigen, 'dat is ook zo'n begerenswaardige zaak niet!' Dat is het inderdaad niet. Wat is zo ellendig voor de ziel, als om van Gods licht en kostelijke gemeenschap beroofd te worden? Als hij het Woord van God leest, is het een verzegeld Boek. Hij kan niet één woord nemen, niet één woord wordt hem thuisgebracht. Behoudens enige bestraffingen, afsnijdende teksten, welke hem in stukken snijden. Het is alsof God volkomen Zijn oren sluit voor zijn verzoek. Er is niets dan duisternis van binnen, duisternis van buiten, duisternis in de Schriftuur, duisternis in het huis van God, en waar hij ook heen gaat.

O mijn vrienden, hier heb ik uren aaneen doorgebracht, totdat mijn ziel gereed was in de kuil te zinken waar geen hoop meer is. O, wanneer het arme kind Gods hier verkeert, wat heeft hij dan een verdriet. Daar is helemaal niets om hem te bemoedigen. Als hij hier terecht komt maakt satan daar gebruik van, en zegt hem, dat het nu wel kennelijk is, dat hij niets anders is dan een bedrieger. Dat God hem nooit in waarheid verlost heeft, en dat Hij dat tenslotte openbaar zal maken. Ik weet dat dit zaken zijn waar vele belijders niet in kunnen komen.

'Wel', zegt u, 'dat is niet zo erg profijtelijk om daarover te praten'. Of het nu profijtelijk is of niet, mijn vrienden, ik moet één van beiden, ik moet praten over hetgeen ik praten kan, of anders helemaal niet. Ik kan niet zomaar teksten en verschillende dingen nemen en erover uitweiden om alzo Gods volk te voeden. Nee, nee, mijn vrienden, dit kan ik niet. Daarom, indien God mij genadig geweest is, ben ik verplicht, om tot u met gevoel over deze zaken te spreken, zoals mijn ziel dit beoefent. Indien er een arme ziel is die op dezelfde weg strompelt, denkende dat er niet één zo duister is als hijzelf, of zo volkomen buiten het licht van Gods aanschijn gesloten, als hijzelf. Denkende dat hij geen Christen zijn kan, aangezien hij duidelijk geen leven in zich heeft. Als hij dan deze zaken hoort is het bemoedigend voor de ziel, te weten, dat hij niet alleen is.

De arme ziel mag lang in het duister verkeerd hebben; en de Schrift mag een verzegeld Boek geweest zijn. Hij kan wel als een blinde naar de muur getast hebben, maar nu is hij ervan overtuigd, dat alles goed zal komen, dat de Heere zal verschijnen. Welk een gezegende tijd als God, met Zijn machtige stem, zo kostelijk tot zijn ziel spreekt: 'Maak u op, word verlicht; want uw Licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op'. Dit wordt gesproken, u ziet, tot de arme zielen die in de gevangenis gesloten zitten. Die niets dan duisternis, twijfelingen en verdrietelijkheden hebben. Die gereed zijn, het alles maar op te geven. God komt met Zijn barmhartige stem, en zegt: 'Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt'. Dit toont aan, dat zij geen licht hadden, geen schemering noch flikkering. Als God buiten gesloten is, zijn zij volkomen in duisternis besloten.

Maar nog een andere bron van groot verdriet voor het arme kind van God, *zijn de ontzaglijke vurige pijlen van de duivel*. O, welk een te duchten vijand is hij voor Gods arme, reizende kinderen. De verklager der broederen wacht gedurig op hun hinken, opdat hij hen kan komen verzoeken. Dit wordt hij nooit beu, nooit vermoeit hem dat. Hij is altoos waakzaam om zijn pijlen af te vuren, om hun te doen bezwijken. O, welk een verdriet is het als zijn pijlen in het hart vliegen tegen de waarachtige Waarheid van God, de Bijbel en al zijn heerlijkheid. Hij vertelt hun, als ze denken dat hun gebeden nooit verhoord geworden zijn, dat de Bijbel dan niets anders is als priesterlist, en geen waarheid.

Satan vuurt zijn pijlen in hun harten met allerlei verschrikkelijke lasteringen. Totdat de arme ziel buitengewoon beeft, en vreest dat hij de zonden tegen de Heilige Geest bedreven heeft. Het is geen ongewone zaak voor de duivel, om in het hart van het arm kind van God verschrikkelijke lasteringen tegen de Heilige Geest te vuren, en hem dan te vertellen dat hij het gedaan heeft. Want hij zegt tegen hem: 'Wat u denkt, is voor God hetzelfde als zou u het gedaan hebben. God ziet uw hart aan, en u heeft het gedaan. U hebt gelasterd en de zonden

tegen de Heilige Geest bedreven'. En dan vertelt hij de arme ziel, dat deze hem nooit vergeven zullen worden, want dat zegt het Woord van God.

Ach, arme ziel, u hebt dit niet gedaan, nee, u niet. Beeft uw ziel niet, en smart het u niet alleen al door deze gedachten? Heeft u niet aan God gesmeekt u te bewaren en te behoeden? Wel dan, arme ziel, u hebt zo'n zonde als deze niet bedreven. Het bezwaarde u dit waar te nemen. Het was u tot smart te vermoeden dat het in uw hart mocht geweest zijn. Zodat dit het werk van satan was; ook zal het tot satan wederkeren. Ja, het zal een oordeel over hem brengen als God hem beloont. Maar hoe bezwijkt de arme ziel; ik ga niet zeggen dat aanvechtingen van de duivel kentekenen van het Christendom zijn, niets van dat alles. Nochtans, als de ziel die zo bestreden wordt, en daaronder kermt, daarvan verlost wenst te worden, alsmede uitziet naar Gods tegenwoordigheid, en zijn voet er op wenst te zetten, is dit een teken waar men zich niet in vergissen kan

Hetgeen van God komt, zal tot God leiden, het zal duivel en zonden weerstaan. Elke werking van de Geest van God zal het vlees, zonden en duivel weerstaan, en het stijgt op tot God vanwaar het gekomen is, zodat, als de arme ziel zijn hart begint te bezwijken door de vurige pijlen van de duivel, zijn hart opstijgt tot God om hem te verlossen.

Ik heb dit gehad, mijn vrienden, ik geloof, dat ik eens gedurende bijna een hele nacht last gehad heb van de vurige pijlen des duivels. Het was net voordat God mijn ziel verlost. Niet in de eerste instantie, maar na een aller-vreselijkste tijd van dertien weken beproevingen. Menigmaal moest ik mijn mond dicht houden om de vloeken uit mijn hart tegen te houden. Ik beefde gelijk een kind. 'Heere, bewaar me', zei ik, 'en behoed mij'. Ik dacht dat het met me gedaan was; ik dacht dat ik volkomen aan de duivel overgeven was. Ik dacht dat ik God lasterende, sterven zou. Mijn ziel beefde, en ik dacht dat alles op een eind liep. Er was niets meer dan 'een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden'.

Mijn vrienden, mijn godsdienst is in het vuur geweest. Ik heb het geleerd door vuur en water. Ik ben er toe gebracht, door vuur en water, de kracht en heerlijkheid Gods in een overvloeierende verversing waar te nemen. Maar welk een verdrietelikheden zijn dit op de weg! 'Houd u niet vreemd', arme ziel, 'over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwame'.

Arme, waarde ziel, het is niet om u te verderven, maar om u te verzoeken. Om u de macht van de duivel te laten zien, en de zwakheid van uzelf. Om u er achter te brengen dat het alleen Gods hand is Die u bewaart. En wanneer de vurige verdrukking u verzocht heeft, zal God u in vrede en heerlijkheid tot Zich nemen.

2. We zullen opmerken, zover de Heere ons helpt, *dat deze zielen geen echte reden tot verdriet hebben.*

Welnu, loof de dierbare Naam des Heeren, er is geen tijdelijke benauwdheid, geen kruis in het gezin, of beroep, rechts noch links, welk niet van God besteld is. Of het nu armoede of welstand is, ziekte of gezondheid. Er is geen enkel verdriet in tijdelijke aangelegenheden waarvan God getuigd heeft, dat Hij u daar niet uit wil helpen. Het vee op duizend bergen is Zijne, de aarde is Zijne, ja, en de volheid daarvan.

Ik moet hier wel even noemen, hoewel ik dat eerder reeds menigmaal gedaan heb, een omstandigheid die verband houdt met mijn eigen ondervinding.

Er zouden arme zielen onder kunnen zitten, in de tegenwoordigheid Gods, die in gelijke omstandigheden verkeren. Wie zal zeggen of het niet tot bemoediging van deze zou zijn? Spoedig, nadat ik begon te preken, werd ik in zeer grote engten en moeilijkheden gebracht. Het was zaterdagavond en ik zou, de volgende dag, voor mijnheer Gadsby preken. Ik dacht dat mijn eerste poging wel de laatste zou zijn, en, om de maat vol te maken, stuurde een man, wie ik vijftig shilling schuldig was, mij een briefje, waarin hij er bij mij op aandrong, het

geld op maandag te bezorgen. Als ik het niet bracht, hij mij op dinsdag in moeilijkheden zou brengen. Ik behoefde niet met smoesjes te komen, zei hij, maar moest het geld brengen. Ik zonk vademmen diep. O, wat een nacht had ik! Ik zou wel duizend werelden hebben willen geven als ik maar nooit gepreekt had. Ik dacht, wat een beroering dat teweeg zou brengen. Tal van personen zouden naar Warburton wijzen, en zeggen, dat hij zijn dagen in het werkhuis zou eindigen. Alle Arminianen schenen te zeggen: 'We zullen hem nu uit de gemeente krijgen'.

Welnu, in de morgen van de Dag des Heeren was ik genoodzaakt te preken. Terwijl ik aan het preken was, vergat ik alles daaromtrent. Na de predicatie stak een bejaarde dame mij de hand toe, en liet een halve guinea (zes gulden) in mijn hand achter. Wat was mij dit een wonder! Maar de duivel kwam weer en zei: 'U hebt nog meer nodig, hetgeen u nu heeft is uw schuldeiser niet mee tevreden!'

's Middags sprak ik weer, en terwijl ik aan het preken was vergat ik weer mijn moeilijkheden. Daarna ging ik de consistorie in. Terwijl ik weer over mijn toestand zat te denken, en welk een beweging hierdoor in de gemeente zou komen, kwam dezelfde dame naar me toe. En zei: 'Toen ik vanmorgen naar huis ging, sloeg mijn hart mij'.

Ik dacht: arme, waarde oude dame! Misschien wil ze wel haar halve guinee terug. Ik vroeg: 'Wel, waar sloeg uw hart u voor?'

Het was', antwoordde ze, 'omdat ik u niet meer gegeven had. Ik heb nu mijn zakboekje bij me, en het is in mijn hart u nog twee pond te geven'.

Hierop barstte ik in tranen uit. 'Wat scheelt er aan?' vroeg ze. 'Wat er aan scheelt, mevrouw, ik heb een aanzegging van een man gekregen, aan wie ik twee pond en tien shilling schuldig ben. Hij schreef, dat indien ik in gebreke bleef, hij mij zou vervolgen. En nu heeft God in uw hart gegeven de schuld te vereffenen en nog zes stuivers over. Het verbreekt mijn hart en ziel'.

Ze greep mijn hand, en zei: 'God zegene u, wie zou gedacht hebben dat ik ooit nog eens de eer zou krijgen een knecht van God uit de nood te helpen! Ik ben ervan overtuigd', voegde ze eraan toe, 'dat het beter te geven is, dan te ontvangen'. Ik zei: 'daar zullen we geen ruzie over maken, mevrouw'. Toen maakte ze haar zakboekje leeg, waar een heel pakje bankbiljetten in zat, en zei: 'Het is alles het uwe'.

Ik zei: 'Waarde dame, ik zou er niet één van durven nemen, al zou u mij de hele wereld willen geven. Het is niet het mijn. God heeft in uw hart gegeven mij twee pond en tien shilling te geven. Dit vereffent de schuld, en nog zes stuivers over. Doe de bankbiljetten weer in uw zak, en laten we de Heere ervoor loven.'

En laat mij u, die in bekommerde, tijdelijke omstandigheden verkeren, zeggen, dat God ook tot uw verlossing een weg kan banen. Geloofd zij Zijn Naam, Hij zal nooit Zijn Woord schenden. Ook zal Zijn volk nooit onder hun benauwdheden bezwijken. Geen goed zal Hij onthouden, van hen, die in oprechtheid wandelen. Er is geen oorzaak van verdriet, wat ook de weg moge zijn van het arme, aangevochten, bezwijkende, rondtastende, kruipende kind van God. Maar Zijn getrouwheid verbindt Hem u uit te helpen. Elke beproeving heeft God bepaald, de sterkte naar elke dag heeft God bepaald. En de voorzieningen van elke dag heeft God ook bepaald. Daarom is het onmogelijk dat u om zult komen. Kijk nu eens om; hoeveel jaren heeft u al voortgestrompeld? Hoe menigmaal was u als bezwijkende, en soms telkens weer, en telkens weer het opgevende? Hier zit u nog; ofschoon 'moede zijnde, nochtans vervolgende'. Nu wordt uw hoofd verheven, dan weer bezwijkt u onder uw verdriet. Tot hier heeft de Heere u geholpen. Hij, Die u tot hier verlost heeft, zal nog verlossen. Hoewel ge bij tijden niet durft zeggen dat u gelooft, hangt toch uw verlossing niet af van uw geloof.

Het is een troost als we kunnen geloven, als we God de eer kunnen geven voor Zijn verzegelde Waarheid. Hij is te allen tijde getrouw, Hij kan Zichzelf niet verloochenen. Te midden van al uw verdriet is de macht Gods, de wijsheid van God, de liefde van God, ja, al

Zijn volmaaktheden zijn rondom u, om u te beschermen op de weg. En u zult veilig aanlanden. Zo zeker als Israël Kanaän binnen ging, zo zeker zult u het hemelse Kanaän der rust binnen treden, om voor eeuwig bij de Heere te zijn.

En dan, arme ziel, zal daar een eeuwigheid zijn, zonder enig verdriet. Daar is een eeuwig Huis, zonder de pijlen des duivels. Zonder enige twijfelingen en vrezen. U zult voor eeuwig bij uw Heere en Zaligmaker zijn. U zult Hem gelijk zijn, en Hem zien zoals Hij is. Het is een zegen hier beneden ondersteuning te genieten.

Maar o, hoe onuitsprekelijk gezegend zal het zijn als we bij het Fonteinhoofd zullen komen, en een zoet getuigenis hebben dat God, geheel onze reis naar het hemels Kanaän, met ons geweest is.

Moge God Zijn zegen aan het gesprokene hechten, en elke onvolmaaktheid bedekken; tot ere van Zijn Naam. Amen.

Uitgesproken in Gadsby's Yard, Londen op dinsdagavond 21 december 1842.

6. DE GETROUWHEID VAN DES HEEREN WOORD

Doch de Heere zei tot Mozes: Zou dan des Heeren hand verkort zijn? Gij zult nu zien, of Mijn woord u wedervaren zal, of niet'. Numeri.11:23.

In dit hoofdstuk vinden we Mozes, de dienstknecht van God, zeer bezwaard van verdriet door de omstandigheid der kinderen Israëls. Het blijkt dat ze reeds enige tijd door het manna gevoed waren, hetwelk God door Zijn tedere barmhartigheid, hun had doen toekomen. Maar ze waren het beu geworden, noemende het 'zeer licht brood'. Nu beginnen ze naar vlees te lusten. Ja, ze gingen zover in opstand dat ze wensten maar in Egypte gebleven te zijn. En dat zij nooit in deze woestijn gekomen waren om dit lichte brood te eten. Zodat Mozes' hart zeer bedroefd was. 'Toen hoorde Mozes het volk wenen door hun huisgezinnen, een ieder aan de deur zijner tent; en de toorn des Heeren ontstak zeer, ook was het kwaad in de ogen van Mozes. En Mozes zei tot den Heere: 'Waarom hebt Gij aan Uw knecht kwalijk gedaan, het was niet goed de schuld op God te leggen! De Heere is echter barmhartig en vriendelijk voor Zijn volk, en waarom heb ik geen genade in Uw ogen gevonden, dat Gij den last van dit ganse volk op mij legt? Heb ik dan al dit volk ontvangen? Heb ik het gebaard, dat Gij tot mij zou zeggen: Draag het in uw schoot, gelijk als een voedstervader den zuigeling draagt, tot dat land hetwelk Gij hun vaders gezwoeren hebt? Vanwaar zou ik het vlees hebben, om al dit volk te geven? Want zij wenen tegen mij, zeggende: Geef ons vlees, dat wij eten! Ik alleen kan al dit volk niet dragen; want het is mij te zwaar! En indien Gij alzo aan mij doet, dood mij toch slechts, indien ik genade in Uw ogen gevonden heb; en laat mij, mijn ongeluk niet aanzien!' Numeri 11 :10-15.

God was niet zo gereed om Mozes te doden, als Mozes het was, de Heere te vragen het te doen. Hierna vertelt de Heere, uit barmhartigheid, Zijn knecht, dat Hij Zijn Geest op zeventig uit de oudsten van Israël zou leggen, teneinde hem bij te staan om het volk te besturen. Hoe vriendelijk was het van de Heere om Mozes te horen, en zijn verzoek te verlenen! 'En het geschiede, als de Geest op hen rustte, dat zij profeteerden, maar daarna niet meer'. Maar er waren twee anderen overgebleven die met dezelfde Geest bedeed waren, en zij profeteerden in het leger. Een jongen liep heen en boodschapte Mozes en zei: 'Eldad en Medad profeteren in het leger'.

Jozua, zijn dienstknecht, kwam rechtstreeks naar hem en begeerde dat hij dezen het zwijgen op mocht gaan leggen. Doch dat wilde Mozes zo niet. Hij zegt: 'Zijt gij voor mij ijverende? Och, of al het volk des Heeren profeten waren, dat de Heere Zijn Geest over hen gave'.

U ziet, het blijkt dat Mozes niet jaloers is, zoals wij arme schepselen zijn! Welnu, we lezen dat de Heere Mozes vertelt, dat Hij het volk vlees in overvloed te eten zal geven, genoeg voor hun lust. Hij zegt: 'Gij zult niet één dag noch twee dagen eten, noch vijf dagen, noch tien dagen, noch twintig dagen; tot een gehele maand toe, totdat het uit uwe neus uitga en u tot een walging zij'.

Ik kan u wel vertellen, ik heb nooit naar het één of ander gelust, of God heeft er mij gewoonlijk genoeg van gegeven. Indien het een wereldse afgod was, heeft Hij deze op Zijn eigen tijd aan stukken vormalen, en het mij laten drinken, hetwelk een droeve zaak voor mijn ziel betekende. Maar Mozes schijnt zich te verbazen hoe het volk vlees te eten zou kunnen krijgen. Hij kon zich niet voorstellen waar dat wel vandaan moest komen. Vandaar dat hij zegt: 'Zeshonderdduizend te voet is dit volk, in welks midden ik ben; en Gij hebt gezegd: Ik zal hun vlees geven, en zij zullen een gehele maand eten! Zullen dan voor hen schapen en

runderen geslacht worden, dat voor hen genoeg zij? Zullen al de vissen der zee voor hen verzameld worden, dat voor hen genoeg zij?'

Ziet u nu niet, dat zelfs in Mozes de dienstknecht van God, hoewel de Heere zoveel wonderen door hem verricht had, er toch nog zoveel vleselijk geredeneer was? God had hem verteld dat Israël, gedurende een maand, vlees zou eten. En nu begint hij te vragen of al de schapen en runderen geslacht moesten worden, dat voor hen genoeg zij. Of dat al de vissen der zee voor hen verzameld zouden worden om in hun behoeften te voorzien. Maar waar zag Mozes op? Was het op de Verbondsgod van Israël, Die de wateren der Rode Zee gekleefd had, en alzo een weg baande voor Zijn verlost volk om er door te gaan? O nee, hij keek louter op het schepsel.

's Heeren volk kan alleen maar naar God opzien, als het Hem behaagt op hen te zien en hen tot Zich trekt. Of het nu Mozes is, Jozua, de profeten of wij!

Dan vervolgen de woorden van onze tekst: ***'Doch de Heere zei tot Mozes: Zou dan des Heeren hand verkort zijn? Gij zult nu zien, of Mijn woord u wedervaren zal, of niet.'***

Hier stelt God Zijn dienstknecht op de proef, en bewijst Zijn macht en getrouwheid. Hoewel Mozes zich afvroeg hoe het mogelijk was dat God Zijn belofte geheel zou kunnen vervullen, tot verbazing van Zijn dienstknecht, en tot eer van Zijn Naam.

Het is de begeerte mijner ziel, indien het met Gods wil kan bestaan, mij zo in het spreken te besturen, dat het een middel zijn mag ter vertroosting, versterking en ter bemoediging van 's Heeren kinderen, in de verschillende kruisen en oefeningen dewelke ze geroepen worden te ondergaan in deze woestijn. Welnu, Gods volk, dat hier vanavond opgekomen is, is zijn hulpeloosheid en ellende bewust geworden. Zij hebben de noodzaak van Zijn verlossing leren kennen. Ze nemen waar, dat ze het zonder de Heere Jezus Christus niet kunnen stellen. Gedurig zijn ze naar Hem aan het zoeken en hijgen. Dagelijks hebben ze behoefte aan nieuwe blijken en tekens van Zijn gunst. En hoe vriendelijk en teder draagt de Heere Zijn dienstknecht op om tot het volk te spreken! Hij zegt: 'Versterkt de slappe handen en stelt de struikelende knieën vast. Zegt den onbedachtzamen van hart: Weest sterk'. En: 'Verhoogt de baan, verhoogt de baan, bereidt den weg, neemt de aanstoot uit de weg Mijns volks'. Zo is het mijn begeerte, zover het de

Heere belijft het Woord van mijn lippen te zegenen, om degenen op te rapen, die hier vanavond vermoeid en belast gekomen zijn. Om tot troost en bemoediging van hun noodddruftige zielen te spreken.

Het mag zijn dat God de ogen, van één of meer hier tegenwoordig, geopend heeft, om te zien wat u als zondaars voor Hem bent. De zonden van uw vorig leven beschuldigen uw consciëntie. Het is u gegeven te zien, dat u op de brede weg was die naar het verderf leidt. U hebt waar mogen nemen, dat alles onder de zon 'ijdelheid en kwelling des geestes is'. U gevoelt de last van uw zonden, met de verschrikkingen van een schuldig geweten en een verbroken wet. Het geroep uws harten is als dat van de tollenaar geweest: 'O God! wees mij zondaar genadig'.

Misschien kijkt u nu de weg terug waarin u geleefd hebt. Op de vele overtredingen die u begaan hebt. Op de vreselijke taferelen waarin u zich bezig hebt gehouden tegen God en Zijn wet. En onder de vele aanklachten en slagen van satan, zijn duizend vrezende gerezen. Zoals: Dat er voor zo'n zondaar geen genade kan zijn. Dat God nooit met een oog van medelijden en liefde kan zien op zo'n zondaar die tot zo'n gruwelijke hoogte van zonden en ongerechtigheid geklommen is. Welnu, indien genade uw hart in bezit heeft genomen, indien het leven Gods dit geroep heeft voortgebracht, heeft de Heere zeer vriendelijk in Zijn Woord, aangaande u, gesproken. Hij zegt: 'Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen'.

Nu gedenk, dit is één van Gods 'zullen'. Hij zal het op Zijn eigen tijd met kracht tot uw hart spreken en thuisbrengen. Want Hij is almachtig in kracht, oneindig in wijsheid, onveranderlijk in heiligheid, en rechtvaardig in Zijn richten. Hij is vol van barmhartigheid, medelijden en erbarming. Nooit zal Hij Zijn Woord breken, noch veranderen hetgeen uit Zijn mond is uitgegaan. Daarom, indien Hij een roepen om genade in uw hart gelegd heeft, geeft het niet, tot welke hoogte u in de zonden geleefd hebt. Noch welk een niets ontziend dienstknecht u ook van de duivel geweest bent. Ja, hoewel u moedig en heldhaftig geweest bent als aanvoerder en voorstander in zijn dienst, zult u toch, indien God het koninkrijk der duisternis in uw hart onttroond heeft en u heeft laten zien dat alles onder de zon ledig en nietig is en uw ziel nu naar Gods genade hijgt en zoekt door het dierbaar bloed des Lams, op 's Heeren tijd, zien of Zijn hand verkort is en of Zijn woord u wedervaren zal, of niet. U zult Hem getrouw aan Zijn belofte bevinden.

Hij zegt: 'Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden'. Deze gezegende woorden komen van de lippen van Hem Die niet liegen kan. Ik heb grote genegenheid voor deze zielen, die zich zo waarnemen, als ik getracht heb te beschrijven.

Toen God mij daar voor het eerst bracht, had ik wel tienduizend werelden willen geven, als iemand tot zo'n walgelijk zondaar, zoals ik mezelf waarnam, een woord ter bemoediging gesproken had. Ik dacht dat er voor zo'n zondaar als ik, nooit genade zijn kon. Ik was er zeker van, dat ik me buiten het bereik der rijkdommen van Gods genade gezondigd had. Ik was wel zo'n walgelijk vloeker geweest, dronkaard en sabbatschender. En een dief ook!

Want ik ging op een keer een boomgaard in en stal er fruit uit. Hierna zou ik kippen gaan stelen. Maar er gebeurde een zeer opmerkelijke zaak om het te verhinderen. Voor dit doel ging ik samen met een zwager, die God ongeveer twaalf maanden later, geestelijk levend maakte. Maar hij had een teerder consciëntie dan ik, alsmede natuurlijke overtuigingen. Aler we bij het nachthok waren, en onze plannen maakten, opdat niemand ons zien zou, zei hij: 'Ik zal je eens wat zeggen, John, al kan niemand ons zien, God ziet ons wel'.

'Dáár nu', zei ik, 'ik wenste dat je maar nooit gekomen was. Als je niet genoemd had, dat God ons ziet, hadden we het heel goed kunnen doen. Maar dit heeft mij verbrijzeld'. 'Ach, John', zei hij, 'de dag des oordeels komt!' Dat was me teveel. Ik zei: 'Laten we er niet aan beginnen, en maar weggaan'. De Heere raapte mij eerder op dan hem, en bracht mij eerst aan Zijn voeten om te roepen om genade. Als er een zondaar is, wiens ogen pas geopend zijn, om zijn verloren en verdorven staat te zien, die gevoelt dat hij niet bidden kan, noch een woord uiten voor de grote Jehovah, Die zo oneindig in heiligheid en gerechtigheid is. Terwijl hij zo'n verontreinigde zondaar is, zo eindig in wijsheid, zo'n onwetende dwaas.

Indien, waarde ziel, u niet zoveel woorden uiten kan, kunt u dan uit de grond van uw hart zeggen: 'O God! wees mij zondaar genadig?' Dat is het beste gebed voor u en mij. God zal dat niet verachten. Hij zal niet versmaden het gebed desgenen die gans ontbloot is. En Hij zegt in de tekst, tot uw troost en bemoediging: 'Gij zult nu zien of Mijn woord u wedervaren zal of niet'. Gezegend zij Zijn Naam, u zult bevinden dat Hij een God is: 'Barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid'. Op Zijn tijd zal Hij uw ziel verrijken met een zoete genieting van Zijn borgstelling.

Ik geloof dat de meeste van Gods kinderen neergebogen van gemoed zijn. En bij tijden erg in de war betreffende de waarheid en oprechtheid van hun bekering en geloof in God. Eén van de redenen waarom ik deze gevolgtrekking maak is, omdat er zo menigmaal 'vrees niet', in het Woord van God staat. Deze woorden komen uit Gods mond, en zijn niet op een onzeker misschien uitgesproken. Er zijn belijders voor wie het 'vrees niet' in Gods Woord, geen enkel nut heeft want, zij gevoelen nooit de banden en boeien zoals 's Heeren volk, noch

hebben verdrukking of bitter in hun beker. Vandaar dat hen niets beproeft en terneerdrukt. Dus hebben zij geen behoefte aan dit bemoedigende 'vrees niet' in 's Heeren Woord.

Er kunnen er hier vanavond wel zijn, die zich afvragen, of de Heere hen wel ooit opgeraapt heeft, en het goede werk der genade wel in hun zielen begonnen is. Of dat hun godsdienst alleen maar uit het vlees voortkomt, door de werkingen van een natuurlijke consciëntie. Zodat ze zich bezorgd afvragen, of ze wel tot 's Heeren levendgemaakt huisgezin behoren. Nooit zie ik ledige, godsdienstige belijders, die grote hoogdravende zes-voet-hoge-heren, die vol eigenwijsheid en vleselijk vertrouwen zitten, in benauwdheid of het goede werk der genade wel ooit in hun harten een aanvang genomen heeft. Maar waar ook het goede zaad van het Woord gezaaid wordt, is dat toch altijd in een hart dat geploegd en geëgd is.

Als het goede zaad in goede grond gevallen is, dan is zo'n ziel oprecht gemaakt, deze is oprecht voor God. Zodat hij de beloften, als het hem maar behaagt, niet grijpen kan. Hij is niet in staat deze of die tekst aan te grijpen, om er als een kindsdeel aanspraak op te maken. Nee, nee; de arme ziel heeft er behoefte aan dat God hem aanneemt als Zijn kind en Zijn deel. Hij gaat aan de Heere smeken en schreeuwen om hem een blijk van Zijn gunst te geven, en aan hem met kracht een belofte toe te passen, om de begeerte zijner ziel te voldoen. In zo'n zondaar als deze, gaat waar hartenwerk om. Hij zal zeggen: 'Heere, geef me een tekenetje waaraan ik weten mag dat ik geen huichelaar ben. Geef me waar te nemen dat Gij de mijne zijt, en ik de Uwe ben!'

Wat nu? Een huichelaar zijn en toch het goede werk der genade in de ziel! Verlaat u hierop, hier kan nooit een huichelaar komen! Indien u het hele Woord van God onderzoekt, zult u niet vinden dat de levende familie op deze plek komt. Nooit, nooit.

'Maar, zegt de beproefde ziel dan, is de Heere geen gebedsverhorend en gebedsbeantwoordend God? Toch ben ik al geruime tijd aan het bidden en smeken. Ik heb nu al vele jaren aan de genade wateren liggen wachten. Ik ben van de ene plaats naar de andere gegaan, en heb elk mogelijk middel geprobeerd om maar enig houvast te krijgen of het in mijn hart, in Gods oog, wel echt waar is. Maar, ik vrees, dat ik deel noch lot in de zaak heb. Ik zou willen komen waar David was, en verwaardigd willen worden om zonder enige twijfel of vrees te zeggen: 'Ik heb lief; want de Heere hoort mijn stem, mijn smekingen; want Hij neigt Zijn oor tot mij; dies zal ik Hem in mijn dagen aanroepen'.

Wel, heb nog een weinig geduld. God zal op Zijn eigen wijze werken. Hij heeft reeds tal van jaren op u gewacht, en nu moet u een wijle op Hem wachten. 'Maar', antwoordt de ziel, 'indien het Gods werk was, zouden er dan wel zulke dingen in mijn hart oprijzen? Het is of ik helemaal niet meer roepen kan, maar het allemaal op moet geven, want het is nutteloos nog langer te bidden'. Nu, geef het dan op! Maar hoe komt het dat u het niet opgeeft?' '0', zegt de ziel, 'ik weet het niet; het ligt nu eenmaal zo dat ik het niet op kan geven. Ik ben mezelf een volkomen raadsel. Want, als ik al mijn godsdienst op wil geven, heb ik terzelfder tijd toch geen rust, tenzij de Heere het getuigenis in mijn hart geeft dat ik de Zijne ben, en Hij de mijne is'.

Welnu, schep moed, wacht nog wat, en op 's Heeren tijd zal Hij u de begeerten uws harten geven. Wat zegt de Heere tegen Zijn volk bij monde van Zijn knecht Jesaja? 'Vrees niet, want Ik ben met u'. 'Maar', zegt het arme kind van God, 'aan wie zijn deze woorden gericht? Worden ze gesproken tot de ziel die vreest? Tot de ziel die twijfelt? Tot de ziel die geen aanspraak op God kan maken?' Ja, de Heere maakt aanspraak op Zijn volk, ofschoon zij geen aanspraak op Hem kunnen maken, totdat Hij die aanspraak bevestigt. 'Ach', antwoordt hij, 'ik kan niet geloven dat de Heere met zulk een walgelijk en verontreinigd zondaar is, zoals ik ben.' Dat doet niets ter zake. God heeft gezegd dat Hij met u is. U zult het op Zijn tijd ondervinden. 'Zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook 'help ik u, ook ondersteun ik u, met de rechterhand Mijner gerechtigheid'. Wat! zou de Heere, nadat Hij verklaard heeft 'Uw God', en dat Hij u zal sterken en helpen, denkt u dat Hij u dan nog geheel

zou doen verzinken? Of dat u tenslotte toch nog een huichelaar of afvallige zou blijken te zijn? O nee, Hij zal u hier nooit laten komen. Hij zegt: 'Vreest niet; ziet, ulieder God zal komen met de vergelding Gods; Hij zal komen en ulieden verlossen'. Hij komt, en zal tot uw hulp opstaan. U verlossen van uw vertwijfelingen en vrezen, alsmede van de verschrikkelijke werkingen van het ongeloof en de duivel. Hij zal u op de rechte weg leiden, en door Zijn genadige tegenwoordigheid u verlossen en bevrijden.

Nu, dit is één van Gods 'willen' en 'zullen'. ***'En gij zult nu zien, of Mijn woord u wedervaren zal of niet'.***

Gezegende ziel, indien Hij uw ziel niet genomen had, zou Hij u nooit het hongeren, dorsten en hijgen als een hert naar Hemzelf gegeven hebben. Nooit zou u uit uzelf naar Hem gevraagd hebben, of op deze plek gekomen zijn, waar men alles in twijfel trekt wat God in u gewrocht heeft, als u niet één van degene was die Hij verlost heeft. Geloofd zij Zijn Naam, 'Hij geeft de moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft'. Zo heeft God bepaald, dat arme, stamelende, hinkende, vrezende, twijfelende, hongerende en dorstende zielen op Zijn tijd verzadigd zullen worden. Want het gezicht zal nog tot een bestemden tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen, en niet liegen; zo Hij vertoeft, verbeid Hem; want Hij zal gewis komen, Hij zal niet achterblijven'.

Er mogen er hier deze avond zijn, die voor de laatste keer opgekomen zijn met een 'misschien', om nog eenmaal Gods barmhartigheid te beproeven. Misschien is de duivel wel in uw gemoed aan het fluisteren geweest: 'Er is voor zo één als u geen hoop; u had beter maar uzelf het leven kunnen benemen. Snijdt uw eigen leven af, om meteen het ergste te weten te komen'. ... Maar, 'doe uzelf geen kwaad', alles is in orde. Nog een weinig tijds en u zult het zo bevinden.

De arme gekwelde ziel zegt: 'Ik vrees dat ik totaal verloren ben! Ik heb het met bidden getracht, met tranen, geloften, alsook met goede voornemens, maar heb dit alles nutteloos bevonden. Ik ben van kapel naar kapel gegaan doch, alles tevergeefs. 'k Heb me ingespannen om God met al mijn macht te dienen. Voor dat doel zat ik 's avonds lang op, en stond ik 's morgens vroeg op. Maar nu ben ik zover gebracht, dat ik zien mag, dat God rechtvaardig zou zijn in mij te verdoemen. Maar, ik zie niet dat Hij recht doen zou in mij te behouden'. Stop, stop, wees niet zo haastig. De Heere zal Zijn Eigen werk in uw hart waar maken, en Hij haast Zich niet. Hij zal u laten zien, dat Hij evengoed in uw zaligheid rechtvaardig is, door een gekruiste Jezus, als Hij dat zou zijn in uw verdoemenis, voor uw vele, zware zonden!

'Ach', antwoordt de ziel, 'maar ik ben tot zo'n hoogte in ongerechtigheid geklommen. En verklaart het Woord van God niet: 'Hij houdt den schuldige geenszins onschuldig?' Dit blijft mij maar achtervolgen, zodat ik vrees een verworpeling te zijn, zoals Ezau, en dat mijn einde gelijk het zijne zal zijn. Hij schreeuwde om een zegen, en zocht deze met tranen; maar hij was verworpen. En ik vrees dat ik dat ook ben. Ik zie, dat enkel degene die uitverkoren zijn, zalig zullen worden. Ik vrees dat ik niet uitverkoren ben, en dat God recht doet in mij te verdoemen.

'Ach', zegt de beproefde arme ziel: 'Ik benijd paarden, beesten, honden alsook al het andere dat geen ziel omdraagt zoals ik'. Want ik moet voor God verschijnen en wegdragen hetgeen door het lichaam geschiedt. Ik ben verloren! Er kan stellig voor zo één als ik geen genade zijn? Mijn geroep is herhaaldelijk geweest: 'Laat het gekerm der gevangenen voor Uw aanschijn komen; behoud overig de kinderen des doods, naar de grootheid Uws arms'. Maar de Heere keert een doof oor tot mijn gekerm en tranen. Hij zegt mij: 'Dewijl Ik geroepen heb, en ik geweigerd heb, en ik al Zijn raad verworpen heb. En dat ik Zijn bestraffing niet gewild heb. Daarom lacht Hij nu in mijn verderf, en spot, nu mij vreze overkomt!'

Kom, kom, waarde ziel, wees goedsmoeds; er is voor u nog hoop. U bent juist tot aan de deur der genade gekomen, want, de weg van Gods verlossing gaat door de deur der verdoemenis. Er is geen komen tot het bloed van de Zoon van God om redding, dan door een veroordeelde consciëntie. 'De letter doodt maar de Geest maakt levend'. Waar dit ook waargenomen wordt, zijn zulken op de plaats gebracht waar alle mond gestopt wordt, om diep in het stof te bukken; misschien is er verwachting. En om vurig aan de voet van het kruis om genade te smeken.

Welnu, laten we nu eens horen of God, aangaande u, nog iets gezegd heeft of niet. Indien Hij het heeft gezegd, is het van geen gewicht met welke tegenstelling de mensen of duivels ook mogen komen. Nee, zelfs niet indien sommige christenen twijfelen of het wel Gods werk is, dat doet niets ter zake. De Heere zal op Zijn Eigen tijd komen, en u overtuigen dat het in uw ziel Zijn gezegend werk is. En als Hij dat doet, toont Hij u, dat het Zijn werk is. Wordt er niet gezegd: 'De Heere bouwt Jeruzalem; blij vergadert Israëls verdrevenen. Hij geneest de gebrokenen van hart, en Hij verbindt hen in hun smarten?' Welnu, u bent een verdrevene; een verdrevene van de wereld, een verdrevene van uzelf. U neemt niets waar dan uw zondig bestaan. Verdreven uit uw eigengerechtigheid, en kan niets vinden dan wegwerpelijke klederen. Verdreven uit al uw toevlucht der leugenen. U mag zien dat er geen hoop voor u is, dan uit genade Gods. Verdreven uit de schuldige consciëntie, deze zegt u dat u de eeuwige dood verdient hebt. Daar u aldus uit alles verdreven bent, weet u niet wat te beginnen, noch waarheen te vlieden.

Er is slechts één plek overig welke zulke verlorene, verlatene en verdorven zondaren als deze, op wil nemen. En waar is dat? Het is in de Heere Jezus Christus, 'Het Lam Gods'. Die gestorven is voor Zijn volk, door hun zonden in Zijn lichaam aan het kruis te dragen. Door voor hen tot een vloek gemaakt te worden. Door een eeuwige gerechtigheid teweeg te brengen voor hun rechtvaardigmaking. En door het openen van een Fontein voor het wegwassen der zonden en onreinheid in Zijn aller-dierbaarst bloed.

Moge de Heilige Geest u op deze heilige plaats brengen, bij het kruis van de Zoon van God, om daar uit te roepen: 'Heere, behoudt mij, of ik verga!' Ik geloof, dat God tenslotte al zulke verontruste zielen daar brengt. Hoort wat de Heere zegt: 'Kom dan, en laat ons samen rechten, zegt de Heere; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol'.

'Maar waar', zegt de ziel, 'kan ik het vinden?' Het is in de 'Fontein die geopend is voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid'. Het is: 'In het bloed van Jezus Christus, welk reinigt van alle zonden'.

'Ja', antwoordt de ziel, 'maar is het voor mij? Ik heb er behoefte aan, het te weten door een gezegende toepassing ervan aan mijn hart en consciëntie'.

En zo zal de begeerte uwer ziel vervuld worden, op Gods Eigen, goede tijd. Hoort wat de Heere gezegd heeft, en tot uw bemoediging te boek heeft laten stellen: 'En het zal ten dien dage geschieden (want er is een tijd gesteld, in welke God Zijn Sion een blijde vrijheid heeft beloofd) dat er met een grote bazuin geblazen zal worden; dan zullen die komen, die in het land van Assur verloren zijn, en de heengedrevenen in het land van Egypte; en zij zullen den Heere aanbidden op de heilige berg te Jeruzalem'. Er wordt niet gezegd: 'Zij mogen komen', 'ze zullen gelegenheid hebben om te komen'. Of, 'het wordt hun aangeboden te komen, indien het hen behaagt'. Maar, zij 'zullen komen', en blijde, zoete evangelievrijheid verkrijgen. Om God als hun Verbondsgod en Vader te leren kennen. Om tenslotte te zeggen: 'In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom Zijner genade'. Dus u zult de waarheid van deze belofte, in de tekst genoemd, leren kennen. *'Zou dan des Heeren hand verkort zijn? Gij zult nu zien, of Mijn woord u wedervaren zal, of niet'.*

Ofschoon ik nu meer dan twintig jaar gepreekt heb, gevoel ik me toch nooit voldaan in het werk, tenzij het de Heere behaagt mij er enige bijzondere zoetigheid in te geven. Ik gevoel me altijd zo vreesachtig en van nature beschroomd, zonder dat. Ik heb menigmaal gewenst dat ik enige der grote evangelie-verborgenheden mocht ontvouwen, alsook duistere, verborgen gedeelten der Waarheid. En onduidelijke gelijkenissen verklaren. En rijkdommen der grote wijsheid en verstand voortbrengen. Maar wanneer ik dit ook getracht heb, ben ik-zelf altijd besloten en verward geweest. In de laatste tijd gevoel ik me meer voldaan in eenvoudig mede te delen, wat de Heere behaagt in mijn hart te leggen. En de zegen aan Hem overlaten, om er mede te doen wat Hij wil.

Ik geloof dat Gods knechten verschillende gaven gekregen hebben, om ze bekwaam te maken voor hun werk, en dat een elk zijn bijzonder werk uit te voeren heeft, de ene aldus en de ander alzo. Maar ik geloof, dat de Heilige Geest mijn bediening zegent. Daar Hij mij werk geeft na te komen, onderscheiden van de meeste anderen. Het is mij ten deel gevallen om op de mesthoop te arbeiden; en dat, u weet het, is geen aangename plaats.

Ik zou veel liever over de Koning praten, en het voorrecht genieten om naar het Hof te gaan. Om Hem in Zijn schoonheid te zien, dan om te werk gesteld te zijn in dat deel van mijn werk. Maar als ik begunstigd word met het licht Zijns aanschijns, en bevoorrecht Jezus te horen fluisteren: 'Vrees niet, Ik ben met u', en 'Ik ben uwe en gij zijt Mijne', dan ben ik volkomen tevreden; alles is dan goed; dan ben ik tevreden om te zijn, wat de Heere mij ook belieft te maken.

Er mogen er hier vanavond in Gods tegenwoordigheid zijn, die 'handel doen in diepe wateren'. Die niet alleen de plaag van hun eigen harten hebben leren kennen, de goddeloosheid en walgelijkheid van hun boze natuur, alsook de vijandschap van hun vleselijk gemoed. Maar ze hebben ook te treuren en te weeklagen over hun ongevoeligheid en domheid. Zodat hun zielen beven binnenin hen.

Tenslotte vrezen zij, dat na alles, hun belijdenis toch nog niets anders zal blijken te zijn dan huichelarij. Want soms worden ze zoveel duivels, zo'n boosheid en drift van binnen gewaar, alsook zulke vleselijke werkingen in hun gemoed, zodat ze het niet mogelijk achten kinderen van God te zijn. Zodat ze uitroepen: 'Kan ooit God hier wonen?' Terwijl ze treuren over deze trieste waarnemingen, zeggen zij: 'Ik, ellendig mens! wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods'. En met Job uiten zij hun geklag, zeggende: 'Ik ben den draken een broeder geworden, en een metgezel der jonge struisen'. Of met David: 'Ik ben een roerdomp der woestijn gelijk geworden, ik ben geworden als een steenuil der wildernis. Ik waak, en ben geworden als een eenzame mus op het dak'. Kan zo'n zondaar als ik naar God opzien om genade? Het is, mij dunkt, niets dan gruwelijke vermetelheid.

Nee, nee, in het schreeuwen om genade ligt geen vermetelheid.

'Maar ach', antwoordt hij, 'ik heb het erger afgemaakt dan wie ook. Niemand van Gods volk kan zoveel zonde en ellende in het hart waarnemen, als ik. Mijn ongerechtigheden zijn zo groot, zodat ik er door overstelpt word. Soms vrees ik opnieuw in de zonden uit te breken, en dat deze mij openlijk te schande zullen maken. Zodat ik geen woorden vinden kan om mijn laagheid voor de Heere uit te drukken.

Maar stil, er zijn momenten, geloofd zij Zijn Naam, waarin ik mijn staat, met wie ook in de wereld, niet zou willen ruilen. Want als genade, liefde, bloed en gerechtigheid, van een drie-enig Jehovah aan mijn ziel geopenbaard wordt, dan is mijn blijdschap wel zo groot dat 'mijn beker overvloeit'. O, hoe goed is het zich hierin te verlustigen. Het is terecht zeer zoet hier te verkeren. Hier zijn u en ik op gesteld. Dan kunnen we met David zeggen: 'Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens; en ik zal in het huis des Heeren blijven in lengte van dagen'. Op zulke momenten als deze, als we de audiëntiekamer des Konings binnen mogen treden, staan spoedig de duivel en ons ongeloof op, en vlieden heen. Als mijn God mij hier brengt, en ik verwaardigd word Zijn gezegende toelachingen en

liefdeblijken te genieten, zijn de duivel en mijn verdorvenheden niet in staat zich te verroeren. De zon is op en staat aan een heldere lucht. Al de dieren des wouds zijn naar hun hollen gegaan. De weg is nu wel zo vrij, dat er niet één zich naderbij durft te wagen, terwijl de Meester tegenwoordig is. Maar zodra Hij gegaan is, komt duisternis weer aan, en de lucht betreft weer, alsook komen twijfelingen en vreze daarmede terug.

Bij sommige mensen ligt dat geheel anders. Zij verkeren altijd in het licht. Zij kunnen de toelachingen van Gods aangezicht genieten, of Hij nu op hen schijnt of niet. Het is met hen onafgebroken hetzelfde, wat ook hun omstandigheden mogen zijn. Maar David kende dat anders. Hij zegt: 'O Heere! waarom staat Gij van verre? waarom verbergt Gij U in tijden van benauwdheid?' Als het licht van Gods aangezicht teruggetrokken wordt, wat treedt er dan een verandering op. Soms vijandschap, vleselijkgezindheid, hoogmoed, en vermetelheid. En de wereld met al zijn zorgen zullen, in menigte, de ziel binnen stormen, zodat er juist genoeg licht overblijft om de zwermen duivels vanbinnen te zien, alsmede net licht genoeg om tot God om genade te roepen.

Ach, ik weet wat het zeggen wil om in deze ruisende kuil te zijn. Ik heb wel gezegd: 'Zou ik de Heere wel aan durven roepen om genade? Terwijl ik aan het bidden was of deze waarnemingen ten onder gehouden mochten worden, en niet opstaan. 'k Heb dan wel gevreesd, misbruik te maken van Gods goedheid en mildadigheid. Tenslotte zei ik: 'O Heere, Gij kent mij in alle opzichten. Gij weet welk een zondaar ik ben. Indien U Uw genade nog aan een laag iemand kan betonen, bewijs het dan aan mij.'

'O', zegt er iemand, 'haal nu geen van uw 'indiens' aan'. Als de Heere mij het licht Zijns aanschijs geeft waar te nemen ben ik vol van 'zullen'. Als ik waarneem dat mijn voeten op de Rots gesteld zijn, voel ik me thuis. Wanneer de zuidenwind waait, is het vol geurigheid en zoetigheid. Maar als de wind naar het noorden draait, keert al mijn zondigheid en ellende terug, en ik verzink in onvruchtbaarheid en hardheid. Er is dan maar weinig over dat mijn hart week maakt. Met zo'n hart als steen kan ik niet met gevoel bidden. Ik kan het niet stellen met een godsdienst zonder gevoel. Ik zou geen greintje geven voor iemands belijdenis die daarvan verstoken is. Ik heb noch behoefte aan zijn godsdienst, noch aan zijn gezelschap.

Maar als zo'n tekst als deze met kracht toegepast is geworden: 'Roep Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal u uithelpen, en gij zult Mij eren', dan versmolt mijn ziel daar een weinig onder, en heeft gezegd: 'Heere als ik te vermetel ben geweest, zie het uit tedere barmhartigheid door de vingers'. Als de Heere met zo'n zoet woord als dit inkomt, welk een troost geeft dat!

Hoe belijdt de verootmoedigde ziel zijn zonden. Herhaaldelijk ervaart hij een verkwikking, zodat hij tenslotte zeggen zal: 'Ik heb den Heere lang verwacht; en Hij heeft Zich tot mij geneigd, en mijn geroep gehoord. Hij heeft mij uit een ruisende kuil, uit modderig slijk opgehaald, en heeft mijn voeten op een rotssteen gesteld, Hij heeft mijn gangen vast gemaakt. En Hij heeft een nieuw lied in mijn mond gegeven, een lofzang onzen Gode'.

Welnu, 'Wat ziet gijlieden de Sulammith aan? zij is als een rei van twee heiren'. Als u hier mag verkeren zult u stellig de waarheid der tekst ervaren: 'Zou dan des Heeren hand verkort zijn? Gij zult nu zien, of Mijn woord u wedervaren zal, of niet'. 'Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen; dit is de erve der knechten des Heeren, en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt Heere'.

Er zou hier wel een kind van God kunnen zijn, voor wie de deur der voorzienigheid geheel toegesloten is. Alle verwachting wordt rechts en links gesloten. De toekomst ziet er zo donker en bewolkt uit, zodat hij de mogelijkheid niet kan zien, hoe hij uit zijn moeilijkheden verlost kan worden.

Heeft de Heere niet gezegd: 'Zijn brood wordt hem gegeven; zijn wateren zijn gewis?' Is er niet geschreven: 'In zes benauwdheden zal Hij u verlossen, en in de zevende zal u het kwaad

niet aanroeren?' Heeft hij niet gezegd: 'Want al het gedierte des wouds is Mijn, de beesten op duizend bergen?' Is niet al het goud en het zilver het Zijne? Heeft Hij ook niet gezegd: 'En Ik zal de blinden leiden door de weg, dien zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten?' 'Ach', zegt de ziel, 'dit is echt waar, maar dat is Gods volk. Maar ik ben zo'n gemelijk, knorrig, morrend schepsel, zodat het voor mij niet zijn kan. Soms ben ik wel zo diep getroffen vanwege mijn kruisen en ellenden, zodat ik denk deze niet langer meer te kunnen dragen'. Het kruis is, zoals de Heere het belooft te maken. Indien Hij het gewicht van een veer een kruis maakt, zal het even zwaar voor uw ziel zijn, als één die op een andere tijd vijftig pond weegt, wanneer u meer sterkte en genade gegeven wordt om het te dragen. En deze God wil u leren, en genezen om nergens anders heen te kijken dan naar Hem, om u onder uw kruis te ondersteunen: Dat groot en oneindig Wezen, Die met een drieling het stof der aarde begrepen heeft, en de bergen gewogen in een waag, en de heuvelen in een weegschaal. Niets ontgaat Hem, elk korreltje zand ziet Hij. Elke rukwind verzamelt Hij in Zijn vuist. En elk schepsel, van hoog tot laag, ligt onder Zijn oppermachtig bestuur. Hij geeft de leeuw zijn natuur, en Hij tekent het pad der vogelen des hemels. Hij, Die dit alles doet, beschikt elke benauwdheid op uw pad dat u nog te gaan hebt.

In u zo te leiden doo't Hij uw hoogmoed en wil u tonen, dat Zijn arm ontbloot zal worden om u te verlossen, alsook, dat Hij getrouw is aan het Woord Zijner belofte. Zoals Zijn Woord verklaart: 'God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensankind, dat Hem berouwen zou; zou Hij het zeggen, en niet doen, of spreken, en niet bestendig maken?' De Heere helpe u bedaard te zijn onder uw kruis, om stil te zijn, en te weten, dat Hij God is. Ik spreek uit ondervinding. Want, nooit was er een ziel die meer tegenwerkte dan ik. O, welk een oorzaak heb ik om God uit het diepst van mijn hart lief te hebben. Wanneer ik in behoeftige en ellendige omstandigheden verkeerde, en mezelf in geen enkel opzicht helpen kon, is Hij voor mij zo vriendelijk en teder geweest.

Maar helaas, als het in de voorzienigheid wat gemakkelijker met me ging, en het Gode behaagde mij in andere wegen te beproeven, en in tegenheden met mij handelde, is de hoogmoed, vijandschap, en opstandigheid van mijn boos hart wel zo groot geweest, dat ik mezelf nauwelijks verdragen kon. Hoe heb ik op zulke tijden des apostels woorden waarheid bevonden. 'Daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet want het kan ook niet'.

'Wel, hoe durfde u hierna nog tot de Heere te naderen?' vraagt u.

Wel ik dacht, dat het met me gedaan was. Dat ik de onvergeeflijke zonde begaan had. De zonde tegen de Heilige Geest, waar geen vergeving voor is, noch in deze noch in de toekomstige wereld. Hier zonk ik vaden diep. Ik dacht dat er geen hulp voor me was, al mijn bekwaamheid om mezelf te helpen stond gelijk aan het vertrouwen op een gebroken riet, en dat ik mijn ziel niet voor de Heere in gebed uit kon storten. Nochtans beurde de Heere me weer op, nadat Hij mij in het stof des doods verootmoedigd had, door Zijn vergevende genade aan mijn hart te verzegelen. Dit zijn benauwdheden die een mens in pijnlijke beroering en bekommring brengen. Het is God Zelf, Die daar uit verlossen kan. Maar wanneer alles weder in orde is en de ziel vredig, hoe looft hij dan de Heere voor Zijn goedheid en barmhartigheid tegenover hem!

Toen ik door deze verdrukkingen vernederd was, zag ik, dat ik tienduizendmaal meer bestraffingen verdiend had, dan die mij overkwamen. Zodat ik zei: 'Doe met mij, Heere, wat U wilt. Als het tot Uw eer is, breek dan al mijn plannen af die mijn vlees behagen. Vorm en fatsoeneer mij overeenkomstig Uw gezegende wil'. Als ik stil en 'wel bij mijn verstand' ben, is alles zoals het behoort te zijn. 'Wat krom is, dat zal recht, en wat hobbelachtig is, dat zal tot een vallei gemaakt worden'. Dan wordt de Heere alleen verhoogd. We gevoelen dan dat

Zijn arm niet verkort is. Terwijl wij al de weldaden krijgen, worden wij gewillig gemaakt Hem al de eer te geven.

Er zouden er onder u kunnen zitten, die zeer verschrokken en neergebogen zijn door de vreze des doods. Zij zijn erg verslagen in hun gemoed. Vrezende dat, wanneer de dood hen zal overvallen, ze niet onder 's Heeren verlost volk gevonden zullen worden. Maar er staat tot hun troost geschreven: 'Overmits dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden, opdat Hij door de dood teniet doen zou dengene, die het geweld des doods had, dat is de duivel; en verlossen zou al degenen, die met vreze des doods door al hun leven, der dienstbaarheid onderworpen waren'.

De Heere spreekt vriendelijk tegen Zijn volk en zegt: 'Vreest niet, gij klein kuddeken! want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven'. Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid. Hoor Zijn gezegende taal! 'Vader! Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen'. Ja, Hij zegt: 'Ik ga heen om uw plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt waar Ik ben'.

Wat nu, zou Jezus zonder Zijn bruid in de heerlijkheid zijn? De Man zonder de vrouw? Het lichaam zonder het Hoofd? 'En het oog kan niet zeggen tot de hand: Ik heb u niet van node; of wederom het hoofd tot de voeten: Ik heb u niet van node'. Gezegend zij Zijn Naam. Al bent u alleen maar een kleine teen van het lichaam, toch zal Christus, het Hoofd, voor u zorgen, en u in de heerlijkheid brengen. Want Zijn uitverkoren lichaam vormt één geheel.

Wat dan! zou de Man der Kerk Thuis tevreden zijn zonder Zijn vrouw? De eeuwige Vader voldaan zonder Zijn kinderen rond Zijn tafel? Zou de verheerlijkte overste Leidsman voldaan zijn zonder Zijn krijgsknechten bij Zich, om in de overwonnen buit te delen? Zij, die tegen helse legerscharen gestreden hebben? Nee, nee, het is Zijn grootste blijdschap om Zijn volk bij Zich te hebben. Nee, de eer en heerlijkheid Zijner kroon hangt er van af, in hen veilig Thuis te brengen. De Vader gaf ze aan Jezus om verlost te worden. Hij zegt: 'Zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelve gegeven'. Hij heeft op Zich genomen om hen allen in het eeuwig, zalig Koninkrijk te brengen. Maar o, wanneer het laatste vat der genade veilig geland zal zijn, wat zal dat een zegevierende zaligheid zijn. Welk een heerlijk juichen zal worden gehoord, als Jezus zal zeggen: Zie, Ik en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt!'.

O, wat een gezegende zaak, voor eeuwig Thuis! Heft dan uw hoofden op, gij arme, behoeftige, beproefde, verzochte en ontmoedigde volgers van Jezus. De Heere heeft voor u, door uw schare vijanden heen, een weg gebaad. Hij heeft elk weedom overwonnen, uitgetogen overheden en machten, en is voor u, als de grote Voorloper, het Heilige der heilige binnen getreden. Er is nu niets meer wat u kan weerhouden, om Zijn gezegende tegenwoordigheid in te gaan. Om voor eeuwig met Hem, in onafgebroken zaligheid en heerlijkheid te verkeren! Amen.

Uitgesproken in de Founder's Hall Kapel, Lotbury, Londen op dinsdagavond 9 april 1844.

7. HET KONINKRIJK GODS

'Want Uw is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, in der eeuwigheid. Amen'.
Matthéüs 6:13b

Deze woorden lazen wij in de morgen als tekst voor, en beloofden, met de hulp van God, daar enige opmerkingen over te maken.

- Om ten eerste aan te tonen dat het Koninkrijk Zijne is,
 - alsook de kracht en de heerlijkheid.
- We trachtten ten eerste op te merken, dat we door het Koninkrijk Gods soms de koninkrijken der wereld verstaan, die allen onder Zijn bestuur en macht liggen. We schonken aandacht, dat de Heere over alles regeert; dat koningen door Hem regeren en vorsten gerechtigheid stellen.
 - Ten tweede merkten we op, dat we door het Koninkrijk Gods, soms het Evangelie verstaan, het heerlijk Evangelie van Jezus Christus.
 - Ten derde toonden we aan, dat we door het Koninkrijk Gods verstaan het Koninkrijk der genade, opgericht in het hart.

Bij het Koninkrijk der genade overdachten wij, die gezegende binnenkomst van God de Heilige Geest in de harten van Zijn volk, waar Hij regeert en heerst en waar Hij Zijn hof houdt, Zijn paleis. In dit Koninkrijk der genade zijn al de voorraden en voorzieningen voor Gods volk in de tijd. Zoals geloof, liefde, lijdzaamheid, hoop, waakzaamheid, gebed, lof en aanbidding; allemaal zegeningen die opgelegd zijn in het Koninkrijk Gods.

Dit Koninkrijk *is des Heeren*. Het staat niet aan de mens dit te bewerken, zoals sommige mensen ons zeggen. Het staat niet aan de mens daar iets aan te doen door enige goede werken die hij verricht. Al deze zegeningen in het Koninkrijk der genade, zijn gaven Gods. Deze zijn van een soevereine natuur. Niemand kent deze, dan degenen die dit Koninkrijk der genade in het hart omdragen. De Heere leert Zijn kinderen, dat het Zijn Koninkrijk is. Hij leert hen hun behoefte, aan deze gezegende genadeweldaden, kennen. Zij worden in omstandigheden en op plaatsen gebracht waarin ze net zo min geloof kunnen beoefenen, dan ze een wereld zouden kunnen scheppen.

Soms worden ze in zulke situaties gebracht, waar ze op bevel geen lijdzaamheid beoefenen, geen dankbaarheid, geen waakzaamheid, geen gebeden, en geen aanbidding. Noch kunnen zij een enkele genadeweldaad bewerken, opwekken, in leven roepen en aan hun zielen toepassen, zodat ze ondervinden: Het is *Gods* Koninkrijk, niet het onze. Daardoor wordt de arme ziel er toe gebracht, de Heere te smeken of Hij het hem maar wil geven. De Heere deelt het hun mee. De Heere laat hen nooit aan zichzelf over. De Heere zegenet hen met de zoete genadeweldaden van Zijn Geest in hun harten.

Mijn waarde vrienden, hoe ouder Gods huisgezin wordt, des te meer ondervinding zij hebben van de werken. En te meer zij in dit tranendal zwerven, des te meer worden ze er achter gebracht, dat dit Koninkrijk van God is, en Zijn gave is: 'Want Uw is het Koninkrijk', het Koninkrijk *der genade*. Aldus beleven zij die genade, die de Heere mededeelt. Zij worden er toe gebracht te roepen: 'Heere, maak U mij levend, want mijn ziel kleeft aan het stof.

Wel, man, hebt u niet een levendmakende stem? zeggen sommigen. Kunt u niet uw genegenheden tot God opwekken, en uw ziel in het leven houden door de levendmakende kracht van 's mensen ijver, door gebed en waken?

O, mijn vrienden, u kon evengoed beproeven uw vinger op te steken en de zon te nemen, of de oceaan met een emmer te ledigen. Het is *Gods* Koninkrijk, een zegen Gods, God deelt het aan de ziel mee. Zonder twijfel stemmen sommigen onder u hier de Waarheid wel toe, maar toch veracht men zulke zaken als deze. U beschouwt dit als niets anders dan losbandigheid. Het is niet, om het nu maar eens in uw taal te zeggen: Het volk aanmoedigen om hun best te doen, om hun harten tot God op te heffen, en te strijden om het Koninkrijk te verkrijgen. Tot zulken zeggen wij: 'Hoe kunt u over het Koninkrijk van Gods genade oordelen, als u het niet in uw hart hebt? Arme zielen, ik heb met u te doen. De Heere zegt: 'Zonder Mij, kunt gij niets doen'.

U denkt het Koninkrijk Gods binnenin u te hebben gekregen, maar dat heeft u niet, u heeft geen leven. U houdt uzelf staande met voornemens, en dit is alles wat u heeft. Wel, zegt u, ik geloof de waarheid van God. Dat doet de duivel ook; hij gelooft dat.

Ja maar, zegt u, ik geloof dat God goed is. Dat gelooft de duivel ook, toch is hij een duivel. U kunt dat wel geloven, maar toch een kind van de duivel zijn. Het Koninkrijk van God bestaat niet uit een natuurlijke kennis of wetenschap, noch in het geloven der natuurlijke dingen zoals die in de Schriften geopenbaard zijn.

Nee, geloof in Christus, in de kracht Gods, is Gods gave. U weet helemaal niets van ongeloof af.

Nee, zegt er één, daar heb ik geen behoefte aan. Noch ik, zegt een ander. Ik zou er erg blij mee zijn als ik niet met de duivel gekweld werd, alsmede met ongeloof, een kwellende duivel. Ik zou met al mijn macht trachten te geloven, een weinig troost nemen en de belofte aangrijpen, alsook me in het geloof een weinig verkwikken. Maar, helaas, ik bevind dat ongeloof te krachtig is voor een vleses arm. Zelfs om te trachten de ziel geloof te geven, liefde, lijdzaamheid, ootmoed, zachtmoedigheid of waakzaamheid.

Het is het Koninkrijk van Gods genade, Hij deelt het mede wanneer en hoe Hij het wil. Hoor wat de apostel zegt: 'Alle goede gave, en alle volmaakte gift'. Leest u dit zo, als zou het aan de mens staan? Als zou de mens dit zelf kunnen bewerken of opwekken? Niets van dat alles. 'Alle goede gave, en alle volmaakte gift is van boven'. Zo ziet u, het Koninkrijk staat de mens niet ter beschikking om het te verkrijgen door de werken, door het geloof van de mens, noch om het door gebeden te verkrijgen, noch om het terug te sturen als het komt. Het is de gezegende gave Gods.

Het Koninkrijk van God is Zijn eigen werk, het is: 'Vanboven, van de Vader der lichten afkomende, bij Welken geen verandering is, of schaduw van omkering'. Hier zij de Heere voor gezegend: 'Geen verandering', nee, zelfs geen 'schaduw van omkering', zodat de gezegende waarheden van Gods Koninkrijk der genade, in al haar heerlijkheid en dierbaarheid, van God komt. En het wordt aan Zijn volk meegedeeld, wanneer Hij wil, hoe Hij wil en waar Hij wil, bij Wien geen schaduw van omkering is. Het zal aan Zijn doel beantwoorden, tot ere Zijner eeuwige heerlijkheid.

'Wel, wel, zegt u, u laat niets voor de mens te doen over Gods volk moet alleen maar stil zitten en het ontvangen, wanneer God het met kracht aan hun harten mededeelt.'

Helemaal niet. Ik zal u vertellen, mijn vrienden, hoe ouder ik word, des te meer ik de soevereine, onderscheidende genade van Gods Koninkrijk krijg te zien boven alle heersers der wereld. Zonder Hem zouden zij vergaan. Hij bestuurt de gang van allen. 'Want Uw is het Koninkrijk'.

O, zegt de arme ziel, als ik nu maar eens weten mocht dat dit Koninkrijk in mijn hart was! Wel, ik zal u eens wat vertellen, mijn waarde vrienden, God heeft het op laten tekenen. Het is wel zo duidelijk, zo eenvoudig aangeduid waar het Koninkrijk Gods is. De vruchten en uitwerkingen van dit Koninkrijk zijn kenbaar in hetgeen het voortbrengt, zodat misleiding uitgesloten is.

Wel, wel, zegt er één, ik denk dat het met mij gedaan is, ik ben bedrogen, ik ken niets van dat alles. Waar dit Koninkrijk der genade in de ziel is, verzet het zich tegen alles wat tegen God is. Het werkt, leidt en beïnvloedt alles in de ziel hetwelk Gods eer beoogt, het kleeft God achterna.

Wel, zegt de ziel, nu ben ik nog geen haar verder, het moet voor mij duidelijker uiteengezet worden. 's Heeren kinderen zijn toch zo'n wonderlijk stel mensen, ze moeten het goed verklaard, alsook geruggesteund door Gods Woord weten, vooraleer hun gevoelens verklaard worden, alsook hun bevinding aangetoond en verklaard. Ze kunnen zichzelf niet goed uitdrukken, ze zouden er zo graag uit willen komen.

Dit is nu het verschil tussen degenen die het Koninkrijk in hun hart omdragen en degenen die slechts een ledige belijdenis hebben. Belijders nemen bemoediging uit het lezen, het ijverig zijn, hun oprechtheid, hun zuiverheid, vuur en godsvrucht. Maar Gods kinderen, mijn vrienden, kunnen hier geen moed uit scheppen. Zij moeten Gods waarheid in hun harten thuisgebracht weten, zodat elk beletsel uit de weg geruimd wordt. Wat is de reden dat u niet zo tevreden zijt zoals godsdienstige belijders? U bent toch ook naar de kapel gekomen, hebt uw plicht gedaan, bent op gebedsbijeenkomsten geweest, u leest uw Bijbel en gaat ook in het gezin voor in gebed. Doch dit is u niet voldoende. Schep moed, wees tevreden, u bent op het rechte pad, God is uw God, u zult veilig in de heerlijkheid aanlanden.

Ach, zegt de ziel, ik mis het inwendig getuigenis aan mijn ziel dat Hij de mijne is, en ik de Zijne.

Is dit de begeerte uws harten? Zucht uw ziel de Heere achterna om dit u bekend te maken, om u daar het getuigenis van in uw hart te geven? Ja, zegt de ziel, het is de begeerte mijns harten.

Dan, zo vast en zeker als de Bijbel waarheid is, is het Koninkrijk Gods in uw hart opgericht. 'Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees; en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is Geest'. Wat ook uit de Geest is zucht naar God, en niets anders kan tevreden stellen.

Maar, zegt de arme ziel, ik moet zo menigmaal dit zuchten derven. Ik ben soms zo zorgeloos, zo aardsgesind, zo werelds, zo vleselijk, zodat het mij toeschijnt alsof ik niet het minste sprankje leven of liefde deelachtig ben, of enige betrekking op God heb.

Bent u hieronder op uw gemak?

Op mijn gemak! nee, wat dacht u! soms gevoel ik me het ellendigste schepsel op aarde. Geen leven, geen liefde, totaal geen liefde tot God, ja, wel zo ellendig en diep ongelukkig in mijn gevoelen, zodat ik niet om Gods tegenwoordigheid kan zuchten, of Hij het licht Zijns aanschijs over mij wil verheffen. Geen geestelijk leven, nooit is er zo'n schepsel als ik geweest.

Hoort wat de apostel zegt: 'Want het vlees begeert tegen de Geest, en de geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, hetgeen gij wilt'.

Waar het Koninkrijk Gods in het hart is, werkt de duivel, en alle verdorvenheden van het hart zieden tegen het goede werk. Alle boze humeuren, en goddeloze naturen zieden als een pot. De gezegende vruchten van de Geest staan dit tegen, die ziel kermt eronder, en belijdt de verdorvenheid die hij waarneemt, en zucht naar God om verlossing.

U ziet, waar het Koninkrijk Gods in het hart woont, daar is tegenstand. U, die een godsdienst heeft, waartegen in uw hart geen tegenstand is, kunt naar de kerk of kapel komen en gaan, uw plicht doen, bidden, lezen en alles blijft van binnen op z'n gemak. U bent blij dat u uw plicht hebt gedaan, en gaat daar zeer op uw gemak heen. En neemt met blijdschap deze tekst: 'Haar wegen zijn wegen der liefelijkheid, en al haar paden vrede'. U weet niets meer af van deze wegen dan een paard. U mag erover praten, toch weet u niets van deze wegen.

Deze wegen, zijn wegen der liefelijkheid, maar het volk van God verkeert zo menigmaal op dwaze wegen, afkerige wegen, ze worden zo zelden op wegen der wijsheid gebracht, om daar een gezegende aanblik van Christus te genieten, de wijsheid en macht Gods: 'Want in

Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk'. Ze krijgen zo zelden een gezicht van hun aandeel aan Hem. Daar aanschouwen ze weer door het geloof Hem, Dien zij doorstoken hebben. O, welk een paden der liefelijkheid, wat leidt de Heere hen in paden der gerechtigheid. Welk een vreugde en verheuging!

Maar, mijn waarde vrienden, om nu de tegenstellingen vanbinnen waar te nemen waarvan de apostel spreekt!

Wat een ellende brengen die twee naturen, die tegenover elkander staan, in het hart. Hierdoor riep de apostel uit: 'Want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik'. O, welk een verschil tussen Paulus en die belijders tegenwoordig! Ze vertellen ons, dat ze doen hetgeen ze willen, en hetwelk zij haten vermijden zij. Maar Paulus zegt: 'Hetgeen ik haat dat doe ik, en hetgeen ik wil, dat doe ik niet'. Weet dan, arm kind van God, u treedt in de voetstappen van de apostel, daar ge de ziedende verdorvenheden uws harten waarneemt, en daartegen zucht, de geest weerstaat het, de ziel haat het. Doch er is geen kracht dit te overwinnen, daarom kermt u het tegen God uit: 'Ik, ellendig mens! wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?'

Dus waar dit Koninkrijk van Gods gezegende genade in het hart is, staat de zonde het tegen, en andersom staat dat Koninkrijk de zonde tegen. Daarom zegt de apostel dat: 'Alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere'. En geloofd zij God, waarde ziel, dat zult u op het einde zien. Want God zegt: 'De meerdere zal de mindere dienen'. 'Want de zonde zal over u niet heersen'. Deze mogen u plagen en kwellen, alsmede u bij tijden gevangen nemen. Maar geloofd zij God, het Koninkrijk Zijner genade, hetwelk in uw hart is opgericht, is onvergankelijk. De Heere zal het tot het einde onderhouden en u zult meer dan overwinnaar zijn, door Hem, Die ons liefgehad heeft.

Onder het Koninkrijk Gods verstaan we soms *eeuwigdurende, uiteindelijke heerlijkheid onder*.

Die onvergankelijke plaats der rust, waar de Heere van zegt: 'Daar houden de bozen op van beroering, en daar rusten de vermoeiden van kracht'. Al Gods kinderen, die dit Koninkrijk in hun hart opgericht weten, hijgen bij tijden naar hun eeuwig Huis, want hier vinden ze geen rust. Niets anders dan doornen, moeilijkheden, kruisen, bestrijdingen, zwakte en wanhoop. Soms zijn ze bevreesd dat ze nooit aan die blijde kust aan zullen landen, het Koninkrijk der heerlijkheid, om daar voor eeuwig en altoos bij de Heere te zijn. U zult daar aanlanden, arme ziel. Loof de Heere, Hij heeft dit voor eeuwig gewaarborgd.

De Heere heeft dit verzekerd, waarde vrienden, Hij heeft het geopenbaard, Hij heeft het ons verteld, Hij heeft het in Zijn Woord bekrachtigd. Hij heeft er Zijn eer aan verbonden, Zijn gerechtigheid, macht en heerlijke majesteit. En daarom is het onmogelijk dat zelfs ongeloof, of andere werkingen des duivels, ooit de eeuwige heerlijkheid Gods kinderen zullen ontroven: Want hun is het Koninkrijk. De Heere heeft het u van eeuwigheid gegeven, arme waarde ziel. Aler u geboren was, voordat u goed of kwaad gedaan had. Ja, het is Zijn eeuwig voornemen van eeuwigheid tot eeuwigheid. Hij heeft alles ten goede gewaarborgd.

Hoor wat de Heere zegt, en Gods Woord staat ver boven het woord van de mens. 'Vrees niet, gij klein kuddeken! want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven'. Welk een gezegende verklaring: 'Vrees niet'. Nu, dit kleine kuddeke vreest menigmaal dat ze nooit het Koninkrijk zullen beërven. Zo onwetend, ongelovig, zo dwaas, en ze hebben zo'n hard hart, worden zo weggevoerd, en zijn zo ellendig. Ja, zij gevoelen zich zo onwaardig. Ze kunnen zich soms niet indenken hoe het ooit mogelijk zou kunnen zijn, dat zulke zielen, zoals de hunne, ooit de eeuwige rust in kunnen gaan. Soms schijnen ze volkomen, door vrees, ten onder te gaan. Vrees niet, gij klein kuddeken! het is uws Vaders

welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven'. En wederom, bij wijze van bemoediging, zegt Hij tot degenen, die tot Zijn rechterhand zijn: 'Komt gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld'.

Is er hier een ziel, een arme sprinkhaan, die gelooft dat er een God is, en die denkt dat de Heere iets voorgenomen heeft en daarna berouw kreeg om het uit te werken? Kunt u zo'n laag, verachtelijk denkbeeld van God vormen, Die de wereld in aanzijn riep? Hij heeft een Koninkrijk bereid, en kan de duivel, zonde of ongeloof Gods kinderen ontroven hetgeen de Heere voor hen bereid heeft? Alle hindernissen die op de weg gelegd worden, alle vrezen, het op en neer, het bezwijken en wanhopen, zullen Zijn voornemen niet verhinderen.

Waren zij daar niet allen tegenwoordig, naar Zijn eigen voorkennis, toen Hij het Koninkrijk bereidde?

Ja, mijn vrienden. Wederom zegt de Heere: 'Ik kom weder tot u'. Hij zegt: 'Ik ga heen om uw plaats te bereiden, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben'. Is het mogelijk om dit weg te redeneren? Hij zegt niet, Ik zal de gelegenheid geven om te geloven, zodat het hun die geloven aangeboden zal worden, maar: 'Ik ga heen om uw plaats te bereiden, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben'.

Hij maakt het besluit, bij monde van de apostel, op. Hun is het *Koninkrijk der eeuwige heerlijkheid*, zij zullen het beërven. Waar ook het Koninkrijk der genade ingeplant wordt, zal het Koninkrijk der heerlijkheid ingenomen worden. 'Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren'.

Nu, ziet u wel, mijn vrienden, God is wel zo particulier in Zijn Woord, zo onderscheidend, zo separerend, niet alles met elkaar vermengend. 's Heeren volk wordt dus door onderscheiding daar gebracht. 'Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren'. 'Ons', Zijn huisgezin. De 'ons', zijn Gods heilig volk; de 'ons', Zijn verkregen volk; de 'ons', Zijn gezegend huisgezin: erfgenamen Gods, en mede erfgenamen van de Heere Jezus Christus.

Arm, lief kind van God, heeft Hij, u en mij, niet telkens weer wedergeboren tot een levende hoop, toen we bij tijden zo bezwaard waren dat we gezegd hebben dat alle hoop ontvallen was? Heeft de Heere niet onze hoop weer verlevendigd, en aan onze harten verzegeld? Wedergeboren? Welnu, de Psalm zegt: 'Wat buigt gij u neder, o mijn ziel en zijt onrustig in mij? Hoop op God; want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen Zijns aangezichts'.

Die 'ons', zegt de apostel: 'Wedergeboren heeft tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden'.

Hij gaat verder: 'Tot een erfenis'. Dus ziet u, God heeft ons wederomgeboren. Hij maakt levend en brengt hun tevoorschijn met de hoop op een erfenis. Zij verlangen naar deze erfenis, hijgen naar deze erfenis, uitroepende: 'Dit land zal de rust niet zijn, omdat het verontreinigd is'. Hun harten hijgen naar Jezus, om voor eeuwig met Hem te zijn. 'Tot een erfenis'. Hij vertelt ons wat het is: 'Onverderfelijk en onbevlekkelijk'. Dit is precies hetgeen waar onze arme zielen behoefte aan hebben. Om op een plaats te zijn, waar ze nooit bevlekt zullen worden, nooit geen zonden meer zien noch gevoelen, nooit meer weten wat zondigen is. Om op een plaats te zijn waar de tegenwoordigheid Gods, de heerlijkheid Gods, de schoonheid van God, alsmede de heerlijkheid van Zijn gezegende liefde, genade en barmhartigheid voor eeuwig en altoos uitblinken. Om met Hem te zijn, Hem gelijk te zijn, waar men met geen bevlekking van doen heeft.

Een onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis. De Heere wist waar de mens zich schuldig aan zou maken, nu we spreken over zo'n kostelijke erfenis, zulk een gezegende en gelukkige plaats. De Heere kent de vleselijkheid des mensen, daarom haalt Hij deze kostelijke waarheid aan: Dat noch dood noch zonden of hel het ooit te niet zouden maken.

'Die in de hemelen bewaard is voor u'. Wat de Heere voor u bestemt: 'Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in de laatste tijd'.

Ach, mijn waarde vrienden, het doet mijn ziel goed als God deze waarheid in mijn hart legt. Gods Waarheid is kostelijker dan robijnen; deze zijn slechts drek in vergelijking met de heerlijke Waarheid van de eeuwiggezegende God. 'Koop de Waarheid en verkoop ze niet'. Als het in de oven der verdrukking beproefd is, dan is deze waarheid mij zo dierbaar als het leven.

Maar, zegt er één, deze wijze van preken, preekt de mensen tot levendigheid en nalatigheid. Ik weet niet wat het doet met een groep ledige belijders, die het Koninkrijk Gods niet in hun zielen hebben. Een prediking als deze, gepaard met de kracht Gods, deelt leven aan hun hart mede, wekt hen op, bezielt en verlevendigt hen. De arme ziel, die hier een druppeltje van in het hart omdraagt, wordt verwaardigd, onder het zoet levendgevend onderwijs van de gezegende Geest, lichaam en ziel aan God over te geven; Hem te eren met lichaam, ziel en geest. Hoe meer hij uit deze gezegende rivier drinkt, des te vruchtbaarder is hij in goede werken. En zoveel te meer hij God in de omgang verheerlijkt, des te meer liefst hij ook Gods wet.

Ten tweede, lezen we dat de Heere zegt: 'En Uw is de kracht'.

Als dan de kracht Godes is, is deze niet van de mens, hier ben ik van verzekerd. We hebben geen half uur nodig om tot dit besluit te komen. 'Uw is de kracht'. Dus het is geen vermenging van God en de mens bij elkaar om aan de kracht te komen. Mijn waarde vrienden, dit verootmoedigt soms wel zo mijn ziel, dat ik maar amper lopen kan, het doet mijn gestel wankelen. Wie heeft deze massa, uit een duistere chaos in aanzijn geroepen, om uit niets voortgebracht te worden? Die de hemelen uitstrekt als een gordijn? Die miljoenen sterren bereid heeft, de maan, die de gloeiende zon weerkaatst, tot heerschappij in de nacht, de zon tot heerschappij op de dag? Wat was dit? Bekommerden zich daar God en de mens samen over? Nee, er bestond nog geen mens. Geen mens kon Hem helpen. Het was Zijn kracht, die de aarde gemaakt heeft, toen Hij de aarde van de wateren scheidde en sprak: 'Dat het droge gezien worde! En het was also'. In één moment vergezelde de kracht het Woord, het was in een oogwenk gebeurd. Hier wordt Gods kracht tentoon gespreid. 'Uw is de kracht'. Welk een kracht was dat, hetwelk de onbegrensde wateren in een plaats bijeen vergaderde. Die de zeeën insloot, Die de aarde met elke plant uitrustte, met al haar groen, al haar heerlijkheid! De kracht Gods zei, dat de aarde zaad zou dragen, en dat de aarde het voort zou brengen en het zou ontwikkelen.

Wat was het dat de jaargetijden kon scheiden, lente, zomer, herfst en winter; de zon, wind, koude, hitte, dag en nacht? De kracht Gods. Wat kon stofdeeltjes voortbrengen, en deze tot een man formeren, zodat elk lid op z'n plaats zou komen? De ogen, oren en alle kanalen die het lichaam behoeven, wie toch, zou dit alles uit het stof kunnen formeren, dan de kracht Gods? Hij maakte de mens uit het stof der aarde, aardse lichamen om levende lichamen te worden. Bewegende, redelijke lichamen. En blies daarin de adem des levens, zo werd de mens een levende ziel.

Hier is kracht. Wat kon de Israëlieten van de Rode Zee verlossen, alsmede van Farao's dienstbaarheid, dan de kracht Gods? Hij beval de wateren zich te scheiden, stelde deze als een muur om de vrijgekochten des Heeren door te laten.

Wat kon de muren van Jericho, door bazuïngeschal der ramshoornen, doen vallen? De kracht Gods. Ze zouden wel, tot nu toe, op de ramshoornen hebben kunnen blazen, indien de kracht Gods daar niet mede gepaard had gegaan.

Mijn waarde vrienden, het is ook de kracht Gods die de zondaar in z'n boze loop stuit, en hem verhindert naar de hel te gaan. Alle mensen worden in ongerechtigheid geboren en in

zonden ontvangen. Zijn wil, begeerten en natuur zijn allen gezet op en vermaken zich in de zonden. Er is niets wat de lust uit de zonde beneemt, hem de zonde doet haten, of hem uiteindelijk de rug van de zonde naar God doet keren, dan wanneer de almachtige kracht Gods het hart binnenkomt; niets anders.

Welke kracht was het die de Heere in het hart van Saulus van Tarsen thuis bracht? *Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?* De kracht Gods. Mijn vrienden, de stem des Heeren is met kracht. De stem des Heeren houwt er vlammen vuurs uit. De stem des Heeren stilt de machtige wateren. Het is de stem Zijner almacht die het zondaarshart binnen komt en deze in zijn dwaze loop stuit, zodat hij de rug naar des duivels koninkrijk moet keren. Hij wordt tot God en het Koninkrijk van Zijn geliefde Zoon overgebracht.

Het is de kracht Gods, die een arme zondaar van z'n eigengerechtigheid ontkleedt. Gods kinderen worden arminiaans geboren, zouden zowel arminiaans leven als arminiaans sterven, indien de Heere het niet verhoede. Ze zijn geboren arminianen als de Heere hun ogen opent, hen door Zijn almacht stil zet, zodat ze in de zonden niet verder kunnen. Ze kunnen zich niet indenken dat de Heere hen genadig wil zijn zolang ze niet beter worden. Ze beginnen zo hard mogelijk te werken om de zonde ten onder te houden. Ze doen hun plicht, en strijden om heilig te worden. Als ze aldus beter denken te worden, verwachten ze dat de Heere hen genadig zal zijn. Ze denken, dat Hij dat nooit zijn zal zolang ze zich niet verbeteren.

De Heere, mijn waarde vrienden, toont hun, ten einde hen hiervan te genezen, dat de enige weg van aanneming is door Zijn geliefde Zoon. Niet door hun eigen goedheid, niet in hun werken. Dat Christus het einde der wet is, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft. Deze arme zielen willen hun eigengerechtigheid oprichten. Als ze in de avond zich ter rust begeven, en het besluit opmaken, 'de boeken' doorzoeken, om te zien hoe ze de dag doorgebracht hebben, vinden ze gewoonlijk dat het de slechtste dag geweest is die ze ooit gehad hebben. Zodat de arme zondaar wel moet bekennen welk een zondaar hij wel is. Hij begint opnieuw zijn ijver te verdubbelen. De volgende morgen wil hij het beter doen. Hij zal niet wederom zo'n dwaas zijn om zich van God af te laten leiden. En als Hij hem nog spaart, dan hoopt hij morgen toch een betere dag te hebben.

Maar, misschien slaapt hij in de morgen wel te lang. Hij begint te werken om de zonden ten onder te houden, toorn, en alles hetwelk tegen Gods gezegend Woord is. Doch, in plaats hiervan verliest hij soms zijn humeur. Er valt iets voor waardoor hij zijn kalmte verliest. Hij laat zich een haastig woord ontvallen, hetgeen geheel z'n godsdienst ondersteboven gooit. Hier valt hij en tuimelt in de gracht, zodat z'n kleren van hem gruwen. Hierna gaat hij het weer proberen, want hij is een echte Arminiaan, hetwelk hij ook zou blijven, indien de Heere het niet verhoede.

Maar ten einde hem te genezen, komt God met het schuldboek, opent het bij de heilige wet, en verzegelt het door de sterkte Zijner macht aan z'n hart. Hij begint te zien, wat deze wet inhoudt, alsmede Wie God, de Maker van die wet, is; dat Hij een rechtvaardig God is. Hij krijgt te zien en waar te nemen dat hij volkomen verloren is. Dat deze wet, van begin tot eind, een heilig, volmaakt leven eist. En dat zonder enig gebrek, zonder een enkele gedachte die daarmede in tegenstelling is, anders veroordeelt deze de ziel. Als dit met de arme ziel gebeurt valt hier zijn arminianisme. Alles wat hij had is verbrand. Door de rechtvaardigheid van de wet, worden al zijn goede werken verdoemd. Hij roept uit: 'In alle volmaaktheid heb ik een einde gezien; maar Uw gebod is zeer wijd'.

Hier komt hij, van al zijn eigen werken ontdaan, als een arme, veroordeelde zondaar tot Christus: 'Heere, behoed mij, ik verga!' is de taal zijns harten. Hier, mijn vrienden, brengt de kracht Gods de wet aan z'n hart thuis. Wat is de reden, dat zoveel duizenden, die de wet lezen, denken Gode een dienst te bewijzen, dat ze de wet gehoorzamen? Omdat de kracht Gods nooit de wet op hun consciëntie thuis gebracht heeft. Het is nooit ontsloten door het

geopende schuldboek aan hun ziel. Het is hun nooit als een dodende letter thuis gebracht, zodat de wet hen nooit veroordeeld heeft.

De kracht Gods is evengoed vereist om de zaligheid aan een arm zondaarshart bekend te maken, als om de doden op te wekken. Door de werkingen en kracht Gods verkrijgt de arme ziel de kracht der zaligheid. Bloed en liefde worden gezegend met kracht aan z'n hart toegepast.

Het is ook de kracht Gods die Zijn volk bewaart; de eer komt hun niet toe, bewaard door de kracht Gods tot op het huidige moment. Het is ook de kracht die ons op onze weg beschermt. De kracht Gods verwaardigt ons, onze handen uit te strekken, en onze ogen te openen. De kracht Gods moet ons hart bewegen, en zowel de wil als de genegenheid tot Hem uithalen.

Er was een koning van Israël. Een van de profeten vertelde hem, dat om zijn wanbestuur het oordeel Gods over hem zou komen. Deze strekte zijn hand uit. Maar zijn hand, die hij naar de profeet uitgestrekt had, verdorde terstond, dat hij ze niet weder tot zich trekken kon.

Mijn vrienden, of we het nu weten of niet, het is de kracht Gods die ons ondersteunt. Heeft u nooit gezien, dat van een arm schepsel, in één moment het gebruik van zijn leden ontnomen werd? Of van een ander die in één moment, als God sprak, weder hersteld werd? 'Want in Hem leven wij, en bewegen wij ons, en zijn wij'. Alzo is de kracht Gods. 's Heeren kinderen weten en gevoelen, dat elke mededeling aan hun ziel, door de kracht Gods is. En als ze dat mogen ervaren, weten ze: Het is de kracht Gods. 'Uw is de heerlijkheid', en loof Hem: 'Tot in der eeuwigheid'. Want de heerlijkheid is Godes.

We zouden hier de heerlijkheid niet kunnen verdragen. Wij, die arm stof en as zijn! De heerlijkheid, dat is de bron van onsterfelijke vreugde, de illustere pracht, de grootsheid in de volste zin; we zouden nooit iets kunnen doen, want 'Uw is het Koninkrijk'.

Mijn waarde vrienden, als maar één sprankje van Gods heerlijkheid ons beschijnt, is dat niet hartverbrekend en zielsverrukkend? Is het niet duiveloverwinnend en wordt de wereld niet bedwongen? Is het niet zondebeteugelend en zielsvertroostend? Wij kunnen de heerlijkheid Gods niet zien, dan alleen als Gods heerlijkheid in onze harten schijnt.

Maar, mijn waarde vrienden, om nu een hart te hebben dat God de eer geeft, dat gebeurt alleen doordat de heerlijkheid in het hart schijnt: 'En uw God tot uw sierlijkheid'. De profeet zegt: 'Maak u op, word verlicht; want uw Licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op'. Deze ziel zou zich niet op kunnen maken, noch verlicht worden, of God de eer geven, als niet deze heerlijkheid zou komen om zijn hart te verlichten.

Moge God u en mij zegenen, ons verwaardigen om 'Amen', te zeggen. 's Heeren volk kan door bearbeiding des Geestes van harte zijn 'Amen' eraan toevoegen.

De Heere verlene dat het aan uw ziel thuis gebracht mag worden. Dan zal Hij al de eer krijgen. Amen.

Uitgesproken in de Trinity Kapel, Alfred Street, Leitester op de avond van 's Heeren dag, 6 juli 1845.

8. SION NIET BEGEVEN NOCH VERLATEN

'Want de Heere zal Zijn volk niet begeven, en Hij zal Zijn erve niet verlaten'. Psalm 94:14.

De meesten onder u zullen zich herinneren dat wij deze woorden vanmorgen overdacht hebben. Wij trachtten, met de hulp van God, enkele opmerkingen te maken door aan te tonen wie dit volk was.

Wij zagen

- ten eerste: dat God de Vader hen eigent als Zijn volk, door eeuwige verkiezing en verbondsliefde.
- Ten tweede: dat God de Zoon hen als Zijn eigendom eigent, daar Hij hen met Zijn dierbaar bloed gekocht heeft, zoals we lezen in Galaten 3:13: 'Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons'.
- Ten derde: Dat God de Heilige Geest Zijn volk ook als Zijn eigendom eigent. Hij maakt hen Zijn verblijfplaats, Zijn woning, Zijn tempel. Zij zijn de voorwerpen van Zijn liefde en genade. In de dag Zijner heirkraft richt Hij Zijn Koninkrijk in hun harten op. Daar leeft Hij, daar woont Hij, en daar zwaait Hij de scepter Zijner genade. Daar begint Hij 'het goede werk', en dat zal Hij 'voleindigen tot op de dag van Jezus Christus'.

Maar nu letten wij ***in de tweede plaats op hetgeen uit de aard der zaak de woorden der tekst inhouden, dit volk, 's Heeren huisgezin, is een bedeesd en vreesachtig volk.***

Ze zijn dikwijls bevreesd dat de Heere hen zal begeven, en hen volkomen zal verlaten. Voor zulken zijn de woorden der tekst echter vol zoete vertroosting: 'Want de Heere zal Zijn volk niet begeven, en Hij zal Zijn erve niet verlaten'. Maar hoe dikwijls zien wij in de geschriften der Waarheid de zwakheden, de hulpeloosheden, het ongeloof, het bezwijken, en de vrezen van Gods volk vermeld! Hoe menigmaal vrezen zij dat de Heere Zijn volk zal begeven en Zijn erve zal verlaten.

Wij zien dat zelfs in Abram, die 'de vader der gelovigen' genoemd wordt, die zulke gezegende openbaringen van Gods macht en getrouwheid gekregen heeft. Aan wie de Heere zo genadig Zijn gedachten en wil openbaarde, en die zulke rijke tentoonspreidingen van Zijn verbondsliefde en barmhartigheid had, in de belofte dat Hij met hem zijn zou en dat zijn zaad het land Kanaän erven zou. Ik zeg: we zien dat de arme Abram het onderwerp van veel vrezen was. Wat kon Abram meer doen dan de rest van het huisgezin, wanneer God Zijn gevoelige nabijheid introk? Maar de Heere ondersteunt hem vriendelijk en genadig. Hij zegt: 'Vrees niet, Abram! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot', Gen.15:1. Getuigt dit niet kennelijk dat Abram God nodig had als zijn Schild en bescherming?

Maar sommige mensen zeggen: 'Waarom toch al deze twijfels en vrezen? Is de Heere niet een God van getrouwheid, barmhartigheid en macht? Kan er iets, van hetgeen Hij gesproken heeft, niet uitkomen?'

Maar ach, de ziel heeft soms dezelfde waarnemingen als de goede oude Kent in het vers wat u gezongen hebt:

*'Dat Uw bezoeken meerder zij,
of ook van langer duur;
ik kan niet zonder U.
Maak haast, vertoon U nu!'*

Als God Zijn gezegende tegenwoordigheid inhoudt, wanneer Hij de gemeenschap met Zijn volk intrekt, dan wordt het gemoed met dodigheid vervuld, onvruchtbaarheid en vleselijkheid. En wanneer dit het geval is, wat moet de arme ziel dan doen? Zij verzinkt niet in vrezen en moedeloosheid voor wat betreft, of Gods arm verzwakt is of verkort, of dat Zijn onveranderlijkheid wel stand zal houden. Maar haar twijfels en vrezen komen hieruit voort, of zij wel één van 's Heeren uitverkoren, verlost en levend gemaakt volk is, en of Hij haar Verbondsgod wel is.

Er is niets dat de zielen van 's Heeren volk zo in liefde en genegenheid verbindt dan de zoete waarneming dat zij de Zijnen zijn, en Hij de hunne is. Maar als de Heere Zijn gemeenschap met hen inhoudt, dan komt duisternis en moedeloosheid. Als Hij het licht Zijns aanschijns verbergt, komen wolken en duisternis over het gemoed.

En de arme ziel begint in diepe wateren te zinken en te zeggen, zoals de goede oude patriarch Jakob te midden zijner beproevingen deed: 'Al deze dingen zijn tegen mij'. Arme Jakob had Gods getuigenis in zijn hart gekregen. Hij had veel uitreddingen gehad, en menige blijk van Zijn barmhartigheid en gunst genoten. God had hem uit de hand van Laban verlost, hem behoed voor de toom van zijn broeder Ezau en verlost hem uit de hand van de Kanaänieten. Maar ofschoon Hij zo voor hem verschenen was, begon toch, nu er nieuwe beproeving kwam, wanneer hij voor een tijd zijn geliefde Benjamin stond kwijt te raken, zijn hart te zinken en hij zei: 'Jozef is er niet, hij is door de wilde dieren verscheurd, hij kon niet indenken dat hij hem weer zien zou, en Simeon is er niet; nu zult gij Benjamin wegnemen'. Het was teveel voor hem. Daarom zegt hij tegen zijn kinderen: 'Waarom hebt gij zo kwalijk aan mij gedaan, dat gij dien man te kennen gaf, of gij nog een broeder hadt?' Maar zij antwoordden: 'Die man vraagde zeer nauw naar ons, en naar onze maagschap, zeggende: Leeft uw vader nog? Hebt gij nog een broeder? Zo gaven wij het hem te kennen, volgens diezelfde woorden; hebben wij juist geweten, dat hij zeggen zou: Brengt uw broeder af?' Welnu, de goede oude man zegt: 'Al deze dingen zijn tegen mij', Gen.42:36. Deze beproeving was te veel voor hem. Zijn geloof stelde geen vertrouwen in de onveranderlijkheid van God, de belofte van God, de eed van God en het verbond van God. Maar hij keek naar de donkere en mysterieuze wolken waarvan hij omgeven was. De onveranderlijke voornemens van God zijn even heerlijk en staan even vast, als wij duistere paden van zielsverlatenheid bewandelen, als wanneer wij begunstigd worden met de vreugde van het licht Zijns aanschijns. Maar de Heere zegt, en geloofd zij Zijn lieve en dierbare Naam! Hij zal het goed maken: 'Hij geeft den moede kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft', Jes. 40:29.

Indien we naar Job kijken, arme waarde ziel, en hij had veel veranderingen; zullen we eens zien wat de Heere voor hem deed. Hij zegt: 'Mijn eer heeft Hij van mij afgetrokken, en de kroon mijns hoofds heeft Hij weggenomen. Hij heeft mij rondom afgebroken, zodat ik henenga, en heeft mijn verwachting als een boom weggerukt', Job 19:9,10. Dus het scheen dat zijn hoop bij de wortels uitgeroeid was. Er scheen niets te zijn dat zijn arme ziel omringde dan tegenspoed en ellende, zodat hij zei: 'Och, of mijn begeerte kwame, en dat God mijn verwachting gawe; en dat het Gode beliefte, dat Hij mij verbrijzelde, Zijn hand losliet, en een einde met mij maakte'. Job 6:8,9. Het is niet te zeggen, mijne vrienden, hoelang een kind van God in zijn gevoel, onder het gewicht en macht der beproevingen en bestrijdingen moge wegzinken.

Ik heb menigmaal verbaasd gestaan over sommige mensen, die zo'n duidelijk oordeel in de leer der genade hebben; die de eer en heerlijkheid Gods verdedigen, en de schepselen als onmachtig zien om ook maar iets te kunnen doen; terwijl ze u vertellen: 'God moet alles voor

u doen'. Terzelfder tijd sporen ze u altijd aan om 'voort te spoeden'. Het arme kind van God, dat in zijn waarneming herhaaldelijk zinkt, is niet alleen onbekwaam om voort te maken, maar vreest menigmaal dat God hem begeven heeft en totaal verlaten. Maar zulken als deze zullen tegen de arme geoefende ziel zeggen: 'U leeft beneden uw voorrechten. Kijk naar deze mooie tekst!' Arme zielen! Waarom niet meteen tegen hen gepraat zoals John Wesley gedaan zou hebben? Welnu, wat is dit anders dan in de voetstappen van Arminius lopen?

Wat nu! Heeft het kind van God het werk en de werkingen van de Geest zelf in handen? Kan hij aan de Goddelijke kracht komen, de gezegende invloeden van de Geest van God, en deze beoefenen als het hem behaagt? Ik zie dit als een Arminiaanse geest.

Ik zal u eens wat vertellen, mijne vrienden. Zulke mannen, die op deze manier praten, en die zeer weinig of niets kennen van de verdorvenheid van hun harten en hun schandelijk verderf, dalen altijd in mijn achting. Ik zal u vertellen, ge hadt beter een mens kunnen zijn die tot aan de nek in de beproevingen zit en in de diepte der wateren van intense nood, een man die verzinkt in vreze en moedeloosheid, dan zulk een man als deze, een mens wiens hoofd vervuld is met denkbeelden, en zijn ziel ledig voor God.

Wat zegt de psalmist in deze zielsoefeningen? 'Ruk mij uit het slijk, en laat mij niet verzinken; laat mij gered worden van mijn haters, en uit de diepten der wateren. Laat de watervloed mij niet overstromen, en laat de diepte mij niet verslinden; en laat de put zijn mond over mij niet toesluiten', Ps.69:15,16. Wederom: 'Was mij wel van mijn ongerechtigheid, en reinig mij van mijn zonde', Ps.51:4. Reinig mijn persoon en leven, en haal mij uit de duisternis, dienstbaarheid en diepten.

U ziet, wanneer Gods volk in een geweldige stormwind verkeert, zijn hun waarnemingen en taal dezelfde. Want ze moeten, meer of minder, in dezelfde voetstappen gaan. Daar ze door dezelfde Geest onderwezen worden, worden zij door dezelfde Geest in dezelfde ondervindingen geleid. En daarom zal hun geroep en verzoek hetzelfde zijn. Wat zei David eens op zo'n tijd? 'Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn? Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op? Heeft de toezegging een einde, van geslacht tot geslacht? Heeft God vergeten genadig te zijn? Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toom toegesloten?' Ps. 77:8-10. Wanneer het arme kind van God op deze plek komt, als God Zijn aangezicht voor hem verbergt, en wanneer hij diep de werkingen van zonden en aanvechtingen in zijn hart waarneemt, weet hij wat het zeggen wil om in deze paden in deze pijnlijke ondervindingen te komen.

Het zijn alleen de godzaligen die in de verzoeking van satan geleid worden. Maar • 'Zo weet de Heere de godzaligen uit de verzoeking te verlossen'. En als zij in deze duistere paden van zielesmart komen, en in de diepte van zonde en schuld verzinken, dan vragen ze verdrietig: 'Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn?'

Door heel het Woord van God, van Genesis tot Openbaring, zegt de Heere nimmer, dat Hij Zijn volk zal begeven of verlaten. Hij heeft gezegd: 'In zes benauwdheden zal Hij u verlossen, en in de zevende zal u het kwaad niet aanroeren', Job 5:19. Ja, zegt een dierbaar kind van God, eens dacht ik dat ik deze zoete getuigenissen in mij had Wel, arme ziel, het Woord der waarheid verklaart: 'Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit den hemel niet gegeven zij', Joh.3:27. U zou nimmer enig geloof kunnen hebben, of hoop, of liefde, of ootmoed, of lijdzaamheid, of dankbaarheid, dan als een gave van God. Daarom, hoewel de Heere u voor een moment laat vrezen en twijfelen dat Hij u zal begeven en tenslotte zal verlaten, de tekst zegt: 'Want de Heere zal Zijn volk niet begeven, en Hij zal Zijn erve niet verlaten'. Maar als het arme kind van God met vreze bezet is, dat de Heere hem zal begeven en verlaten, dan zult u iets anders ontdekken. Hij zal met zijn vreze niet voldaan rusten. Maar hij zal met schreeuwen en kermen tot de Heere gaan. Hij zal worstelen en bij Hem pleiten: 'Wend onze gevangenis, gelijk waterstromen in het zuiden'. Hij zal de Heere bidden om hem

weer te verlevendigen. Om hem met nog een getuigenis te zegenen en hem zoete en gezegende gemeenschap te vergunnen.

Maar misschien zal hij zich bij tijden zo dood en levenloos gevoelen, dat zijn gebeden wel op zijn lippen schijnen te bevriezen. De hemelen schijnen als koper te worden, zodat deze geen toegang tot hun Verbondsgod schijnen te krijgen. In plaats dat zijn verzoeken beantwoord worden, schijnen niets dan nieuwe benauwdheden, moeilijkheden, verwarringen en kruisen op zijn pad te komen. Zodat hij het besluit opmaakt, dat zijn gebeden nimmer in de oren van de Heere der heerscharen gekomen zijn, en dat Hij hem begeven en geheel verlaten heeft.

Nee, nee, mijne vrienden, dit kan niet zijn. De Heere zal Zijn volk niet begeven noch Zijn erve verlaten. Het is voor uw ziel een tijd van zinken. Verbondsliefde, Verbondsweldaden en Verbondsgetrouwheid zal het uw ziel, op 's Heeren tijd, duidelijk maken. Dit is de weg waarin het Hem behaagt om u te ontkleden en te beproeven. En als Hij u geleerd heeft, meer te zien van de soevereiniteit Zijner bedeling, en u met meer ernst en verbrokenheid, met wening en smekingen aan Zijn voetbank gebracht heeft, dan zal Hij u geven waar te nemen, dat Hij u niet begeven, noch u verlaten heeft.

Er zijn duizenden belijders die met geheel hun godsdienst niets van wenen afweten. Zij worden niet geleid en onderwezen zoals Gods kinderen. Laat mij u vertellen, arme ziel, indien gij er een zijt van Zijn dierbaar huisgezin, de Heere zal u ontkleden en beproeven. Hij zal u onderwijzen en vernederen. Hij zal u van elke afgod en alle menselijke wijsheid reinigen. Hij zal van u elk verkeerd steunsel wegnemen, en u naar beneden, in de vallei der vernedering brengen, opdat Hij u, op Zijn tijd en wijze, moge verhogen. Gods volk is niet zoals vele belijders der godsdienst.

Duizenden van hen kunnen de schoonheid van het gebed aantonen, en getuigen dat God er door Zijn volk om gevraagd wil zijn, opdat Hij hun verzoek hore en beantwoorde. Het is heel eenvoudig om de kinderen van God te vertellen, dat het bidden voor hen een voorrecht is. Maar zulke personen als deze, hebben er nooit een aangename waarneming of gedachte van, of God hun gebeden nu beantwoordt of niet. Nimmer waken of wachten zij ongerust op een Goddelijk antwoord. Het is de arme en nooddruftige mens, die onder zijn benauwdheden, in meerdere of mindere mate, verzinkt. Die heeft behoefte aan het antwoord van God op zijn roepen. Als Gods volk op deze zinkende en twijfelende plekken komt, hebben zij behoefte aan een antwoord van God, om te weten dat Hij hen niet begeven noch verlaten heeft. En als het komt, ondervinden zij de waarheid van hetgeen de wijze man zegt: 'Hoe goed is een woord op zijn tijd'.

Ik zal u vertellen, mijne vrienden, God brengt Zijn kinderen op de plek, waar Hij belooft hen te ontmoeten: 'Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons', 2 Kor.1:20. Deze zijn allemaal voor zulke personen gemaakt, op zulke tijden, en op zulke plaatsen als het de Heere belooft hen te brengen. Bijvoorbeeld: 'De ellendigen en nooddruftigen zoeken water, maar er is geen, hun tong versmacht van dorst; Ik, de Heere, zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten. Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen en fonteinen in het midden der valleien', Jes.41:17,18. Wederom: 'Hij geeft den moede kracht en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft', Jes. 40:29.

Deze beloften zijn aan de armen en nooddruftigen gegeven, aan de vreesachtigen, de verzwakten, de zinkenden en de wanhopigen. Ze zijn voor zulke personen als deze. Daarom krijgen ze, uit diepe noodzaak hun behoefte daaraan waar te nemen. Als God Zijn barmhartigheid aan Zijn volk wil bewijzen, door hen uit hun noden en bekommelingen te verlossen, zullen zij naar hun gevoelen, verzinken. Ze kunnen niet ophouden om met kermingen en zuchten tot God te gaan. Hun roepen zal zijn: 'O Heere, ik word onderdrukt; wees Gij mijn Borg', Jes. 38:14. En God zegt: 'Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet

verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid'. Jes. 41:10. God weet alles omtrent u, arme ziel. Hij zou nimmer zo'n getuigenis spreken als dit, en het niet in uw ondervinding waarmaken. Dus de Heere brengt de belofte in de harten en consciënties 'Lan Zijn arm en nooddruftig volk thuis. Ik zal u eens wat vertellen, mijne vrienden. De Heere past Zijn weldaden aan onze ellende aan, Zijn hartsterkingen aan onze vrezen. Welk een schoonheid is er in een mooie morgen na een donkere en stormige nacht! Hoe verfrissend is koud water voor een droge dorstige ziel! Hoe welkom is spijs voor de hongerige en versmachtende! Hoe zoet en kostelijk is rust voor de vermoeide! Gods bedoeling is dat Zijn volk door deze oefeningen zal leren, en er profijt uit zal trekken. Hizkia zegt: 'Heere, bij deze dingen leeft men, en in dit alles is het leven van mijn geest', Jes.38:16. Door ontledigen en vervullen, door ontkleden en overkleden, door wonden en helen, door zinken en oprichten, door neerwerpen en opheffen, door in gevangenis te sluiten en er weer uithalen. Door zulke zoete en gezegende zielsoefeningen als deze zet de Heere Zijn werk in de harten van Zijn volk voort, te midden van en ondanks elke tegenstand van binnen en van buiten. Deze lessen leren hen welk een ellendige klomp van verdorvenheid zij in zichzelf zijn, en hoe afhankelijk zij geheel en volkomen van God zijn. Het toont hen hun hulpeloosheid en zwakheid, en dat ze zonder Christus niets kunnen doen. Maar als God ons aldus van alle hoop en hulp in onszelf ontbloot, en ons zoetelijk zegent met een heldere straal der hoop, o welk een ontlediging, verootmoediging en dankbaarheid des harten wordt er dan waargenomen.

De Heere zegt dat Hij 'Zijn volk niet zal begeven en Hij zal zijn erve niet verlaten'. Hij heeft Zichzelf verbonden in Verbondsliefde en trouw om Zijn volk niet te verlaten. Hij is getrouw aan het Woord Zijner belofte. Zijn Verbond zal bestaan, en Hij zal al Zijn welbehagen doen. 'De goedertierenheid des Heeren is van eeuwigheid en tot in eeuwigheid over degenen, die Hem vrezen'. 'Doch Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten'. Toch heeft Hij verklaard: 'Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij', Jes.49:16. Nogmaals, Hij zegt: 'Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen; dit is de erve der knechten des Heeren, en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de Heere', Jes. 54:17.

Welk een heerlijkheid legt Hij op hen! De Heere is het deel en erfenis van Zijn volk, en zij zijn Zijn deel en erve! Zo ziet u dat de wonderlijke heerlijkheid van de drie-enige God, de onverdeelde Jehovah, op de onderwerpen van Zijn verkiezing gericht is! Zij zijn Zijn schat, Zijn vermaak en Zijn heerlijkheid. 'Want des Heeren deel is Zijn volk, Jakob is het snoer Zijner erve', Deut.32:9. Zij zijn Zijn geliefden, Zijn hof, Zijn wijngaard. Geloofd zij Zijn lieve en dierbare Naam, het is dat klein plekje land waar Hij voor zorgen wil. De planten die Zijn rechterhand heeft geplant, zal Hij koesteren en beschermen zoals Hij zegt: 'Een wijngaard van roden wijn, Ik, de Heere, behoed dien; alle ogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren nacht en dag', Jes. 27:3.

Nogmaals, Hij zegt: 'En Ik zal haar wezen, spreekt de Heere, een vurige Muur rondom; en Ik zal tot Heerlijkheid wezen in het midden van haar', Zach. 2:5. De Heere Zijn volk begeven, en Zijn erve verlaten? Waarom, mijn vrienden, zal Hij de appel van Zijn oog begeven? Waarom zal Hij Zijn heerlijkheid begeven? Hij noemt Zijn volk Zijn 'heerlijkheid', en zegt: 'Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken', Jes. 60:7. En zal Hij Zijn heerlijkheid bezedelen?

Nee, arme waarde ziel. Met al uw vrezen, al uw inzinkingen, al uw ongeloof en al uw verdenkingen die in uw hart werken, kan God u nimmer begeven noch verlaten. u moogt en zult door de duivel bestreden worden, en in duizend gevallen beproefd worden, maar God zal u nooit begeven, Hij zal u nimmer verlaten. O nee, dat zal Hij nooit, loof Zijn dierbare Naam. Mijn ziel verlaat Hem dikwijls en zwerft ik weet niet waar al heen. Soms, wanneer

ik onder de vreselijke werkingen van mijn hart, en de macht van satans verzoeken was, heb ik wel gedacht dat er geen werkelijkheid in de godsdienst was, en dat de Bijbel helemaal geen Waarheid was. Dan zou ik van strijd en verzoeking van binnen gestorven zijn.

Nochtans is de Heere zo vriendelijk, zo teder en zo medelijdend geweest dat Hij mij bij tijden geheel overstelpte met de waarneming van Zijn goedertierenheid. Op zulke tijden heeft Hij tegen mij gezegd: 'Ben Ik Israël een woestijn geweest?' En ik moest zeggen: 'Nee Heere, nimmer. Niets dan het goede en de weldadigheid hebben mij al de dagen mijns levens gevolgd'. Dit heeft mij verkruimeld, mijn geest verbroken en verslagen. En ik heb gezegd: 'Heere, welk een laag en ondankbaar ellendige ben ik toch, om ooit één harde gedachte van u te koesteren!'

Mijn waarde broeders, hoe gezegend is het om zó de goedertierenheid Gods te zien, Zijn tederheid gewaar te worden, Zijn vriendelijkheid, Zijn liefde en barmhartigheid. Dit zal niet tot losbandigheid leiden, tot zondigen, opdat de genade meerder worde. O nee, loof de lieve en dierbare Naam des Heeren. Het zal de ziel in de liefde leiden, in ootmoed; en om vuriger bij Hem te pleiten en te worstelen: 'Heere, verlaat mij nu niet meer, laat geen duisternis mijn ziel bedekken. Maar laat mij dagelijks gemeenzaam en in gemeenschap met U wandelen!' Want als het licht van Zijn gezegend aangezicht geweken is, dan is ook alle vreugde des heils geweken. Dan is alles uit het gezicht verdwenen.

Er worden dan geen antwoorden op het gebed genoten Maar als de Heere in het gezicht is, en Zijn gevoelige nabijheid waargenomen wordt, dan ondervinden wij de grootheid van Zijn goedertierenheid. Dan ondervinden wij dat niets anders ons ware vreugde en vrede kan geven. Geloofd zij de dierbare Naam des Heeren. In wat voor staat of waarneming een kind van Hem ook mag zijn, indien Christus, de Hoop der heerlijkheid, een gestalte in zijn hart gekregen heeft, als hij Hem op de bodem van zijn hart heeft, zal God hem verlossen; want Hij zegt: 'Ik zal Mijn gevangenen loslaten, niet voor prijs, noch voor geschenk, zegt de Heere der heirscharen', Jes. 45:13. O, welk een gezegend deel van Gods Woord is dit voor de arme ziel, wanneer de dierbaarheid daarvan met kracht in het hart druipt. mijn vrienden, het Woord kan tot het oor gesproken worden, maar geheel anders is de melk daarvan waar te nemen, die het hart koestert en spijst; de leer in het oordeel te weten, maar het is geheel anders om die leer als een druipende regen waar te nemen, en als de dauw op het tedere kruid.

Welk een verschil is er tussen de overdrijvende wolken in de lucht op een warme verschroeide dag, en die wolken die van regen druipen en de aarde aangenaam verfrissen. Zo is het ook met onze arme zielen. Daar zijn de verheven en heerlijke leerstukken van Gods eeuwige liefde; maar dit zegt ons niets, als het niet gepaard gaat met de regen en dauw der Goddelijke genade die onze zielen bevochtigen. Wanneer Gods roemrijke en gezegende Waarheid zoet in het hart waargenomen wordt, als Hij het krachtdadig en met zalving thuisbrengt, hoe dierbaar is dat! Maar zonder dit blijft de ziel onvruchtbaar en droog.

Nochtans zegt de Heere: 'Het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen; want Ik zal in de woestijn wateren geven en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorene drinken te geven', Jes. 43:20. O, welk een dierbare tekst is dit, wanneer deze met Goddelijke kracht in het hart van de arme ziel, die in de woestijn op de Heere wacht, komt. Vertrouw hier op: Het arme kind van God zal nimmer zonder de zegen gaan. Hier wordt 's Heeren volk vergeleken bij 'het gedierte des velds', bij 'draken en struisen'. Maar Hij zegt: 'Zij zullen Mij eren, omdat Ik in de woestijn wateren zal geven; om Mijn volk, Mijn uitverkorene drinken te geven'. Ja, loof Zijn lieve en dierbare Naam, Hij zal het doen, Hij zal het doen!

Hij heeft het menigmaal in mijn ziel gedaan. Niet door louter naar een tekst te kijken waar ik tenvolle mee instemde, om het dan voor gezien te houden. Niet door het lezen van de werken van een mens, om er dan uit te halen wat mij paste. Maar God heeft het in mijn hart geopenbaard. Hij geeft mij, van tijd tot tijd, te spreken hetgeen ik gesmaakt, waargenomen

en getast heb van het goede werk des levens in mijn hart. Het paste dan op mijn eigen geval en op de gevallen van Gods arm, beproefd, bestreden en bedrukt volk. Mijne vrienden, ik moet het onderwerp beëindigen daar mijn krachten het niet langer toelaten. Moge God Zijn zegen aan het gesprokene hechten. Amen.

Uitgesproken in de Providence kapel, Eden Street, Hampstead Road Londen, op de avond van 's Heeren dag 2 april 1848.

9. WACHTEN OP GOD

'Welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten'. Jesaja 30:18b.

Dit is een goede tijding voor sommigen onder u, arme wachtende, zuchtende, verlangende en schreeuwende zielen. U ziet, er staat niet: 'Welgelukzalig is de mens die vol vreugde is, vol vertrouwen en vol verzekering'. Maar: 'Welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten'. Welk een barmhartig en genadig God is de God van Sion! Geloofd zij Zijn lieve en dierbare Naam. Hij is het wachten waard.

Maar als er dan een groot aantal hindernissen en snijdende teleurstellingen voor het arme wachtende kind van God in de weg komen? Als de Heere komt, vergoedt dat alles. Ofschoon menigmaal de uitgestelde hoop het hart krenkt, maar als de begeerte komt, is het een boom des levens. Het zal dan allemaal goed en recht zijn.

God heeft met lijdzaamheid op uw ziel gewacht, met taai geduld en met tederheid om, in overeenstemming met Zijn Goddelijk voornemen, u barmhartigheid te bewijzen. En het is billijk, dat gij nu op Hem wacht. En 'daarom', zegt de Heere bij monde van de profeet, 'zal de Heere wachten, opdat Hij u genadig zij'. Ja, Hij zal, arme waarde ziel. Hij heeft op u gewacht in al uw omzwervingen, in al uw opstand en in al uw snoodheid in uw staat van nature, tot de bepaalde tijd. Hij heeft een tijd gesteld om de vaten der genade Zijn stem te laten horen en hen levend te maken. En als die tijd komt 'zal Hij u genadig zijn. En daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij Zich over ulieden ontferme; want de Heere is een God des gericht'. Ja, loof Zijn Naam, Hij maakt nimmer een vergissing. Zijn oneindige wijsheid dwaalt nooit. Nee, in al Zijn beschikkingen, wijsheid en gerechtigheid niet. En heerlijk zal het gevolg zijn van Zijn groots en onsterfelijk werk. Daarom zegt Hij: 'Welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten'.

Met Gods zegen en hulp aan een arme worm, zullen wij,

1. ten eerste aandacht schenken aan de personen die op de Heere wachten.
2. Ten tweede aantonen dat zulken van de Heere gezegend zijn. 'Welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten'.

1. Welnu, het is zeer duidelijk, mijn vrienden, dat degenen die op de Heere wachten, levende zielen zijn. Mensen, dood in zonden en misdaden kunnen nimmer op de Heere wachten. Zij mogen door de onwetendheid van God en hun eigen harten, denken dat ze op Hem wachten, door het kerkgaan, een preek horen, een versje zingen, en samenkomen om, wat zij noemen, de sabbat te eren. Zij kunnen wel veronderstellen dat dit het wachten op God is, maar het is louter een wachten op zichzelf. Het is enkel een komen en gaan, 'hun plicht doen' zoals zij dat noemen. Het is niet een wachten op God. Want niets van God komt tot hun harten, niets van God wordt in hun ziel gelegd. Alles wat ze willen is een rustige en gemakkelijke godsdienst; om fatsoenlijk in de wereld te verschijnen en verder de dingen voor gezien houden, als zij het geschreven Woord horen of lezen, en dit is hetgeen zij het wachten op God noemen.

Maar de in de tekst beschreven personen, diegenen die werkelijk en in waarheid op de Heere wachten, zijn levende zielen, wederom geboren door de Geest van de levende God. En daarom zijn deze ertoe gebracht om op Hem alleen te wachten. Zij willen niet op de predikant wachten om te horen wat hij zegt. Nee, zij komen tot het huis van God, opdat Hij het Woord met kracht in hun harten thuis brenge. En zulken zeggen: 'Heere, spreek tot mijn ziel; deze heeft onderhoud nodig. Spreek door Uw knecht tot mijn hart. Hij is slechts de stem, het

aarden vat, hij is maar een worm. O, laat Uw Woord toch met kracht door hem komen, en geef mij de begeerte mijns harten'.

Mijne vrienden, waar een mens in waarheid op God wacht, zal hij zó tot Gods huis komen, en vurig begeren, pleiten en worstelen met de Heere, of Hij hem wil gedenken met het welbehagen tot Zijn volk) Waar wacht een levende ziel dan op?

Ik antwoord: 'Op alle zegeningen die een Verbondsgod heeft te verlenen. Enkel de zaken waar de Heere hem de behoefte aan doet gevoelen, en wat Hij beloofd heeft te geven'. Een mens zal nooit op God wachten; hij kan nimmer op die dingen wachten welke hij niet mist, of waar hij geen behoefte aan heeft het te bezitten. De ziel moet eerst in omstandigheden gebracht worden, waarin zij haar behoefte aan die zegeningen te zien krijgt. En zij moet waarnemen dat zij zonder die niet kan Wanneer zij zó diep bekommerd is, zal zij uit ware behoefte komen, en op God wachten om hetgeen Hij beloofd heeft te verlenen.

Welnu, één van die rijke Verbondszegeningen, die God aan hen geeft die op Hem wachten, is de vergeving der zonden door het bloed van de Zoon Gods, en de rechtvaardigmaking van hun personen door de toerekening van Zijn gerechtigheid. Welk een rijke en glorieus zegening is deze! En de Heere kan het geven. Hij nam de zonden van Zijn volk op Zich, en heeft ze voor eeuwig weggedaan. Hij stierf: 'de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen', opdat Hij hen, door Zijn bloed, tot God mocht brengen. Hij heeft aan het kruis uitgeroepen: 'Het is volbracht!' En gaf de geest. Hij heeft een eeuwige gerechtigheid teweeggebracht en ingebracht. Daarom is er geschreven: 'Israël hope op den Heere; want bij den Heere is goedertierenheid, en bij Hem is veel verlossing', Ps. 130:7.

Maar wie zijn de personen die komen, en op de Heere wachten, om deze zegening in hun harten bekend te maken? Niet de mens die niets kent van de schuld der zonden, en niets van de vergeving daarvan. Niet de mens die nimmer het vonnis in zijn verdoemde kracht ondervonden heeft. Hij kan voldaan rusten zonder het vergevende en werkzame bloed van de Zoon van God aan zijn hart toegepast te weten. Een mens die nooit deze waarnemingen gehad heeft, kan niet meer op God wachten om de vergeving der zonden dan een redeloos dier. Hij mag natuurlijke overtuigingen hebben, wettische verschrikkingen en een angst voor dood en eeuwigheid. Hij mag vrees in zijn natuurlijke consciëntie hebben, een verlicht oordeel hebben en bang zijn om tenslotte naar de hel te gaan, tenzij God zijn zonden vergeeft. Maar van het wachten op God, voor de vergeving zijner zonden door het vredesprekend bloed van de Zoon van God, weet hij niets af. Noch van de ondervinding der zoete vrijheid in zijn consciëntie door de toepassing daarvan aan zijn hart.

Louter natuurlijke overtuigingen zullen geleidelijk verdwijnen. De mens wil opgebouwd worden in vermetelheid en hoofddenkbeelden, en weg gaan al zijn vrezen. Maar let op het verschil. Hier is een arm mens, die God, door Goddelijk onderwijs, aan Zijn voetbank gebracht heeft. De Heere heeft zijn overtredingen in een bundeltje op zijn consciëntie verzegeld, Job 14:17. Daarom moet deze man voor de zegen op de Heere wachten.

O, hoe zal zijn arme waarde ziel schreeuwen, verlangen en snakken naar Goddelijke vergeving: 'O Heere', zegt hij, 'vergeef mijn ongerechtigheid, want die is groot'. Er is een groot aantal personen die in het huis van God komen, die nooit de noodzakelijkheid van Zijn vergevende genade waarnemen. Indien gij nimmer de snoodheid of de last der zonden tegen een rechtvaardig en heilig God gevoeld hebt, hoe is het dan mogelijk dat u op de Heere voor vergeving kunt wachten? 'Die gezond zijn hebben den medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn'. Genade is welkom nieuws, voor hen die zondaars zijn. Voor rechtvaardigen in eigen oog, is hier geen aanneming. De mens die hiermede onbekend is, weet niets af van het wachten op de Heere om genade.

Ach! mij dunkt dat de arme ziel zegt: 'Ik weet wat het is om te wachten en te verlangen om de vergeving in mijn hart te ervaren. Maar ik heb nog nooit een volledig antwoord gehad'. Maar mijn tekst zegt: 'Welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten'. Het zal op Gods

tijd komen; het zal geen ziertje langer dan die tijd achterblijven, en het zal ook geen moment daarvoor komen.

Ik zal u vertellen, mijn vrienden, diegenen die deze Verbondsgift in hun hart hebben ontvangen, zullen God loven voor die vrije vergeving. Indien zij deze verrukking in hun zielen waargenomen hebben, vloten al hun vrezen en dienstbaarheid. Ze zijn als een klein kind tot God gegaan, verblijd in Hem, en door de Geest der aanneming hebben ze Hem als hun Vader mogen eigenen. Sommige belijders kunnen, jaar achter jaar, heel goed verder zonder ook maar iets van dit wachten te kennen. Maar Gods volk moet telkens weer wachten om deze zegen aan hun zielen medegedeeld te krijgen.

Ik zal u eens vertellen wat ik geloof. Schuld op de consciëntie zal de toegang tot God belemmeren in het gemoed van een waar kind Gods. Het moge bij sommige mensen de toegangsweg niet belemmeren, maar het zal dat zeker doen bij degenen die een tedere consciëntie hebben. Ik heb over sommige belijders horen praten, die vreemdelingen zijn van zoiets als twijfels en vrezen, die niets afweten van bekommering en schuld. Die zich in de zonden kunnen dompelen zonder daar smart of berouw over te hebben.

Een man van dit soort in onze stad, ontmoette kort geleden een van onze (levende) leden. Hij vertelde hem, dat de zonden hem nu niet meer tot smart waren. Daar was hij bovenuit. Indien hij in een bierhuis zou gaan en dronken worden, dan zou hij geen schuld gevoelen, noch zou het hem bekommeren. Enige tijd hierna gebeurde het dat ik deze man ontmoette. Na een kort gesprek zei hij tegen mij: 'Mijn god zegt dat er voor mij nimmer enige oorzaak is om te twijfelen of te vrezen. De zonde is allemaal weggenomen'. Ik antwoordde: 'Ik geloof u, dat uw god u zegt, niet te vrezen. Maar uw god is de god dezer wereld, Beëlzebul'. 'Ah', zei hij, 'ik begrijp u; goedemiddag, u bent een bittere geest'.

Maar, mijn vrienden, wat zegt David, de man naar Gods hart, de man die moord en overspel beging? Had dit geen gevolg op zijn consciëntie? Zeker had het dat.

Hoewel God hem, bij monde van Nathan, had gezegd: te Heere heeft ook uw zonde weggenomen, gij zult niet sterven', toch riep hij in bitterheid zijner ziel: 'Verlos mij van bloedschulden, o God, Gij God mijns heils! Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn; was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw', Ps. 51. Zei hij niet: 'Scheep in mij een rein hart; en vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest'?

O, mijn waarde vrienden, kende hij niet de ellende en dienstbaarheid van een onrein hart? Ja, inderdaad; David had bij tijden zo'n waarneming van zijn zonden en schuld dat hij erdoor overstelpt werd. Als God Zijn aangezicht verbergt, wanneer een slecht humeur oprijst, wanneer er vreze is om door onze vleselijke harten uit te glijden, als er allerlei soort kwaad in de borst werkt, is dat geen benauwdheid voor het kind van God? Paulus had Christus alzo niet geleerd, Efése 4:20.

Ik weet tot mijn verdriet en smart, dat mijn ziel op de Heere moet wachten zoals David dat moest. Wanneer ik deze kwaden in mijn hart voel werken, de Schrift een verzegeld Boek is, de duivel ongeloof en ontrouw in mijn gemoed stookt, en er geen zoete openbaringen of heldere schijnsels van 's Heeren tegenwoordigheid zijn, dan weet ik, dat mijn ziel op de Heere moet wachten en nogmaals wachten. En dat ik met de psalmist moet zeggen: 'Vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest'.

Ach, mijn vrienden, ik neem op mijn oude dag de onvruchtbaarheid en dood van mijn verdorven natuur waar. Maar misschien zouden er onder u kunnen zeggen: 'Wel, u ziet er goed uit!' Uit genade doe ik dat. En ik heb veel in de voorzienigheid om dankbaar voor te zijn. Maar ik word dagelijks benauwd en gekweld met deze oude mens der zonden, dit lichaam des doods, dit kwaad hetwelk in mijn verdorven en zondige natuur werkt. En dit smart en bedroeft mij en het is een gedurige bron van verdriet voor mijn ziel. Het snijdt me door het hart dat ik toch deze vijand boven voel komen, en werken tegen 's Heeren wijze en

genadige bedelingen. En dat ik niet meer onderworpenheid waarneem omtrent Zijn soevereine wil en welbehagen.

En ik zeg, mijn vrienden: Diegenen die zó aangaande deze zaken niet bedroefd en benauwd worden, mogen van mij hun godsdienst wel houden. Mijn ziel heeft behoefte aan Gods tegenwoordigheid, en roept bij tijden uit: 'Neem Uw Heiligen Geest niet van mij', maar geef mij weder de vreugde welke ik voorheen genoot. En als de zegen komt, is het net zo zoet voor mijn ziel, als was het de eerste maal dat ik het kreeg.

Ik zal u vertellen, mijn vrienden, ik word nu niet benauwd met vrees voor de hel. Maar de duivel kwelt mijn gemoed op een andere manier. Hij zegt: 'Hoe kunt u weten dat u niet louter een godsdienstig belijder bent? Judas ging evengoed als u preken, en wat was zijn einde?' Maar geloofd zij de dierbare Heere, Hij verlaat mij niet tot in de zwarte wanhoop. Hij laat mij aan Zijn gezegende voeten wachten, en zeggen: 'Hier ben ik weer, Heere, even walgelijk, even laag en zwart als immer. O, neem een arm afdwalend, verbijsterd ellendige in Uw zorg; en verleen mij de bezoeken van Uw heil'. Geloofd zij Zijn hemelse Majesteit, het behaagt Hem dan weer de dierbare getuigenissen van verzoenend bloed en vergevende liefde aan mijn ziel te openbaren en Hij schenkt mij nieuwe blijken van Zijn gunst. Hij zegt: 'Vrees niet; want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen; gij zijt Mijne', Jes. 43:1.

En als Hij met kracht tot mijn ziel spreekt, dan kan ik Hein de mijn noemen, en zeggen: 'Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne', Hoe zoet is het om op deze plek gebracht te worden! Het is het wachten op de openbaringen van deze zaken aan onze zielen waard; die wachten zullen nimmer teleurgesteld worden.

2. Zij moeten wachten op heiligheid en toegerekende gerechtigheid. Zij hebben van zichzelf geen heiligheid. God zal dit openbaren en met kracht in hun hart thuis brengen. Hij zal hun tonen dat hun heiligheid in Christus ligt. Wanneer een mens krijgt te doorleven wat Paulus beleefde toen hij zei: 'En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven', Rom. 7:9, dan heeft de arme ziel het dodende vonnis der wet in zijn hart gekregen, dan zal hij nimmermeer rondgaan om zijn eigengerechtigheid op te richten. Hoe wordt zo'n ziel ertoe gebracht om te wachten, te dorsten en te verlangen dat hij 'in Hem gevonden mag worden, niet hebbende zijn eigen rechtvaardigheid, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof, Fil. 3:9. God is recht in het verdoemen van u, indien gij van heiligheid ontbloot zijt. Elke ontwaakte ziel krijgt waar te nemen dat elk greintje van zijn eigengerechtigheid als een wegwerpelijck kleed is. Daarom wordt hij ertoe gebracht te wachten, te snakken en te verlangen naar een getuigenis van Christus' gerechtigheid geopenbaard in zijn hart.

Welnu, duizenden hebben deze leerstellingen in hun oordeel. Maar ze hebben nooit schuld op hun consciëntie gevoeld, noch hebben het kwaad in de verdorvenheid van hun natuur leren kennen. 'O', zeggen zij, 'wij zijn bekleed met Christus' gerechtigheid, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks'. Deze leer van heiligheid in Christus is een zoete en heerlijke Waarheid. Maar zij prediken het louter als mening, om zichzelf op te bouwen, en deze zaken matigen zij zich aan.

Maar diegenen die op Christus mogen wachten en die het dodende vonnis der wet in hun hart hebben waargenomen, hun aantonende dat ze geen gerechtigheid van zichzelf hebben, zullen behoefte hebben aan een getuigenis van de Heere, dat Christus hun gerechtigheid, hun heiligmaking en hun verlossing is. En dat ze weten mogen dat ze in Hem gerechtvaardigd zijn. Zij zullen zoeken tot dat punt te komen waar de profeet kwam; en zeggen: 'De Heere is mijn Gerechtigheid en Sterkte'. Niet alleen de Gerechtigheid en Sterkte van de Kerk, maar 'mijn Gerechtigheid.' Hier wacht de ziel, verlangt en hijgt. Ja, mijn vrienden, indien de Heere een roepen in uw hart geschapen heeft om Zijn gerechtigheid in uw ziel, dan is er de

noodzaak dat ti moet wachten. Ja, u kunt niet anders dan wachten aan de troon der genade, totdat de Heere het openbaart en het met kracht in uw hart brengt. Zal de hongerige mens, die genoeg te eten ziet, niet willen komen en er deel aan nemen? Zal niet de dorstige, die de fontein aanschouwt, ervan willen drinken? Zou de blinde man zijn gezicht niet willen krijgen?

Zo is het ook met de arme ziel, die haar eigengerechtigheid als een wegwerpelijk kleed ziet. Deze heeft er behoefte aan te weten dat zij in Christus gerechtvaardigd is. Zij zal aan de Goddelijke voetbank wachten totdat de Heere het met kracht aan haar consciëntie openbaart. Maar misschien zijn er onder u die al jaren op deze zegening gewacht hebben, en toch nimmer in staat geweest zijn te zeggen: 'De Heere is mijn Gerechtigheid en Sterkte'. Wacht u hier dan nog op? Kunt gij God loven voor het beloven, dat Hij Zijn gerechtigheid nabij zal brengen?

'O', zegt de ziel, 'zo staat het er met mij bij. Het is de beste zegening die God mijn arme ziel kan geven. Ik ben overtuigd dat Christus de wet groot en heerlijk gemaakt heeft, aan de gerechtigheid genoeg gedaan, en een eeuwige gerechtigheid teweeggebracht heeft. Maar ik mis een openbaring daarvan aan mijn hart!' Wel, arme waarde ziel, God zegt: 'Welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten'. Gij zult het zeker hebben. God maakt geen abuis; en Hij heeft gezegd: 'Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is'. En wederom: 'Welgelukzalig is de mens, dien de Heere de ongerechtigheid niet toerekent', Ps. 32:1,2.

Niemand anders dan diegenen die zó gezegend worden, hongeren en dorsten ernaar. Christus zegt: 'Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden'. Matth. 5:6. En de Heere zegt bij monde van de profeet: 'Hoort naar Mij, gij stijven van hart, gij die verre van de gerechtigheid zijt,' Jes. 46:12. Hier worden geen vloekers of dronkaards mee bedoeld, of personen van dat soort. O, nee, het beschrijft de waarnemingen van 's Heeren beproefd en geoefend volk. Hij zegt: 'Ik breng Mijn gerechtigheid nabij'. Ja, loof Zijn lieve en dierbare Naam. Dat is precies hetgeen deze arme, hardnekkige, stijven van hart, ellendigen, behoeven. Zij gevoelen zichzelf zo stijf of hard van hart, dat ze denken dat het voor hen onmogelijk te verkrijgen is, of dat God het aan zulke ellendigen zoals zij zichzelf waarnemen, nooit wil geven. Nochtans zegt de Heere: 'Hoort naar Mij, gij die verre van de gerechtigheid zijt! Gij die de Heere zoekt. Ik breng Mijn gerechtigheid nabij; zij zal niet verre wezen'. Vrees niet; het zal in uw harten komen, en uitkomst geven. Ofschoon u het besluit opmaakt dat u buiten het bereik van genade zijt, en tenslotte in zwarte wanhoop zal verzinken. 'Mijn heil', zegt Hij, 'zal niet vertoeven, maar Ik zal heil geven in Sion, aan Israël Mijn heerlijkheid', Jes. 46:12,13.

Loof Zijn heilige Majesteit, welk een God hebben wij! Die altijd aan onze arme zielen denkt, niettegenstaande onze zwarteheid, en dat wij de hel verdienen! Gods gunst is als de regen, het verfrist en maakt de ziel vruchtbaar. Hoe menigmaal heeft Hij in mijn arm hart geschenen, en mij de getuigenissen van Zijn barmhartigheid en genade laten ondervinden! Hij vertelt mij, dat Hij mij in beide handpalmen gegraveerd heeft; dat Hij mij niet zal begeven noch verlaten! Hij bemoedigt mij, te midden van al mijn zonden en weeklagen, tot Hem te komen als de Bron, om al mijn nooddrift te vervullen, zowel voor lichaam als ziel! Hoe dikwijls heeft Hij mij verwaardigd om tot Hem op te zien Die mijn ziel doorstoken heeft! Maar ach, Heere, welk een liefde is deze! Het gaat alle lof te boven.

Een kind van God zal in de genade meer bevestigd worden door vijf minuten ondervinding van deze dingen, dan door het lezen van alle auteurs werken, of door het gedurende honderd jaar horen van alle dominees in de wereld. Wees daarom niet ontmoedigd, arme, waarde ziel, al moet u op deze zaken wachten. Wacht op de Heere voor elke zegen en genade die Hij te verlenen heeft. Wacht op Hem voor sterkte, voor wijsheid en kracht. Wacht op Hem om u te leiden, om u te verlossen en om u te ondersteunen. Hij zal u uit elke beproeving en

benauwdheid, waar uw arme ziel in zal komen, verlossen. Hij zal niet alleen uw heil zijn in de voorzienigheid, maar in alle beroeringen die op de aarde zullen komen. Hij zal u omtuinen in al uw vleselijke oogmerken en plannen. Hij zal al uw overleggingen en vindingen verijdelen. Hij zal alleen de eer hebben en macht ter onderhouding en ondersteuning. En om u te versterken, te verdedigen en om te verlossen, zowel voor het tijdelijke als het geestelijke. De Heere zal Zijn volk door het vuur brengen en door het water. Hij zal hen louteren gelijk men zilver loutert, en beproeven gelijk men goud beproeft; zij zullen Zijn Naam aanroepen, en Hij zal hen verhoren; Hij zal zeggen: *Het is Mijn volk; en zij zullen zeggen: De Heere is mijn God*, Zach. 13:9.

Doch er is maar weinig aanroepen van de Naam des Heeren zonder benauwdheid. Het is maar een pover wachten op de Heere als alles rustig en stil is. We mogen trachten de Schriftuur te lezen, en haar heilige bladen bestuderen, maar zonder benauwdheden, bestrijdingen en stormen van binnen, die het gemoed oefenen, zal het hart zo koud en hard zijn als de onderste molensteen. Al kunnen we dit wel als plicht waarnemen en onze taak precies als een schooljongen doen. En misschien kunnen we nauwelijks een hoofdstuk vinden wat kort genoeg is om te lezen, of een preek die kort genoeg is om naar te luisteren. Hoe is satan wel in mijn arme ziel gekomen, wanneer ik onder de macht van deze bestrijding verkeerde, en hoe heeft hij gezegd: 'Ge zijt een mooi soort prediker; u geeft voor, Gods mond voor Zijn volk te zijn, en toch hebt ge net zulke waarnemingen als zij'. O, hoe kwijnende dan mijn ziel onder zulke vurige pijlen!

Maar mijn vrienden, het heeft een gezegende uitwerking gehad. Het heeft mij genoodzaakt de Naam des Heeren aan te roepen, en te wachten, te pleiten en te worstelen aan Zijn gezegende voetbank om verhooring op mijn roepen. Laat mij u vertellen, arm kind van God, er is geen enkele nooddrift die gij kunt hebben, of het nu in uw arme ziel is, in uw lichaam, in uw gezin, of omstandigheden in de wereld, of het nu voor de tijd is, de dood betreft of de eeuwigheid, dan dat, wat bewaard is in de Heere Jezus Christus.

Hij is de grote Spijskamer. En Paulus zegt: 'Doch mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid, door Christus Jezus', Fil. 4:19.

En wat die ziel nog moet leren is wachten en nog eens wachten op de zegening! Ik wil u vertellen, arm kind van God, indien gij nog zo lang moet wachten, het zal stellig komen op 's Heeren goede tijd. Hij zal zeker al uw verzoeken en roepen beantwoorden; want Hij zegt: 'Want de nooddriftige zal niet voor altoos vergeten worden, noch de verwachting der ellendigen in eeuwigheid verloren zijn'. Zulke wachters op de Heere zijn gezegende personen. Laat de duivel zeggen wat hij wil, laat zonden en ongeloof zeggen wat zij willen en laten belijders zeggen wat zij willen, deze arme zielen zijn gezegend van de Heere, Die hemel en aarde gemaakt heeft. Zij zijn gezegend met een eeuwige zaligheid. Ze worden in het leven gezegend, gezegend in de dood, en gezegend voor eeuwig. 'Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid'.

De bescherming van Gods kind is als een schild rondom hem. 'De zegen des Heeren, die maakt rijk; en Hij voegt er geen smart bij'. Ja, mijn vrienden, geen enkele moeite is u overkomen of er was een zegen in verborgen, hoewel beproevend voor vlees en bloed. Geen enkel kruis, geen enkele beproeving hebt gij moeten dragen of moeten doorleven, of het was voor uw geestelijk welzijn. Er is hier geen wachtende ziel, of Gods zegen is op haar. 'En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn', Rom. 8:28.

'Ach', zegt de één of andere arme ziel, 'indien u mijn beproevingen had, mijn verdriet, mijn ellenden, en de snijdende dingen die ik heb, dan zou u zo niet praten'. mijn vrienden, ik weet dat ik mijn snijdende beproevingen en scherpe bedelingen heb. Ik heb in de voetstappen van de kudde moeten lopen. Ik heb dikwijls op mijn verdrukkingen gekeken alsof het Gods oordelen waren, om mij als een getekende voor de wereld en de Kerk te stellen. O, hoe heeft

mijn ziel onder deze bestrijdingen gewaggeld! Maar God zal in de woestijn wateren geven, en rivieren in de wildernis, om Zijn volk, Zijn uitverkorenen, drinken te geven. Hij leidt de blinden door een weg die zij niet geweten hebben. Hij maakt duisternis hun ten licht. Wat krom is, maakt Hij recht en wat hobbelachtig is tot een vallei. Al deze dingen zal Hij voor hun zielen doen, en hen nimmer verlaten. Daarom kan ik met de taal van Paulus instemmen, en uit de grond van mijn hart zeggen: 'En alle kastijding, als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn; doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid dengenen, die door dezelve geoefend zijn', Hebr. 12:11. Zo ziet ge, dat de zegen des Heeren evengoed is over dengenen die op de Heere wachten, als zij in duisternis verkeren, als in het licht. Hij leidt Zijn volk op een rechte weg, om te gaan tot een stad ter woning. Hij ontkleedt, ontledigt en verootmoedigt hen. Hij toont hun dat de zaligheid en de zegen des Heeren niet is door iets van waarde of waardigheid in henzelf. Maar het komt voort uit Zijn soevereine goedwilligheid en welbehagen, als een God der genade, liefde en barmhartigheid. Ik zal u niet langer ophouden. Moge God de weinige en zwakke aanwijzingen zegenen. Amen.

Uitgesproken in de Providence kapel, Eden Street, Hampstead Road Londen, op dinsdagavond, 4 april 1848.

10. DE GOEDERTIERENHEID DES HEEREN

De Heere is goed, Hij is ter sterkte in den dag der benauwdheid, en Hij kent hen, die op Hem betrouwen'. Nahum 1:7.

Welk een zegen is het voor de arme beproefde, bekommerde en verdrukte kinderen van God, om in hun benauwdheid een sterkte te hebben om in te vluchten! Hoe menigmaal zijn ze bijna overstelpt en zinkende van vrezen en bekommelingen! Maar ter gezetter tijd zal Christus 'de Sterkte' verschijnen, en 'een Toevlucht tegen de vloed (Eng. storm) en een Schaduw tegen de hitte', ja, 'als waterbeken in een dorre plaats', bevonden worden.

O, mijn vrienden, hoe dierbaar is Christus in deze toestand voor de ziel! Welk een verschil tussen louter gepraat over Hem in deze roemrijke hoedanigheden, en de bevinding daarvan in al hun dierbaarheid en schoonheid in de ziel! Een mens kan in zijn oordeel geloven dat Christus 'ter Sterkte' is; maar het is alleen de mens, die in deze omstandigheden gebracht wordt, die weet dat Hij 'ter sterkte is in de dag der benauwdheid', 'een Toevlucht tegen de vloed' en 'als waterbeken in een dorre plaats'. Hij kent en gevoelt de heerlijkheid en zaligheid daarvan. Zo'n versmachtende en van dorst uitgedroogde ziel, zal met David uitroepen: 'Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen?'

Dit is de mens die dierbaarheid en schoonheid in de Heere Jezus Christus ziet, en Hem krijgt te prijzen, te zegenen en te verheerlijken. 'Hij kent hen, die op Hem betrouwen'. Mijn waarde vrienden, het ligt niet in de macht van vlees en bloed om op God te betrouwen, om te praten over het vertrouwen op God, door enkel naar de letter van het Woord te kijken, en het dan voor gezien houden. O, mijn vrienden, er is geen vertrouwen in God, dan wanneer de kracht Gods het in het hart brengt, door dierbaar geloof te geven. Geen mens kan op God betrouwen aler Hij hem ontdoet van zijn schepselgedoe en eigengerechtigheid. Niets dan de kracht Gods kan er een mens toe brengen, om al zijn zorgen en lasten op de Heere te werpen. En God schenkt er bijzondere aandacht aan, dat Zijn volk op Hem alleen zal betrouwen. Hij zegt: 'Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op den Naam des Heeren betrouwen'.

O, mijn vrienden, is er enige andere naam waardig om op te vertrouwen? Maar indien het de wil van God mocht zijn, heb ik in mijn gemoed, om in het bijzonder te spreken over het eerste gedeelte van de tekst: 'De Heere is goed'.

Ik geloof dat ik deze dag een weinig van Zijn goedheid tot mij heb waargenomen. En ik hoop, dat de Heere mij vanavond verwaardigen zal om een weinig over Zijn goedheid te vertellen. Ik heb geen behoefte om over de goedheid van mezelf te spreken, of over de goedheid van stervelingen, maar om te praten van 's Heeren goedheid. Er zijn geen grenzen aan de onsterfelijke grootsheid en heerlijkheid van Zijn goedheid.

1. De Heere is goed, en heeft Zijn goedheid bevestigd door het bewaren van onze onwaardige levens. O, hoeveel jaren zijn sommigen onder ons al niet in de wildernis. Toch heeft de Heere ons tot op het huidige moment ondersteund! Het is 's Heeren goedheid dat wij nog in het land der levenden zijn! Welk een aantal is er ter rechter- en linkerhand weggedragen! Maar hier zijn wij de toonbeelden van Zijn genade. Hij zegt: 'Want in Hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij'. Ons uit- en ingaan, ons neerliggen en opstaan, het gebruik van onze spraak, de beweging onzer leden, en onze polsslag, het is allemaal van Hem.

Er is geen enkel deel van het menselijk lichaam of het wordt in stand gehouden en ondersteund door de goedheid van God. Het is waar, God heeft de tijd van de mens op aarde bepaald. Hoe wijs heeft Hij het voor hem verborgen! Wij weten niet wat een dag of een uur voort moge brengen. Al onze tijden zijn in Zijn hand, en aan Zijn welbehagen onderworpen. Hij zegt ons in Zijn Woord, dat onze dagen zijn als de dagen eens dagloners, dat ze lichter voorbij gaan dan een weversspoel, gelijk de dampen voor een ogenblik opklimmen en dan weer verdwijnen.

O, mijn vrienden, wanneer 's Heeren volk te zien krijgt dat hun levens, hun zinnen en elk vermogen van hun lichaam in Gods handen zijn, dat zij schuldig zijn aan Zijn goedheid en barmhartigheid, Zijn tederheid en medelijden, door hen te sparen en niet af te snijden als beletsels in de grond, welk een aantal zoete waarnemingen rijzen er dan soms in hun ziel op! Hoe versmelt het hen in dankbaarheid en lof! Ik houd van een bevindelijke godsdienst. Hoe menigmaal, als ik de goedheid Gods overdacht, door mijn verstand te bewaren, en het gebruik van mijn leden te geven, is mijn ziel van dankbaarheid en lof versmolten voor die God Die een harp van duizend snaren heeft.

Ach, mijn vrienden, wanneer wij deze dingen krijgen te zien, waar te nemen, en te verstaan, dat we geen moment zouden kunnen leven dan door 's Heeren goedheid, o, hoe verbreekt dat het hart, verootmoedigt de ziel. En het toont ons welk een schuldenaren wij zijn aan Zijn soevereine goedheid, door ons zó te bewaren en onze onwaardige levens tot op het huidige moment te sparen!

'De Heere is goed'. Ja, gezegend zij Zijn lieve en dierbare Naam, Hij is goed. Alle duivels die er bestaan, noch de mensen op aarde, noch al de zonden in de harten van Gods volk, kunnen Zijn goedheid afwenden. Welk een barmhartigheid en zegening is dat! 'Ja', zegt er één, 'dit kunt u beter zo niet zeggen. Ik ben bang dat uw praten op deze wijze de mensen zal aanmoedigen tot zondigen'. Als God besef van Zijn goedheid in het hart van de arme zondaar werkt, zal dat hem nimmer aanmoedigen om te zondigen. De begeerte van zijn ziel zal zijn om de Heere eren en te verheerlijken; en om Hem in zijn lichaam groot te maken, of het nu in het leven zij of in de dood.

2. Maar nogmaals. 'De Heere is goed' in het dragen en verdragen van Zijn volk. Door lijdzaamheid en taai geduld tegenover hen te oefenen, te midden van al hun gemelijkheid en weerspanningheid, en ondanks al hun af- en omzwerven, afkeringen en hardheid des harten. Maar de ondervindingen van deze dingen in het hart van Gods kinderen doen hen dikwijls erg diep zinken. O, welk een arm af- en omzwervend, afkerig hart draagt 's Heeren huisgezin met zich om! Arm kind van God, welk een tonelen hebben gij en ik, ten gevolge daarvan, al door moeten maken!

En zijn wij deze avond dan geen getuigen dat 'de Heere goed is', en goed geweest is in het dragen van ons, en ons niet in één slag weg te stoten? O, welk een gemelijkheid hebben we bij tijden gekend wanneer het Gode behaagd heeft om verliezen en kruisen te zenden, om onze hoogmoed te doden en onze hooghartigheid te vellen. En om onze wijsheid te beschamen, heeft Hij onze plannen verstoord en verijld!

O, welk een kribbigheid en opstandigheid zijn soms de gevolgen van deze beproevingen in onze harten geweest! Wij kunnen geen stenen naar broeder Jona werpen, toen hij tegen God zei: 'Billijk is mijn toom ontstoken, ten dode toe', Jona 4:9. Maar 'de Heere is goed', te midden van alle afkeringen, weerspanningheid, hardheid en koudheid des harten die wij waargenomen hebben. De vriendelijkheid en goedheid van God heeft ons verdragen. Welk een verdraagzaamheid, taai geduld, en tederheid heeft Hij tegenover ons geoefend. Welk een hoogmoed, verheven gedachten, eigendunk en opgeblazenheid hebben wij gehad! Hoe heeft de duivel gewerkt op de vreselijke, ellendige verdorvenheid van onze goddeloze natuur. Hoe heeft de duivel onrust in het hart gewerkt en waarneming in het gemoed gebroed, om de

zonden van het hart achterna te gaan! Indien wij niet in openlijke daden van goddeloosheid gestort zijn, is het omdat Gods goedheid het belet heeft! O, welk een schuldenaren zijn wij aan de goedheid des Heeren. Welk een pijnlijke, vurige pijlen hebben wij van de duivel gehad! Wat een gruwelijke godslasteringen zijn door onze ziel gebroken! Welk een vreselijke ongelovige gedachten en trouweloosheid, zodat we het onmogelijk geacht hebben, dat ooit Gods barmhartigheid en genade ons kon bereiken. Zodat we, bij tijden, bijna in zwarte wanhoop zijn verzonken!

'Ja', roept de ziel uit, 'de Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten. Hij ontmoette mij als een beer die van jongen beroofd is, en heeft mij als een leeuw verscheurd. Ook wanneer ik roep en schreeuw, sluit Hij de oren voor mijn gebed'.

Ja, mijn vrienden, deze klachten en treuringen ontspringen uit de fontein der zonden en ongeloof van binnen. Dit komt niet voort uit de goedheid Gods, om te veronderstellen dat de Heere Zijn volk als een beer die van haar jongen beroofd is, zal ontmoeten, of hen in stukken zal scheuren gelijk een vurige, sterke leeuw. Maar wanneer het kind van God voor een tijd verlaten wordt, als de duivel toegelaten wordt hem te beproeven en te kwellen, zal hij de arme ziel toetakelen zover de Heere het hem toelaat.

Sommigen praten over de kinderen van God als zouden zij beneden hun voorrechten leven. Zij moeten God niet mistrouwen; zij moeten Hem te allen tijd vertrouwen, en in Hem geloven in het vuur. En zij zeggen: 'Kijk eens naar Job? Zei hij niet: Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?' Ja, dat deed hij, mijn vrienden. Maar kijk nu ook eens naar hem op een andere gelegenheid. Wat was Job zonder dat God hem ondersteunde? Hij zegt: 'Waarom geeft Hij het licht aan den man wiens weg verborgen is, en dien God overdekt heeft?' Job 3. En wederom: 'Och, of mijn begeerte kwame, en dat God mijn verwachting gawe; en dat het Gode beliefte, dat Hij mij verbrijzelde, Zijn hand losliet, en een einde met mij maakte', Job 6:9,10. Maar als God een ziel dierbaar geloof geeft, en zij onder de zoete bedauwing daarvan is, dan ziet en gevoelt zij de goedheid Gods, dat Hij Zich niet aan haar wreekt. Zij zegt: 'O, hoe goed en vriendelijk is de Heere voor mij; loof Zijn lieve en dierbare Naam'.

Mijn arme ziel heeft hier menigmaal verkeerd. Ik heb waarlijk geloofd dat Gods verdraagzaamheid en taai geduld mij niet langer kon verdragen. En dan die af- en omzwervingen, boosheden en lage vleselijkheid van mijn hart, die ziedende trots van binnen, en toch is er niets om trots op te zijn, en dan al mijn schuld en schande, de koudheid, hardheid en onverschilligheid van mijn gemoed om Gods dierbaar Woord te lezen. Mijn ziel heeft soms uitgeroepen: 'Welk een wonderlijk God moet ik wel hebben, Die zo'n geduld met mij heeft en mij verdraagt'.

O, mijn waarde vrienden, het is zoals God zegt: 'Gij zijt Mijn getuigen'. Zijn volk ervaart de waarheid bevindelijk daarvan in hun harten. En zulken noem ik 'schriftuurlijken, Gods getuigen'. Deze kunnen het getuigenis van de waarheid van Gods getuigenis omdragen, en niemand anders.

Wanneer de arme ziel op deze plek komt, leert zij dat God liefde is. Maar is Hij tegen iemand, wie zal Hem dan afkeren? En daarom is het op deze grond, Zijn onveranderlijkheid, 'dat de kinderen (Eng. zonen) Jakobs niet verteerd zijn'.

Ja, mijn vrienden, deze zaken leerstellig in het oordeel te hebben, uit de Schrift der Waarheid geleerd, of deze bevindelijk, door de kracht des Heiligen Geestes, in de ziel te kennen, is een geheel andere zaak.

'De Heere is goed; want Hij keert de gevangenis van de arme ziel gelijk waterstromen in het zuiden. Nochtans zegt God: 'Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe', Ezech. 36:37. Het is niet genoeg dat Hij er maar eenmaal om gevraagd wordt. Hij heeft deze zegeningen en weldaden zo aan elkaar verbonden. Deze allen stromen wel zo uit genade en de goedheid Gods, en Hij werkt zo in Zijn volk 'het willen en het doen naar Zijn welbehagen', dat de arme ziel krijgt te wachten, te smeken, en gelijk een

armlastige komt, die, ofschoon hij met verachting en oneer bejegend wordt, blijft wachten totdat hij verademing krijgt.

Zo zal de arme ziel aan de Goddelijke voetbank wachten, uitroepende: 'Heere, gedenk mijner met Uw goedertierenheid en erbarming. En indien het mogelijk is, dat Uw barmhartigheid tot zo'n onwaardig, ondankbaar hel-verdiende zondaar als ik ben, uitgestrekt kan worden, kom dan, en verlos mij'.

'O', zeggen er een paar, 'waarom zegt u 'indien'?' mijn vrienden, ik heb vele 'indiens' in mijn hart. Als ik de goddeloosheid, laagheid en ondankbaarheid, die daar werken waarneem, denk ik soms: Het is onmogelijk dat God ooit nog naar mij om kan zien, dan met afschuw. 'Maar', zeggen zij, 'u zou over de getrouwheid en goedheid van God praten'. Dat wilde ik ook indien ik dezelfde blijdschap had als veertig jaar geleden. Er waren geen 'indiens', 'behoorde' of 'maren' in die tijd. Het was toen enkel blijdschap en vrede. Het was in die tijd allemaal: 'Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; uit genade zijt gij zalig geworden', Efése 2:4,5.

Maar, mijn vrienden, zonder dat deze gezegende zalving, leven en kracht des Geestes heerst in mijn hart, heb ik niet méér macht om terug te kijken en om de blijdschap en troost te nemen, die ik veertig jaar geleden had, dan dat ik de macht heb om mijn hand uit te steken, de sterren te pakken en deze op de aarde te strooien.

'Ja', zegt er een, 'maakt de oude John geen betere vorderingen?' Ik zal u eens wat vertellen, mijn vrienden, ik smee God uit mijn hart, om mij nimmer vooruit te laten gaan dan alleen als Hij leidt. Het is zo veilig om de voetstappen van de Heere te zien. Hij zegt: 'Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij', Joh. 10:27. Ja, zonder de Heere is er geen vooruitgang. Loof Zijn dierbare Naam, hoe kan Hij ons dragen en verdragen, zoals Hij dat van tijd tot tijd doet!

Maar als Hij komt, en in mijn hart een weinig van Zijn goedheid en barmhartigheid geeft waar te nemen, zoals Hij dat soms doet, dan kan ik spreken over de heerlijkheden van Zijn liefde en getrouwheid. Ik moet het tot Zijn lof en eer zeggen; ik heb de laatste twaalf maanden van mijn leven meer bezoeken van Zijn liefde gehad, dan ik gedurende vele voorgaande jaren gehad heb. En toch heb ik in dezelfde tijd meer en meer van mijn vleselijkheid, gemelijkheid en ongeloof waargenomen. O, welk een oorzaak heb ik om de Naam des Heeren te loven, omdat Hij Zijn goedheid een weinig aan mijn arm hart betoont. Maar ach, hoe dikwijls ben ik in mijn zitkamertje gekomen, overeenkomstig mijn eigen waarnemingen, dat ik niet meer hart had voor God en geestelijke zaken dan een paard. Als ik dan voor God op de knieën viel om voor de Heere mijn toestand uit te kermen, wat denkt u wat de duivel mij dan wijsmaakte? 'Ah!' zegt hij dan, 'dit is uw godsdienst. Zodra de dinsdagavond voorbij is en het wordt zaterdagavond, begint u uw last te gevoelen, en roept u tot God om u een preek voor Zondag te geven en waar is het voor? Enkel om de opkomst van het volk in stand te houden, en om uw salaris te krijgen'. O, hoe hebben deze vurige pijlen der boze mij gedrongen om mijn toestand voor de Goddelijke voetbank uit te kennen. Dan zei ik: 'Heere, richt een arme ellendige op! Indien het U behaagt mij uit te houden, Gij zijt recht en rechtvaardig; maar Gij zijt oneindig in goedheid en weldadigheid. Zie op mij naar Uw genade en erbarming. Ik kan niets zeggen. Ik kan niets doen. Hier ben ik, Heere; help, red en verlos mij!'

En loof Zijn lieve en dierbare Naam. Ik denk dat ik Hem eerder in mijn leven niet half zo lief had als toen. Hij nam mij op, hield gemeenschap met mij, en verheugde mijn arm hart. Ja, Hij is zo goed, zo vriendelijk en zo medelijdend. Hij zegt: 'In zes benauwdheden zal Hij u verlossen, en in de zevende zal u het kwaad niet aanroeren'.

En, mijn vrienden, als een tekst zoals deze aan de ziel toegepast wordt, is het even dierbaar en even zoet als het vijftig jaar geleden was. U weet, de Heere zegt: 'Zie, Ik maak alle dingen

nieuw'. Ik kan ervan getuigen dat ik het zo ervaren heb. O, hoe heeft Hij Zijn vriendelijkheid en weldadigheid aan mijn arme ziel geopenbaard. Hij liet mij niet altijd in mezelf zien, maar gaf mij zo nu en dan proefjes en glimpjes van Zijn goedheid en barmhartigheid! O, de goedheid Gods in het dragen en verdragen van ons!

3. Maar nogmaals: 'De Heere is goed'. Hij is goed om in alle zegeningen te voorzien, geestelijke en tijdelijke, welke Zijn waarde kinderen in de tijd, naar de nimmer-eindigende eeuwigheid, behoeven. In alles is tevoren voorzien. Geen enkele behoefte over de weg kan hen bezwaren waar niet in voorzien was.

De psalmist zegt: Gij bereidde ze door Uw goedheid voor den ellendige, o God!' Ja, loof Zijn lieve en dierbare Naam, dat heeft Hij. Maar let op, het is allemaal door Zijn goedheid, allemaal uit Zijn vrije gunst; en het is alles voor de gezette tijd, die Hij gesteld heeft. 's Heeren volk moet op de plek gebracht worden die God gesteld heeft, aler zij de zegeningen die Hij bedoeld heeft te geven, ontvangen kunnen. Er is geen enkel ding hetwelk zij in hun vele behoeften werkelijk nodig hebben, op elk moment van hun bestaan, of de Heere heeft er uit Zijn goedheid voor hen in voorzien. Maar de zegeningen zijn allemaal in Zijn handen. Hij geeft ze u niet te bewaren, arme ziel.

U zou stellig een dwaas van uzelf maken, en niet weten hoe er mee om te gaan, indien Hij het deed. God houdt alle zegeningen onder Zijn beschikking. O, hoe menigmaal is 's Heeren volk bekommerd, door het overwicht van vlees en bloed, om dit of dat te hebben om hen aangenaam en blij te maken! Ik weet, elk kind van God begeert door de wereld te komen, om elk het zijne te geven en eerlijk en oprecht te handelen. Iedereen die de genade Gods in zijn hart heeft, draagt daarbij een beginsel van oprechtheid om. Indien iemand aanspraak maakt op een christelijke levenswijze, en geen acht slaat op een zedelijk gedrag, oprechtheid en een eerlijk karakter, ben ik er zeker van dat hij nooit de kracht der genade in zijn hart waargenomen heeft. Maar God heeft al de zegeningen die we maar nodig kunnen hebben, zowel voor de tijd als in het geestelijke, in Zijn handen. En uit Zijn goedheid onderhoudt Hij Zijn arm en nooddruftig huisgezin.

Er kan hun geen beproeving overkomen, of er zal sterkte gegeven worden om het te dragen: 'Uw sterkte gelijk uw dagen'. Hoe zoet sprak de Zaligmaker in de dagen Zijner omwandeling tot Zijn discipelen Maar niet alleen tot hen, maar tot al Zijn discipelen tot aan het einde der dagen. Ja, zelfs vanavond tot Zijn discipelen in de Edenstraat kapel! Hij zegt: 'Daarom zeg Ik u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten en wat gij drinken zult, noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleden zult. Is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding? Aan ziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaïen, noch verzamelen in de schuren, en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven? Wie toch van u kan met bezorgd te zijn één el tot zijn lengte toedoen? En wat zijt gij bezorgd voor de kleding? Aanmerkt de leliën des velds, hoe zij wassen: zij arbeiden niet, en spinnen niet; en Ik zeg u, dat ook Salomo in al zijn heerlijkheid niet is bekleed geweest gelijk een van deze. Indien nu God het gras des velds, dat heden is, en morgen in de oven geworpen wordt, also bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleden, gij kleingelovigen?' Daarom zegt Hij: 'Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen; want de morgen zal voor het zijne zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijns zelfs kwaad', Matth. 6:25-34. En wederom zegt Hij: 'Ja, ook de haren uws hoofds zijn alle geteld', Luk. 12:7.

De Heere heeft dan uit Zijn goedheid in het onderhoud van Zijn Kerk en volk voorzien. Menigeen, hier tegenwoordig, is in grote benauwdheden en moeilijkheden geweest. Maar ik vraag u: 'Hebt u het ooit bang of moeilijk gehad waarin God voor u niet verschenen is? Dat Hij op Zijn tijd niet verlost heeft? Kunt gij tegen God beschuldiging inbrengen en zeggen, dat Hij ontrouw geweest is?' Nee, nimmer! Er is u geen benauwdheid of moeilijkheid overkomen, of Gods hand werd er tenslotte in gezien.

Maar o, wanneer de beschikking aan het werk was, hoe zijn dan onze arme zielen bekommerd en gekweld geweest! Hoe hebben vlees en bloed het dan soms allemaal als volkomen verloren opgegeven! We dachten dat alles kwijt was; er was geen oog dat medelijden had, noch een arm om heil aan te brengen. En dan werden we, uit diepe noodzaak, gedrongen om tot onze God te komen, en Hem alles te vertellen, de kuilen en putten waar wij in gezonken zijn, en dan moesten wij bekennen dat we geen Helper hebben dan Hem. En waar zouden we niet in wegzinken, als Zijn goedheid het niet verhoede?

Maar loof Zijn dierbare Naam, Hij hoort ons geroep, zendt ons hulp en sterkte, en verlost ons uit onze benauwdheden. Dan zien wij 's Heeren barmhartigheid en goedheid ten toon gesteld, alsook Zijn eer en heerlijkheid verhoogd. En we zeggen met Paulus: 'Dan, hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot op dezen dag'.

Maar hoe wordt Gods goedheid gezien in de onderhouding van Zijn dierbaar volk! Ja, loof Zijn Naam, Hij zal het niet begeven. Hij onderhoudt in elke tijd van nood. O, hoe rijkelijk heeft Hij voor onze nimmer stervende zielen gezorgd! Hoe heeft Hij Zijn dierbaar, verzoenend bloed gestort om onze zonden weg te doen! Hoe heeft Hij onze ongerechtigheden in de diepte der zee geworpen, en onze overtredingen voor eeuwig als een nevel uitgedelgd! Hoe heeft Hij een eeuwige gerechtigheid teweeggebracht om onze zielen te bedekken!

O, de wonderen Zijner goedheid door een eeuwige verlossing voor Zijn Kerk en volk uit te werken. Hoe zoet zijn hun zielen erin betrokken, zodat noch zonden, dood noch hel, hen zal kunnen scheiden tot in een nimmer eindigende eeuwigheid! Is dit geen goedheid, barmhartigheid en weldadigheid voor eeuwig? O, hoe heeft de Heere, als de God der genade, uit Zijn goedheid onze zielen gevoed! Een klein glimpje van Zijn goedheid is meer waard dan al de verblindende heerlijkheid der wereld. Het doet de ziel meer goed, en verfrist het hart meer dan duizenden van goud en zilver. Hoe zoet zijn, bij tijden, deze kleine ondersteuning! Het richt op en bemoedigt het gemoed als men aan het zinken is.

Ja, loof Zijn Naam, er zijn vanavond arme kleine zwakkelingen, die struikelende knieën hebben, zwak van handen zijn en vreesachtig van hart; en dit drievoudig koord is een lastig iets om rond te dragen, aan wie de Heere menigmaal een zoete waarneming van Zijn goedheid en barmhartigheid gegeven heeft. Dit heeft hen vernederd en dankbaar gestemd. En ze hebben gezegd: 'O Heere, kunt U omzien naar en zorgen voor zo'n zondaar als ik?'

O, hoe heeft Hij hen opnieuw bemoedigd en hun hart versterkt! Hoe hebben zij Zijn goedheid gevoeld. Hoe heeft Hij bij tijden in hun zielen geschenen, en is Hij aan hen in Zijn heerlijkheid en Majesteit voorgekomen, zodat ze gezegd hebben: 'Dit is mijn God, ik heb op Hem gewacht; mijn vaders God, en ik zal Hem verhogen'.

Hoe zoet is het om deze zegeningen aan het hart medegedeeld te krijgen. De zielen van Gods volk zijn als hun lichamen. Ze hebben behoefte aan spijs en kleding. Als een mens honger heeft, kan niets hem verzadigen dan spijs. Zoals onze lichamen kleding nodig hebben om hun naaktheid te bedekken, zo hebben levende zielen behoefte om het bedekkende kleed van Christus' gerechtigheid waar te nemen. Geen lomp of flard van henzelf, maar om het volmaakte werk van de Heere Jezus aan te hebben. Ze willen het aan hun harten thuisgebracht weten, het waarnemen als het hunne, en zeggen: 'De Heere is mijn Gerechtigheid en sterkte'. Als onze lichamen uitgedroogd zijn en versmachten, hebben we water nodig om onze dorst te lessen.

Ik werd eens in een kamer gebracht waar een groot aantal schilderijen hingen. Maar ik had erge honger. Enkel naar aangename voorwerpen te kijken kon mij niet verzadigen. Ik zou meer gezien hebben in een toegerichte tafel met een uitnodiging om aan te zitten. Zo is het precies met de ziel. De Heere brengt ons op deze plekken waar we behoefte krijgen deel te nemen aan het Brood des levens. En ook om te drinken van het water des levens, waar we

behoefte krijgen, waar te nemen dat de kracht Zijner liefde op ons rust, en de zoete en gezegende genieting daarvan in onze harten.

Wat zal het lichaam voldoen als het oververmoeid is? Niets dan rust. En wat zal de arme ziel voldoen? Niets dan rusten in Jezus. Hij is de rustplaats van Zijn dierbaar volk. En Hij zegt: 'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven', Matth. 11:28. O, hoe heeft er de arme ziel behoefte aan dat God Zich als zijn troost openbaart, en hem verwaardigt tot Hem te gaan als de rust! Zodat u ziet, dat de Heere uit Zijn goedheid Zijn volk onderhoudt met alle nodige zegeningen voor tijd en eeuwigheid.

4. Maar wederom. 'De Heere is goed' ook in het tuchtigen van Zijn volk.

'Ja', zegt het arme kind van God, 'daar houd ik niet van'. Wel, kinderen zien nimmer graag de roede in de hand der ouders Maar het is een wonderlijke zegening voor het kind. U die ouders zijt en leiders, en kinderen op moet voeden, ziet eens hoe nodig de roede der tucht is. Kinderen kunnen de zegen niet zien, die zij ontvangen onder de bestraffende roede voor hun ongehoorzaamheid. Maar ik heb wel kinderen gezien die meer aangegrepen waren door een afkeurende blik van de vader, dan anderen, die een flink pak ransel kregen. Zo is het ook als Gods Vaderlijk fronsen boven de troon der genade is, en geen aandacht aan mij schijnt te schenken. Dan heeft dit mijn ziel meer aangegrepen dan menig moeilijke tijd en snijdende beschikking die ik doorgemaakt heb. Ik heb menigmaal over die tekst gedacht: 'Maar als Hij bedroefd heeft, zo zal Hij Zich ontfermen, naar de grootheid Zijner goedertierenheden. Want Hij plaagt of bedroeft des mensen kinderen niet van harte', Klaag1. 3:32,33.

Ja, mijn vrienden, ik weet, ik neem mijn vleselijke en zondige natuur waar; hetgeen mij onophoudelijk benauwt. Ik gevoel mijn dagelijkse af- en omzwervingen des harten. Ik neem krachtig waar dat ik in hart en consciëntie nog een gevallen zondaar ben. Ik weet dat deze dingen sommige mensen niet benauwen. Maar wat heb ik met andere mensen te doen? Luis-teren naar hetgeen zij zeggen, verwekt niets dan strijd en twist. Het is met mij zo, dat ik preken moet hetgeen ik bevindelijk doorgemaakt heb.

Het gebeurde eens dat een persoon, nadat ik gepreekt had, mijn consistorie inkwam. Hij zei: 'De dominee is vanmorgen mutsen aan het maken geweest'.

Ik antwoordde: 'Ik weet niets van mutsen maken af. Ik zou maar een slechte mutsenmaker zijn, als ik dat zou proberen. Maar, zei ik, 'past de muts u?'

'O', antwoordde hij, 'ik dacht dat u zo en zo iemand bedoelde'.

Ik antwoordde: 'Ik bedoel iedereen die het past'.

Ik weet door ervaring, dat de opstandige werkingen en snoodheid van mijn vleselijk hart de weg tot God belemmeren. En als God Zijn aangezicht verbergt, is het voor de ziel beproevend. Maar, mijn vrienden, de Heere is voor ons net zo goed en barmhartig wanneer Hij de roede der tucht en kastijding aanlegt, als wanneer wij het licht Zijns aanschijns genieten. We kunnen dat nu wel niet zien, maar de Heere zal het ons tenslotte doen gevoelen en doen bekennen.

Maar er zijn sommige mensen die zeer gemakkelijk tot Zijn goedheid kunnen komen. Zij kunnen die zonder enige moeite vinden en nemen. Ik bevind dat ik gedurig de Heere nodig heb om Zijn goedheid aan mijn ziel mede te delen. Het is een gave Gods. En wanneer het Hem behaagt het in het hart thuis te brengen, weten wij, dat hetgeen Paulus zegt, waarheid is: 'En alle kastijding, als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn; doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid dengenen, die door dezelve geoefend zijn'.

De arme ziel zal de goedheid van God te zien krijgen in het verloochenen, ontkleden en tuchtigen van haar. De Heere wil haar te zien geven dat dit alles uit liefde uit 's Vaders hand komt. Daarom zegt de apostel: 'En gij hebt vergeten de vermaning die tot u als tot zonen (Eng. kinderen) spreekt: Mijn zoon, acht niet klein de kastijding des Heeren, en bezwijkt

niet, als gij van Hem bestraft wordt; want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon, dien Hij aanneemt. Indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt Zich God jegens u als zonen; want wat zoon is er, dien de vader niet kastijdt? Maar indien gij zonder kastijding zijt, welker allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden, en niet zonen', Hebr. 12:5-8.

Welk einde heeft God dan op het oog in het kastijden van Zijn zonen, die Hij zo innig liefheeft? Wel, het is om hen te tonen dat Hij de Heere hun God is, om hen dichter bij Zichzelf te brengen, opdat zij Hem meer en meer lief zullen hebben en aanbidden.

Ik herinner me dat ik eens genoodzaakt werd de roede voor mijn lieve kleine jongen te gebruiken. Toen ik de roede hanteerde had ik medelijden met hem. Ik wilde dat de knaap mij om vergeving vroeg, en beloven zou het niet meer te doen. Hij wilde niet. Eerst was hij onhandelbaar. Maar tenslotte zei hij: 'Vader, ik heb verkeerd gedaan; vergeef het mij, ik zal het niet weer doen!'

Ik denk dat ik nimmer vergeten zal hoe mijn ingewanden over hem met medelijden vervuld waren. Ik nam het arme kleine knaapje op, kuste en knuffelde hem, en zei dat ik hem niet uit boosheid geslagen had, maar dat het allemaal uit liefde was.

'Ach', zei hij, 'vader, ik heb nooit in mijn leven zoveel van u gehouden als ik nu doe'. Vele jaren na deze omstandigheid vertelde hij mij, dat hij nimmer daarvoor zo'n ontzag en liefde voor me had, en sindsdien gehad heeft, als toen. En zo is het met God, onze hemelse Vader. Indien Hij Zijn aangezicht verbergt, en Zijn dierbare kinderen kastijdt; als het Hem behaagt om hun elke vertroosting en steunsel te benemen; indien Hij hen van vat in vat ledigt, is het om de genade, die Hij hun gegeven heeft, te beproeven. En om hen van elk ander voorwerp af te brengen, opdat ze Hem alleen aankleven, Zijn goedheid zien, en Zijn gezegende Naam aanroepen. 5 Maar ten laatste. 'De Heere is goed' want Hij heeft voor Zijn dierbaar volk voor een zeer rijk en heerlijk 'Huis' gezorgd, als hun droefheden en beproevingen in de wildernis voorbij zijn. Het is precies zo'n 'Huis' dat hun zielen past. Een plaats waar noch zonde, vleselijkheid, droefheid noch dood zijn zal. Waar noch pijn, zuchten, roepen noch wening zijn zal. Maar een plaats waar God woont in eeuwige gelukzaligheid, en waar Zijn heerlijke Majesteit schittert in al Zijn glans en heerlijkheid. Een plaats waar wij zullen zien 'de Koning in Zijn schoonheid'.

Met Hem zijn waar Hij is, om voor eeuwig Hem gelijk te zullen zijn. Een plaats waar we zullen drinken uit de beek Zijner wellusten, de rivier des eeuwige levens. En waar God Zelf alle tranen van hun aangezicht zal doen!

Mijn vrienden, het is een plaats die de eeuwigheid nodig heeft om van de wonderen Zijner goedheid, de rijkdommen en eer van Zijn verbazende genade te bespreken! Maar ik moet ophouden. Moge God Zijn zegen eraan toevoegen, dan zal Zijn Naam al de eer hebben. Amen.

Uitgesproken in de Providenee Kapel, Eden Street, Hampstead Road Londen, op dinsdagavond, 11 april 1848.

11. DROEFHEID EN BLIJDSCHAP

'En gij dan hebt nu wel droefheid, maar Ik zal u wederom zien, en uw hart zal zich verblijden en niemand zal uw blijdschap van u wegnemen'. Johannes 16:22.

Met de hulp van God, en zover het de Heere behaagt om de tekstwoorden te ontsluiten, willen wij er deze avond

- in de eerste plaats op letten, dat al Gods dierbare kinderen hun tijden van droefheid hebben.
- En ten tweede dat ze ook hun tijden van blijdschap hebben.

1. Welnu, mijn vrienden, dit is Gods Waarheid en het kan nimmer ledig tot Hem wederkeren. Noch de droefheid, noch de blijdschap zal in hun ondervinding ontbreken. Want wat God bereid en besloten heeft, zal tot in eeuwigheid blijven. Maar de mate, de duur en de weg der vervulling daarvan, ofschoon voorgenomen en bereid voor de Goddelijke heerlijkheid, is wijselijk voor Gods dierbare kinderen verborgen.

Maar niettegenstaande zij zoveel wantrouwen hebben, zoveel ongelooft, en zij zo menigmaal de waarheid van hun godsdienst in twijfel trekken, zal toch Gods Waarheid nimmer falen. Daarom zegt Hij: 'Geniet het goede ten dage des voorspoeds; maar ten dage des tegenspoeds, zie toe; want God maakt ook den een tegenover den ander, ter oorzaak dat de mens niet zou vinden iets, dat na hem zal zijn', Pred. 7:14.

Welnu, deze beide tijden van beproeving, blijdschap en droefheid, ledigheid en volheid, hongeren en zich verlustigen, verwonding en heling, zijn allen wijselijk bepaald. Hoe goed is het als God het ons geeft te zien en waar te nemen, alsook het voor Hem te belijden en te bekennen! Het blijkt dus duidelijk uit onze tekst, dat de voornaamste bron van al de droefheid die wij ondervinden, voortkomt uit de verberging van Gods aangezicht, en de ontdekkingen die wij van onszelf hebben.

We zien in het hoofdstuk, dat de Heere Zijn discipelen gezegd had, dat de tijd nu gekomen was dat Hij hen verlaten zou, en naar de Vader zou gaan. Hij zegt: 'Een kleinen tijd, en gij zult Mij niet zien; en wederom een kleinen tijd, en gij zult Mij zien; want Ik ga heen tot den Vader, vers 16. Dit bleken zij zeer bewust te gevoelen. Maar het was noodzakelijk dat Hij hen zou verlaten, opdat zij duidelijker de waarheid zouden verstaan. Welnu, mijn vrienden, zij zagen en gevoelden zeer weinig, terwijl de Heere in Zijn menselijke natuur bij hen was. Wat hadden ze een geringe geestelijke kennis en bevatting! Welk een eenvoudige vragen stelden zij Hem, menigmaal gelijk kinderen! Maar nu was de tijd gekomen dat Hij hun grotere dingen zou gaan tonen. Daarom zegt Hij: 'Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden. Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het mijn nemen, en zal het u verkondigen', vers 13,14.

Welk een blijdschap gevoelden zij, toen de Geest, op de dag van het Pinksterfeest, op hen kwam! Dit kwam niet door menselijke geleerdheid, noch door de verrichting van mensenwerk, o nee. Toen de kracht des Geestes op hen viel, en het huis met Zijn heerlijkheid vervulde, brandden hun harten van liefde. En de gezegende Schriften werden hun geopend, aangaande de Persoon Christus, Zijn volbrachte arbeid en Zijn heerlijke gerechtigheid.

U ziet, mijn geliefde broeders, zij hadden een gezegende openbaring van deze zaken aan hun zielen, en dat zonder op de mening van anderen acht te slaan, of andere uitleggers na te

volgen. Kijk eens naar de arme Petrus de visserman, hoe stond hij op, zo vrijmoedig als een leeuw, maar toch met al de eenvoudigheid van een kind. Niets van de taal der menselijke vonden was er bij hem. Hij geeft een gezegende eenvoudige uiteenzetting van de heerlijkheid van Christus, als zijnde gekruist voor de zonden van Zijn volk, en ten derde dage wederom opgestaan voor hun rechtvaardigmaking. En hij predikt de zaligheid alleen door Zijn dierbare Naam, Zijn bloed en Zijn gerechtigheid.

Welnu, het is wel zo eenvoudig en gewoon alsof het door de meest ongeletterde man die ooit geademd heeft, gesproken werd. Maar zie er de heerlijkheid van. Drieduizend zielen werden in de harten gegrepen. Ze zeiden tegen Petrus en de andere apostelen: 'Wat zullen wij doen, mannen broeders?'

Zo is het hier in dit hoofdstuk ook, waar Jezus, vóór Zijn lijden, tot Zijn dierbare discipelen spreekt. De Heere zegt hun dat Hij hun staat te verlaten, en vertroost hen met de belofte van de Heilige Geest. Hij zegt: 'Maar omdat Ik deze dingen tot u gesproken heb, zo heeft de droefheid uw hart vervuld'. En wederom in de woorden der tekst: 'En gij dan hebt nu wel droefheid; maar Ik zal u wederom zien, en uw hart zal zich verblijden, en niemand zal uw blijdschap van u wegnemen'.

O, mijn vrienden, is het niet zoet en gezegend als Jezus weer komt, en met onze zielen gemeenschap onderhoudt? Zoals het met Zijn dierbare discipelen was in de dagen Zijner omwandeling, zo is het nu ook met Zijn discipelen op het huidige uur. Zelfs voor diegenen onder u die in de Edenstraat kapel zijn. Als u enige Schriftuurlijke grond hebt om te geloven dat u in waarheid tot Zijn geestelijk huisgezin behoort, indien Hij Zijn gezegende tegenwoordigheid inhoudt, en Zich voor uw zielen verbergt, dan is er droefheid. Er is niets onder de hemel, hetwelk die schrijnende leegte kan vervullen, die Zijn afwezigheid nalaat. Welnu, mijn vrienden, Christus is de Rots der eeuwen; en onzé arme zielen worden op Hem gebouwd. Maar als Hij het licht Zijns aanschijns inhoudt, beginnen wij te vrezen of wij niet soms op het zand gebouwd hebben.

En u weet, dat diegenen die hun huis op het zand bouwen, ervaren zullen, als de hoge vloed komt en de winden krachtig daarover gaan waaien, dat het zal vallen, en dat de val daarvan groot is. Als Jezus Zijn aangezicht verbergt, zijn onze arme zielen dikwijls bevreesd, dat wij onder dat getal van deze bouwers zijn. 's Heeren volk weet dat Christus hun enige Toevlucht is. Maar wanneer zij in de stormachtige diepten terecht komen, en Hem niet kunnen vinden, Hem niet kunnen zien noch Hem gewaar worden, dan zijn ze bevreesd of de storm hen niet in de bodemloze put zal doen verzinken.

Zij vrezen dat ze niet onder het volk behoren voor wie Hij is: 'als een verberging tegen de wind', en 'als een schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land'. Dit is de oorzaak van droefheid. Hij is het dierbare Brood des hemels, en er is niets anders hetwelk hun zielen kan koesteren en spijzigen. Niets anders kan hun honger verzadigen.

Indien Hij Zich terugtrekt, mijn vrienden, dan verhongert de arme ziel. Zij kan zichzelf niet in stand houden, niet op haar beproevingen noch op haar bevinding. Zij kan zich niet voeden met het beschreven Woord, als de zoete en gezegende invloeden en zalvende kracht van de Heilige Geest niet gevoeld en genoten worden. Als de Heere Zich voor een moment terugtrekt als het Brood des hemels, is er niets anders dat de zielen van Zijn dierbare kinderen kan voeden. Want het is zo'n soort volk, dat niet tevreden is door louter naar brood te kijken, of over brood te praten, zij hebben er behoefte aan het te ontvangen, te eten en te smaken tot vreugde en blijdschap huns harten. Hij is ook het licht voor hun zielen, de gezegende lichtende Ster, Die in al het licht en de heerlijkheid van God uitblinkt. Het licht dat op het pad der rechtvaardigen doorbreekt. Maar indien Hij de mededelingen van het licht inhoudt, wordt er niets dan duisternis in de ziel waargenomen.

Godsdienstige belijders, die hun hoofd vol Schriftuurlijke teksten hebben, en in alles wat ze zeggen hoofdstuk en vers weten, maar helemaal niets kennen van het vurig verlangen naar

en het wachten op de tegenwoordigheid van Christus in hun zielen, wat mij betreft heb ik niets tegen hen te zeggen, of met hen te doen. Maar ik ben er zeker van, mijn vrienden, dat geen van diegenen, die weten wat het zeggen wil droefheid te hebben wegens de afwezigheid van Jezus, hand in hand of hart in hart met hen kunnen gaan.

Wat mijzelf aangaat bevind ik, door dagelijkse ervaring, dat, wanneer de Heere verborgen is en het licht Zijns aanschijns inhoudt, er een tastbare duisternis is in mijn ziel. Ik kan Zijn aangezicht zien in Zijn beschreven Woord. Ik kan de veiligheid van Gods volk zien, zijnde het middelpunt van Gods genadeverbond. Ik kan zien dat Gods onsterfelijke beloften in Christus Jezus voor Zijn kinderen ja en amen zijn, en dat Hij hen veilig in de heerlijkheid zal brengen; geen klauw zal er achterblijven.

Maar dan, mijn vrienden, ik mis het licht van Zijn toelachend aangezicht, om mij te zien te geven en waar te laten nemen, dat ik er één van hen ben. Hoe kan ik zeggen: 'De Heere is mijn licht en mijn heil', indien ik dat licht en heil niet in mijn hand en mijn hart heb?

'O', zegt er een, 'dat mag u wel zeggen! Heeft u een Bijbel? U heeft ons verteld dat u er een hebt. U hebt geschreven en het volk telkens weer verteld dat al het wegzinken in hun waarnemingen geen verschil maakt'. Wel, mijn vrienden, ik zeg u, ik denk dat ik een van de grootste en strijdigste dwazen in de wereld ben! Ik ben een reus in de preekstoel, maar daarbuiten, als de Heere Zijn aangezicht verbergt, ben ik zo blind als een mol. Ik roep tot de Heere om de zaken in mijn had recht te zetten. Ik heb er behoefte aan om Zijn toelachend aangezicht te zien. En mijn hart is verblijd als Hij weer komt, en Zich aan mij openbaart.

Welnu, kijk eens naar de arme bedrukte en beproefde man, koning David. Hoor hoe hij zich beklaagt. Hij zegt: 'Maar ik ben een worm en geen man' En Asaf: 'Ik was een groot beest bij U'. Hij zegt: 'Wie zal ons het goede doen zien?' Als David in onze dagen geleefd had, zou hij genoeg huichelaars gevonden hebben om het goede te doen zien. De één zou zeggen: 'Het is hier'. En een ander: 'Het is daar'. 'Hier', zegt er een 'het is een voorrecht'. Een ander zegt: 'Het is een troostwoord'. 'Het is een mooie belofte', zegt de derde, 'Waarom neemt u die niet? Wat doen nu uw twijfels en vrezen voor u? Welk een dwazen zijn jullie om jezelf daardoor weg te laten voeren!' Ja, arme zielen erkennen dat. Ze weten genoeg dat ze dwazen zijn. Maar dit haalt hen nog niet uit hun twijfels en vrezen.

Ik wenste wel dat die Londense heren mijn twijfelingen en vrezen konden nemen. Ik zou de helft van mijn salaris, getekend en verzegeld, wel willen geven, indien ze naar Trowbridge wilden komen, om mij de weg te wijzen hoe ik de volle verzekering des geloofs in mijn hart kan krijgen. Hoe ik altijd op God kan vertrouwen, en nimmer een zinkende twijfel of vrees meer waarneem.

'Wel', zegt er een, 'het is niet nodig dat u deze dingen in de preekstoel noemt'. Ik denk daar niet aan aler ik daar ben. En wat erin komt moet eruit komen, om plaats te maken voor andere inkomende gedachten. David zegt: 'Wie zal ons het goede doen zien?' Maar hij keerde zich af van zulk soort personen. Hij wilde niets met hen te doen hebben. En hij zegt: 'Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere! Dat zal meer vreugde in mijn hart geven dan wanneer mijn koren en most vermenigvuldigd zijn'.

En wat is alle tijdelijke voorspoed, rijkdommen, overvloed en eer, als de Heere Zijn aangezicht verbergt? Daarom zegt de psalmist op een andere plaats, en ik ben met hem op dezelfde plek geweest: 'Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heilige Geest niet van mij. Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij'.

Kijk ook naar de arme, waarde Mozes. Zie welk een benauwdheid hij eens door moest maken. 'Want', zegt hij, 'waarbij zou nu bekend worden, dat ik genade gevonden heb in Uw ogen, ik en Uw volk? Is het niet daarbij, dat Gij met ons gaat? Alzo zullen wij afgezonderd

worden, ik en Uw volk, van alle volk dat op den aardbodem is'. En de Heere zei tot hem: 'Zou Mijn aangezicht moeten medegaan om u gerust te stellen?' Ex. 33:16,14.

Maar louter godsdienstige belijders, die nimmer de tegenwoordigheid Gods waargenomen hebben, die nooit de zegen daarvan gekend hebben, of de ellende door de waarneming van Jezus' afwezigheid, die kennen de droefheid van een kind Gods niet. Hoe zouden ze dan hun blijdschap kennen?

Mijn waarde vrienden, als de Heere Zijn aangezicht verbergt, dan kan de arme ziel haar Bijbel wel nemen, maar als Hij Zijn gezegende invloeden inhoudt, o wat zinkt dan het hart. Wat een droefheid gevoelt zij dan! Zij kan er dan niets gepasts in vinden. Zij slaat van het ene hoofdstuk naar het andere om, leest en bidt erover, maar het hart is hard en vleselijk. Zij ziet niets dan oordelen aangekondigd tegen huichelaars en vermetele mensen. En zij zegt: 'Ik ben bang dat ik er daar één van ben'. O, hoe slingert zij heen en weer als zij haar ziel voor de Heere uit gaaf storten, en bij Hem pleit of Hij haar nog eens horen wil. Wanneer de Heere Zijn gevoelige nabijheid ingehouden heeft, en de arme ziel aan zichzelf overgelaten wordt, neemt zij geen toegang tot de troon der genade waar, geen uitzuchten van het hart voor Hem. Zij is overgegeven aan haar eigen waarnemingen. Het hart is zo koud als een steen. Zij zegt: 'O, wat ben ik een ellendige'. Menig arme ziel, mijn vrienden, heeft precies zoveel waarnemingen in het hart, dat die haar de ellendigste op aarde maken. Dit is haar ellende, het gemis van Christus, en het licht Zijner heerlijkheid schijnende in het hart.

Niemand dan Gods kleinoden hebben zulke waarnemingen als deze. En hoe beproevend ze echter ook mogen zijn, ik zeg u: Het is tienduizend werelden waard om deze dingen te kennen. Ja, tienduizend werelden zijn niets in vergelijking met zo'n kennis! 'O', zegt de ziel, 'wat nu! om mijn vreselijke ellendigheid, dodigheid, ongevoeligheid en onkunde te kennen?' Ja, arme ziel, om dit te gevoelen, en om eronder tot God te roepen, is tienduizend werelden waard. 'Wel', zegt iemand, 'nu heeft hij het zich laten ontvallen. Een hard hart en een ongevoelige ziel stelt hij als teken van een kind Gods te zijn'. Ik heb nooit gezegd dat een hard hart een teken is van een kind Gods te zijn. Het is er eerder een blijk van, welk een ellendige hij wel is. Maar om zich daaronder schuldig te voelen, erom tot God te roepen en te kermen om Zijn levendmakende en leven gevende kracht om het arme, dode hart te verlevendigen en op te wekken, dit, zeg ik, is een teken van het leven Gods in de ziel. Eeuwig leven zal opspringen; en God zal op Zijn tijd, de ziel uit deze troosteloze plek halen.

Maar, mijn vrienden, dit kan niet zijn aler God de ziel bezoekt. En dan krijgt Hij al de eer en lof. Maar, mijn vrienden, al de tijd dat de Heere Zijn tegenwoordigheid inhoudt, hoe ellendig voelt de arme ziel zich daaronder! Welk een legioenen duivels beginnen te bewegen en rond te dolen in het hart van de mens. Duivels die zich om niets bekommeren dan om de machtige arm Gods! Welk een dieren des wouds kruipen er dan rond! Soms, wanneer de Zon der gerechtigheid in Zijn schoonheid en heerlijkheid in het hart schijnt van een arm kind Gods, en hij in gemeenschap met zijn God mag wandelen, dan durft geen duivel zijn gezicht te vertonen, noch zelfs te huilen of te blaffen in de tegenwoordigheid van Immanuël. Maar satan haat het licht. En als de Zon ondergaat, zullen de dieren des velds rondkruipen.

Eens was er een tijd, dat ik verwachtte met blijdschap en vrede in het geloof ten hemel te gaan. Maar in plaats hiervan heb ik, al brullende om mij heen, tienduizend tegenstanders en vijanden ontdekt. En soms, na een ogenblikje zoete gemeenschap met God, heb ik wel zoveel gebrul in mijn ziel gehad, alsof de hele hel losgelaten werd om allerlei godslastering in mijn hart te blazen, vuil en laagheid. Op slinkse wijze gaf hij dan te kennen, dat het Woord van God niets was dan het werk van priesterlist. Maakt dit het hart niet bekommerd van droefheid? Dat van mij, honderden keren! Als de Heere Zich teruggetrokken heeft, is er voor de arme ziel geen helper. Zij wordt door satans kracht aan alle kanten voortgesleept en gesmeten. De vader der leugens zal haar een huichelaar noemen en een vermetele stakker. Hij

zegt haar, dat zij belijdt de Waarheid Gods in beleving te kennen, maar dat zij al die tijd zichzelf en anderen bedriegt. En dan blaast hij haar in, de verschrikkelijke staat als zij in die plaats zal wegzinken waar nimmer hoop komt. O, hoe zakt de arme verzochte ziel! Maar de Heere zal haar bewaren. Zo nu en dan barst er een diep kermen en zuchten los. Zij zal zeggen: *Heere, ik word onderdrukt; wees Gij mijn Borg*', Jes. 38:14. Na zulke oefeningen als deze, dreigt satan soms de arme ziel in zwarte wanhoop te doen verzinken. Mijn ziel is bij tijden wel zo onderdrukt geweest, dat wanneer er een kermen in mijn hart kwam, ik dacht dat het van de duivel kwam. Maar als de Heere weer komt met Zijn gezegend licht en leven, dan gaat alles weer goed. Dan sluit Hij mijn hart en mond voor kermen. Dan neemt Hij het kermen uit hart en mond weg. God zal het roepen en zuchten van de armen en nooddruftigen niet verachten.

Waarom zucht de ziel? Om Gods bezoeken en de vreugde Zijns heils. Maar als de Heere Zich terugtrekt, mijn vrienden, dan is er voor haar niets goed, in de voorzienigheid niet, noch in de genade. Een mens mag alle gemakken van deze wereld hebben, en de zegeningen in de voorzienigheid mogen dik rond hem gestrooid zijn, maar toch, indien God Zijn aangezicht verbergt, zegt het hem allemaal niets. Hij ziet alles als ledigheid en ijdelheid. 'De aarde noch de lucht kan ware vreugde geven, zonder Uw tegenwoordigheid, Heere!'

Er zijn personen bij wie, hoewel aan alle kanten met weldaden in de voorzienigheid omgeven, het hart daaronder toch nooit versmolten wordt om te zeggen: 'Deze zegeningen zijn van God'. Ze kunnen wel zeggen dat ze het niet verdienen, maar dit is louter een toestemmen. Het komt niet met die gevoelige versmeltende kracht, zoals dat het geval is als Gods tegenwoordigheid het hart breekt. Maar als het kind van God in beproevende omstandigheden verkeert, wat de voorzienigheid betreft, en God verbergt Zijn aangezicht, o, wat heeft hij dan een benauwdheid en droefheid!

De duivel vertelt hem, dat al deze beproevingen, verliezen, bezoeken en droefheden als een teken van Gods toom tegen hem komen, om bekend te maken dat Zijn oordelen ernstig zijn, en hem aan zullen vallen en afsnijden als niets dan een huichelaar en een ellendige! Maar o, wat brengt dit een droefheid voor zijn hart mee. mijn vrienden, wanneer God Zijn aangezicht verbergt, is er niets dan droefheid in het hart van een kind van God, laat hem zijn wat hij wil, of waar hij wil. Ik zou inderdaad geen speld voor de godsdienst van die man geven, die nimmer smart of droefheid heeft als de Heere Zijn aangezicht verbergt, of voor wie de tegenwoordigheid Gods niet zijn vermaak is.

2. Maar laat ons verder gaan en letten op het tweede punt.

De Heere zegt tot Zijn discipelen: 'Maar Ik zal u wederom zien, en uw hart zal zich verblijden'. Niets dan dit zal hun droefheid in blijdschap veranderen. Menigeen heeft de letter der Waarheid in het oordeel, maar niet de kracht daarvan in zijn hart. 'O', zeggen zij, 'elke beproeving en bestrijding die 's Heeren volk overkomt is allemaal ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn'. Zij kunnen de noodzaak der bestrijding inzien, en zien naar het einde daarvan, en zijn verzekerd dat het allemaal om hun bestwil is. Maar dan, u weet, deze zijn niet de discipelen die droefheid hebben. 'En gij dan hebt nu wel droefheid; maar Ik zal u wederom zien'. Het blijkt mij dat er een wonderlijk verschil is tussen die twee waarnemingen.

Ja, ik weet stellig dat het zo is. Welk een droefheid en smart had die arme Maria Magdalena toen zij de Heere wilde zien! Ze ging zeer vroeg naar het graf als het begon te lichten. Toen zij zag dat de steen afgewenteld was, en het lichaam van de Heere Jezus daar niet was, ging ze snel terug en vertelde aan de discipelen dat de Heere Jezus niet in het graf was. Ze gingen daarheen, en zagen dat deze dingen alzo waren. Arme Maria, hoe weende ze van droefheid om haar Heere te zien! En toen de hovenier, want ze meende dat het die was, tot haar kwam, zeggende: 'Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij?' zei ze tot Hem: 'Heere, zo gij Hem

weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt'. Maar toen Jezus tot haar zei: o, hoe veranderde haar droefheid in blijdschap! Ze viel aan Zijn voeten, ze zou Hem omhelsd hebben, maar Hij zei: 'Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: *Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en tot uw God*'. O, wat werd hierdoor haar hart met blijdschap vervuld! Welk een straal van heerlijkheid brak in haar ziel door, toen Hij Zijn heerlijke Persoon bekend maakte, en Zijn volbrachte arbeid.

Zo was het ook met de twee discipelen, die daar op weg naar Emmaüs droevig en treurende daarheen gingen. Jezus kwam bij hen en Hij zei tot hen: Wat redenen zijn dit, die gij wandelende onder elkander verhandelt, en waarom ziet gij droevig? Maar zij zeiden: Zijt Gij alleen een vreemdeling te Jeruzalem, en weet niet de dingen, die dezer dagen daarin geschied zijn? En Hij zei tot hen: Welke? En zij zeiden tot Hem: De dingen aangaande Jezus den Nazaréner, Welke een Profeet was, krachtig in werken en woorden, voor God en al het volk; en hoe onze overpriesters en oversten Denzelven overgeleverd hebben tot het oordeel des doods, en Hem gekruisigd hebben. En wij hoopten, dat Hij was Degene, Die Israël verlossen zou. Doch ook benevens dit alles is het heden de derde dag, van dat deze dingen geschied zijn', Luk. 24:17-21.

Dan spreekt de Heere tot hen en zegt: 'O onverstandigen en tragen van hart om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan? En begonnen hebbende van Mozes en van al de Profeten, legde Hij hun uit in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was'. Zij kenden Hem niet want hun ogen werden gehouden, dat zij Hem niet kenden. Maar hun harten waren brandende in hen onder de verwarmende invloed van Zijn levengevende kracht in hun zielen.

U ziet, mijn vrienden, dezen hadden meer godsdienst in hun hart dan zij in het verstand hadden. Ik zou geen speld geven voor een godsdienst zonder bevinding. Het blijkt dat, terwijl zij verder reisden, Hij Zich hield, alsof Hij verder gaan zou. Maar de arme zielen waren zo verrukt door Zijn schoonheid en gesprek, hun harten werden er zo door verwarmd, en ze gevoelden zo'n gezegende vereniging met Hem, dat zij Hem dwongen bij hen te blijven. En dan, mijn vrienden, Zijn gezegende Majesteit had hen geheel ingenomen. Hij werd gekroond met de eer van alles. Hun ogen werden geopend, en Hij kwam weg uit hun gezicht. Hier maakte Hij Zich aan hen bekend en vervulde hun harten met heerlijkheid. Zij gingen met haast terug naar Jeruzalem. Ze vertelden daar aan de discipelen hoe Jezus van de doden was opgestaan en hoe Hij hun op de weg ontmoet was en Zich bekendgemaakt had in het breken des broods.

Maar terwijl ze spraken, stond Jezus Zelf weer in het midden van hen, en zei: 'Vrede zij ulieden!' Toen Hij dat gezegd had, toonde Hij Zijn handen en zijde. De discipelen waren verblijd toen zij de Heere gezien hadden. Als Jezus weer aan het arme kind van God verschijnt, o, welk een kostelijke ontmoeting is dat. Wanneer Jezus komt met Zijn dierbare liefdebezoeken, met Zijn zoete tegenwoordigheid, en met de sterkte Zijner macht, dan vliegen smart, treuring en wening weg. Dan is er geen enkel greintje droefheid of ellende meer, mijn vrienden. Alles is dan in blijdschap veranderd.

Ik zal u eens vertellen, hoewel ik gedacht heb dat ik het nimmermeer zeggen zou, wanneer de Heere op deze wijze aan mijn ziel verschijnt, wil ik nog wel een storm, indien die gevolgd moge worden door zo'n zoete verlossing als deze! Maar als de duivel weer een storm begint uit te broeden, o welk een onheil doet dat dan! Ik zink weer in mijn oude vrezin.

'Maar', zeggen er, 'waarom kijkt u niet terug op voorgaande verlossingen en weldaden?' Ik zeg u: Het is niet mijn terugkijken naar vorige ondervindingen, maar het is Christus' komen en Zich opnieuw aan mijn ziel openbaren, hetgeen mijn droefheid in blijdschap kan veranderen. 'Maar Ik zal u wederom zien'. Ja, ik heb Hem altijd zo goed als Zijn Woord bevonden. Maar soms heb ik wel gevreesd of ik Hem niet voor de laatste maal gezien had

en of Hij ooit wel weer zou willen komen. Ik zeg u: God is voor mij deze vijftig jaar wel zo goed en vriendelijk geweest. Ik heb nimmer een benauwdheid of beproeving gehad, of het nu naar het lichaam was, in het gezin of geestelijk of iets van andere aard, maar Hij heeft mij bijgestaan en genadiglijk verlost. Nochtans, als ik aan mezelf overgelaten word, ben ik niets dan koudheid, vleselijkheid en doodsheid in mijn vleselijke waarnemingen. Ik kan u nauwelijks in woorden vertellen wat ik dan gevoel. Maar het is iets dat Christus haat, en de dingen Heft, die Hem weerstaan.

Soms zeg ik tegen ons volk: 'Er is er niet één in de plaats die zo'n rebel is dan ik, of die zoveel reden heeft om Gods genade te zoeken'. Ik vind soms dat ik zo'n ondankbaar verhard hart heb, hoewel de Heere voor mij zo goed geweest is in voorzienigheid en genade. Hij heeft mij uit al mijn moeiten en noden gehaald. Dan vrees ik weleens dat ik geen sprankje godsvrucht in mijn ziel kan hebben, en dat God mij tenslotte zal verlaten.

'O Jezus', zeg ik op zulke tijden, 'dierbaar Lam Gods, ik verdien Uw aandacht niet. Ik kan er niet om bidden. Ik durf mijn begeerten daarom niet uit te storten. Maar indien het met Uw soevereine eer en welbehagen bestaan kan, om mij nog een bezoek te brengen, o Heere, hoe zou mijn ziel zich daarin verblijden!'

Ik heb mezelf wel zo'n walgelijk zondaar gevonden, dat ik me amper kon voorstellen dat het bestaanbaar kon zijn met Gods volmaaktheid, om Zijn weldadigheid over mij uit te strekken. God is daarvoor op mij niet vertoornd geweest. Hij heeft Zich weer aan mij geopenbaard, en in mijn hart gefluisterd: 'Gij zult nu zien, of Mijn woord u wedervaren zal of niet'. Mijn hart heeft geantwoord: *'Heere, het is Uw stem. Kom in, Heere. Gij zijt menigmaal welkom geweest, o kom weder!'*

Zó is Zijn getrouwheid verheerlijkt; mijn droefheid in blijdschap veranderd en de onvruchtbare wildernis in een vruchtbaar veld.

'En niemand zal uw blijdschap van u wegnemen'. Terwijl God de ziel met deze blijdschap begunstigt, zal het niet door mensen weggenomen worden. Nee, nee; zij zouden evengoed kunnen proberen sneeuwballen naar de zon te werpen en deze neerhalen, of met een emmer de machtige oceaan te ledigen. Als de Heere de ziel bezoekt en deze toelacht en zegt: 'Vrees niet; want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen; gij zijt Mijne', en de ziel antwoordt: 'Gij zijt mijn Heere en Zaligmaker, mijn Heere, mijn Vriend, mijn Leven, mijn Al, mijn Deel voor eeuwig en altoos,' Wat zegt dan de beoordeling woordpel of de mening der mensen?

Als ik veertig of vijftig jaar geleden dacht, dat er van Gods volk gegriefd werden, omdat ik te eenvoudig sprak, placht mij dat ongerust te maken. Ik had inderdaad heel wat wild vuur, en was een heethoofdige jonge man. Ik probeerde hen dan te overtuigen. Maar ik kon nimmer al het volk van één gemoed maken.

Nu, na vijftig jaar gejaagd, gedreven en gebeukt te zijn, schenk ik daar geen aandacht meer aan. Ik heb niets te maken met de dingen der mensen. Ze mogen mij net zo goed een oude huichelaar noemen als een heilige. Want als God van vrede spreekt, wie zal dan beroeren? 'Verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht'.

Hoe zoet om Zijn tegenwoordigheid in het hart waar te nemen! Hoe kostelijk om met Hem te wandelen, om gemeenschap met Hem te hebben, om in Hem te blijven en om Zijn heerlijkheid te aanschouwen! O, hoe lief heb ik Zijn bezoeken aan mijn ziel. Hij bracht mij deze middag een bezoekje met deze tekst. Ik was de hele morgen erg traag, dood en moedeloos. Ik bladerde van achteren naar voren om een tekst te vinden. Maar ik vind altijd dat indien de tekst mij pakt, het heel wat beter gaat, dan wanneer ik de tekst pak.

Na enige tijd veranderde het een weinig. Ik zei: 'Heere, ik moet opgaan voor Uw arm dierbaar volk en heb hen niets te zeggen. Er zullen daar van Uw kinderen zijn die geen behoefte aan mooie woorden of standpunten hebben, maar Uw toelachingen'. En dadelijk daarop kreeg ik deze woorden met een weinig smaak en zoetheid, en de Heere ontsloot deze aan mijn ziel.

Moge de dierbare Heere dan u en mij meermalen bezoeken met Zijn gezegende tegenwoordigheid, met Zijn toelachingen en getuigenissen van Zijn liefde! Dit verlene God tot eer Zijns Naam om Zijnentwil. Amen.

Uitgesproken in de Providence Kapel, Eden Street, Hampstead Road Londen, op dinsdagavond, 18 april 1848.

12. GEESTELIJKE ZEGENINGEN IN DE HEMEL IN CHRISTUS

'Paulus, een apostel van Jezus Christus door den wil van God, den heiligen die te Efëze zijn, en gelovigen in Christus Jezus. Genade zij u en vrede van God onzen Vader en den Heere Jezus Christus. Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus. Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde'. Efëze 1:1-4.

Het is mijn oogmerk, indien het met Gods wil bestaan kan, een arme worm aan te moedigen, en enige woorden te spreken over de eerste vier verzen van de zendbrief aan de Efeziërs. Deze zijn vandaag zeer kostelijk voor mijn ziel geweest. Als het de Heere moge behagen vanavond onze overdenkingen dezer teksten te zegenen, zullen deze onze zielen zoet en tot verkwikking zijn. Maar alles hangt van de goedertierenheid Gods af om te zegenen waar, wanneer en wie Hij wil.

De apostel begint de zendbrief met deze woorden: 'Paulus, een apostel van Jezus Christus door den wil van God'. Welk een ernstig besef droeg Paulus om van het welbehagen en de gunste Gods, door hem uit de diepte der val op te rapen. 'Die tevoren een godslasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker'. Dat hij nu door God verkoren was om met een boodschap van vrede en liefde naar de Kerk te gaan!

De apostel vergat nimmer de soevereine, onderscheidende genade en gunste Gods tegenover hem. Want toen hij voor koning Agrippa en zijn beschuldigers voorgebracht werd, zette hij de omstandigheden uiteen die verband hielden met zijn reis naar Damascus. Hoe hij Gods heiligen, zowel mannen als vrouwen, in de gevangenissen sloot, en dacht Gode een dienst te bewijzen door hen te vervolgen, ook tot de buitenlandse steden. Hoe God, toen hij nabij Damascus

kwam, hem ontmoette, alsmede hoe hij door de kracht der Goddelijke genade, ter aarde neergevallen was. Hoe de Heere hem bestuurde om naar Damascus te gaan. Dat Ananias een boodschap des vredes en der genade voor hem had met de verklaring dat de Heere hem verordeneerd had om Zijn getrouwe dienaar en getuige te zijn van hetgeen hij gezien en gehoord had, hem tonende dat hij om Zijn Naam te lijden had. Hij zegt: 'Daarom, o koning Agrippa, ben ik dat hemels gezicht niet ongehoorzaam geweest', Hand. 26:19.

Nee, mijn vrienden, nee; wanneer Gods genade en gunst het hart bezoekt, wordt hierdoor meteen een arme zondaar gehoorzaam aan Gods gezegende wil. Want Hij werkt in het hart 'zowel het willen als het werken naar Zijn welbehagen'. Dit komt nimmer voort uit de gehoorzaamheid van het schepsel, maar vloeit geheel uit het soevereine welbehagen Gods voort. Merk nu op, dat de apostel zijn naam niet als iets groots opstelt. Het is eenvoudig 'Paulus'; er wordt geen 'eerwaarde' aan verbonden. Laat ik u zeggen, mijn vrienden, wanneer u ook naar een dominee schrijft, laat hem zijn wie hij wil, maar zet nooit het woord eerwaarde (revierend), de Naam van God, op een brief, gericht aan een arme onsterfelijke worm. Want God zegt: 'Heilig en vreselijk is Mijn Naam (Eng. tekst luidt: His name is holy and reverend)'. We vinden hier niets van in de Schriften terug. Het is eenvoudig 'Paulus de apostel; Jakobus, Petrus, Mattheus, Markus, Lukas en Johannes, enzovoort.

Vanwaar komen van deze hoogdravende titels? Van de uitvinding der mensen, en de sluwheid van de duivel. Enkel en alleen om het schepsel met hoogmoed en ijdele eer te doen zwellen en op te blazen. 'Paulus, een apostel van Jezus Christus, door den wil van God'. Hij

was een dienstknecht, uitverkoren om met Zijns Meesters boodschap te gaan, en om te vertellen wat de Heere in zijn ziel geopenbaard had. Niet over hetgeen hij uit de werken van de mens genomen had, niet over hetgeen hij door natuurlijke gaven en studie verkregen had, want hij zegt: 'Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens. Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus', Gal. 1:11,12. Zodat de gezegende boodschap die Paulus voor de heiligen uitdroeg, een openbaring was aan zijn hart en consciëntie door de kracht des Heiligen Geestes, van het werk der verlossing en de heerlijkheid daarvan. En dan vertelt hij ons, aan wie hij deze brief richt.

Hoe eenvoudig, treffend en recht door zee zijn de waarheden in de Bijbel. Is deze brief gericht aan allen, of iedereen in de wereld? O nee! 'Aan de heiligen die te Efëze zijn, en gelovigen in Christus Jezus'. Tot de geheiligden en afgezonderden door God de Vader; tot de geheiligden en gereinigden door God de Zoon; tot de geheiligden, wederomgeborenen door God de Heilige Geest, Eén Jehovah aan degenen die kennelijk heiligen zijn. Hij richt zijn zendbrieven alleen aan deze personen.

Met deze rede komt hij onder de gezegende inspiratie naar 'de heiligen'. En ik geloof in mijn hart, dat de door hem geschreven woorden de stem Gods waren, het getuigenis des Geestes in zijn hart en mond. Want Paulus, mijn vrienden, was niet meer dan eenvoudigweg Paulus; hij was niets dan hetgeen God hem gemaakt had. Hoor hoe hij zichzelf beschouwt. Hij zegt: 'Mij, den allermiste van al de heiligen, is deze genade gegeven; niet wat ik door studie verkregen heb, of verkregen door menselijke bekwaamheid; om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen onnaspeurlijken rijkdom van Christus', Efëze 3:8.

Wederom, als hij spreekt over de heerlijkheid en majesteit van Gods gezegende waarheid, zegt hij: 'Wij hebben dezen schat in aarden vaten'. U weet wat een aarden vat is. Er is geen Grieks voor nodig, Latijn, Hebreeuws noch enige geleerdheid om te verklaren welk nut een aarden pot heeft. Op de bruiloft te Kana in Galiléa, lezen we, bracht men aarden vaten waar men water in goot. Er was geen wel in de pot; het had zelf niets uit te geven. Het kon louter uitgieten hetgeen erin gedaan was. Daarom moeten we niet de eer aan de waterkan geven. Maar als Paulus zegt: 'Wij hebben deze schat in aarden vaten', geloof ik, dat hij het oog heeft op de gezegende schat van de inwonende kracht Gods in zijn hart, waardoor hij in staat werd gesteld te prediken over en te getuigen van de heerlijkheden des heils door Jezus Christus. Maar waarom kreeg Paulus deze genade in het hart? Hij vertelt ons 'Opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons'.

Hij vertelt eveneens aan de heiligen te Efëze dat deze genade gegeven was 'tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus', Efëze 4:12. Zodat hij met hart en ziel en door de wil Gods naar de gelovigen komt, naar de heiligen van Efëze. En niet alleen tot de heiligen daar, maar ook tot de heiligen in deze kapel vana-vond. Ja, tot alle heiligen die aan alle plaatsen gevonden zullen worden tot het einde des tijds, met 'Genade zij u'.

O, welk een gezegend gezicht en besef had de apostel van de genade Gods! Wel vrienden, wanneer genade krachtadig in de ziel waargenomen wordt, wat heeft dat een week en veroetmoedigd gevolg! Te weten dat God mijn Vader en onze Vader is! o, wat versmelt de ziel daar lieflijk onder. Welk een gezegende gemeenschap vloeit daaruit voort. Ik geloof dat het genade was waardoor Paulus door het welbehagen Gods, onder al zijn beproevingen en lijden, de moed erin hield. Het is de kracht der genade die de heiligen steeds behoeven, en waar zij gedurig schuldenaars aan zijn. Ze krijgen te zien en waar te nemen, dat niets dan genade, vrije gunst, rijke barmhartigheid en onverdiende vriendelijkheid ooit hun zielen kan voldoen, zodat ze telkens weer behoefte hebben deze zaken te genieten.

Ja mijn vrienden, we zullen, tijdens onze woestijnreis, altijd onze behoefte aan genade gevoelen. 'Genade zij u'. Ja, arme ziel, we hebben genade nodig, om ons van alles te

voorzien. Genade om te ondersteunen, en genade om ons te verlossen van onze moeiten en smarten zodra ze opkomen. Want we zijn nog niet van de ene moeilijkheid verlost, of de andere staat al weer op, en een nieuwe beproeving doet zich aan ons voor.

Zodat elke door God geleerde ziel zijn behoefte aan vrije, soevereine, onderscheidende genade en barmhartigheid krijgt te zien. mijn vrienden, wanneer ook Gods heiligen opgezwollen en opgeblazen zijn met verwaandheid aangaande hun kennis en genietingen der waarheid, of wat ze als getuigenis van Gods gunst aan hun zielen gekregen hebben, zal Gods genade hen weer naar beneden brengen, en hen in het stof vernederen. Paulus was tot in de derde hemel opgetrokken. Hij had onuitsprekelijke dingen gezien en gehoord. Maar Hij had hem een engel des satans gegeven om hem met vuisten te slaan, opdat hij zich niet bovenmate zou verheffen. Hoe vurig smeekt dan de arme Paulus aan God of deze van hem mocht wijken.

Maar de Heere zegt: 'Mijn genade is u genoeg'. 'Waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest'. En wanneer de arme ziel in moedeloosheid verzinkt, en gereed is alles maar op te geven vanwege de moeilijkheden en beproevingen, dan komt God en geeft hem een gezegende opleving, door hem nieuwe blijken van Zijn gunst en liefde aan zijn hart te geven. Ja, geloofd zij Zijn Naam, genade zal over de zonde heersen en triomferen. Nogmaals. Hij zegt niet alleen: 'Genade zij u', maar 'vrede van God onzen Vader, en de Heere Jezus Christus'.

Mijne vrienden, wat voor blijdschap of vertroosting zouden er toch zonder vrede kunnen zijn? Zonder Jezus is er niets in de wereld dan ellende en ruzie. Er worden dan overal aanmerkingen op gemaakt, niets is er op zijn plaats en alles is verkeerd. Vrede, mijn vrienden, brengt kalmte mede, onderworpenheid en gezegende tevredenheid. Het stelt de ziel in staat alles in Gods gezegende handen over te laten. Maar wat heeft het arme kind Gods een ellende te verduren, als hij overgegeven wordt om tegen God te strijden. Wanneer hij aanmerkingen maakt op Gods voorzienigheid en woedt tegen Zijn bedeling, en denkt dat God hem hard behandelt en dat God tegen hem is. Wanneer zijn hart in gemelijkheid opstaat, is er geen verzoening met Gods wil in de voorzienigheid. Maar wanneer vrede in het harte komt, bevindt de arme ziel het zoals de apostel het beschrijft: 'En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus'.

Ja, mijn vrienden, wanneer de vrede Gods in onze harten is, als we er een zoet en gezegend besef van in onze zielen om mogen dragen, hoe rustig en kalm kunnen we dan de beproevingen en smarten die ons omringen, opnemen! Hoe bedaard en gelaten kunnen we degenen aanschouwen die ons onrecht willen aandoen! Welk een rust te midden van kruisen en beproevingen, hetgeen op andere tijden vlees en bloed niet uit konden houden. Ja, hoe zoet is het als God vrede geeft. 'Als Hij stilt, wie zal dan beroeren? Als Hij het aangezicht verbergt, wie zal Hem dan aanschouwen?', Job 34:29.

O, hoe gezegend is het als de genade des vredes in onze harten beoefend wordt. Zij die het onder ons bij tijden en stonden genoten hebben, weten welk een zoete vrede en stilte het in het gemoed brengt. Alsmede de bedaardheid die het voortbrengt tegenover onze medemens. Het scheidt zo'n gezegende berusting in de ziel, dat God onze vijanden naar hun werken zal belonen. Als de vrede Gods in de ziel genoten wordt, is er geen ruzie, geen kwaadspreken, geen rondgaan met praatjes en geen partijstrijd.

Wat mijzelf betreft, heb ik nimmer meer plechtige vrede en stilte gevoeld, dan toen het kostelijk vredesprekende bloed van Christus aan mijn hart is toegepast. O, wat heb ik toen een zoete verzoening waargenomen. Toen ik zelf geen wil meer had, maar berustte in Gods wil en wegen alleen.

Dan gaat de apostel voort en zegent en aanbidt God voor die grote onsterfelijke zegeningen die Hij voor eeuwig besloten heeft en dat niets ooit teniet kan maken. Ja, de dierbaarheid der

zegen en genade is, dat alle gemelijkheid, alle ongeloof en alle afdwalingen van ons hart het nooit omverwerpen of veranderen. Dit zijn zegeningen die waardig zijn besproken te worden. Waardig om naar te luisteren en waardig bezongen te worden.

Ja, het zijn zegeningen die Gods heiligen in de nimmer-eindigende eeuwigheid bezighouden, zij zullen hun blijde geesten met overwinnende blijdschap vervullen, terwijl ze Jezus als 'Heere over alles' kronen. Paulus zegt: 'Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus'. Hij is gezegend en zal voor eeuwig en altoos gezegend zijn. En Gods heiligen zullen Hem eeuwig zegenen en prijzen.

Ja, hoe goed en zoet is het wanneer onze harten zich verheffen in dankbaarheid om Hem te zegenen en te prijzen. Hoe veel beter dan weleer kunnen we dan zeggen: 'Hij heeft mijn tanden met zandsteentjes verbrijzeld, Hij heeft mij in de as neder-gedrukt. Hij heeft mij toegemuurd, dat ik er niet uit gaan kan; Hij heeft mijn koperen boeien verzwaard. Hij heeft mijn wegen toegemuurd met uitgehouwen stenen; Hij heeft mijn paden verkeerdt'. Of : 'Ik ontmoette hen als een beer die van jongen beroofd is, en scheurde het slot huns harten; en Ik verslond ze aldaar als een oude leeuw'.

Dit is ellendig werk, mijn vrienden, wanneer we zó aan de duivel overgelaten worden, aan de werkingen van het ongeloof alsmede aan de opstand in onze harten tegen de wegen en werken Gods. Ik zal u vertellen: elke heilige heeft een natuur in zich die zich net zo tegen God verzet als de duivel, hetwelk is 'aards, natuurlijk, duivels'. Maar God staat dit om wijze redenen toe om ons te verootmoedigen, te beproeven en om ons in het stof, aan Zijn gezegende voeten te brengen. Maar de apostel zegt: 'Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft'.

Niet naar hetgeen we hebben gedaan, onze vroomheid of waakzaamheid, onze ijver, en zo voort. O nee. Wat zou dat een verderfelijke zaak zijn! 'Ja', zegt het arme kind van God, 'als dat zo was, zou het in plaats van een zegen, mij terecht tot een vloek zijn'. Maar als we het lezen zoals God het in Paulus' hart schreef, en zien Zijn eeuwig voornemen, dan is het vol vertroosting voor onze ziel. 'Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft'. Let eens op, het is allemaal, ons, ons, ons die God geroepen heeft, ons, die Hij ten eeuwigen leven verkoren heeft, ons, die verlost zijn door het dierbaar bloed van Christus, ons, die Hij uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, ons, die bewaard worden in de kracht Gods, door het geloof; ter zaligheid; het is weer ons. Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus Jezus. Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld'.

Werkelijk, arm lief kind van God, deze zegeningen zijn een gave Gods voor ons in Christus Jezus. Ze zijn van eeuwigheid in Hem bepaald en gewaarborgd. Welk een weldaad is het, mijn vrienden, als God deze zegeningen aan onze harten openbaart, zoals Hij tegen Abraham zei: 'Zegenende zal Ik u zegenen'. u ziet, de heerlijkheid en het geluk dezer zegeningen ligt in de openbaring en bekendmaking ervan aan het hart. Er zijn hier vanavond enige arme zielen, in de tegenwoordigheid Gods, die de zegeningen zien en verstaan hoe de Kerke Gods gezegend wordt met alle geestelijke zegeningen in den hemel in Christus. Ze zien geen mogelijkheid om zelf veranderd te worden, maar de begeerte hunner zielen is om zelf bevindelijk te mogen weten of zij deel aan Hem hebben. 'O', zegt het arme kind van God, 'had ik maar een zoet getuigenis, dat ik een van degenen was die van eeuwigheid in Christus gezegend zijn'.

Weet ge, zoals ik soms mag doen, wat het is om met hart en ziel David na te volgen waar hij zegt: 'Gedenk mijner, o Heere, naar het welbehagen tot Uw volk; bezoek mij met Uw heil'? Droeg de psalmist dan niet het getuigenis in zijn hart om, dat hij een van Gods volk was? Was hij nimmer met Gods heil bezocht? O ja, mijn vrienden; hij had dat telkens weer gekregen. Maar hij had er nu nog net zoveel behoefte aan als ooit. Ik begrijp de godsdienst van sommige mensen niet, die nimmer de genieting van Gods heil missen. Die nooit

twijfelen of vrezen. Die nimmer behoefte hebben aan een nieuwe toepassing van Gods genade aan het hart. Ik zeg, dat ik dat niet begrijp en ik wil het ook niet begrijpen. Als mijn ziel honger heeft, heb ik behoefte het brood des levens te eten. Als mijn ziel dorst, heb ik behoefte om uit de fonteynen des heils te drinken. Als ik nieuwe moeiten heb, heb ik er behoefte aan dat deze moeilijkheden weggenomen worden. Wanneer ik in duisternis verkeer, heb ik de Zon der gerechtigheid nodig om mijn hart te beschijnen. Als mijn ziel verdroogd is, en aan het stof kleeft alsmede aan de wereldse dingen, heb ik behoefte aan de levendmakende kracht Gods om mij telkens weer op te richten.

Mijne vrienden, deze zielsoefeningen geven mij te zien en te gevoelen, dat ik enige godsdienst heb. Het doet voor mij niets terzake wat andere mensen over mijn godsdienst mogen denken. Ik ben oud genoeg om de ene dag de liefde der mensen te zien, en hun vijandschap de andere dag, zodat niets van deze dingen mij doet wankelen. De ene dag zouden ze als het ware hun ogen uitgraven om hun liefde te betonen, om dan de andere dag uit te roepen: 'Weg met hem'. Daarom maak ik mij geen zorgen om hetgeen de mensen over me zeggen. Ik heb behoefte om die zegeningen waar te nemen welke ootmoedigheid voortbrengen, alsmede vruchten der gehoorzaamheid in mijn ziel, die mijn hart tot God opheffen en mij in staat stellen Hem te verheerlijken als mijn Vader, en die mij vervullen met zoet en gezegend vermaak.

Wanneer dit het geval is, is het voor mij van geen gewicht of de mensen nu zegenen of vervloeken. Zodat u ziet, er is geen gebrek aan geestelijke dingen.

Arme, waarde ziel, indien gij sterkte nodig hebt, wijsheid, kracht, troost, vergeving, vrede of gerechtigheid, elke zegening die u in stand houdt door de tijd naar de eeuwigheid, ligt allemaal in Christus Jezus. Dit is de reden waarom God u de behoefte ervan laat zien en gevoelen.

Indien gij niet één van deze waarde dierbare zielen was geweest, zou u er nimmer toe gebracht zijn de behoefte aan deze zegeningen, die in Christus Jezus zijn, waar te nemen. 'Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt', zegt Jezus, 'zal Ik geenszins uitwerpen'.

Dagelijks moeten ze op deze plek terechtkomen, maand na maand en jaar na jaar. 'Waarom', zegt er een, 'kunt u het nu niet beter doen?' Jaren geleden was het met u ook al zo'. Ja, mijn vrienden, ik ben nu net zo arm en nooddruftig, zo zwak en hulpeloos als ik ooit geweest ben. Ik kan zonder Jezus niet leven, zonder Hem niet bidden, kan zonder Hem niet tot het volk spreken. Ik kan mezelf niet bewaren om niet in de zonde te vallen. Ik kan de troon der genade zonder Hem evenmin naderen, dan dat ik dat veertig jaar geleden kon. Zonder Hem kan ik niets doen.

Nee, nee; God is een God van orde. Hij geeft Zijn volk te bidden om de zegeningen die Hij voornemens is te geven. Ze zullen de zegen die hen ondersteunt verkrijgen, wanneer ze als bezwijken van vrees en moedeloosheid. En ze worden wel zo gezegend, dat het hen naar meer en meer daarvan doet verlangen. Zodat, geloofd zij Zijn dierbare Naam, ze ondervinden zullen dat Hij een gebedsverhorend en een gebedsbeantwoordend God is.

O, hoe heeft de duivel verleden zaterdag mijn ziel in beroering gebracht! Het scheen me toe alsof God mij geheel verlaten had, en mij naar Londen gebracht had om mij openbaar en te schande te maken. Het is al dikwijls gezegd: 'De oude Warburton zal het nooit uithouden'. Hetgeen ik werkelijk zelf ook dacht. God weet dat ik de waarheid spreek. Ik zal u vertellen, mijn vrienden, dat ik uren gekermd heb. Ik kreeg de hele dag nauwelijks een minuut verlichting. O mijn vrienden, gij kunt u niet indenken wat ik soms gevoel als de Heere Zijn aangezicht verbergt, voor zo'n arm onwetend schepsel, en dan moet ik voor het volk in Zijn Naam spreken.

Terwijl ik, de vorige Dag des Heeren, in de morgen op de Tottenham-Courtweg liep, dacht ik: 'Wat zal ik een ellendige dag hebben, want ik heb geen getuigenis of boodschap uit Gods

Woord, voor het volk uit te dragen'. Maar de Heere was beter voor mij dan mijn vrezen. Want Hij koesterde mij met een weinig vrede, en ging met mij mede. Hij vergunde mij een weinig opening in Zijn Woord. En toen, o hoe zoet was het toen het in mijn hart kwam. Geloofd zij Zijn Naam: 'Ik heb tot den Heere geroepen in mijn benauwdheid, en Hij heeft mij verhoord'. Maar als ik in het donker moet preken is het terecht, voor mijn ziel, ellendig werk.

Dus mijn vrienden, al deze beproevingen en oefeningen zijn geestelijke zegeningen. Het zijn allemaal gaven van Gods vrije en soevereine gunst in Christus; want: Alle goede gave, en alle volmaakte gift is van boven, van den Vader der lichten afkomende, bij Welken geen verandering is, of schaduw van omkering'.

God geeft deze geestelijke zegeningen wanneer Hij wil, waar Hij wil, hoe Hij wil en aan wie Hij wil, zodat de heiligen gevoelen en weten, dat het schepsel geen eer toekomt. Dat het allemaal uit genade en soevereine gunst is. Welk een blijdschap brengt het mee, als God de heiligen zegent met deze geestelijke zegeningen in den hemel (Eng. in hemelse plaatsen) in Christus Jezus. Wat is het zoet en kostelijk om daar te verkeren!

Laten we eens een paar van die plaatsen bekijken.

1. Welk een hemelse plaats is liefde!

Wat is nu godsdienst zonder de liefde Gods? Hoe dierbaar en kostelijk is liefde! Welk een zoetheit brengt het mee als God komt, en Zijn liefde uitstort in het hart van een arm kind Gods, en tot hem zegt: 'Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met koorden der liefde'. Wat brengt dat een hemel in het hart! Wat brengt het een zoete geestelijke gestalte mee! Welk een hemelse vruchten! Hoe bedekt het de onvolmaakheden en gebreken!

Ja mijn vrienden, liefde is terecht een hemelse zegening. Als twee heiligen aan het twisten raken, zoals Paulus en Bamabas, wordt er geen liefde beoefend. 'Een broeder is weerspanniger dan een sterke stad', Spr.] 8:19. Wat een strijd en getwist doet er zich voor. Hoe blaast de duivel het vuur der strijd aan, zover de Heere het hem toelaat. Hoe wil de een de ander laten bukken en toegeven. En hoe zoet en smakelijk is dit voor de oude natuur Maar als de liefde Gods in het hart komt, stroomt liefde als een rivier binnen. Dan kunnen wij 'vergeven de een den ander, gelijkterwijs als Christus u vergeven heeft'.

Ik herinner me, dat ik eens zeer knorrig en boos was op een broeder, omdat hij mij beledigd had in verband met het schoonhouden der kapel. Toen hij mij een nukkig antwoord gaf, was ik wel zo boos en bits, dat ik hem wegstuurde. Maar naderhand hoorde ik dat ik de arme man pijnlijk getroffen had Toen kreeg ik die tekst met zoveel kracht in het hart, dat ik geen rust had aler ik bij hem geweest was. Ik zei: 'Ik hoop, broeder, dat gij het mij wilt vergeven; ik heb er verkeerd aan gedaan om zo bits tegen u te zijn'. 'Ja', zei hij, 'de dominee behoeft dat aan mij niet te bekennen'.

Mijne vrienden, wanneer liefde beoefend wordt, dwingt het ons, als we verkeerd zijn, dit te erkennen. Zijn dit geen goede gevoelens? Moeten wij niet het beeld van Christus gelijkvormig worden? Liefde, mijn vrienden, is een geestelijke (plaats) zegen in de hemel in Christus.

2. Welk een hemelse plaats is de rechtvaardigmaking in Christus.

Sommige mensen zien hier niets dan verwarring, en daarom hebben ze het genoemd 'toegerekende onzin'. Ja, ja; maar Paulus spreekt tot de heiligen. Niet tot degenen die nimmer de kracht Gods in hun harten gekend hebben; nooit de verschrikkingen Godes door een verbroken wet in hun consciëntie, waar nooit de mond gestopt is en nooit de duivel aan hun rechterhand heeft gestaan om hen te weerstaan. Dezen weten niets af van een eeuwige rechtvaardigmaking. Ze hebben hun behoefte aan volmaaktheid niet leren kennen, dat, ten

behoefte van hen, genoegdoening moet geschieden. Maar degenen die op Christus als hun 'Gerechtigheid' mogen zien, zien de noodzaak van deze zegen.

Als God de arme ziel met de rechtvaardigmaking zegent, openbaart de Heilige Geest Christus aan haar, als staande in haar plaats om de wet te vervullen. Welk een hemelse weg is dit om te begaan, mijn vrienden. Als we met hart en ziel met de apostel kunnen instemmen en zeggen: 'Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus; door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods', Rom. 5: 1. Welk een hemelse plaats is dit, mijn vrienden! Wat een verrukkende plek is dit voor de ziel, als God dit aan het hart openbaart. 'Des konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig; haar kleding is van gouden borduursel. In gestikte klederen zal zij tot den Koning geleid worden', Ps. 45:14,15. 'Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u', Hoogl. 4:7. 'Daartoe ging van u een naam uit onder de heidenen om uw schoonheid; want die was volmaakt door Mijn heerlijkheid, die Ik op u gelegd had, spreekt de Heere Heere', Ezech. 16:14. Als God dit tot onze zielen spreekt, geeft Hij ons een zoet getuigenis dat het een hemelse gunst is.

3. Welk een hemelse plaats is de vergeving der zonden door het bloed van Gods Zoon.

Dit was het bevel Gods aan de profeet: 'Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des Heeren dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden', Jes. 40:1,2. En toen David de zegeningen der Verbondsliefde in zijn hart kreeg, welk een hemelse plaats was dat voor hem. Hoe roept hij uit: 'Loof den Heere, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, Zijn heiligen Naam. Loof den Heere, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest; Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden; Die uw mond verzadigt met het goede, uw jeugd vernieuwt als eens arends', Ps. 103:1-5.

U ziet, dit is de kroon op het werk. Wanneer de liefde, het bloed, de genade, barmhartigheid en heerlijkheid van Immanuël in het hart is, kroont dat het geheel.

Ja, mijn vrienden, ik heb het in de ziel waargenomen; want ik heb vandaag een zoete tijd met mijn Heere gehad. Ik ontwaakte vanmorgen om vijf uur, en ik zei tegen de Heere: '*Kom, en bezoek mij vandaag*'. Loof Zijn dierbare Naam, ik kreeg zo'n gemeenzaamheid, zodat ik met Hem praatte zoals ik dat met u zou doen, mijn vrienden. O, welk een hemelse plaats is het om een ogenblik Zijn tegenwoordigheid te genieten, mijn vrienden, en dat Zijn hemelse zalving ons bedauwt. Wanneer de ziel hiermede vervuld is, is er zo'n hartsverwarming, zo'n gemeenschap, zulke gezegende liefdeblijken des Heeren. We kunnen ons dan zo lieflijk met Hem onderhouden. We gevoelen dat dit inderdaad een hemelse plaats is. We kunnen zien dat alles betreffende ons, goed is en niets verkeerd. Ja, dat 'Hij alle dingen welgemaakt heeft'. Hoe vriendelijk was Hij tegen de twee discipelen die naar Emmaüs gingen. Jezus Zelf kwam bij hen, en sprak met hen op de weg. Hoe werden hun harten verwarmd en vertroost door Zijn tegenwoordigheid. En toen Hij Zich hield alsof Hij verder gaan zou en zij Hem dwongen bij hen te blijven, daar de dag gedaald was, hoe vriendelijk en teder sprak Hij toen tot hen. Hij nam het brood, en zegende het al eer Hij weg kwam uit hun gezicht. 'Ja', zeiden de arme zielen, 'was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den weg, en als Hij ons de Schriften opende?' Luk. 24: 32.

O, welk een zegen is het om Zijn goedertierenheid aan onze zielen waar te nemen. Om te zien, dat wij vergeving en vrede hebben door Zijn lijden en dood. Alsook te gevoelen dat wij daar deel aan hebben. Welk een hemelse plaats is het, wanneer we kunnen zingen: 'In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade', Efëze 1:7.

O, mijn vrienden, dit is een stap naar de hemel (in hemelse plaatsen). Wij zijn reizende pelgrims over de weg. We gaan naar de blijde gewesten der hemelse heerlijkheid, waar we Jezus gelijk zullen zijn. 'Want wij zullen Hem zien gelijk Hij is', 1 Joh. 3:2. Welk een verbazende taal! Er zijn geen woorden te vinden om dit uit te drukken!

Ja, mijn waarde vrienden, we gaan naar een goed Huis. En een lange gezegende eeuwigheid om te verblijven, waar het welbehagen immer nieuw blijft. En waar onze blijde ziele lof zullen zingen: 'Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen'. Openb. 1:5b,6. Welk een weldaad om ons in dit tranendal in deze hemelse plaatsen te mogen verheugen.

En dan geeft de apostel de reden op, waarom Gods heiligen gezegend worden in den hemel in Christus. 'Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde'.

Ja, mijn vrienden, door mijn verdorven natuur ligt er dikwijls een berisping in mijn hart. Mijn afkeringen des harten, mijn weerspanningheid en vleselijkheid brengen niets anders dan de dood aan mijn ziel voort.

Maar de apostel zegt: 'Opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde'.

Ja, geloofd zij Zijn Naam,

het is allemaal 'in de liefde'. Welk een dierbare bedekking is liefde. God ziet geen gebrek in Zijn volk, Hij aanschouwt ze in Christus volmaakt, verzwolgen in de liefde. Gewassen in Zijn dierbaar bloed, en bekleed met Zijn gerechtigheid: 'Onberispelijk voor Hem in de liefde'. Zonder vlek, rimpel of smet.

En wat brengen deze zaken in de ziel voort, mijn vrienden? Brengen ze hoogmoed voort, eigenzinnigheid en eigendunk?

Niets van dat alles. Brengen ze onenigheid en twist voort? O nee, het brengt ootmoed voort, alsook een tedere consciëntie. Deze noodzaken de arme ziel om tot de Heere te roepen, en te pleiten om haar ootmoedig te houden, om haar genade te verlenen, te versterken en te ondersteunen in elke omstandigheid waar zij voor geplaatst mocht worden.

Dat zij de Heere moge verheerlijken in lichaam, ziel en geest, welke voor eeuwig zijn. Moge God Zijn zegen verlenen aan deze enkele aanwijzingen, dan zal Zijn Naam de eer krijgen. Amen.

Uitgesproken in de Providence Kapel Eden Street, Hampstead Road Londen, op 15 mei 1849.

13. DE HEERE ZAL WAT NIEUWS MAKEN

'Gedenkt der vorige dingen niet, en overlegt de oude dingen niet. Zie, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten; zult gijlieden dat niet weten?' Jesaja 43:18,19.

Het is zeer duidelijk uit het verband der woorden van onze tekst, dat God tot Zijn huisgezin spreekt. Ook is even duidelijk, hoewel Gods huisgezin zo nabij, lief en dierbaar in Zijn oog is, zij toch, op reis naar hun eeuwig Thuis, moeilijke strijden en beproevingen hebben.

Maar hoe vriendelijk en teder spreekt God tot Zijn volk! Hij vergeet hen niet, ofschoon zij zo menigmaal Zijn barmhartigheid tegenover hen op de weg, vergeten. Arme zielen, ze zijn soms zo in de war. Ze nemen van binnen zo'n woestijn en wildernis waar, zodat ze volkomen tot staan komen. In hun waarneming kunnen ze niet meer verder. Maar God zegt: 'Zie, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten; zult gijlieden dat niet weten? Ja, Ik zal in de woestijn een weg leggen en rivieren in de wildernis'.

Het is dan duidelijk dat de personen, over wie hier gesproken wordt, Gods verkregen volk zijn, deelgenoten der genade, diegenen bij wie het Koninkrijk Gods in het hart opgericht is. Want Hij zegt van hen in de volgende verzen: 'Het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen; want Ik zal in de woestijn wateren geven en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorene drinken te geven. Dit volk heb Ik mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen'.

Zo ziet u, ofschoon zij Gods uitverkoren volk zijn, en voor Hemzelf geformeerd om Zijn lof te vertellen, als God in hun hart schijnt en aan hen hun ware staat ontdekt, welk een dieren, welk een draken en wat een struisen zij in hun eigen ogen zijn! Ze zijn deelgenoten van een duivelse natuur die zij met zich in de wereld meegebracht hebben. En deze natuur, zegt de apostel, 'is aards, natuurlijk en duivels'.

Wanneer aan het arme kind van God deze fonteinen van grote diepten ontsloten worden, wanneer het Gode, als Vader, behaagt Zijn aangezicht voor hem te verbergen, en zijn ziel is als een onvruchtbare woestijn en wildernis, dan kan hij het leven of vruchtbaarheid niet zien en ook niet waarnemen. Van nature is een woestijn en wildernis een plaats waar noch geploegd, noch gezaaid wordt. Een plaats waar aan alle kanten onvruchtbaarheid en ellendigheid is.

Dit heeft God figuurlijk over Zijn dierbare kinderen gesproken. En kent Hij ze niet goed? Zegt Hij ooit iets over hen, dan wat recht en goed is? Maar er zijn andere tijden en stonden wanneer Gods volk Hem als een kostbare rivier van vermaak en vruchtbaarheid voor zich bevindt. Uit Zijn genade en Zijn barmhartigheid verandert Hij menigmaal de onvruchtbare woestijn en eenzame plaats in een vruchtbaar veld. Hij doet dan deze duistere wildernis bloeien als een roos. In onze tekst zegt God: 'Gedenkt gij de vorige dingen niet?'

Wat nu? Heb Ik u voorheen niet, bij tijden en stonden gezegend met de rivier van Mijn liefde en tedere weldadigheid in uw hart? Heb Ik niet op Mij genomen om met u te zijn tot het einde, en u nimmer te verlaten of te begeven? Wat nu? Gedenkt gij deze dingen niet? Hebt u nooit het oude overdacht? Wat is vanouds Mijn doel anders dan liefde, Verbondsliefde en trouw? Zijn goedertierenheid, waarheid en getrouwheid niet in de hemelen bevestigd? Hebt gij voorheen geen zoet proefje en genieting van deze dingen gehad? En wat nu? Zijt gij dat allemaal vergeten?

Welk een weldaad, mijn vrienden, dat God Zijn hand niet uitstrekt en ons als hindernissen in de grond velt! Ja, de arme ziel vreest soms dat dit het geval zal zijn. Dikwijls denkt zij dat God haar, na zoveel tarding, niet meer verdragen kan. Maar God zegt: 'Zie, Ik zal wat nieuws

maken'. Wat voor nieuws bedoelt Hij? Is er 'iets nieuws' bij God? Salomo zegt: 'Hetgeen er geweest is, hetzelfde zal er zijn, en hetgeen er gedaan is, hetzelfde zal er gedaan worden; zodat er niets nieuws is onder de zon'. Welnu God bedoelt niet iets nieuws te maken, dat Hij een nieuwe waarheid zou maken. Maar dit bedoelt Hij, naar ik geloof: Hij zal een nieuwe ontdekking maken, een nieuwe openbaring, een andere toepassing van de oude dingen aan het hart. God maakt het oude nieuw, zoals oude uitverkiezende Verbondsliefde, eeuwige rechtvaardigmaking, eeuwige en volkomen verlossing in Christus naar het voornemen van voor de grondlegging der wereld De eeuwige getrouwheid van onze Verbondsgod opnieuw in de zielen van 's Heeren volk ontvangen, maakt dat hun harten, die als de woestijn en wildernis zijn, zich verheugen en bloeien als een roos, zij krijgen te zien en te gevoelen hoe grotelijks zij er behoefte aan hebben.

Ik zou me erg verwonderen als ze dat niet waar zouden nemen. Degenen die niets afweten van een verwonde ziel, die niets afweten van een onvruchtbare woestijn en wildernis, wat hun hart is, houden niet van deze in-en-uit, deze op-en-neer prediking. Maar de arme neergebogen aangevochten ziel, die de duivel kwelt en plaagt door haar te vertellen dat zij niets anders is dan een gemene huichelaar, dat heel haar godsdienst uit louter vorm bestaat, en dat er van begin tot eind niets anders in zit dan mensenwijsheid, de werken van het vlees, zo'n arme ziel is van binnen neergebogen. Aleer zij weer kan tieren, moet zij de rivier van Gods eeuwige liefde in zich voelen stromen, zoals dat voorheen het geval was.

Heeft God niet beloofd te geven 'zo vroege regen als spade regen, op Zijn tijd'? Zodat u ziet, de arme ziel heeft behoefte aan de komst van 'de spade regen en vroege regen', telkens weer telkens weer, telkens weer. Om de onvruchtbare woestijn een vruchtbaar veld te maken en de wildernis te doen bloeien als een roos met de barmhartigheid, de tederheid en de erbarming Gods.

De ziel die God liefheeft, heeft er behoefte aan te merken dat deze dingen in haar genegenheden opspringen, om haar vrede en vreugde te geven. Zij heeft er behoefte aan dat dit 'nieuws' telkens weer in de ziel komt. Zij zal gedurig behoeftig zijn om dat steeds weer herhaald te krijgen. Sommigen van het jonge volkje op de weg kunnen niet denken dat zulke oude reizigers als ik, na de Heere veertig of vijftig jaar gekend te hebben, en na zoveel in de woestijn gebeukt te zijn zoals ik dat ben, en na honderd maal de gezegende genieting van deze zaken gehad te hebben, net zoveel als ooit behoefte kunnen hebben aan nieuwe blijken van Zijn liefde en genade aan de ziel. Dat ik nog net zo arm en nooddruftig ben, en nog net zo ontbloot van troost in mezelf, als ik ooit was.

'Ja', zegt er een, 'als ik zulke openbaringen van Gods genade en barmhartigheid in mijn hart kende als u, ik denk dat ik dan nooit meer bang zou zijn of in mijn ziel verflauwen'. Maar ik zeg u: Dat zou u wel. Want er is overeenkomst tussen al Gods heiligen in de Schrift gesteld, en de arme oude reiziger van Trowbridge, die nu vanavond in de Edenstraat kapel aan het preken is. De Heere wrocht wonderlijk voor de arme, oude Jakob, door hem uit de hand van Laban te verlossen Maar toen zijn zonen zo gruwelijk handelden met de mannen van Sichem, door een samenzwering om, nadat deze besneden waren, hen te verdelgen omdat zij hun zuster Dina verontreinigd hadden, toen ontzonk het hart van de arme Jakob binnen in hem. Hij zei: 'Gij hebt mij beroerd, mits mij stinkende te maken onder de inwoners dezes lands, onder de Kanaänieten, en onder de Ferizieten, en ik ben weinig volks in getal; zo zij zich tegen mij verzamelen, zo zullen zij mij slaan, en ik zal verdelgd worden, ik en mijn huis' Ofschoon God telkens weer voor hem verschenen was, had hij toch weer behoefte aan een bezoek, nog een teken van Gods getuigenis en liefde. Hoewel God zulk een vreze en beven op de inwoners van het land gelegd had, dat niemand hem kwaad kon doen, en hem gezegd had, dat Hij hem nimmer zou verlaten noch begeven, toch, toen de boodschapper kwam, en Jakob vertelde dat zijn broeder Ezau met vierhonderd mannen eraan kwam, scheen hij te hebben vergeten dat 's Heeren waakzaamheid en zorg over hem was. Hij begon het volk te

verdelen, alsof hij ze door zijn eigen wijsheid kon bewaren. Die hij het meeste liefhad stelde hij achteraan. Als Ezaü de eerste zou slaan, zouden de anderen gelegenheid hebben te ontkomen, ofschoon God hem eerder gezegd had, en herhaald had, dat Hij met hem zijn zou in alle plaatsen waar hij heenging. Toen hij alles geregeld had, moest hij tot zijn God naderen en met Hem alleen worstelen. De Heere had tot Jakob gezegd: 'Ik zal gewisselijk bij u wel doen'. Maar waarom geloofde hij het dan niet? Waarom leunde hij hier niet op? Waarom het niet aan zijn God overgelaten? De reden was, mijn vrienden, hij had behoefte aan een nieuw bezoek van zijn God. Hij had er behoefte aan, een nieuw getuigenis aan zijn hart toegepast te weten.

We lezen dat Jakob alleen overbleef, en daar worstelde een Man met hem totdat de dageraad opging. En toen Hij zag dat Hij hem niet overmocht, roerde Hij het gewricht van Jakobs heup aan, zodat het gewricht van Jakobs heup verwrongen werd, als Hij met hem worstelde. 'En hij zei: Laat Mij gaan, want de dageraad is opgegaan. Maar hij zei: Ik zal U niet laten gaan, tenzij Gij mij zegent'. Hij had er behoefte aan nogmaals de zegen aan zijn ziel thuisgebracht te weten.

Er zijn slechts weinig godsdienstige mensen, of het nu Calvinisten zijn, Baptisten of Independenten, of wat orthodox in hun opvattingen genoemd wordt, die in deze in- en uitgangen komen, die behoefte hebben om Gods gezegend getuigenis aan hun harten toegepast te krijgen. Het was met Mozes zoals met Jakob. Ofschoon God hem had verkoren om leider van Zijn volk Israël te zijn, om hen uit Egypte te voeren, en aan hem op de wonderlijkste wijze verschenen was, en met hem zulke wonderen gewrocht had, hoewel God de Rode Zee gekleefd had en een pad voor Zijn volk gemaakt had om daardoor te gaan, had Mozes toch, toen de Heere hem aan de wateren van Meriba bracht, behoefte aan nog een teken ten goede. Een nieuwe blijk van Gods genade, dat God wat nieuws voor hen zou doen, en Zijn macht nogmaals zou openbaren!

En wederom: Hoe kon hij op een andere gelegenheid niet verder, toen hij zei: 'Want waarbij zou nu bekend worden, dat ik genade gevonden heb in Uw ogen, ik en Uw volk? Is het niet daarbij dat Gij met ons gaat? Alzo zullen wij afgezonderd worden, ik en Uw volk, van alle volk dat op den aardbodem is. Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons vanhier niet optrekken'. Had hij niet Gods Woord en getuigenis dat Zijn tegenwoordigheid met hem mede zou gaan? Had God hem niet gezegd dat Hij met hem zou gaan, dat Zijn Verbondseed en belofte vervuld zou worden?

Maar, mijn vrienden, hij had hier behoefte aan nog een blijk daarvan in zijn hart. Gods volk wil niet nog meer uiteenzettingen der Waarheid, zij hebben behoefte aan nieuwe toepassingen daarvan aan hun hart. Ze hebben geen behoefte aan louter uiteenzettingen der Waarheid, uiteengezet door menselijke spraak, groot talent, en natuurlijke bekwaamheden. Ze hebben er behoefte aan dat het Woord Gods met kracht door de Heilige Geest komt. Ik geloof, dat de helft der uiteenzettingen van de mens niets is dan het verduisteren van de Waarheid. Maar de Heere antwoordt Mozes. 'Hij dan zei: Zou Mijn aangezicht moeten medegaan, om u gerust te stellen?' En wat spreekt Mozes dan nederig en onderdanig! Hij zegt: 'Toon mij Uw heerlijkheid'. Toon mij Uw heerlijkheid! U ziet, hij wilde het in het hart waarnemen. Hij wilde er weer een nieuwe blijk van in zijn ziel.

Wat is het goed van al de belijdenis en heel de godsdienst in de wereld, zonder dat de kracht en heerlijkheid van Gods liefde in het hart wordt waargenomen? Het is van niet meer waarde dan ijdelheid. 'Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht, in den Heiligen Geest, en vele verzekerdheid'.

Wederom. We zien hoe Jozua nog een teken ten goede nodig had! Hij was een van diegenen die de Heere uit Egypte in de woestijn gebracht had. God had hem als overste verkoren om Israël in het beloofde land te leiden.

Zie hoe hij hierna toch nog verflauwt in zijn ziel! Zoals al Gods kinderen had hij behoefte aan een teken ten goede. En hij kermde voor God: 'Ach, Heere Heere! waarom hebt Gij dit volk door de Jordaan ooit doen gaan, om ons te geven in de hand der Amorieten, om ons te verderven? Och, dat wij toch tevreden geweest en gebleven waren aan gene zijde van de Jordaan!'

En als we naar David kijken, ziet u dat hij hetzelfde behoefde. Hij had behoefte aan nog een bewijs, een nieuwe toepassing van Gods liefde aan zijn hart. Ik denk niet dat u een van Gods dierbare kinderen zult vinden, die meer bewijzen van Gods gunst en barmhartigheid aan zijn hart had dan hij. Maar toch werd er misschien niemand scherper beproefd dan hij, of grotelijks verheven onder de machtige kracht Gods met vreugde en vrede in de ziel dan hij. Indien ik naar de Psalmen kijk, zie ik, dat wanneer het God naar de rijkdom Zijner genade beliefte David nieuwe blijken en nieuwe tekenen van Zijn barmhartigheid en genade te geven, hij vol lofgezing was aan zijn Heere. Maar wanneer het Hem behaagde Zijn aangezicht te verbergen, riep hij uit: 'Heere! waar zijn Uw vorige goedertierenheden, die Gij David gezworen hebt bij Uw trouw?'

Arme ziel, het scheen alsof hij de vorige barmhartigheden en tedere weldaden van zijn God niet vinden of bemerken kon! Zie hoe hij het op een andere keer uitschreeuwt en hoe hij smeekt: 'Doe aan mij een teken ten goede'. Geef mij nog een blijk van Uw gunst. Nog een bewijs van Uw genade!

O, mijn vrienden, er zitten er honderden in de kerk die nooit geweten hebben wat het is om telkens weer behoefte aan die zaken te hebben. Die zaken die met kracht hun harten verlevendigen en verkwikken. Wat denkt u wat zijn waarnemingen waren, toen hij zo vurig smeekte: 'Scheep in mij een rein hart, o God; en vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest'? Maar verdient dan een rein hart en een vaste geest de gunst van God? Doet het iets toe aan Gods voornemen der genade en liefde? Verbreekt een onrein hart Gods Verbond en belofte, ontdoet het de ziel van Christus' gerechtigheid, en berooft het de hoop op de eeuwige heerlijkheid? Nee, nee; Gods zegeningen zijn onveranderlijk vast voor eeuwig. Maar een onrein hart is een plaag en hel voor Gods kinderen. Ze kunnen geen toegang tot God vinden terwijl dit onreine hart ziet, en God Zijn aangezicht verbergt. Zij hebben geen behoefte aan een rein hart om de hemel te verdienen of te kopen. Dat is een vrije soevereine gave Gods. Maar ze hebben behoefte aan een hart dat door de Zoon van God gereinigd is. Dat op mag stijgen en God dienen, dat Hem mag aanbidden in nieuwigheid des geestes en niet in de oudheid der letter. David zegt: 'Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heilige Geest niet van mij. Geef mij weder de vreugde Uws heils'.

Zodat u ziet, hij had behoefte aan wat 'nieuws'. Hij had er behoefte aan dat God hem weer verlevendigde. Dat Hij de zegen weer met kracht in zijn ziel bracht, zodat hij Hem weer mocht loven en eren. En dit is hetgeen God beloofd heeft, want Hij zegt: 'De ellendigen en noodduftigen zoeken water, maar er is geen, hun tong versmacht van dorst; Ik, de Heere, zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten. Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen, en fonteinen in het midden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterpoel zetten, en het dorre land tot watertochten. En dan zegt Hij: 'Ik zal in de woestijn den cederboom, den sittimboom en den mirteboom en den olieachtigen boom zetten; Ik zal in de wildernis stellen den denneboom, den beuk en den busboom tegelijk; opdat zij zien en bekennen, en overleggen, en tegelijk verstaan, dat de hand des Heeren zulks gedaan, en dat de Heilige Israëls zulks geschapen heeft'. Zodat het God is, en God alleen, Die 'wat nieuws' moet geven. En Hij is het die de ziel uit de staat van onvruchtbaarheid, hardheid en ellendigheid moet halen.

Soms is mijn ziel wel zo bezwaard en gevoel ik me zo volkomen dood en onvruchtbaar, dat ik nauwelijks een greintje geestelijke waarneming heb, of een enkele begeerte of God het

geven wil. Zodat, indien God niet 'wat nieuws' in mijn ziel maakte, en rivieren in de wildernis van mijn hart liet stromen, ik nimmer zou weten wat het was om vreugde en vrede te hebben. En mijn vrienden, ik geloof dat het voor u en mij beter zou zijn om naar de voorbeelden te zien welke God in het Woord Zijner genade heeft nagelaten, dan om dodemanshersenen na te snuffelen, en hun woestijn van wonderlijke stelsels en voorbeelden in te zien.

Welnu, de Heere beveelt ons naar de aarde te zien, de aarde is het werk van Gods handen. Hij spreekt tot Zijn volk, door de aarde als beeld te nemen, en zegt: 'O, land, land, land; hoor het Woord des Heeren'. We moeten dit niet letterlijk verstaan. Maar het is de bedoeling, om Gods volk te verklaren, die zich aards gevoelen, droog en onvruchtbaar. En die bevinden dat zij niet meer kracht hebben om zelf hun zielen te verlevendigen en te verkwikken dan ze hebben om een enkele druppel regen op de aarde voort te brengen. Hij alleen kan de zon, die Hij geschapen heeft, op de aarde laten schijnen en alle dingen opnieuw laten ontspruiten. 'Want gelijk de regen en de sneeuw van den hemel nederdaalt, en derwaarts niet wederkeert, maar doorvochtigt de aarde, en maakt dat zij voortbrengt en uitspruikt, en zaad geeft den zaaier, en brood den eter; also zal Mijn Woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn; het zal niet ledig tot Mij wederkeren; maar het zal doen, hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn, in hetgeen waartoe Ik het zende', Jes. 55:10,11. Hij, Die de sneeuw en de regen geeft, zendt de zegen daarin mede. Zijn leer druipet als een regen, en Zijn rede vloeit als een dauw. Het water des levens daalt af en verkwikt de ziel, precies als de stromen regen op het teder kruid in de tuin na een lange droge zomer, wanneer de planten bijna verwelkt en dood schijnen te zijn. Wanneer de aarde versmacht en uitgedroogd is door de hitte, hoe opent zij dan de kaken naar de wolken om regen! En als de regen op de verschroeide en dorstige grond valt, hoe gedijen en herleven dan de tedere planten!

Mijne vrienden, dit is precies het geval met Gods dierbaar volk. Het is een beeld van wat er van dag tot dag zoal in hun zielen omgaat. God bestuurt ons om hiernaar te kijken. En het is beter hier te zien, dan zich in boekdelen te verdiepen. God heeft het lichaam uit aarde geformeerd, en het moet door de producten der aarde onderhouden worden. En vereisen deze lichamen niet dagelijks spijs? Zal iets nieuws hen tevreden stellen in plaats van brood? Zullen wij stenen en zand voor brood geven? Zal dit het vurig verlangen en het hongeren van het lichaam verzadigen? Nee, God wil onze lichamen dag bij dag met brood gevoed hebben. En als we de ene dag van het nodige voorzien zijn, hebben we de volgende dag weer opnieuw spijs nodig. Wij zijn, als natuurlijke menselijke wezens, hiervan getuigen.

Welnu, waar hebben we geestelijk behoefte aan? Willen wij 'iets nieuws' gepredikt hebben? Zullen wij een weinig kaf en wat graankorrels met het brood des levens vermengen? Nee, wij hebben behoefte, te ontvangen wat wij eerder gehad hebben. Wij nemen weer nieuwe begeerte waar naar dezelfde zaken. En als wij het ontvangen, is het dan niet even nieuw als ooit? Is het dan niet even zoet als immer? Is het dan niet net zo versterkend als ooit te tevoren?

Welnu, God vervult de hongerige zielen met goederen, terwijl Hij de rijken ledig wegzendt. De hongerige ziel heeft er behoefte aan om met Zijn goedertierenheid en barmhartigheid bezocht te worden. En om hetgeen zij voorheen kreeg, weer te ontvangen. Zij heeft er behoefte aan om het kostelijke Evangelie van Jezus herhaaldelijk in al zijn luister aan zich toegepast te weten, en in al zijn schoonheid en in al zijn soevereine kracht. Die ziel hongert, en zij kan niet verzadigd zijn aler zij deelneemt aan de gezegende, voor haar bereide, kost. Maar sommige zielen houden er niet van dat deze zaken gepredikt worden. Ze hebben er geen behoefte aan over de oefeningen van 's Heeren volk te horen. Zulken zullen voor mij echter nooit metgezellen zijn, noch zal ik ooit een metgezel voor hen zijn.

Als ik belijders hoor zeggen dat het volk van God buiten zichzelf moet zien, en zij opgehouden hebben in zichzelf te zien, als ik hen zo hoor praten, ben ik met hen klaar. Christus is het Licht des levens en als Hij in hen is als 'de Hoop der heerlijkheid', dan weet

ik, dat ze Zijn vlees niet kunnen eten en Zijn bloed drinken zonder dat zij leven in zich waarnemen, of zonder dat hun zielen zich opwaarts verheffen om Hem te prijzen en Hem als Heere over alles te kronen.

Welnu, God spreekt in Zijn Woord over Zijn volk dat ze nachtwaken hebben. 'Des avonds', zegt Hij, 'vernacht het geweest, maar des morgens is er gejuich'. En als het gejuich komt, is dat niet 'wat nieuws' voor de ziel? Ze zijn blij om weer de morgenstond te zien. Van hoevelen is niet te boek gesteld dat zij duistere nachten hadden te verduren, die met grote angst en bekommernis uit moesten roepen om het naderen van de morgenstond! Hoe keken zij uit en waakten en baden om de verschijning van de morgen! Maar o de nacht, de lengte en duisternis van de nacht! De wachters op de muren van Sion roepen: 'De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht'. Jes . 2 1: 12.

'Maar', zeggen sommigen, 'de wachters behoeven in de nacht niet tegen zielen te spreken en hen te bemoedigen, het is maar het volk met huichelarij opvullen'. Maar God beveelt de wachters te roepen: 'De morgenstond komt'. 'Ja', zegt God, des avonds vernacht het geweest, maar des morgens is er gejuich'. O ja, wanneer 'de wateren in de woestijn uitbreken en stromen in de wildernis', en ze komen de ziel binnen, dan is het even zoet, nieuw en verlevendigend als ooit.

Als deze zegeningen in het hart komen, kan het niet anders dan loven tot eer en heerlijkheid van God. De Heere handelt vriendelijk met mijn ziel, dat verzeker ik u. Nimmer werd ik zo geoefend in mijn ziel dan ik dat nu, en enige tijd hiervoor, geweest ben. Ik word niet zozeer geoefend zoals vroeger wat tijdelijke dingen betreft. God heeft dat in hoge mate van mij weggenomen, ofschoon de duivel mij soms tracht neer te halen in ongeloof en moedeloosheid.

Maar, hoe het ook zij, aangevochten of geoefend, wanneer mijn Meester weer komt, als de nacht wegvliegt, en de morgenstond aanbreekt, wanneer de Zon der gerechtigheid haar schijnsel geeft, en mijn ziel getooid is met het gewaad des lofs en de klederen des heils, dan mag ik weer met vermaak en met vreugde en vrede tot God komen. Op zulke tijden kan ik, die één van de grootste bloodaards ben, zo vrijmoedig zijn als een leeuw, zodat al mijn vijanden terugkeren en wegvliegen. Ja, ik houd wel van dat soort vrijmoedigheid hetwelk mij verwaardigt, door mijn dierbare Heere, om door een bende te dringen. Maar mijn vrienden, er is nimmer een nacht geweest of er is een morgenstond op gevolgd; want God verbindt ze aan elkaar. Avondstonden worden gevolgd door morgenstonden. God heeft de dag der voorspoed tegenover de dag des tegenspoeds gezet. En duivels noch mensen kunnen dat verhinderen. De Heere wil Zijn volk daar brengen waar zij Zijn aangezicht zien, en het licht Zijns aanschijns genieten.

Mijn vrienden, ik houd van blijdschap en vrede. 'O', zegt er een, 'ik dacht dat u van benauwdheid hield, van verdrukking en verdorvenheid'. Nee, mijn vrienden, ik blijf daar maar liever vandaan. Ik ken de zaligheid waar David van zegt: 'En Hij heeft mij uit een ruisenden kuil, uit modderig slijk opgehaald, en heeft mijn voeten op een rotssteen gesteld, Hij heeft mijn gangen vastgemaakt. En Hij heeft een nieuw lied in mijn mond gegeven, een lofzang onzen Gode'. En als David dit waarnam, was het even fris, even nieuw, even zoet en even kostelijk voor zijn ziel als het in het begin was. Hij zonk in het modderig slijk, maar God haalde hem er weer uit, en gaf hem een zoete lofzang in zijn mond, welke zoet was voor zijn ziel. En zo bevind ik het tot op deze dag.

Ik zal u vertellen, mijn vrienden, als God mijn arme ziel bezoekt, en mij ophaalt uit het modderig slijk, dan zie ik Zijn heil, en verheug mij erin. Maar terwijl ik smart heb en benauwd ben, mogen de mensen tegen me praten wat ze willen, ik doe dan niets dan struikelen over deze dingen. De mensen mogen zeggen: Nadat een ziel uit de ruisende kuil en het modderig slijk gehaald is, en een nieuw lied in zijn mond gelegd is, zal hij nimmermeer de moed

verliezen; nooit meer zal het donker worden en nimmer zal deze weer op de oude plek verzinken.

Maar ik vind in mijn ziel hetzelfde als Hizkia. En als ik dezelfde zaken in mijn hart waarneem zoals die van de heiligen oudtijds in het Woord van God opgetekend staan, gevoel ik dat er een ware eenheid is tussen het beschreven Woord en de ondervinding van mijn ziel. Toen de Heere Zijn bezoekende hand op Hizkia legde, zien wij dat hij in het stof vernederd werd. Hij bedekte zich met een zak en keerde zijn aangezicht naar de wand, en had tot de Heere! 'Vanwege de afsnijding mijner dagen', zei hij, 'zal ik tot de poorten des grafs heengaan; ik word beroofd van het overige mijner jaren. Ik zal den Heere niet meer zien, den Heere in het land der levenden; o Heere, ik word onderdrukt; wees Gij mijn Borg. Wat zal ik spreken? Gelijk Hij het mij heeft toegezegd, also heeft Hij het gedaan; ik zal nu al zoetjes voorttreden al mijn jaren, vanwege de bitterheid mijner ziel'. Maar de Heere hoorde zijn geroep en verlost hem. En dan zegt hij: 'Bij deze dingen leeft men, en in dit alles is het leven van mijn geest; want Gij hebt mij gezond gemaakt en mij genezen'.

Hebben wij zulke waarnemingen, mijn vrienden? Hebben wij ook zo uit nood tot de Heere geroepen, niet met het hoofd, maar uit het hart? Dan zullen wij de liefde gevoelen, de kracht, de goedertierenheid en barmhartigheid van God in het verlossen, ondersteunen en beschermen van ons, in het banen van een weg voor ons in de woestijn, en door ons uit elke beproeving, verdrukking en smart te helpen. Maar leiden deze zaken Gods volk ertoe om in de zonden te leven, opdat de genade meerder worde? Denken ze daarom licht over de waarheid? Leidt dit hen ertoe om losbandig te leven, huichelachtig en bedrieglijk te handelen?

Nee, mijn vrienden, Gods gezegend werk in de ziel maakt de consciëntie teder. Het vervult het hart met Goddelijke wees. Het geeft hem tot de Heere om genade te roepen, om hem te ondersteunen, zodat hij meer en meer de Heere moge eren in lichaam, ziel en geest welke Zijne zijn. De arme ziel die in deze dingen geleid wordt, zou even heilig willen leven als God heilig is, en zo rein als Hij rein is, indien dat mogelijk zou zijn. Zijn smart is dat hij niet zo heilig is als hij zou willen zijn. Want zijn ziel heeft heiligheid lief. Niet dat hij denkt dat een heilig leven de hemel zou verdienen, maar omdat God hem een ietsje van de hemel in zijn hart geeft, en daarom wenst hij zowel te leven als te sterven tot ere Gods.

Amen.

Uitgesproken in de Providence kapel, Eden Street, Hampstead Road Londen, op dinsdagavond, 29 mei 1849.

14. HET GOEDE EN DE WELDADIGHEID

'Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens'. Psalm 23:6a.

Hoe vol vertrouwen spreekt David in onze tekstwoorden: 'Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens'. Maar wat zien wij een verschil in de waarnemingen en ondervindingen van de psalmist. De woorden die hij hier uit, zijn een waarheid, waarvan hij telkens weer ervaren had, dat het een waarheid was.

Maar hoe verschillend is hij in zijn taal! Soms zegt hij: 'Want, Heere Gij hadt mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet', zodat ik in der eeuwigheid niet zal wankelen. En dan weer: 'Toen Gij Uw aangezicht verborg, werd ik verschrikt'. Op een andere tijd zegt hij: 'Met U loop ik door een bende, en met mijn God spring ik over een muur'. Dan weer roept hij: 'Want de vijand vervolgt mijn ziel, hij vertreedt mijn leven ter aarde, hij legt mij in duisternissen als degenen die, overlang dood zijn'. Soms zegt hij: 'Mijn lippen zouden u prijzen. Alzo zou ik U loven in mijn leven'. En op een andere tijd: 'Ik ben besloten en kan niet uitkomen'.

Welnu, wat moeten wij op deze dingen zeggen? Was er enige verandering in God? In de waarheid van God? In de kracht Gods? In de genade van God? In de goedertierenheid van God? In de getrouwheid van God? Nee, nee; maar er was een grote verandering in David. Wanneer hij deze dingen niet door de zoete invloed en werkingen van Gods Geest in zijn hart genoot, was er een grote verandering in de ziel.

En David zegt met betrekking op degenen die hier niets van afweten: 'Dewijl bij hen gans geen verandering is, en zij God niet vrezen'. Degenen die zonder Gods onderwijs zijn, weten niets van hun eigen ledigheid en van Zijn volheid, van hun eigen onwetendheid en van Hem als het 'Licht des levens', van hun eigen zwakheid en Zijn kracht, van hun eigen walgelijkheid en Zijn dierbaarheid. Zij zullen en kunnen nooit deze veranderingen verstaan. Maar nu zegt David: 'Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens'. Ik geloof dat hij onder de zoete waarnemingen en onderwijzingen van 'het goede en de weldadigheid' van God in zijn hart was, toen hij deze woorden sprak. En daarom, ik geloof dat ze voor eeuwig vaststaan.

Met Gods hulp zullen we vanavond trachten enkele woorden te zeggen.

- Ten eerste over de blijken van 'het goede en de weldadigheid' Gods tegenover Zijn uitverkoren volk, en ten tweede een weinig spreken over de gezegende uitwerkingen daarvan, hetgeen ons verwaardigt om te zeggen: 'Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens'.
- Ik wil letten op 'het goede en de weldadigheid' van God, hetgeen zulken, hier onder ons, van kinds af gevolgd hebben, die gesmaakt hebben dat de Heere goedertieren is. Op Zijn tijd en wijze heeft Hij ons in onze zonde- en dwaze loop gestuit. Hij heeft ons bewaard in al onze af- en omzwervingen, afkeringen en afwijkingen van Hem tot op het huidige moment. De apostel Petrus spreekt over het opwekken van het gemoed van Gods volk bij wijze van: in herinnering brengen.

En God helpe zowel u als mij in het achterwaarts en voorwaarts zien, om Zijn hand te zien in alle dingen die ons betreffen. God leidt Zijn volk zowel voor- als achterwaarts. Zijn oogmerk daarvan is: Zijn leidingen en bedelingen om ons te zegenen. Om ons Zijn 'goedheid en weldadigheid', in al Zijn beschikkingen tegenover ons, in herinnering te brengen. Het is om ons te verootmoedigen en ons te tonen wat er in onze harten is. Om kenbaar te maken dat al Zijn leidingen met ons, ons ten goede zijn en ter ere Zijner heerlijkheid.

1. Wat was het anders dan 'het goede en de weldadigheid', hetgeen ons een halt toeriep in het indrinken der ongerechtigheid gelijk een os die water drinkt? Een halt toeriep in het met de wereld verzwolgen worden en haar wereldse zaken, om ten laatste in de hel te verzinken? Het was niets dan 'het goede en de weldadigheid, de grote liefde die dat deed! 'Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden'. Het is 'het goede en de weldadigheid' van God alleen, hetgeen ons een halt toegeroepen heeft.

Zijn er niet veel van onze familie, en misschien mede zondaren gebleven in de bittere gal en de banden der ongerechtigheid? En waarom zijn wij stilgezet? Het is 'het goede en de weldadigheid', die dat gedaan heeft; zoals de apostel zegt: 'En dit waart gij sommigen; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in den Naam van den Heere Jezus, en door den Geest onzes Gods'. En o, wanneer God dit ons gezegend in gedachtenis brengt, en ons Zijn macht te zien geeft, Zijn genade, Zijn barmhartigheid en Zijn tedere weldadigheid, kunnen wij niet anders zeggen dan: 'Door de genade Gods ben ik wat ik ben'.

2. 'Het goede en de weldadigheid' van God is ons gevolgd door ons een halt toe te roepen in het oprichten van onze eigengerechtigheid. Ofschoon het voor vlees en bloed erg snijgend mag zijn, toch is het niets anders dan 'het goede en de weldadigheid' tegenover ons. Want Gods liefde is zo tegenover Zijn Kerk en volk, dat zij nooit met goedkeuring in Zijn tegenwoordigheid kunnen komen dan in Zijn Geliefde Zoon. Er is geen toegang tot God dan in en door Christus.

Maar ons hart heeft getracht, en ons vlees en bloed probeert nog dikwijls voor God wat mee te brengen, waarmede het hoopt Zijn goedkeuring en gunst te verwerven Maar wanneer de ziel haar eigen onwaardigheid krijgt te zien, en de heiligheid en majesteit Gods gevoelt, dan wordt zij afgesneden om nog iets, wat dan ook, van zichzelf te verwachten. Zij is zonder heiligheid en zij gevoelt dat zij het niet verkrijgen kan. Zij probeert hard om heilige gedachten te krijgen en heilige waarnemingen, om ootmoedig te zijn en vrij van zonden, om waakzamer te zijn, om vrij te zijn van al het tegenstrijdige, om regelmatigiger te lezen en te bidden. Zij denkt als zij dit allemaal maar kon volbrengen, dat zij dan iets had om Gode mede te behagen. Dan zou zij hoop hebben dat God haar genadig zou zijn Maar in plaats hiervan laat God haar het tegenovergestelde waarnemen. Zij bevindt dat zij niet meer hoop van zichzelf heeft dan van de duivel.

Een kind van God voelt zijn armoë, zijn hulpeloosheid, zijn schuld en zijn ellende. En wanneer hij in zijn hart kijkt en deze dingen ziet, zegt hij: 'Wat van 'het goede en de weldadigheid' Gods kan hier nu in zijn, om mij zoveel vuilheid, laagheid en onvruchtbaarheid te zien te geven?' Maar God verwerpt al deze dingen voor de ziel, niet alleen om haar waar te laten nemen dat zij geen gerechtigheid van zichzelf heeft, maar dat zij door het geloof op de gerechtigheid van Christus moge pleiten, dat zij nimmer mag roepen tot of hopen op God voor enige grond van weldadigheid, dan in Christus. Zo hijgt zij naar Christus' gerechtigheid en verlangt daarin bekleed te worden. God bewaart haar om nergens anders voor aanneming in te vertrouwen dan in het kleed van Christus' gerechtigheid. Hij roept een halt toe aan haar komen tot Hem in enig ander kleed dan dit.

Soms denkt de ziel dat de gerechtigheid van Christus nimmer tot haar zal komen. Maar dat komt op Gods tijd. Hoor wat Hij zegt: 'Ik breng Mijn gerechtigheid nabij; zij zal niet verre wezen, en Mijn heil zal niet vertoeven; maar Ik zal heil geven in Sion, aan Israël Mijn heerlijkheid'. 'Het goede en de weldadigheid' van God heeft Zijn volk gevolgd, en zal hein blijven volgen tot aan het einde. Hij zal hen versterken, door hen te zien te geven dat hun gerechtigheid in Christus ligt.

Zij zullen verlangen om er mede bekleed te worden. Ze willen geen gerechtigheid van zichzelf, maar de gerechtigheid die uit God is door het geloof.

Wanneer de ziel gezegend wordt met een zoet aannemen daarvan, wanneer zij een zoete hoop heeft op haar dierbare Heere en Zaligmaker, als haar Gerechtigheid, vrede, verlossing en heerlijkheid, wanneer zij waarneemt dat de Heilige Geest getuigt dat zij in Christus volmaakt is, hoe verbreekt dan 'het goede en de weldadigheid' het hart. Hoe ontsteekt het haar genegenheden en wekt het haar gevoelens en verlangens op in aanbidding en liefde tot haar God!

3. 'Het goede en de weldadigheid' heeft ons al de dagen van ons leven gevolgd, in het verlossen van ons van onze afgoden. Degenen onder ons die God kennen, hebben ervaren dat het zo is. En zij " die Hem niet kennen, zijn daarvan onwetend. Een mens mag komen, horen en luisteren naar wat de predikant zegt. Hij mag in staat zijn te vertellen of zijn spraak goed is of niet, en of het met de letter van Gods Woord overeenkomt, maar toch geen kennis hebben aan de kracht daarvan in zijn hart. Ik bekommer mij niet om wat de mensen wel over mij mogen zeggen. Ik weet dat Gods Waarheid tot de harten van Zijn volk zal komen. Het zal hart tot hart zijn, en ziel tot ziel. Want het Hoofd en de leden zijn in één geest verenigd. De Heere wil Zijn volk te kennen geven dat 'het goede en de weldadigheid' van Hem, hen gevolgd heeft om hen van hun drek-goden te verlossen.

Welk een onnozele dwazen zijn Gods volk! Terwijl er toch geen ander voorwerp is, dat het middelpunt van hun zielsvermaak kan zijn, dan de Heere Zelf, is toch hun zwakheid en dwaasheid wel zo, dat zij meer dan de helft van hun tijd bezig zijn om de één of andere dreggod in hun hart op te richten.

Maar God wil dat zo niet hebben. Hij zegt: 'Ik ben een jaloers God', en, 'gij zult geen andere goden hebben dan Mij'. Soms gehoorzaamt de ziel; en vindt dat zij geen ander voorwerp behoeft dan God Zelf. Op andere tijden, richt zij afgoden op en verhoogt zij in haar hart het ene afgodisch voorwerp na het andere. Ofschoon hij steeds met zijn gezin de Bijbel leest, in gebed gaat, aan God vraagt om hem van al zijn afgoden te reinigen, en dat hij maar geen ander vermaak mag hebben dan God. Toch is hij de helft van zijn tijd, zeg ik, de één of andere dreggod aan het oprichten; kind, man of vrouw, zaak of iets van vleselijke aard slokt zijn aandacht op en neemt zijn hart in. Hij is gereed om, zoals Israël oudtijds, rond het één of ander gouden kalf dat hem aantrekt, te huppelen. Hij zegt in zijn hart, hoewel niet in woorden: 'Dit zijn uw goden, o Israël!'

Maar God wil dit niet toestaan. Hij zegt: 'Van al uw dreggoden zal Ik u reinigen'. Hij ledigt Zijn volk van vat in vat. Hij snijdt hen van elk ander voorwerp, dan Hemzelf, af, de één na de ander. Terwijl het kind van God hiermede geoefend wordt, ziet het daarop meer in toorn en boosheid, dan op 'het goede en de weldadigheid'. Hij kan zich niet indenken dat hij door een weg die hem niets anders aanbrengt dan dienstbaarheid en ellende, ertoe gebracht kan worden om God te aanbidden en te dienen.

Ik heb honderden keren naar Jakob gekeken. Arme oude man, toen hij dat bevlekte kleed van zijn lievelingszoon zag, bedekt en besmeurd met bloed, en ze wilden zijn geliefde Benjamin van hem wegnemen. Toen kon hij niet indenken dat 'het goede en de weldadigheid' van God hem leidden. Hij zei: 'Jozef is er niet, en Simeon is er niet; nu zult gij Benjamin wegnemen!' Hij kon 'het goede en de weldadigheid' Gods in dit alles niet inzien. Maar ten laatste kreeg hij de verwonderlijke weldadigheid, het goede en de liefde van zijn Verbondsgod te zien. Hij gaf hem zulke rijkdommen der genade te zien in de handen van zijn Vader, dat zijn ziel vervuld werd met verrukking en vreugde! Hij zag dat 'het goede en de weldadigheid' hem al de dagen van zijn leven gevolgd waren!

Kom, gij en ik weten misschien hiervan. We hebben heel wat rechterogen uitgetrokken en rechterarmen afgehouden. En we kunnen onder deze beschikking wel gedraaid en gekeerd

hebben, maar waar zouden wij zonder dat gebleven zijn? We zouden openbaar gekomen zijn als niets dan vermetele huichelaars. God zal onze godsdienst openbaar maken. Als Hij het in ons hart gewerkt heeft, zullen wij als een arme, kermende gevangene komen, en zeggen: 'O Heere, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg!' Maar, is er ooit een dregod teveel afgehouden? Heeft 'het goede en de weldadigheid' u op het laatst niet zover gebracht, dat u zeggen moest: Alles is goed! God heeft nimmer toegelaten dat wij in de wanhoop zouden verzinken. Nee, dat heeft Hij niet en dat zal Hij ook nooit doen. Hij wil ons daar brengen waar wij al onze afgoden vaarwel zeggen, en zeggen: 'Andere heren, behalve Gij, hebben over ons geheerst; doch door U alleen gedenken wij Uws Naams'. God heeft Zijn volk innig lief en Hij geeft hen Hem innig lief te hebben. Hij houdt van hen zo als een vader van zijn kind, of een man van zijn vrouw. En zo ontmoeten zij elkander. En ik zou graag gezegd hebben: Kussen en omhelzen zij elkander. Wanneer dit het geval is, hoe kunnen we dan God loven en prijzen voor 'het goede en de weldadigheid' van Hem, voor het reinigen en louteren, en het verlossen van ons van al onze afgoden.

De Heere heeft ons hier telkens weer gebracht. Menigmaal zijn we verwaardigd geworden te zeggen: 'Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen!' En laat mij u vertellen: indien er één of andere afgod tussen God en uw ziel in staat, indien gij uw genegenheden op iets meer dan op God Zelf zet, zal God het afsnijden en verdoen. Hij zal u van al uw afgoden reinigen, en deze ter aarde neerslaan. Hij zal in één moment al uw kolokwinten laten verdorren en vergaan. Is het niet recht dat Hij dat doet? Zal de gezegende Zoon van God Zijn geliefde bruid, voor wie Hij gestorven is, toestaan om afgoden te koesteren en in haar hart en schoot te dragen? Nee, nee. God wil geen ander voorwerp toestaan om bezit van onze harten te nemen en te houden, dan Hijzelf. Hij draagt de banier boven tienduizend, en Hij is geheel schoon. Er is geen liefde gelijk de Zijne. We moeten verlaten man, vrouw, huizen, land en al het andere in vergelijking met Hem. En tot Christus komen als het voortreffelijkste voorwerp waar onze ziel behagen in schept.

4. 'Het goede en de weldadigheid' heeft ons al de dagen van ons leven gevolgd in het vervullen van al onze noodduft. Maar, ik moet zeggen, indien er één voor allen spreken mag, het is niet om mijn getrouwheid, om mijn waakzaamheid, om mijn onderworpenheid, noch om mijn lijdzaamheid, uit Zijn goedheid en weldadigheid vervult God al onze noodduft, geestelijke en tijdelijke. Maar als het God als Vader, als een wijs Ouder behaagt, mij in de voorzienigheid te kastijden en te beproeven, welk een vleeselijke reden van binnen, o, welk een weerspanning voel ik in mijn hart opkomen. Ik ben gereed te zeggen: 'Al deze dingen zijn tegen mij! Hij is mij een loerende beer, een leeuw in verborgen plaatsen. Hij heeft mij in stukken gebroken; Hij heeft mij woest gemaakt. Hij heeft mij met bitterheden verzadigd, Hij heeft mij met alsem dronken gemaakt. Hij heeft mijn tanden met zandsteentjes verbrijzeld, Hij heeft mij in de as neergedrukt.

'Ja', zeggen duivel en ongelooft, 'waar is nu uw godsdienst? Waar is nu uw geloof! Waar zijn al Gods liefdeblijken, waar is al uw roemen over blijdschap en vrede, waar is nu al uw vreugde in God als Vader?' Als Hij u omgordt als de kraag uws roks, zoals Job het zegt, en u in stukken schudt in Zijn voorzienigheidsbedeling, en u kunt geen weg van verlossing zien, maar alles duister, beproevend en verwarrend, terwijl het met anderen goed gaat, schijnt alles tegen u te zijn.

Op zo'n tijd zal er misschien een tekst in uw gemoed oprijzen zoals: 'Bid niet voor dit volk ten goede', en: 'Des bozen gebeden (gedachten) zijn den Heere een gruwel'. Ik zeg, menigmaal, wanneer ik deze dingen waargenomen heb, verzonk mijn ziel bijna in de wanhoop. Dan dacht ik dat ik nimmermeer onderhouden zou worden, noch naar lichaam noch naar ziel. Maar is er niet in de behoefte van elke dag voorzien?

Wanneer de ziel neerzonk, en soms gereed was om alles maar op te geven, zou er een woord als dit in het hart kunnen zijn gekomen: 'Zoekt, en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden'. Maar in plaats van enige verlossing te gevoelen, zouden we toch voor een tijd dieper en dieper gezonken kunnen zijn. Ja, bijna in de wanhoop

Maar God zal op Zijn eigen tijd verschijnen, ofschoon het in een weg zij, die vlees en bloed zich nimmer in hadden kunnen denken. In een weg die wij nooit uit hadden kunnen vinden. Een pad dat wij nog nooit gekend hebben. Er is geen pad dat Gods volk af te leggen heeft, of Hij zal voor hen een weg banen. Hij zal Zijn gezegende belofte goed maken: 'Uw sterkte gelijk uw dagen'. Zijt gij daar nimmer geweest? Ik ben daar telkens weer geweest, en dat jaar achter jaar. Loof Zijn dierbare Naam. Hij verschijnt, en zal voor Zijn volk verschijnen. Maar niet volgens voorschrift van vlees en bloed. Hij zal de hoogmoed van ons hart tuchtigen en ons leren kennen dat geen hand dan de Zijne in al onze nooddrift voorzien heeft. Hij zal het doen tot eer van Zijn grote Naam. Hij zal ons met ootmoed, zachtmoedigheid en nederigheid aan Zijn voeten brengen, om Hem al de eer te geven.

Niet dat God zonder onze zachtmoedigheid en nederigheid niets zou kunnen werken, maar het is de ootmoedige en de zachtmoedige waarop Hij in gunst ziet. Ja, Hij vertelt ons dat de zachtmoedigen en stillen van geest kostelijk voor Hem zijn. O, welk een goedheid en weldadigheid is het, dat de Heere, op Zijn eigen tijd en wijze, zulke ontevreden, opstandige en ondankbare wormen, zoals wij zijn, voorzien heeft van alles wat wij werkelijk nodig hebben!

De Heere zegt: 'Heeft het u aan iets ontbroken?' Nee, geloofd zij Zijn Naam, Hij heeft mijn ziel menigmaal verkwikt. Mijn ziel is dikwijls verkwikt geweest met ontevredenheid en ellendigheid, wanneer ik niet zien kon hoe ik in dit of dat onderhoud voorzien moest. Ik wilde vooruit zien en het allemaal voor zes weken of zes maanden vooruit duidelijk zien. En omdat ik dat niet kon, was er wel zo'n opstand, kribbigheid en gemelijkheid in mij, dat ik mijzelf als de walgelijkste zondaar waarnam!

Maar het moment waarop de Heere in mijn hart komt, en van binnen krachtadig spreekt: 'Mijn genade is u genoeg', verootmoedigt dat mijn ziel, en velt me neer. Het geeft mij onderworpenheid aan Gods gezegende wil en welbehagen. Het is dan allemaal goed. Dan stijgt mijn ziel met wonder en vermaak op. Ik zal u vertellen wat dit voor u zal doen, en wat het nimmer in het hart van de natuurlijke mens doet. Het zal u tot een onberouwelijke bekering leiden. De natuurlijke mens zal nooit door al zijn belijdende godsdienst tot bekering geleid worden. Het moet zijn 'het goede en de weldadigheid' Gods, schijnend in zijn hart, hetgeen hem alleen tot bekering kan leiden.

Maar wanneer berouw en bekering in het hart van het kind van God komt, zal hij niet langer zijn God mistrouwen. Zulk een getrouwe, Verbondhoudende God. Hij zal niet twisten over de leidingen van zo'n Vader en Vriend, zo'n barmhartig, vriendelijk en genadig Vader. Maar berouw in zijn hart zal hem in het gevoelen van Christus brengen. 'Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was'. 'Het goede en de weldadigheid' Gods verbreekt ons hart en geeft ons te zien hoe Hij in onze nooddrift voorzien heeft, en hoe Hij ons bijgestaan heeft, en hoe Hij ons ondersteund heeft terwijl wij zonken. En 'het goede en de weldadigheid' van Hem, zal zo onze harten aankleven, en zo ons geven de Heere aan te kleven. Zodat wij in onze ziel begeren enkel tot Zijn eer en heerlijkheid te leven.

5. Het is 'het goede en de weldadigheid' Gods hetwelk ons gevolgd heeft, en ons uit al onze engten en droefheden en moeiten verlost heeft. De Heere handelt verschillend met Zijn volk. Sommigen van Zijn kinderen worden in veel dieper beproevingen en droefheden geleid dan anderen. Maar Hij leidt hen allen in een weg die Hij goed denkt. Menig kind van God wordt zo door de duivel en de werkingen van zijn hart gekweld, dat hij er dikwijls aan twijfelt of hij wel ooit enige verlossing gehad heeft.

En velen hebben jaren moeten wachten al eer zij de volle verlossing verkregen hebben Maar op het eind drijft de volmaakte liefde de vrees buiten; want die vreest heeft pijn. Niet dat er in de liefde Gods enige onvolmaaktheid is. De liefde Gods is volmaakt. En wanneer de liefde Gods in het hart wordt uitgestort, door de kracht des Heiligen Geestes, kan de ziel het net zo min betwijfelen dan zijn eigen bestaan. Nee, nee; hij kan er dan niet aan twijfelen, het is dan allemaal goed. Het was daarvoor ook allemaal goed. Maar de zwakkeling onder Gods kudde die de volmaakte liefde niet in beoefening heeft, en geen '*Abba Vader*' zeggen kan, 'Mijn Heere en mijn God', dacht, dat hij geen ziertje van Gods verlossende macht waargenomen had. u hebt de verlossende kracht van God ervaren waar u onder de heerschappij der zonden zijt uitgehaald. Zodat u niet meer onder de macht en heerschappij daarvan kunt wandelen als voorheen.

De kracht Gods heeft u verlost uit deze ruisende kuil en dit modderig slijk en gaf u, zoals Petrus zegt, 'te smaken dat de Heere goedertieren is'. En deze zelfde ondervinding van de goedertierenheid en weldadigheid Gods heeft een opspringen der hoop teweeggebracht, en een verwachting op God welke nimmer afgesneden zal worden. Wacht op God, en de Heere zal u eerlang zegenen met vrede, vrijheid en verlossing van al uw dienstbaarheid. De Heere houdt van zo'n wachtende ziel als deze. De Heere heeft een welgevallen aan Zijn volk, die op Zijn goedertierenheid hopen.

Welnu, zo'n ziel als deze, die deze rijke weldadigheid gesmaakt heeft, en die het nauwelijks mogelijk achtte dat de Heere gunst zou kunnen betonen, die hoop gehad heeft op de weldadigheid Gods, begint nu haar God te prijzen, te loven, te aanbidden en te bewonderen voor 'het goede en de weldadigheid' van Hem. Hierna zal de duivel komen en haar kwellen door haar te vertellen dat haar hoop afgesneden is, en dat zij na alles nog om zal komen. Maar haar hoop is niet teniet gemaakt, zij is slechts uitgesteld. De genade der hoop is in het hart gelegd door de 'God der hoop'. Het is binnen het voorhangsel getreden. En het anker ligt van binnen diep, buiten de woedende en schuimende golven die het omgeven. En wanneer de ziel te zien krijgt dat deze hoop van de Heere afhangt, en wanneer zij Zijn liefde en heerlijkheid waarneemt, weet zij dat het van 'het goede en de weldadigheid' Gods komt. De uitwerking daarvan toont aan, dat het van God komt. Uw hoop hangt niet af van uw goedheid, of wat gij doen kunt, maar het hangt af van 'het goede en de weldadigheid', barmhartigheid en getrouwheid Gods.

Wanneer de Heere ons iets geeft van dit 'goede en de weldadigheid' voelen wij Zijn verlossende hand. En wanneer wij te zien krijgen dat Hij met ons geweest is, en nog met ons is, en dat Hij ons nimmer zal verlaten, dan kunnen wij de zoetheit van 'het goede en de weldadigheid', van Hem, smaken.

We kunnen het duizendmaal beter genieten dan wanneer wij het louter in het oordeel zouden hebben, of het klaar in de leer der Waarheid zien liggen. Indien we eenmaal een zoete verlossing gehad hebben van 'het goede en de weldadigheid' Gods, zullen we dat weten. Ik zeg: duizendmaal beter weten dan diegenen die er enkel over praten en babbelen.

Ik zeg u: indien u ooit de storm van binnen waargenomen hebt, en het rumoer in uw hart, dan moet u de verlossing door de machtige kracht Gods gekregen hebben. Dan moet u daar de zoete blijken van in uw ziel omdragen. En als het met kracht thuisgebracht wordt, zult u de tekst met zoet vertrouwen aannemen en zeggen: 'Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens'.

Soms zegt mijn vrouw: u bent een erg vreemde man, John. Ik kan niet zeggen wat er met u aan de hand is. U schijnt in de preekstoel zo te zijn, en een geheel ander daarbuiten. In de preekstoel schijnt alles goed en recht met u te zijn. U zegt: God Die verlost heeft, nog verlost, en nog zal verlossen. Maar als het maandag is, bent u zo anders. Is God sinds zondag veranderd?' Nee, nee; God is niet veranderd, maar de arme oude John is veranderd. Dit is de zaak.

Welnu, zo blijkt het. u schijnt nu te denken dat u helemaal met alles aan het einde zijt, dat alles besloten en donker is, en geen Heere te vinden! Toen Maria aan het graf kwam, en zag dat het lichaam van haar dierbare Heere weggenomen was, en gelegd waar zij niet wist, was ze bedroefd en bekommerd. Maar toen Jezus tot haar kwam, en haar bij de naam noemde, werd zij met blijdschap en verrukking vervuld, en haar droefheid vlood. En zo is het met ons. Laat Jezus toekijken, ons te gevoelen geven dat Hij toekijkt, en we kunnen Zijn heerlijkheid voor zien gaan. Dan kunnen wij verblijd zeggen: 'Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens'. Wanneer God dit in het hart spreekt, komen we in het gemoed en de wil van God (Fil. 2:5, 1 Kor. 2:16.), en kunnen wij daders van Gods wil zijn. God werkt in ons 'beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen'.

Wij zijn niet bevreesd om Gods wil te doen. Het zijn niet diegenen die zeggen: 'Heere, Heere! hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam vele krachten gedaan', die het Koninkrijk binnen zullen gaan, maar die wil des Vaders, Die in de hemelen is, doet. Als er verlossing in onze zielen gewrocht wordt, dan is er niets gemakkelijker voor ons dan om tot God te gaan in vertrouwen, liefde, blijdschap en lof, en Hem als Heere over alles te honen. Dan kunnen we zeggen: 'Die verlost heeft, en nog verlost; op Welken wij hopen, dat Hij ons ook nog verlossen zal'. God zegt, 'dat Hij Zijn volk met het goede zal verzadigen'.

Ja, zegt de psalmist: 'De Heere is goed, hun Sterkte ter tijd van benauwdheid, Hij kent hen die op Hem betrouwen'. Ja, loof Zijn dierbare Naam, Hij zal Zich nimmer afwenden om 'het goede en de weldadigheid' aan Zijn volk te betonen. De waarheid des Heeren is in der eeuwigheid. En 'Zijn goedertierenheid is van eeuwigheid tot eeuwigheid', zodat Hij Die in u een goed werk begonnen heeft, dat ook zal voleindigen. Het is Zijn welbehagen en wil om u uit al uw dienstbaarheid, benauwdheden en moeilijkheden te verlossen.

God helpe u om u aan Zijn gezegende voeten te leggen, en de zorgen en beproevingen van morgen in Zijn handen te laten. Ons oordeel zegt ons dat we geen haar wit of zwart kunnen maken. Met al onze grimmigheid en weklagen kunnen wij Gods voornemens niet veranderen, want een kennis in ons oordeel te hebben zal ons nimmer tevreden stellen, tenzij het met de sterkte van Gods macht in onze harten komt. Welk een zegen is het om als een hulpeloos onverdiend schepsel aan Gods voetbank gebracht te worden, om nooit aanspraak op enige zegening te kunnen maken.

Maar uitziende naar 'het goede en de weldadigheid' van Hem in de Naam van de Heere Jezus Christus! Indien gij hier gelegerd zijt, kunt u er zo zeker van zijn als God, God is, dat u op Zijn tijd beantwoord zult worden, want Hij zegt: 'Ik zal u niet verlaten noch begeven'. Want Hij zal den nooddrufte ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijn ziel veroordelen'. En zo zal Hij dat doen! Het is 'het goede en de weldadigheid' van Hem dat Hij het werk in uw hart begonnen is. Het is 'het goede en de weldadigheid' van Hem waardoor gij te zien kreeg, dat elk ander voorwerp vol nietigheid is. Het is 'het goede en de weldadigheid' van Hem dat u geeft de Heere aan te kleven. En het is 'het goede en de weldadigheid' van Hem waardoor gij niet om zult komen. Maar het zal u veilig Thuis in de heerlijkheid brengen, om met Hem te heersen in alle eeuwigheid!

Amen.

Uitgesproken in de Providence Kapel, Eden Street, Hampstead Road Londen, op dinsdagavond, 28 mei 1850.

15. DE GETROUWE BELOVER

'Want Die het beloofd heeft, is getrouw'. Hebr. 10:23b.

Geloofd zij God hiervoor! Want waar zou onze hoop zijn als het niet op de getrouwheid Gods was? De getrouwheid van God, mijn vrienden, is de grond van al het gezegende voor een kind Gods. Het is de grondslag van zijn verkwikking, ondersteuning en troost. Indien we acht slaan op de getrouwheid van God tegenover Zijn heiligen oudtijds, en als we kijken naar de weg en wijze waarin Hij hen deze gaf te bewonderen, te lieven en te aanbidden, zien wij dat hun gemoed niet geleid en onderricht was in Gods getrouwheid door de onderwijzingen van mensen.

Maar zij waren ertoe gebracht om door vurige beproevingen en verdrukkingen het einde van alle menselijke wijsheid, menselijke sterkte en menselijke kennis te zien. De sterkte van Gods macht en genade was aan hen zo getoond, alsmede het Woord Zijner belofte zo in hun harten waargemaakt, dat ze getuigen Zijner getrouwheid waren gemaakt, en hadden geleerd, dat Hij was 'de getrouwe God'. Dat 'Hij Die het beloofd heeft, getrouw is', en dat er niemand gelijk Hem was.

1. Toen God tot Jakob sprak, terwijl hij in dienst bij Laban was, en tot hem zei: 'Keer weder tot het land uwer vaders, en tot uw maagschap, en Ik zal met u zijn', stelde deze belofte het gemoed van Jakob tevreden, dat het wel met hem gaan zou, zodat hij terugkeerde naar zijn eigen land op grond van de belofte. Maar wat volgde er een beproevende tijd toen Jakob heenzond, om Ezau zijn broeder, zijn terugkeer naar zijn familie mede te delen. De bode kwam weder en vertelde hem dat Ezau hem tegemoet trok met vierhonderd mannen! Welk een aangrijpende zaak was dat voor Jakobs vlees en bloed! Hoe begon hij te beramen en te redeneren wat hij toch wel doen zou, om de boze plannen, welke hij vreesde dat Ezau voor zijn ondergang smeedde, te ontkomen.

Maar ten laatste zien we, dat Jakob zijn kudde en heel zijn familie moest verlaten. Hij moest alleen tot die God komen, Die beloofd had met hem te zullen zijn en hem nimmer te verlaten. Hier kwam hij volkomen in het nauw. Hij zag geen weg ter ontkoming. En hier worstelde hij met zijn God: Een Man worstelde met hem, totdat de dageraad opging.

Mijn vrienden, dit was een worsteling in het hart en een worsteling der ziel. Het was niet slechts een ledige vorm, ledige plichtsbetrachting, of een leeg iets. Nee, nee, zijn ziel was bezwaard door overstelpende vrees voor de toom van zijn broeder Ezau, en voor wat deze tegen hem doen zou indien God het toe zou laten. Maar hier was zijn ziel opwaarts tot God gericht. Hij zegt: 'Ruk mij toch uit mijns broeders hand, uit Ezau's hand; want ik vrees hem, dat hij niet misschien kome en mij sla, de moeder met de zonen. Gij hebt immers gezegd: Ik zal gewis bij u wel doen en Ik zal uw zaad stellen als het zand der zee, dat vanwege de menigte niet geteld kan worden!' Toen de Engel tot hem zei: 'Laat Mij gaan, want de dageraad is opgegaan', zei Jakob: 'Ik zal U niet laten gaan tenzij Gij mij zegent'. En is de belofte in zijn ondervinding niet vervuld geworden? Was er enige vrees dat Gods getrouwe belofte niet vervuld zou worden? Of was het Jakobs gebed en worsteling dat Gods getrouwheid aan hem verzekerde?

Nee, mijn vrienden, nee. Dit was de reden: 'Hij is getrouw Die het beloofd heeft'. God zal de menselijke wijsheid beschamen. Hij zal Zijn volk laten zien en waarnemen, dat geen hand en macht dan de Zijne hen kan verlossen of bewaren. Bij dit punt bracht God Jakob. Maar slechts enkele godsdienstige belijders komen op deze plek, als ze tot bekering komen, om

met God te worstelen om de beloften die Hij gemaakt heeft, in hun harten vervuld te krijgen. Ze kunnen het duidelijk in hun oordeel zien liggen, en zeggen: 'Wat God in Zijn Woord ook beloofd heeft, Hij is getrouw om deze te vervullen'. En zo zal Hij dat ook vervullen, gezegend zij Zijn Naam! Maar Gods volk moet de getrouwheid van God door een geheel andere weg leren, als het louter leren naar de letter van Zijn Woord. Zij moeten het bevindelijk in het hart leren, door Zijn verlossen van hen uit de beproevingen, droefheden en benauwdheden, zodat, als de uitredding komt, zij zien dat God getrouw is aan de belofte die Hij gemaakt heeft.

Toen zei de Engel: 'Hoe is uw naam? En hij zei: Jakob. Toen zei Hij: Uw naam zal voortaan niet Jakob heten, maar Israël; want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en hebt overmocht'. Toen ging hij weg, tevreden met Gods beloften, en de getrouwheid van God aan de belofte.

En ik geloof in mijn hart, dat hij toen niet meer vrees voor Ezau en zijn vierhonderd mannen had, dan hij voor vierhonderd lammeren had. Ja, mijn vrienden, toen ontmoette hij zijn broeder Ezau, en daar zag hij de belofte van zijn God in vervulling gaan: 'Ik zal met u zijn!' Want Ezau liep Jakob tegemoet, viel hem aan de hals en kuste hem. Wat was dit voor Jakob een vertoning van wijsheid, macht, getrouwheid en heerlijkheid van God! Hoe zag hij de machtige arm van God uitgestrekt! En het zijn deze tentoonstellingen van de macht en getrouwheid van God aan Zijn beloften, mijn vrienden, die Gods volk ertoe brengen Hem te loven, te prijzen en te aanbidden.

Wat de pure praat van aantallen godsdienstige belijders betreft, die enkel Gods Naam in hun mond nemen, en Hem met hun lippen prijzen en danken, dat zijn niets dan ledige woorden. Een ondervinding van de getrouwheid van een Verbond-houdend God aan Zijn belofte is hetgeen de ziel rijk maakt, het met wonder, aanbidding en vermaak verruimt, en het verwaardigt om Hem als Heere over alles te kronen! Hoe werd aan Jakob bewezen dat Gods getrouwheid aangaande de belofte, vast staat. Maar niet op grond van Jakobs bewondering en aanbidding daarvan.

Nee, nee. Gods getrouwheid hangt niet van onze getrouwheid af. Maar onze getrouwheid hangt van Zijn getrouwheid af.

Toen de in bloed gedrenkte rok van Jozef tot hem gebracht werd, en hem de vraag gesteld werd of dit de rok van zijn zoon Jozef was of niet, zie hoe hij de getrouwheid van God uit het gezicht verloor! Hij zei: 'Het is mijns zoons rok; een boos dier heeft hem opgegeten! voorzeker is Jozef verscheurd!' Hij scheurde zijn klederen, en legde een zak om zijn lenden en hij bedreef rouw. Hij zei: 'Want ik zal, rouw bedrijvende, tot mijn zoon in het graf nederdalen'. Er is voor mij geen rust, alles is voorbij; mijn vrede is voor altijd weg.

Maar waar is dan Gods getrouwheid aan Zijn belofte? Alles ligt omver. Jakob kon op dat moment er niet méér in geloven, dan dat hij een wereld zou kunnen scheppen. Maar toen de honger in dat land zwaar werd, en zijn zonen naar Egypte moesten om een weinig koren te kopen, en Benjamin van hem weggenomen zou worden, zien we dat Jakobs hart binnen in hem versaagde. De regent over dat land had bevolen dat de jongere zoon met hen mee zou komen, om hen te beproeven, terwijl Simeon daar al als slaaf was gehouden. Jakob zei: 'Al deze dingen zijn tegen mij!' Maar waren ze wel tegen hem? Nee. Het waren deze zelfde dingen, die het grote oogmerk ontsloten van de wijsheid, macht en getrouwheid van God in het zegenen en onderhouden van hem. Deze zelfde dingen ontsloten voor hem de weg tot de vervulling van Gods beloften.

Maar zie hoe het hart van Jakob binnen in hem zonk! Hij had bij elke stap niets anders dan twijfel, vrezen en beven. Toen Benjamin tenslotte gaan moest, want anders zou er niets anders te wachten staan dan verhongeren en de dood, zei hij: 'Is het nu alzo, zo doe dit; en breng dien man een geschenk. Neemt ook uw broeder mede en maakt u op. En God, de

Almachtige, geve u barmhartigheid voor het aangezicht van dien man, dat hij uw anderen broeder en Benjamin met u late gaan'.

Ja, de Heere ging met hem. Hij was voorheen ook met hen gegaan Maar toch was dit allemaal voor Jakob verborgen, opdat hij op het eind vervuld mocht worden met prijs, aanbidding en dankzegging. Ja, mijn vrienden, het is net zo goed de eer van God om Zijn doel te verbergen als om deze te openbaren. Maar nu, de zonen van Jakob moesten naar Egypte terug, want de beker van de regent werd in de zak van Benjamin gevonden. Waarschijnlijk werden ze nu allemaal knechten en slaven.

Maar o, wat greep dit hun aan! Juda en zijn broeders kwamen voor Jozef. Juda zei: 'Wat zullen wij tot mijn heer zeggen? God heeft de ongerechtigheid uwer knechten gevonden'. Hij begon hem te verhalen aangaande zijn vader, een oude man, en over Benjamin, een jongeling des ouderdoms, de kleinste.

En dat zijn broeder dood was, en dat hij alleen van zijn moeder was overgebleven. En ook dat zijn vader hem liefhad, en dat zijn ziel aan de ziel van deze gebonden was. En als zij zonder de jongeling terug zouden keren, de vader sterven zou, en het zou zijn grauwe haren met droefenis ten grave doen nederdalen. Juda verzocht of hij slaaf mocht worden in plaats van Benjamin en of de jongeling met zijn broederen op mocht trekken!

Het hart van Jozef was met medelijden jegens hen vervuld. Hij was niet meer in staat zich nog langer te bedwingen. En hij zei tot hen: 'Ik ben Jozef, uw broeder, dien gij naar Egypte verkocht hebt. Doch God heeft mij voor uw aangezicht heengezonden om u een overblijfsel te stellen op de aarde, en om u bij het leven te behouden door een grote verlossing'. Maar zijn broeders konden hem niet aanzien, want zij waren verschrikt voor zijn aangezicht. Nee, hun zielen waren overstelpt, zodat ze hem niet aan konden zien.

Maar hij viel hen aan de hals, en zij kusten en omhelsden elkander. Wat kan er zonder Hem toch plaatsvinden? Ja, arme ziel, Jakobs God is uw God. Er is geen omstandigheid betreffende u, naar lichaam of ziel, of het is in Zijn gezegende handen.

Hierna brachten de zonen van Jakob de waarde oude man naar Jozef, opdat hij het beste van Egypte zou ontvangen, en het beste van het land eten. Toen het Jakob verteld werd dat Jozef nog leefde en regeerder over Egypte was, lezen we dat zijn hart bezweek. Vlees en bloed werden overstelpt door de wonderen van zijn God. Maar als zij tot hem gesproken hadden al de woorden van Jozef, die hij tot hen gesproken had, en hij de wagenen zag die Jozef gezonden had om hem te voeren, werd zijn geest levendig. Hij zei: 'Het is genoeg! mijn zoon Jozef leeft nog! ik zal gaan, en hem zien, eer ik sterve!' O, hoe kreeg hij de getrouwheid van zijn God te zien jegens Zijn belofte, in al Zijn leidingen met hem, ondanks zijn ongeloof en zijn twijfelingen.

En ten laatste, toen hij op het einde van zijn leven kwam, en de geest zou geven, welk een gezegend getuigenis heeft hij toen van zijn God gegeven! Ja, de goede oude patriarch stierf in de armen van zijn immer liefhebbende Vader, Die nimmer Zijn Woord geschonden had, of Zijn belofte verbroken. Terwijl hij de twee zonen van Jozef zegende, zei hij: 'De God voor Wiens aangezicht mijn vaders Abraham en Izak gewandeld hebben, die God Die mij gevoed heeft, van dat ik was tot op dezen dag; Die Engel Die mij verlost heeft van alle kwaad, zegene deze jongens'. Zodat u ziet, dat God hem geheel zijn leven beschut en beschermd had in overeenkomst met Zijn belofte. Hij had hem verlost van alle kwaad. Hij had hem nooit verlaten of begeven. Zo mocht Jakob de getrouwheid van zijn Verbondsgod en Vader zien, en kreeg hij Hem alle eer en heerlijkheid te geven.

Maar wederom. Hoe kennelijk is Gods getrouwheid te zien in Zijn leidingen met het nageslacht van Abraham! God had Abraham zaad beloofd, zo ontelbaar als de stenen des hemels, en als het zand der zee. Maar zijn zaad moest vierhonderd en dertig jaar naar een

vreemd land. De Heere zegt: 'Doch Ik zal het volk ook rechten, hetwelk zij zullen dienen; en daarom zullen zij uittrekken met grote have'. Hoe kennelijk is het gebeurd, hoe precies werd het vervuld! Maar zie, hoe dichterbij de tijd der vervulling naderde, des te groter de tijd der benauwdheid werd, des te dieper de verwarring en te zwaarder de dienstbaarheid en verdrukking. Zodat ten laatste Farao beval dat ze stenen zouden maken, zonder hen stro te geven. Hij eiste van hen hetgeen voor hen onmogelijk was uit te voeren.

De verdrukkingen deden hen vurig tot God roepen; en hun geroep klom op in Zijn oren. God kon hen uit Egypte gevoerd hebben zonder al deze benauwdheden en verdrukkingen, indien het Hem behaagd had. Ja, Hij zou hen in één moment in het land Kanaal overgebracht kunnen hebben, ofschoon het tienduizend mijl afstand was, indien het Hem goed gedacht had, zoals Hij de wereld in aanzijn riep. Of net zo gemakkelijk als Hij onze lichamen uit stofdeeltjes maakte, de adem des levens daarin blies, zodat de mens een levende ziel werd. Niets is bij God onmogelijk. 'Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw: Hij kan Zichzelf niet verloochenen'.

Maar zie de wonderlijke weg, het pad der voorzienigheid waarop God Zijn volk Israël leidt! Hoe geeft Hij hen Zijn macht waar te nemen. Zijn soevereiniteit te aanbidden, en Zijn getrouwheid aan Zijn woord te zien. 'En het geschiedde ten einde van de vierhonderd en dertig jaren, zo is het even op dezelfde dag geschied, dat al de heiren des Heeren uit Egypteland gegaan zijn'. Gods getrouwheid aan Zijn belofte volgt hen door heel hun geschiedenis. Want nadat zij uit Egypte gekomen en naar Sukkoth gereisd waren, en hutten gemaakt hadden om daarin te wonen, legerden zij zich te Etham aan het einde der woestijn. Daarna legerden zij zich voor Pi-Hachiroth, tussen Migdol en tussen de zee, voor Baäl--Zefon.

We zien de getrouwheid van God hen gedurig omringen. Maar wat was het aangrijpend voor hen, toen zij zagen dat de Egyptenaren achter hen togen, de zee voor hen, en aan beide zijden reusachtige bergen! Wat werden ze door paniek aangegrepen toen ze tegen Mozes mirten: 'Hebt gij ons daarom, omdat er in Egypte gans geen graven waren, weggenomen, opdat wij in deze woestijn sterven zouden? Waarom hebt gij ons dat gedaan, dat gij ons uit Egypte uitgevoerd hebt?' Doch Mozes zei tot het volk: 'Vreest niet; staat vast en ziet het heil des Heeren dat Hij lieden aan ulieden doen zal, want de Egypte-naars, die gij heden gezien hebt, zult gij niet weder zien in eeuwigheid. De Heere zal voor ulieden strijden en gij zult stil zijn'. Toen zei de Heere tot Mozes: 'Wat roept gij tot Mij? Zeg den kinderen Israëls dat zij voorttrekken'. En de wolkkolom stond achter hen. De wolk was tegelijk duisternis voor de Egyptenaren, maar licht voor de kinderen Israëls, zodat de één tot de ander niet naderde. Nu bracht God hen door de Rode Zee. De wateren waren aan elke kant als het ware als ijs gestold, precies zoals dat God behaagde.

Welk een vertoning van Gods getrouwheid moet dit wel geweest zijn, voor het geestelijk deel van Gods huisgezin onder hen! Ik geloof dat hun harten wel zo door de getrouwheid van God in beslag genomen werden, dat ze geen woorden hadden om te spreken. Hun zielen waren overstelpt van het wonder, lof en verrukking. Ja, mijn vrienden, de getrouwheid van God aan Zijn beloften is te zien in al Zijn leidingen met Zijn volk oudtijds. Hij bracht hen door diepe wateren; Hij spijsde hen met het brood des hemels; Hij gaf hun water uit de rotssteen te drinken; Hij baande voor hen een pad in de woestijn en Hij leidde hen tot Zijn heilige woning. 'Zij togen uit, om te gaan naar het land Kanoën, en zij kwamen in het land Kanoën'.

3. Nogmaals. Kijk eens naar Jozua, hoe wonderlijk werd hij ondersteund. Ja, mijn vrienden, of het nu Mozes is, Jozua, Petrus, Jesaja of een ander van Gods heiligen, indien het God behaagt om Zijn aangezicht voor hen te verbergen, vleeselijke reden, ongeloof en de duivel

zullen droevige verwarringen aanrichten met de gevoelens van hun zielen. En zij zullen in moedeloosheid verzinken zover als God het toelaat.

We lezen dat de kinderen Israëls gevloeden waren voor de mannen van AL Toen versmolt het hart des volks en het werd als water. Jozua en de oudsten verscheurden hun klederen en vielen ter aarde voor de Heere. Jozua riep uit: 'Ach, Heere Heere, waarom hebt Gij dit volk door de Jordaan ooit doen gaan, om ons te geven in de hand der Amorieten, om ons te verderven? Och, dat wij toch tevreden geweest en gebleven waren aan gene zijde van de Jordaan!' Ja, Jozua, waar is nu uw God Die u door de Jordaan gebracht heeft? En Die u in het land Kanoën gebracht heeft om het goede van dat land te eten?

Wat nu? Is uw God ontrouw, zwak, hulpeloos en niet in staat om te redden? Maar hier zien we de kracht van het ongeloof, vleselijke reden en de duivel.

Ik zal u vertellen: God geeft altijd Zijn volk op Zijn belofte te pleiten. En wanneer zij niet in staat zijn om Zijn belofte aan te grijpen, zullen zij op Zijn getrouwheid en macht pleiten. En Jozua zegt: 'Och, Heere! wat zal ik zeggen, nademaal dat Israël voor het aangezicht zijner vijanden den nek gekeerd heeft? Als het de Kanaänieten en alle inwoners des lands horen zullen, zo zullen zij ons omsingelen en onzen naam uitroeien van de aarde'. En dan pleit hij bij zijn God en zegt: 'Wat zult Gij dan Uw groten Naam doen?'

Werkelijk, mijn vrienden, ik zeg het met eerbied: Indien God de Schepper van uw geloof is, zal Hij u te pleiten geven op Zijn eigen eer en heerlijkheid in de vervulling van Zijn Woord. Gods belofte was uit Zijn mond gegaan, dat Hij hun het land Kanaän geven zou, en dat zij het tot een eeuwige bezitting nemen zouden. En hier pleit Jozua op de belofte en zegt: 'Wat zult Gij dan Uw groten Naam doen?' Hier komt hij op dezelfde plek als Jakob, toen hij bij de Engel pleitte en zei: 'Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent'. Het woord der belofte was uit Gods mond gegaan, en Jozua komt tot de Heere om de vervulling van Zijn belofte. Hij deed dit niet in navolging van Jakob; hij had het in zijn eigen hart. Gods volk kan niet tevreden zijn in het nadoen van anderen. Zij moeten het getuigenis van God zélf in hun hart omdragen. Elk moeten zij getuigen voor God zijn.

Ik weet dat zo'n prediking als deze onderzoekend en beproevend is; zij gaat door tot de samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten. Ik weet dat belijders meer houden van iets gemakkelijkers en lichters, en niet zo separerend en onderscheidend. Ze houden niet van een prediking die het vonnis des doods ten dode over hen brengt. Maar degenen die in hun hart Zijn kracht gesmaakt en waargenomen hebben, ervaren het als een reuk des levens ten leven.

Nog pleitte Jozua: 'Wat zult Gij dan Uw groten Naam doen?' Toen zei Hij tot Jozua: 'Sta op; waarom ligt gij dus neder op uw aangezicht?' O, loof Zijn dierbare Naam, Hij gaat Zijn belofte vervullen! En Hij vertelde aan Jozua dat Israël gezondigd had, dat er een ban in het midden van hen was, en dat de Heere niet met hen zou zijn, en dat zij niet voor hun vijanden zouden kunnen bestaan, tenzij de ban uit het midden van hen verdelgd werd. Ze moesten het lot werpen om uit te maken wie onder hen van het verbannene genomen had. En het lot viel op Achan. Jozua drong er bij hem op aan, te belijden en te vertellen alles wat hij gedaan had. En Achan bekende, dat hij tegen de Heere, de God van Israël gezondigd had. Dat hij onder de roof een schoon Babylonisch overkleed, zilver, en een gouden tong gezien had en lust daartoe kreeg, en ze genomen had, en in de aarde in het midden van zijn tent verborgen had. Toen werden boden gezonden, die het vonden zoals gezegd was. Ze namen Achan en alles wat hij had, en zij overwierpen hen met stenen. Zo kwam, op Gods bevel, de straf over hen. De Heere zou nu weer met Jozua zijn, de stad in zijn handen geven en al zijn vijanden overwinnen. Zie dan, hoe de Heere hem bijstond, en hoe getrouw Hij aan Zijn belofte was! We zien dat hij aan het einde van zijn leven de geest niet geven kon aler hij zijn God verhoogd had, en dat Israël bekende dat er niets gevallen was van al het goede wat de Heere hun beloofd had Jozua zei: 'En zie, ik ga heden den weg der ganse aarde; en gij weet in uw

ganse hart en in uw ganse ziel, dat er niet één enig woord gevallen is van al die goede woorden, welke de Heere uw God, over u gesproken heeft; zij zijn u alle overkomen; er is van dezelve niet één enig woord gevallen'.

4. Wederom. Als we acht geven op David, hoe kennelijk zien we dan Gods getrouwheid door heel zijn geschiedenis heen. Maar ik moet stoppen, want het is niet doenbaar om, met alles wat in mijn gemoed komt, op deze wijze door te gaan

5. Maar ten laatste, laten wij nu enkele ogenblikken een aller-kennelijkste voorzienigheid van God beschouwen in Gods getrouwheid aan Zijn belofte, ten tijde van grote hongersnood in Samaria. Het geschiedde als de koning op de muur voorbijging, dat een vrouw tot hem riep om hulp. Op zijn vraag wat haar mankeerde, antwoordde ze: 'Deze vrouw heeft mij gezegd: Geef uw zoon, dat wij hem heden eten, en morgen zullen wij mijn zoon eten, maar ze heeft haar zoon verborgen'. Toen begon de koning de arme oude profeet deze ramp te verwijten. En hij zei: 'Zo doe mij God, en doe zo daartoe, indien het hoofd van Elisa, den zoon van Safat, heden op hem zal blijven staan'. Waarom? Wat had de profeet gedaan? Waarom zou de koning zijn hoofd af laten nemen? Maar God wilde er zijn hoofd niet af laten nemen.

Toen Elisa in zijn huis zat en de oudsten bij hem zaten, en eer de bode tot hem gekomen was, had hij gezegd tot de oudsten: 'Hebt gijlieden gezien, hoe de zoon des moordenaars gezonden heeft om mijn hoofd af te nemen? Hij zei tot de bode des konings: 'Zie, dat kwaad is van den Heere. Zo zegt de Heere: Morgen omtrent dezen tijd zal een maat meelbloem verkocht worden voor een sikkal en twee maten gerst voor een sikkal, in de poort van Samaria. Maar een hoofdman, op wiens hand de koning leunde, antwoordde de man Gods en zei: Zie, zo de Heere vensters in den hemel maakte, zou die zaak kunnen geschieden?' En de profeet zei: 'Zie, gij zult het met uw ogen zien, doch daarvan niet eten'.

Maar zie, in de nachtwake had de Heere de Syriërs doen horen een geluid van wagens en een geluid van paarden, het geluid ener grote heirkracht. Dit gedreun en geweldig lawaai veroorzaakte bij hen zo'n paniek dat ze veronderstelden dat de koning van Israël de omliggende koningen gehoord had om met elkaar tegen hen te strijden. Daarom vluchtten zij in de schemering. De tenten werden achtergelaten en hun paarden. Zelfs lieten zij het leger voor wat het was, en vloden om hun levens wil. Maar er waren enkele melaatsen buiten de stad die bijna de dood stierven. En ze zeiden de één tot de ander: 'Wat blijven wij hier, totdat wij sterven? Indien wij zeggen: Laat ons in de stad komen, zo is de honger in de stad en wij zullen daar sterven, en indien wij hier blijven, wij zullen ook sterven; nu dan, komt en laat ons in het leger der Syriërs vallen; indien zij ons laten leven, wij zullen leven; en indien zij ons doden, wij zullen sterven'. Ze kwamen aan het leger en zagen dat er niemand was. Ze gingen een tent in en nog één, en aten en dronken. Ook namen ze zilver, goud en klederen, gingen heen en verborgen het. Maar ze zeiden de één tegen de ander: 'Wij doen niet recht; deze dag is een dag van goede boodschap en wij zwijgen stil. Indien wij vertoeven tot den lichten morgen, zo zal ons de ongerechtigheid vinden; daarom nu, komt, laat ons gaan en dit aan het huis des konings boodschappen'.

Nadat het aan de koning van Israël verteld was, zond hij boden uit om de waarheid te onderzoeken. En de ganse weg was vol van klederen en gereedschap die de Syriërs in hun haasten weggeworpen hadden. De boodschappers keerden weder en boodschapten het de koning. Het volk ging uit en beroofden de tenten der Syriërs, zodat een maat meelbloem verkocht werd voor een sikkal, en twee maten gerst voor een sikkal'. De verlossing werd waar gemaakt op de morgen, zoals de profeet verklaard had.

We lezen dat de koning de hoofdman op wiens hand hij leunde, over de poort gesteld had; en het volk vertrad hem dat hij stierf, gelijk de man Gods gesproken had, zodat u ziet, dat de

getrouwheid van God aan Zijn Woord voor eeuwig vaststaat! Maar laten wij nu een moment het Israël van oudtijds en 's Heeren leidingen met hen aangaande Zijn getrouwe belofte verlaten. Laten wij nu onze eigen zielen eens afvragen: Is God in al Zijn leidingen met ons niet zo goed als Zijn Woord geweest? Heeft er iets ontbroken waarvan Hij gesproken heeft? Heeft Hij ooit bewezen ontrouw te zijn in enige omstandigheid of gebeurtenis in ons leven? Ja, loof Zijn Naam: 'Die beloofd heeft, is getrouw'.

Sommigen onder ons kunnen wel gedurende twintig, dertig, veertig of vijftig jaar gekweld en bezocht geweest zijn. Ongeloof, de duivel en de werkingen van onze boze harten kunnen op ons zulke beproevingen gebracht hebben, dat we menigmaal gewenst hebben dat we nooit geboren waren. Onze arme zielen zijn zo verwond geworden dat we misschien nauwelijks één dag in het jaar vrij geweest zijn van het één of ander onheil. Maar nochtans, Gods getrouwheid bleef vast. Hij heeft ons door het vuur geholpen, en door het water. Zijn eeuwige armen zijn onder ons geweest. Hij heeft ons ondersteund en kracht gegeven. Er kwam zoete uitredding en de overwinning werd verkregen tot op dit huidige moment.

Er is nimmer een omstandigheid of gebeurtenis geweest waarin Gods belofte niet getrouw vervuld is. Ja, loof Zijn Naam:

'Want Die het beloofd heeft, is getrouw'. Hebr. 10:23. Niets van al hetgeen Hij gesproken heeft, is er gevallen. Alles is er tot op deze dag gekomen. Hoewel Hij ons op een oneffen en ruwe weg geleid moge hebben, in een weg waar vlees en bloed niet van houden en niet kunnen begrijpen, is het toch een rechte weg geweest. Als God in onze zielen schijnt en we nemen licht, in plaats van duisternis waar, dan is het allemaal goed. Dan zullen we de barmhartigheid en goedheid Gods zien, die ons tot op dit huidige moment overkomen zijn. Zijn er geen momenten waarop wij dat uit de grond van ons hart kunnen zeggen, en de zoetheit ervan in onze zielen waarnemen? 'Het zijn de goedertierenheden des Heeren dat wij niet vernield zijn, dat Zijne barmhartigheden geen einde hebben?' Onveranderlijke liefde, eeuwige getrouwheid, eeuwigdurende barmhartigheid en Verbondsweldaden strekken zich uit tot op de huidige dag. God is immer geweest en is nog getrouw aan Zijn gezegende belofte. En zal Hij niet, Die zó getrouw aan Zijn Woord en belofte geweest is, getrouw blijven tot het laatste uur? Ja, Hij zal! Niet één woord van onze Verbondsgod en Vader zal ooit verbroken ter aarde vallen.

Het doet er niet toe of wij nu Zijn getrouwheid geloven of niet. Onze ongelovigheid zal het niet veranderen. Gods voornemen blijft bestaan, en Hij zal al Zijn welbehagen doen. 'Maar Hij zegt: Ook 'Indien Mijn kinderen Mijn wet verlaten en in Mijn rechten niet wandelen; indien zij Mijn inzettingen ontheiligen en Mijn geboden ontheiligen en Mijn geboden niet houden; zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen. Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen'.

Ja, mijn vrienden, God wil Zijn dierbare kinderen leren welk een kwaad het is om van Hem af te wijken. Hij zal hen niet goedkoop laten zondigen, zoals de wereldse mensen. Maar ere komt Zijn Naam toe, Hij zal nimmer in Zijn getrouwheid feilen'. Maar o, de vele afdwalingen des harten, het dwaas gepraat, en de schertsen die niet passen. Hoe menigmaal brengen deze dingen schuld en dienstbaarheid in onze consciënties. Dan wordt er geen vrede gevoeld aler Gods vergevende genade weer in de ziel komt.

Ja, mijn vrienden, ik heb menigmaal door deze dingen geleden. Want ik ben van nature geneigd op een lichte, waardeloze

wijze te spreken. Hoe dikwijls gebeurt het niet, als Gods volk

samenkomt, welk een aantal dwaze verhalen er dan verteld worden? Maar ik zeg: deze dingen brengen schuld en dienstbaarheid op de ziel, en dat zal het kind van God tot smart zijn.

Ik weet dit uit pijnlijke ervaring. Maar geloofd zij God, ik weet ook wat het is, dat de Heere weer komt, uit Zijn genade en barmhartigheid. Alsook dat Hij dan zoetelijk in mijn hart fluistert, dat al mijn ongerechtigheden, tot eer van Zijn Naam, uitgedelgd zijn. Dit heeft mij mezelf doen haten, en de rijkdom Zijner goedertierenheid en genade doen aanbidden. Maar, mijn vrienden, hoe onveranderlijk vast staat Gods getrouwheid! Hij zal in Zijn getrouwheid niet feilen, noch veranderen hetgeen uit Zijn lippen gegaan is. Want: 'Hij, Die het beloofd heeft, is getrouw'.

Wat heeft God beloofd? Hij heeft beloofd de slappe handen te versterken en de struikelende knieën vast te stellen. Hij heeft beloofd 'de ellendige te redden van dien, die sterker is dan hij, en den ellendige en nooddruftige van zijn herover'. Hij heeft beloofd voor hunlieder aangezicht heen te trekken, en hun achtertocht te wezen. Hij heeft beloofd het gekrookte riet niet te zullen verbreken noch de rokende vlaswiek, en de lammeren in Zijn armen te vergaderen, en de zogenden zachtjes te leiden. Hij heeft beloofd, dat 'als de vijand zal komen gelijk een stroom, de Geest des Heeren de banier tegen hem zal oprichten'. Hij heeft beloofd met Zijn volk in zes benauwdheden te zijn, en in de zevende hen niet te verlaten, noch te begeven. Hij heeft beloofd hen tot de dood toe te geleiden, om bij hen te zijn door de vallei der schaduw des doods, en daarna in heerlijkheid op te zullen nemen.

Mijne vrienden, Gods getrouwheid zal nimmer falen in het waarmaken van deze beloften. 'Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons'. En daarom moet Gods getrouwheid vast staan voor eeuwig en altoos! Ja, loof Zijn Naam, Hij heeft beloofd de hongerige ziel te spijzen, de dorstige ziel te verlevendigen, en de verlangende ziel te verzadigen, de gevangenen te bevrijden, en los te maken de kinderen des doods. Hij heeft gezegd: 'Ik zal aanbrengen blinden en lammen en barenden tezamen tot Sion, en dat zij met een grote gemeente herwaarts weder zullen komen, en dat de Heere voor eeuwig als Koning over hen zal heersen!'

Dus God heeft beloofd met Zijn volk in de wildernis te zijn, hen te geleiden tot de dood, hen thuis in de heerlijkheid te halen, om voor eeuwig en altoos met hen te zijn! En Hij Die het beloofd heeft, is getrouw'. God verwaardige u en mij, om al onze zorgen op onze getrouwe Verbondhoudende God te werpen! Welk een zegen om zo'n steun te hebben om in onze benauwdheid heen te gaan! Ik zal u vertellen, als ik niet deze gezegende steun en stut gehad had om naartoe te gaan, zou ik menigmaal in zwarte wanhoop verzonken zijn.

Wat heet de Heere beloofd? Ja, mijn vrienden, soms, wanneer ik me zoet verzekerd gevoelde dat de Heere met mij wilde zijn, mij steunen, en Zijn gezegende beloften dropen met kracht in mijn hart, zoals Zijn leer droop als de regen en Zijn rede vloede als de dauw. Als ik de zalving daarvan in mijn hart gewaar werd, dan kon ik met de profeet zeggen: 'Als Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten, en Uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten'.

De Heere wil dat Zijn getrouwheid in Zijn leidingen met ons gezien wordt in al onze benauwdheden en beproevingen, van welke natuur of soort ze ook zijn mogen. Of het nu onze zielen betreft of lichamen, het gezin, de Kerk of de wereld, hij wil uit dat alles een zegen voort laten komen. En God zegt: 'En roept Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren', Ps. 50:15. Wederom: 'Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vervullen'. Wat betekent dit? Wel, ik geloof, dat Gods volk nimmer hun mond wijd opendoen zal in gebed en smeking, alvorens zij in moeilijkheden en zielsbenauwdheden gebracht worden. Dan zullen zij hun mond wijd opendoen in gebed. Niets minder dan het komen tot de Heere Zelf, Die alles in allen vervult, zal hen tevreden stellen.

Vele belijders openen hun mond wijd in verzoek; ze willen dit en ze willen dat; maar tenzij dezen tot God Zelf komen met open monden in het gebed voor wat Hij beloofd heeft te verlenen, zullen zij nimmer iets ontvangen tot nut hunner zielen. Gods volk komt met open mond in het gebed tot God Zelf. En Hij geeft Zichzelf aan hen; legt Zijn liefde, Zijn

Waarheid en Zijn vrees in hun harten, en verzadigt hen uit de volheid van Hem Die alles in allen vervult! Moge God dit weinige zegenen, en Zijn Naam zal de eer hebben. Amen.

Uitgesproken in de Providence Kapel, Eden Street, Hampstead Road Londen, op dinsdagavond, 4 juni 1850.

16. DE OOTMOEDIGHEID VAN GODS VOLK

Alzo is de wil niet uws Vaders, Die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren ga'.
Mattheüs 18:14.

Indien het de Heere behagen mocht, willen wij

- ten eerste: letten op 'deze kleinen'.
- Ten tweede schenken we er aandacht aan, dat zij menigmaal grote vreze hebben of ze ten laatste nog verloren zullen gaan.
- En ten derde: zullen we zien dat deze vrezen allemaal ongegrond zijn.

1. Onze tekst zegt: 'Alzo is de wil niet uws Vaders, Die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren ga'. Het blijkt uit het verband der tekstwoorden, dat 'deze kleinen' de dierbare kinderen van God zijn; de grote God. Jezus Christus noemt hen 'kleinen'. Zij geloven in Zijn Naam. Maar het is zeer opvallend hier hun zwakheid te zien. Ze zijn even zwak als kleine kinderen. De discipelen kwamen tot Jezus en stelden Hem een vraag: 'Wie toch is de mééste in het Koninkrijk der hemelen?'

U ziet, er is iets in onze natuur hetwelk dingen wil ontdekken die voor ons verborgen zijn. En die natuur hebben de kinderen, zelfs de dierbare kinderen van de Heere Jezus Christus. Het komt soms openbaar; maar het toont hun zwakheid en onkunde. Welk een weldaad is het dat wij zo'n medelijdende Jezus, Herder en Vriend hebben voor zulk stof en as!

Jezus riep een kindeken tot Zich, en stelde dat in het midden van hen. Welk een vernederende bestraffing op de vraag! 'En zei: Voorwaar zeg Ik u: Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan', Matth. 18:1-3. Het wil hier niet zeggen de verandering van hun gemoed, louter te geloven in Gods Woord.

Een mens kan wel duizendmaal van het ene ding naar het andere veranderd worden, en geen bekering der ziel deelachtig zijn, en de wedergeboorte. Het is hier duidelijk, dat indien ge, als een klein kind, uw kleinheid en nietigheid niet te zien krijgt, er voor u geen hoop is om de hemel in te gaan.

Welnu, het schijnt dat Christus zoiets als dit sprak toen Hij op Zijn dood en lijden wees. Petrus scheen gewillig om niet Hem te sterven en te lijden. Petrus beleed grote dingen voor Christus. Hij zei dat hij bereid was Hem te volgen in gevangenis en dood. Toen de gezegende Heere echter dichter het einde van Zijn reis naderde, zei Hij tegen Petrus: 'Simon, Simon, zie, de satan heeft ulieden zeer begeerd, om te ziften als de tarwe. Maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude'. Maar Petrus zei Hem, dat hij met Hem in de dood wilde gaan. 'Al werden zij ook allen aan U geërgerd, ik zal nimmermeer geërgerd worden, Matth. 26:33. Jezus antwoordde hem en zei: 'Voorwaar, Ik zeg u, dat gij in dezen zelven nacht, eer de haan gekraaid zal hebben, Mij driemaal zult verloochenen'. En toen Petrus met Hem voor de rechterstoel verscheen, kon hij van niets dan onwaarheid gebruik maken. Want toen er een kwam en zei dat hij een van Zijn discipelen was, antwoordde hij: 'Ik weet niet wat gij zegt'. Toen een ander getuigde dat hij ook met Jezus was, zei hij met een eed: 'Ik ken de mens niet'.

Ach, mijn vrienden, ik geloof in mijn hart en ziel dat Petrus, toen hij Christus zei dat hij met Hem sterven wilde, werkelijk meende wat hij zei. Maar wat zijn wij als we aan de duivel overgelaten worden? Wat was David? Wat was Noach? Wat was Lot? Wat was Salomo?

O, mijn vrienden, wij kennen de helft van onze zwakheid niet en de macht van de duivel, behalve als God het ons toont. Jezus zei tot Petrus: 'Wanneer gij eens bekeerd zult zijn'. Welnu, Petrus was wederomgeboren, hij was door Gods Geest bekeerd geworden; want Jezus zei: 'Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader Die in de hemelen is', Matth. 16:17. Maar wij zien, toen Petrus bekeerd was, was hij veranderd in het gemoed, en vernieuwd door de dierbare liefde en kracht Gods. Toen kon hij de verzochten bemoedigen, en hen op een gezegende Verlosser wijzen. 'Dat Hij, door de dood teniet doen zou dengene, die het geweld des doods had, dat is den duivel'. En hij kon zich verheugen als een, 'die in de kracht Godse bewaard wordt.

Welnu, ik denk dat dit zeer treffend uiteengezet is in de geschiedenis die we van de apostel Paulus hebben. Het is zeer duidelijk uit het Woord van God en van Paulus' getuigenis dat hij een groot werk had. Aan zijn arbeid werd in grote mate de goedkeuring gehecht en gezegend. Het is kennelijk dat Petrus en de andere apostelen niet die voortreffelijke kennis hadden die God aan Paulus gegeven had, noch zulke diepe verborgen inzichten in de Waarheid, want zij allen en iedereen schenen hem te achten als de voortreffelijkste.

Petrus zegt: 'In welke sommige dingen', in de zendbrieven van broeder Paulus, 'zwaar zijn om te verstaan'. Dat wil zeggen 'door' de ongeleerden door God, ongeleerden door de Geest, ongeleerden door de onderwijzingen van de Heilige Geest. Hij bedoelt niet de letterlijk ongeleerden: maar ongeleerd door de onderwijzingen des Geestes. Zij, die nimmer die verborgen taal konden verstaan.

Welnu, als we gaan kijken welk oordeel de apostel van zichzelf had, is er nieter een kind van God in de wereld die precies met hem in zou kunnen instemmen wat dat betreft, dat hij de minste zou zijn (hoewel zou zijn oordeel over zichzelf wel verstaan, en ook de genade aan hem verleend niet willen betwisten. De apostel zegt: 'Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus', Efëze 3:8.

Hier, mijn vrienden, zien we Paulus en het kind. Hier is een grote en een kleine. Groot in de oneindige genade Gods, maar in zichzelf de minste, de allerminste.

Nu, ik denk in mijn hart en ziel dat dit de top-steen van het wezen der godsdienst is. Hoe treffend zet de apostel Petrus het uiteen, als hij spreekt over de Kerk van God: 'Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewillig, noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed', 1 Petr. 5:2.

Dan spreekt hij tot de jongen om de ouderen onderdanig te zijn. Ja, hij zegt: 'Zijt met de ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade'. De nederigen, 'de kleinen', de moeden, die arme zwakken die niet zonder Hem kunnen. Die niets kunnen hebben, behalve wat van de Heere komt. Ze zijn zo zwak en klein in eigen ogen, en de minste weldaden van God wel zo onwaardig, dat ze weten wat het zeggen wil om bij tijden, met hart en ziel te zeggen: 'Amen', over hetgeen de apostel over Gods Kerk zegt. Hij zegt: 'Maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, het zwakke der wereld, en hetgeen niet is, opdat hetgeen iets is, teniet zou maken, opdat geen vlees zou roemen voor Hem', 1 Kor. 1:27-29. 'Die roemt, roeme in den Heere', vers 31.

Wederom: deze 'kleinen' zijn het volk dat nederig is, dat zichzelf Gods aandacht zo onwaardig acht. Indien zij trachten te bidden, denken ze dat het vermetelheid is om Zijn Naam op hun verontreinigde lippen te nemen. Nee, nee, arme ziel, God heeft de 'kleinen' lief. God bewondert deze kleinen. Deze zijn Zijn vermaak, daar heeft Hij een welgevallen aan. En zij zullen leven tot Zijn eer en heerlijkheid voor eeuwig en altoos! O mijn vrienden, welk een zoete verklaring is dat waar God zegt: 'Want een iegelijk, die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden', Luk. 14:11.

Dit betekent niet, dat hij zichzelf door hetgeen uit zijn natuur voortkomt, of door zijn eigen werken, of door zijn eigen kracht, kan, vernederen, noch kan iemand zich vernederen door zijn eigen inzicht. U kon evengoed over een man praten die met een ladder de hemelen kon bereiken, of met een telescoop de sterren tellen, en het aantal naar beneden brengen, als over een mens die zichzelf kan vernederen, of, op de één of andere manier, zijn medemens. De kracht kan van niemand komen dan van God. Welk een bittere vraag stelt God aan Job! Hij zegt: 'Zie allen hoogmoedige en breng hem ten onder; en verpletter de goddelozen in hun plaats! Verberg hen tezamen in het stof; verbind hun aangezichten in het verborgene. Dan zal Ik ook u loven, omdat uw rechterhand u zal verlost hebben', Job 40:7-9. Maar totdat gij dat doen kunt, is er in u geen kracht om uzelf te vernederen. Dit is nimmer zo geweest en zal ook nooit zo worden. Door het nederig tegen een mens te praten, kan het u toeschijnen enige tekenen van ootmoed op te merken.

Toch is er terzelfder tijd evenveel hoogmoed in hun hart als er ooit in enig sterfelijk mens was, die immer bestaan heeft. God vereist geen voorgewende ootmoedigheid, maar één die waargenomen wordt. Nimmer is er een arme ziel geweest die zich 'klein' in eigen ogen waarnam, 'klein' in alles wat hemzelf betrof, dan die zich zo door genade waar kwam te nemen. Het is uit genade. Niets dan genade kan verootmoedigen; niets kan vertederen dan genade. Al de vervaarnissen en toom Gods kunnen het hart in zijn wezen niet verzachten, aler de kracht Gods het bereikt. De wet, die in het hart en consciëntie werkt, doet niet wat genade doet.

En, mijn vrienden, indien gij ooit Zijn genade krijgt in te leven, zult u vervuld worden met ootmoedigheid, en nederig aan Zijn voeten liggen. Maar de goddelozen zullen, met de toom Gods in hun nimmer stervende zielen uitgestort, in die staat van hardheid blijven zolang zij bestaan; en als dit leven zal eindigen, tot in de nimmer eindigende eeuwigheid God en hun Koning vloeken. Het is niets dan genade dat de ziel kan doen versmelten, en haar haar eigen onwaardigheid en nietigheid laat gevoelen. En daarom zegt God dat Hij de 'nederigen' genade geeft. Genade om hen te vernederen, genade om hen door de tijd te helpen, genade om hen te bemoedigen, en genade om hen weder op te richten.

Dus, deze 'kleinen' zijn geheel van genade afhankelijk. Kijk eens wat God zegt: 'Uit den mond der kinderkens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest', Ps. 8:3. Ze zijn, in hun eigen waarnemingen, allemaal kinderkens en zuigelingen. Want ze kunnen zich niet verplaatsen, kunnen niet verder gaan, dan alleen als zij door de Vader aller genade begunstigd worden. Ze zijn precies als een kindeke. Ze kunnen geen woord spreken dan wat zij geleerd hebben. Ze moeten geleerd worden te eten en in alles onderricht worden. Ze zijn voor alles, geheel hun leven, afhankelijk.

De Heere zegt: 'Ik dank u, Vader! Heere des hemels en der aarde', hier is het Hoofd, het ware Hoofd van hen. Hij zegt tot Maria: 'Ga heen tot Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God', Joh. 20:17. U ziet, Hij spreekt hen hier aan als Zijn broeders, als been van ons been, het vlees van ons vlees. En Hij zegt: 'Ik dank u, Vader, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard; de kinderkens, ja, Vader! want alzo is geweest het welbehagen voor U'.

Welnu dan, komt, arme lieve kleine zielen. Er is een Broeder van ons in de tegenwoordigheid Gods, Die weet wat het is om als een klein kind onderwezen te worden, om onderricht te worden, geleid en gevoed te worden, beschermd en verlost te worden. Al onze hulp is geheel van Hem. Als deze kleinen Hem aanhangen, zullen ze voor eeuwig en altoos behouden zijn. Hoe gaat, bij tijden, mijn ziel naar de Heere uit wanneer de Heilige Geest zoet in het oor fluistert dat Hij de 'lammeren in Zijn schoot zal dragen; de zogenden zal Hij zachtkens leiden'. Hij leidt deze armen kleinen, Zijn zwakke en tedere stamelen-den. Hij zal ze veilig

naar Huis leiden, naar de eeuwige heerlijkheid. Ik denk dat de verloren zoon niemand zag, die zo onwaardig was als hijzelf. Maar de Heere nam hem in handen. O mijn vrienden, ik zal u vertellen dat, indien gij een kind hebt, of een knecht, of wat het ook is, en u ziet dat er die kleinheid is, alsmede een gezicht en bewustheid van hun eigen onwaardigheid, leidt dat er u toe om meer medelijden met hen te hebben, dan dat gij dat voor één zou hebben die niet zo is. De duivel kan de verschijning van een zachtmoedig kind van God niet verdragen. Maar het is een gezegende weldaad om de eigen geringheid en onwaardigheid te zien te krijgen. Het is duidelijk dat deze kleinen door God begunstigd worden. Want de Heere heeft Zijn liefde op hen gezet.

2. De grote vrezen van de kleinen.

Toch zijn ze bij tijden zo in de war, en zinken ze zo, en hebben zulke dingen door te maken, dat vreze in hun harten rijst, of het op het einde wel goed uit zal komen, of dat zij tenslotte nog verloren zullen gaan. En als dit in de ziel van één van deze kleinen komt, is dat als een hel in het hart.

'Wat nu', zegt de ziel, 'door deze wereld gaan, waar alles zo ellendig is, en dan tenslotte nog verloren? Verloren en nimmer Jezus zien, om te komen waar niets is dan droefheid en knersing der tanden!' O, hoe schudt dit haar van het hoofd tot de voeten! " Het doet haar hart, bij de gedachten daaraan, beven! Hierdoor verzinkt zij in zwarte waarnemingen. Zij is gereed om het allemaal maar als verloren op te geven. En om met Sion oudtijds te zeggen: 'De Heere heeft mij verlaten, God heeft vergeten genadig te zijn'. Ja, David zegt: 'Heeft Hij Zijn barmhartigheden toegesloten; heeft God vergeten genadig te zijn?

Ja, mijn vrienden, arme Abram werd hier geschud toen God hem ter beproeving en in de macht des duivels liet. Maar God kwam en hielp hem weder uit, want Hij zei: 'Vrees niet, Abram! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot', Gen. 15 :1. mijn vrienden, wanneer de duivel in het hart komt en daar opstand verwekt, schudt dat de sterkste reiziger en het doet hem zinken. Ja, het brengt hem ertoe te schreeuwen zoals een kind tot zijn vader, om te komen tot zijn hulp en ondersteuning. Hij begint te denken hoe het op het einde wel zijn zal. En die listige duivel van de bodemloze put jaagt hem schrik aan En hij is bevreesd dat er niets in zijn hart is dan de oude mens der zonden. O, wat is er een doorzoeken! De duivel komt soms met teksten uit de Schrift Misschien komt hij met de gelijkenis van de tien maagden. Hij zegt dat de arme ziel wel zo kan zijn als sommigen van hen, met louter een uiterlijke vertoning. Hij komt hier nooit mee als de arme ziel de vreugde-olie in het hart heeft. Hij houdt zich dan wel stil over de vijf wijze maagden, want zijn Meester is daar. Maar als Hij weggegaan is, komt vleselijke reden binnen. En ongeloof ruggesteunt het door te geloven wat de duivel gezegd heeft. 'Wel', zegt de duivel, 'er waren tien maagden, ze waren alle tien bij elkaar. Ze wandelden met elkaar, en allen aten aan één tafel. Ze gingen met elkaar uit, en toen ze bij het huis van de bruidegom kwamen, waren er vijf van hen wijs en vijf waren dwaas'.

'Welnu', zegt de vijand en 't ongeloof, 'ie ziet dat je niets dan vleselijk zijt. Ge hebt geen leven, maar slechts een ledige naam'. Dit brengt de arme ziel bijna tot staan. Maar er is iets dat haar opwekt, en dat is, dat de arme kleine bij zijn Vader kan schreeuwen. Dat is iets, dat u bij kleine zuigelingen en kinderkens ziet. Zij zullen met hun ouders praten. Het kindeke--kent zijn ouder, en daarom kan hij hem vertellen wat hij voelt, en bekend maken wat eraan mankeert.

Het maakt zijn behoefte bekend met schreeuwen en tranen. Als het kind begint te schreeuwen, zeggen de moeder en vader: 'Wat is er aan de hand met het kind?' O, alles moet ervoor in de steek gelaten. Het kind wordt in het oog gehouden en opgepast. Alle mogelijke zorg wordt eraan besteed. Want het schreeuwen van het jonge kind gaat de ouders door het hart. Zo vergaat het hun, als ze hun eigen kind van streek zien.

3. Jezus neemt al nu vrezen weg.

Zo is het nu precies met onze oneindige Vader. Als de duivel binnen komt, en ze beginnen te denken dat ze tenslotte nog verloren zullen gaan, o, hoe angstig onderzoekend gaan hun zielen naar God uit. 'Waar ben ik? Wat ben ik? Ben ik niets dan een ledige belijder? Ben ik niets dan een huichelaar? O, onderzoek mij! o, beproef mij! o, openbaar Uzelf in mijn hart. 235

O, leid mij op de eeuwige weg!' Dit is het roepen van een kind tot een Vader, mijn vrienden, want deze zijn allen kinderen aan de rechterhand. En zij allen gaan naar de Heere als naar een vriendelijk Vader. Maar als zij onder de rechtvaardige wet van God zijn, kunnen zij Hem geen Vader noemen. Zij durven Hem geen Vader noemen wanneer zij te midden van hun bekommelingen verkeren. Zij durven het niet te doen. Ze zijn bang dat het vermetelheid is. Zij kunnen dat nimmer blij en gezegend doen, totdat Hij hen kinderen noemt.

En o, hoe zoet als de ziel kan zeggen: 'Vader', en Hij het niet beneden Zich acht, hen kinderen te noemen! Hoe gaan zij, precies als kleine kinderen, met al hun zorgen en benauwdheden naar God, opdat Hij alles voor hen zal besluiten. En, mijn vrienden, het is van geen nut om naar de andere broeders te gaan om de zaak te beslissen.

Sommigen lopen met hun kommer hier en daar heen. Naar deze en die dominee. Er zijn er van Gods dierbare kinderen die in die weg totaal uitgeput zijn. Want ze vinden, waar dan ook, dat er niets dan droge borsten voor hen zijn, ze kunnen heen gaan waar ze willen. Ze gaan daarheen waarvan ze denken: Dat is een godvruchtig man. Ze vertellen hun gevoelens en vragen wat hij ervan denkt. 'Wel', zegt hij, 'ik geloof werkelijk dat het Gods werk is. En ik denk dat de Heere voor u zal verschijnen. Want er is kennelijk een hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden', Matth. 5:6. Hij zegt de ziel te wachten en te waken. Wel, de man kan niets méér doen! Hij kan de getuigende Geest niet aan het hart van de zondaar thuisbrengen. 'Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn', Rom. 8:16.

En daarom gaat zo één een weinig bemoedigd weg, en krijgt misschien een beetje hoop. Maar daarna komt er iets in zijn gemoed, en zegt : 'Hoe kunnen ze nu zeggen dat ik er één van ben?' Hier krijgt hij zijn onwaardigheid te zien, en hij is verplicht om als een klein kind naar God te gaan. God heeft besloten, dat Zijn kinderen leren moeten dat zij geen echte troost kunnen putten dan uit Hem.

Dan denken en vrezen zij misschien hoe het met hen op het einde zijn zal. Maar de Heere zegt: 'Alzo is de wil niet uws Vaders, dat één van deze kleinen verloren ga'. Niet uws Vaders wil! liws Vaders wil, Loof Zijn dierbare Naam, wanneer Hij het openbaart en in onze harten thuis brengt dat Hij einze Vader is. Het is niet Zijn wil dat één van deze kleinen verloren ga. Wel dan, indien het Zijn wil niet is dat zij verloren zouden gaan, dan is het Zijn wil dat zij naar de heerlijkheid gaan. Niet één van hen, de meest krachteloze niet noch de zwakste, de leegste noch de walgelijkste van Zijn klein kuddeke zal verloren gaan. Hij zegt: 'Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven, Luk. 12:32. Het Koninkrijk van God is voor niemand anders. De hoogmoedige, hooghartige godsdienstige belijder, die op zijn talenten en oordeel roemt, veracht God. Want al dit roemen is enkel een blinddoeken voor de hel.

Niet één zal ooit de hemel ingaan die geen verbroken hart heeft. De arme ziel die klein in eigen ogen is, is gezegend, want 'gezegend zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen'. Hunner is het Koninkrijk. De hemel is voor geheel Gods Kerk, en Zijn rechtvaardigheid, Zijn barmhartigheid en Zijn liefde, Zijn beloften, Zijn eed, Zijn getrouwheid, en elk deel Zijner heerlijkheid omgeven deze 'kleinen'. God zal alle tranen wegnemen alsmede alle bekommeling. Hij zegt : 'En Ik zal haar wezen, spreekt de Heere, een vurige Muur rondom; en Ik zal tot Heerlijkheid wezen in het midden van haar', Zach.

2:5. Het is niet de wil van Zijn Vader dat 'een van deze kleinen verloren ga'. Maar zij zullen voor eeuwig 'verlost zijn met een eeuwige verlossing', zij zullen niet te schande worden, tot in alle eeuwigheid. Amen.

Uitgesproken in Trowbridge, op woensdagavond 24 september 1850.

17. GODDELIJKE VERBORGENHEDEN

Als droevig zijnde, doch altijd blijde; als arm, doch velen rijk makende; als niets hebbende en nochtans alles bezittende'. 2 Kor. 6:10

Welk een tegenstrijdigheid in onze tekst voor de vleselijke rede! Vleselijke rede en menselijke wijsheid kunnen dit nimmer begripen. Er staan twee volkomen tegenstellingen in, schijnbaar strijdig met de menselijke reden: 'Als droevig zijnde, doch altijd blijde; als arm, doch velen rijk makende; als niets hebbende, en nochtans alles bezittende'.

Van nature kan het nimmer door enig sterfelijk mens doorgrond worden. Maar Gods getuigenis klaart het op. Wanneer een mens het getuigenis Gods in zijn consciëntie draagt, zoals Paulus dat had, wordt het hem verklaard, als hij zegt: 'Als ik tot u ben gekomen, ben ik niet gekomen met uitnemendheid van woorden of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis Gods. En mijn rede, en mijn prediking was niet in beweeglijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des Geestes en der kracht' 1 Kor. 2:1 en 4.

Welnu, droefheid en blijdschap zijn twee tegenstellingen. Hoe kan men dan in waarheid zeggen, dat deze twee tegenstellingen op hetzelfde moment in beoefening zijn? Het komt me voor dat er slechts één plek is waarvan we dit in waarheid kunnen zeggen, maar één plaats. We zijn droevig en blijde op hetzelfde moment, als we door het geloof mogen zien wat voor ons gedaan is. Als we door het geloof Jezus mogen zien bloeden en sterven voor onze ongerechtigheden. Het maakt ons bedroefd te aanschouwen wat Hij voor ons verdroeg. Dat Hij, Die geen zonden gekend heeft, de menselijke natuur aangenomen heeft, leed en bloedde en stierf. En het stemt ons blijde, als we dit geloof mogen beoefenen, te zien en waar te nemen dat door Zijn lijden wij voor eeuwig van zonden, dood, en hel verlost zijn geworden.

Zó begunstigt God soms Zijn kinderen. Hoe bedroefd maakt het hen, als ze een gelovig gezicht krijgen op het lijden en de zwakheid van de Zoon van God, en op Zijn sterven voor hun overtredingen. Het is op deze tijden en stonden dat er zo'n Goddelijke droefheid in het hart komt, door die overtreding van het kruisigen van de Zoon van God. Dan is er zo'n plechtige vreze en blijdschap in het hart voor Zijn liefde, Zijn barmhartigheid, Zijn, vriendelijkheid en lankmoedigheid, dat we het niet kunnen beschrijven.

God Zelf heeft het beschreven, mijn vrienden, beter dan enige woorden van ons het kunnen uitdrukken: 'En zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon' Zach. 12:10b.

Ach! wat een Goddelijke droefheid brengt een gezicht op zo'n smart als deze, voort! Hoe treurt zo'n ziel over het Offer dat

God stelde, om zo'n walgelijk zondaar als hij te verlossen! In zekere mate voelt hij Zijn angsten. Zijn ziel versmelt in het wonder dat Christus moest sterven voor zo'n zondaar, zo'n hel-verdiende zondaar. Dat Jezus voor zo'n onwaardige worm, zoals hij zichzelf waarneemt, verlossing teweeg brengt, één die Hem gekruisigd heeft. Hij is beschaamd over hetgeen hij in het verleden bedreven heeft. Hij zegt, en gevoelt van binnen, dat hij de speer in Zijn zijde gestoken, en de doornenkroon op Zijn hoofd gedrukt heeft. Hier is Goddelijke ootmoed; en toch gaat het met zo'n blijdschap gepaard, een ootmoedige vreugd, waarin woorden te kort schieten deze uit te kunnen drukken.

Maar deze tijden en stonden komen niet regelmatig voor. God begunstigt Zijn volk daar niet altoos mede, maar alleen als het Zijn Heilige Majesteit behaagt. Over het algemeen gevoelen Gods kinderen zich droevig. De Heere Zelf zegt: 'Maar omdat Ik deze dingen tot u gesproken

heb, zo heeft de droefheid uw hart vervuld. Maar Ik zal u wederom zien en uw droefheid zal tot blijdschap worden'. Zodat u ziet, er is droefheid zonder dat blijdschap beoefend wordt. Maar, hoe kan dan gezegd worden: 'Als droevig zijnde, doch altijd blijde?' Wel, zo is het bij tijden, als de Zoon van God wederkomt. Als Hij de ziel bezoekt is er altijd weer blijdschap. En, mijn vrienden, nimmer doormaakt Gods gezin droefheid, of blijdschap volgt erop. Nimmer is het kind van God geslingerd geworden, of in strijd geweest, dat de overwinning daar niet op gevolgd is. Nooit was er, of zal er voor Gods volk een tijd van tegenspoed zijn, of voorspoed ligt er achter. Het is een tijd van blijdschap als God wederkeert. Dan zijn we terecht blijde en eerder kunnen we geen blijdschap vinden.

Nu, de Heere zegt ons wederom in de Goddelijke Waarheid der Heilige Schrift dat: 'Des avonds vernacht het geweest, maar des morgens is er gejuich'. Als Hij spreekt over droefheid van Zijn volk, hun nachtwaken, tijden van smart, de verberging van Zijn aangezicht, alsook andere dergelijke droefheden, moeten wij dit niet verstaan, als zouden deze altijd blijdschap hebben te midden dezer droefheid. Nee, mijn vrienden; nee, nee; blijdschap en droefheid zijn twee onderscheiden zaken. Als we Jezus mogen aanschouwen als onze Verlosser, als we mogen zien dat Hij uit liefde voor ons de vloek van de verbroken wet gedragen heeft, dan is er blijdschap en droefheid tegelijk.

Maar het is dan zo'n Goddelijke droefheid die onberouwelijk is. Het is een Goddelijke droefheid en blijdschap. Er vloeit uit voort: nederigheid, liefde, verwondering en aanbidding. Maar is het nacht, mijn vrienden, dan heeft de Heere het licht Zijns aanschijns ingetrokken, en als gevolg daarvan wordt droefheid in de ziel waargenomen.

O! de taal der heiligen oudtijds beschrijft precies de staat der ziel zoals deze is. Wanneer zij droefheid en smart hadden, konden ze nergens anders heen dan naar Hem; toch konden ze Hem niet altijd vinden. Zij zochten naar Hem, zij zuchtten naar Hem, verlangden naar Hem en keken ter rechter- en ter linkerhand; maar konden Hem, Wien zij zochten, niet vinden. En Gods kinderen ondervinden dezelfde waarnemingen nu.

Mijne vrienden, op zulke tijden als deze treuren ze gelijk een duif en brullen gelijk de beren. Zij treuren als een weduwe die een geliefde echtgenoot verloren heeft. Eén op wie ze kon vertrouwen. Maar nu gevoelt ze zich van elke natuurlijke vriend verstoken. En zoals de bruid oudtijds uitriep: 'Indien gij mijn Liefste vindt, wat zult gij Hem aanzeggen? Dat ik krank ben van liefde'. O, dat ik wist waar ik Hem vinden mocht. Ik zou mijn klacht voor Hem uitstorten. mijn vrienden, als de ziel hier verkeert, is er geen blijdschap.

Maar zo zeker als er droefheid is, volgt er ook blijdschap op, bepaald door God Zelf, zo zeker als er een Zaligmaker is. God zegt dat het te komen staat; het zal zekerlijk komen. Als de morgen daagt, breekt het licht in de ziel door. En de arme ziel hoort de stem van de Zoon van God. Dan wordt hij verblijd en verheugd. Want er is geen stem, als Zijn stem. Er is geen kracht gelijk de Zijne. En als Hij komt met de sterkte Zijner macht en liefde en zegt: 'O bruid! kom bij Mij van de Libanon af; van de woningen der leeuwinnen, van de bergen der luipaarden', dan komt de ziel huppelende over de bergen. Dan is zijn droefheid in blijdschap veranderd. De blijdschap waar zijn hart mede vervuld is kan geen vreemde van hem nemen, nu is er blijdschap gekomen. De stem van zijn liefhebbende en minnende Heere en Meester geeft hem een blijdschap die niemand hem af kan nemen. Zodat, mijn vrienden, niettegenstaande de kinderen van God droefheid hebben, er toch altijd aan het einde van de nacht blijdschap is. Er is blijdschap in de morgen na een nacht van droefenis. Dan ondervinden zij Gods gezegende en zoete tegenwoordigheid en juichen zij van blijdschap. Welnu, ik denk dat dit zeer klaar en duidelijk in de apostel Paulus zelf blijkt, zoals we het in Romeinen 7 lezen. U ziet daar een verslag van de droefheid die hem neerboog en de ellende die hij had. Daar was geen blijdschap, geen dankbaarheid in de ellende van zijn zondige natuur, toen hij onder de verberging van Gods aangezicht leed. Maar blijdschap sprong op toen de Heere kwam, toen Hij in Zijn heerlijkheid verscheen. En dan zegt hij op een andere

plaats: 'Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus', 1 Kor. 15:57.

Maar, mijn vrienden, terwijl de ziel strijdt, de duivel aan het brullen is en zijn vleselijk hart ziet als een pot, bevindt hij dat er niets in hem is dan ellende en rampzaligheid. En hij kan niet zeggen dat hij altijd blijde is, maar eerder: 'Ik ellendig mens! wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?' Rom. 7:24. 'Wel', zegt God, 'het is door Mijn geliefde Zoon. Het is door niemand anders dan door Hem. Geheel uw zaligheid ligt in Hem'. En als de gezegende vertrooster hem een gezicht op Christus vergunt, dan is daar plotseling ook blijdschap. Deze blijdschap blijft, zolang als zijn God, zijn beste Vriend, met hem is. Dan zegt hij: 'Zo dan, ik zelf dien wel met het gemoed de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde'. Als hij dan de heerlijkheid van een dierbare Jezus mag aanschouwen, hoe verheugt zich dan zijn ziel. En dan, en dan alleen, kan hij met de apostel zeggen: 'Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft, maar zonder Hem kan ik niets doen'.

Zodat, mijn vrienden, zij altijd over elke vijand de overwinning zullen behalen, totdat de Heere Jezus Christus Zijn heerlijkheid hun bekend zal maken door hen Thuis te brengen, om voor eeuwig en altoos met Hem te zijn.

Maar hier vertelt de apostel ons iets wat geheel in tegenstelling schijnt: 'Als niets hebbende, doch velen rijk makende'. Wie kon immer uit armoede iemand rijk maken? Is het mogelijk, mijn vrienden, om van armoede rijk te maken? Het is juist de arme die gebrek aan rijkdom heeft. Zij hebben aan alles gebrek wat maar gemak kan veroorloven. Nimmer is er een arm man in de wereld geweest, noch zal er ooit één komen, die iemand van gebrek rijk kan maken.

Ik geloof dat de arme, over wie gesproken wordt, dezelfde arme Man is over Wie Salomo spreekt. Want Salomo vertelt ons, door onderwijzingen van de Geest: 'Er was een kleine stad, en weinig lieden waren daarin; en een groot koning kwam tegen haar, en hij omsingelde haar, en hij bouwde grote vastigheden tegen haar. En men vond daar een arme wijze man in, die de stad verlost door zijn wijsheid; maar geen mens gedacht denzelven arme man'. En dan zegt Salomo: 'Toen zei ik: Wijsheid is beter dan kracht', Pred. 9:14-16. En zo is het.

Maar wie was nu die arme man in deze kleine stad, die de stad verlost? Wel, mijn vrienden, het is dezelfde Man van Wie Paulus spreekt als hij zegt: 'Dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zou rijk worden' 2 Kor. 8:9. Hier zijn rijkdommen door armoede. Alleen in Hem is dit te vinden, rijkdommen uit armoede. Niemand kan een mens uit armoe rijk maken dan Hij. Hier is de heerlijke tweede Persoon in de heilige Drie-eenheid. Hij komt, en neemt onze lage plaats in, ofschoon Hij Gode gelijk was. Ofschoon Hij God was, kwam Hij toch in de gedaante van een dienstknecht. Ja, en vernederde Zichzelf, en werd aan de dood gehoorzaam, zelfs de dood des kruises.

Dus Hij werd geboren uit een vrouw, en werd schuldenaar aan de wet, en aan alles wat de Gerechtigheid vorderde van de voorwerpen Zijner liefde. En, mijn vrienden, Hij was arm en behoeftig; maar hier is rijkdom door Zijn armoede. Door Zijn lijden, door Zijn vernedering en door Zijn dood. Hier zijn al de rijkdommen, al de volmaakheden Gods, hier ontmoeten zij elkander in Hem. Ik geloof met hart en ziel dat de apostel dit ziet als de spil waar alles om draait: 'Als arm, doch velen rijk makende'. Want hij wist dat Hij door Zijn armoede velen rijk kon maken.

De apostel had zelf leren kennen dat hij arm was, een arme opstandige worm, die geheel afhankelijk van God was, ja, geheel van begin tot eind. Want hij zegt ons, dat zijn prediking niet was met beweeglijke woorden, naar de wijsheid der mensen. Nee, mijn vrienden, maar in de betoning van Geest en der kracht. En wederom zegt hij ons, toen de Korintheërs aan het twisten waren geweest wie onder hen de meeste was, wie de grootste spreker was, zegt hij: 'Ik spreek tot u als jonge kinderen'. Wat! twisten over wie de meeste is? Wie is dan Paulus, en wie is Apollos, anders dan dienaars? Ontvangen wij niet onze boodschap van de

Heere? Krijgen wij niet van Hem hetgeen wij aan het volk moeten uitdragen? Wat kunnen wij dan doen? Elk heeft zijn eigen arbeid en werk. Of het nu Paulus is, Apollos of Cefas, allen gaan als dienstknechten.

De apostel zegt: 'Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons'. Zodat u ziet, Paulus was arm en ledig, een arme ledige ziel, die niets had om mede naar de kerk te gaan, om naar de armen van Christus' gezin te gaan, dan hetgeen God in zijn aarden vat deed.

Welnu, welk verschil is er tussen aarden vaten en hetgeen deze bevatten? 'k Heb er menigmaal naar gekeken en het heeft mijn ziel zeer verootmoedigd. Indien u een waterkan neemt, is er niets in; deze is ledig. Men heeft er niets aan totdat er iets ingedaan wordt. Nee, nee, de kan is voor u alleen nuttig om er mede naar de pomp of wel te gaan, want de kan zelf brengt niets voort.

Zo ziet u, het is niet nodig dat men Hebreeuws, Grieks of Latijn kent om het Woord van God te verstaan. God heeft het wel zo eenvoudig gemaakt, dat de apostel, als hij over zichzelf spreekt, zegt, dat hij niets dan een ledig aarden vat is. En daarom kan hij nimmer iemand rijk maken, dan alleen als het Gode behaagt hem als Zijn mond te maken en hem het Woord gegeven wordt voor het volk.

En hier zegt de apostel, als Gods mond: 'Als droevig zijnde, doch altijd blijde; als arme, ledige, zwakke, hulpeloze schepselen, als niets hebbende en nochtans velen rijk makende'. Hoe kan dit? Het moet allemaal bij God vandaan komen. Hij moet het in hun aarden vaten doen aler zij arme zielen rijk kunnen maken. Want, indien Paulus, Apollos of Cefas natmaken, of voor het volk preken, moet toch de zegen, die arme zielen rijk maakt, van God komen. Het is door Zijn Goddelijke kracht. En daarom was de apostel, als hij ging preken, soms zo besloten. Ik twijfel er niet aan of hij was nauwelijks in staat iets meer te zeggen dan: Wat dan? Het is de zegen, die sommige arme zielen onder hen, rijk maakt, Ofschoon, als de apostel begon te spreken, dacht hij, dat waar hij over zou gaan spreken nimmer iemand rijk kon maken; hij was zelf zo gering. 'Ofschoon ik gebonden ben', zegt hij, 'het Woord van God is niet gebonden', maar het aarden vat.

Zó was zijn prediking: 'Dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven'. Als God hem zijn boodschap gaf, was alles wat hij doen kon, het uitdragen voor het volk en het resultaat aan God over laten.

Want Christus is de Gerechtigheid voor de onrechtvaardigen. Christus is de Rechtvaardiging voor de arme, verloren ziel. Christus is de Fontein voor de arme, schuldige ziel die vol ongerechtigheden zit, en die zijn zonden van binnen voelt opborrelen.

Christus is het Schild voor de aangevochtene. Christus is de Weg, de Waarheid en het Leven. Het is Christus door Wie wij ons verblijden en Die rijk maakt. Hij is alles voor onze zielen in nood. Hoe menigmaal heb ik dit in deze preekstoel ervaren. Soms wist ik niet hoe mijn hoofd omhoog te houden uit schaamte voor het volk dat naar me keek. Ik gevoelde mij zo onwetend om te preken. 'k Gevoelde me zo besloten en verbijsterd in mijn waarnemingen. Maar hoe dikwijls heb ik ervaren dat al mijn vrezen ongegrond waren, waar ik, enkele keren in het bijzonder, de blijken van heb mogen zien. O! hoe dankbaar mocht ik dan gesteld zijn! Hoe verbaasde het mij dan dat God zo'n zwak schepsel, zoals ik mezelf waarnam, wilde gebruiken!

Een geval herinner ik me nog in het bijzonder, toen een persoon, (dat was de arme, waarde Richard E. , wie sommigen onder u gekend hebben), naar mij toe kwam. Ik was zo besloten geweest en Richard vertelde me hoe hij gezegend was geworden. Ik had als tekst Psalm 63:2 die zó luidt: 'Mijn ziel dorst naar U; mijn vlees verlangt naar U, in een land, dor en mat, zonder water'. Ik kon nergens over praten dan over de dorstige ziel, en hoe de wet Gods zijn geest opgedroogd had. Alsook hoe het kwam dat hij zo dorstig was geworden, dat

roepen om genade, alles was wat hij doen kon. Ik herinner me nog zeer goed dat ik tot hier kwam, en ook helemaal niet verder meer kon. Ik wist niet wat ik nog zeggen moest. Maar, na een poosje zei ik: 'Indien er een arme ziel in de kapel is en hier kennis aan heeft, zijt gij een kind van God en geboren om zalig te worden'

Toen ging ik zitten. Dit waren de juiste woorden en de tekst die het middel waren om zijn ziel in vrijheid te stellen. Ik dacht, toen hij mij zijn ondervinding vertelde, dat ik in zwijm zou vallen. 'k Mocht 's Heeren werk opmerken in het verlossen van zo'n arme ziel die door satan bestreden was geweest. Die dikwijls door de grote tegenstander zijner ziel ingeblazen werd dat het voor hem tevergeefs was, te denken dat God voor hem zou verschijnen. Alsook dat Hij niet zo'n arm, zwak, ledig schepsel als ik was, zou gebruiken om één van Zijn kinderen te verlossen.

O, hoe goed en vriendelijk van God om zó met een ziel te handelen. Om hem zulke rijkdommen als deze te doen genieten en hem in zoete en heerlijke vrijheid te stellen. Dit is rijk maken uit niets. Ja, en hoeveel zielen gaan daar soms heen met het hoofd gekromd als een bies. En het behaagt God Zijn Waarheid aan hen te zegenen, terwijl de dienaar beeft door zijn onwetendheid en soms bang is vermetel te zijn. Het is alsof hij teveel op zich neemt. Hij beklimt, bevende voor het werk, de preekstoel. Maar, terwijl hij beeft en denkt vermetel te zijn, belieft het Gode de tekst te zegenen en deze thuis te brengen aan de consciëntie van een paar arme zielen en verwaardigt hen de rijkdom van Christus in het Woord te zien. O, hoe maakt dit menige arme ziel rijk! Soms loven ze God voor de zegen die ze gekregen hebben. Welnu, het zijn deze armen die komen en Christus prijzen Die geleden heeft en gestorven is. Hij, Die alle rijkdommen, glorie en eer heeft voor Zijn volk. Dan besluit de apostel de tekst met hetgeen werkelijk in tegenstelling schijnt te zijn: 'Als niets hebbende, en nochtans alles bezittende'. Wie kan dit verklaren? Wat! Een mens die niets heeft en nochtans alles bezit! Wij zijn van mening dat een rijk mens alles bezit, niet de mens die niets heeft.

Mijn vrienden, dit betreft dingen van God, niet de dingen der natuur, voor vlees en bloed. 'Als niets hebbende'. Zij hebben niets, mijn vrienden, dan een massa ellende in en van zichzelf, van nature. God zegt dat wij niets in deze wereld meegebracht hebben en dat we niets gedaan hebben wat heilig en goed is. We hebben niets in de wereld gebracht dan zonden, niets dan verwarring, niets dan Gode ontorends. Bij tijden mag hij weten dat hij niets heeft om zich aan God aan te bevelen.

O, wat is het een zegen als God ons leert dat wij zelf niets hebben om op te pleiten, niets van onszelf om op te vertrouwen. Arme ziel, gij hebt niets wat gij zelf kunt voortbrengen, niets waarmede gij ook maar de minste aandacht van God kunt verdienen. Soms neemt u zich geheel als een niet waar. Niemand, niemand dan God, kan deze nieten eren. 'Maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, en het onedele'.

Dan zegt Hij: 'En hetgeen niet is, opdat Hij hetgeen iets is, teniet zou maken'. Zodat die ziel, mijn vrienden, dierbaar is in Gods ogen en God zal eeuwig hem gedachtig zijn. Welnu, hoe kan men zeggen dat deze zielen die niets hebben toch alles bezitten? Wel, mijn vrienden, hij vertelt ons dat Christus in het hart, de Hoop der heerlijkheid is. Christus in het hart past de ziel. Christus in het hart is de Heere zijn Gerechtigheid. Christus in zijn hart is de Fontein der levende wateren. En als hij Christus in het hart heeft, bezit hij alles, hetzij spijs, kleding, gezondheid, kracht, het gebruik van zijn zinnen. Of gerechtigheid, vrede, zaligheid, blijdschap of iets anders; het is allemaal in Hem. Daarom is het een gave Gods dat hij alles bezit. Maar, het bezit hiervan is niet door zijn eigen werken of besturing. Hij kan niets doen om hiervan in het bezit te komen. Want het is een bezit van al Gods zegeningen, tot zijn nut en Gods eer. Alles is zijne door de gave van Christus. Een mens heeft niets dan wat Gode behaagt hem te geven. Roem niet in de mens; zie op niets, wat ook, uit deze hoek, want de mens draagt de adem in de neus.

En dan zegt de apostel: 'Alle dingen zijn uwe, hetzij Paulus of Apollos of Cefas'. Zij zijn uw dienstknechten. Deze gaan slechts op Gods bevel. Zie niet op hen; roem niet in hen in de arme, oude gebarsten waterkannen. Ze zijn arme aarden vaten, gereed om in stukken gebroken te worden. 'Het is alles uwe, en gij zijt van Christus, en Christus is Gods'. U hebt het allemaal in en door Hem. En het komt precies zoals u van node hebt, dag bij dag. 'En uw sterkte gelijk uw dagen'. Want, u hebt een nimmer afnemende voorraad in Christus Jezus de Heere, die nimmer geledigd, noch ooit geroofd kan worden. Deze gezegende bezitting ligt in Christus, en al Christus' heerlijkheden, voor de waarde kinderen van God. We loven God indien Hij intrek in onze harten genomen heeft. Want, Hij heeft ons gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus Jezus onze Heere: Zodat, alhoewel wij ledig zijn en onrechtvaardig, we toch in het bezit van alle dingen zijn.

Als wij Christus onze Heere hebben, is de minste zegen voor ons vastgesteld, en zal op Zijn tijd komen. Wat is het een zegen, mijn vrienden, om arm te zijn en toch alles bezittende. De arme, waarde Martha was zeer bezig met veel dienen. Ze sprak tot Hem, opdat Hij Maria een wenk zou geven haar te helpen. Maar Hij zegt: 'Martha, Martha! gij bekommert en ontrust u over vele dingen; Maar één ding is nodig; doch Maria heeft het goede deel uitgekozen, hetwelk van haar niet weggenomen zal worden'. Dat zuivere en rijke deel, dat Gode-verheerlijkende deel, dat deel dat alle ledigheid vervult, dat elk deeltje van Gods volmaaktheden vervult. Dat gezegend deel dat al Zijn Maria's en al Zijn verkorenen vervult. Het is een goed deel hetwelk hun tot in alle eeuwigheid nimmer ontnomen zal worden.

Mijne vrienden, om van zulke gezegende rijkdommen in het bezit gesteld te worden, hoe dierbaar is het als God dit met kracht aan onze harten thuis brengt. Amen.

Uitgesproken in Trowhridge, op dinsdagavond 18 februari 1851.

18. DE KRACHT DES GEBEDS

En aan den oever neerknielende, hebben wij gebeden'. Handelingen 21 :5b.

We lezen in het voorgaande hoofdstuk, een opsomming van de verschillende kerken die Paulus bezocht had, getuigenis afleggende van de genade Gods. Het blijkt dat Paulus in zijn ziel overtuigd was, dat hij hen niet meer in het vlees zou zien. Welk een ernstige zaak! Paulus scheen er de smart van in z'n hart om te dragen, waardoor hij het uit moest schreeuwen. Hetgeen aantoont, dat er iets was dat hen aan elkander verbond. 'En zij vallende om de hals van Paulus, kusten hem; Zeer bedroefd zijnde, allermeeft over het woord dat hij gezegd had, dat zij zijn aangezicht niet meer zien zouden'.

Maar we lezen dat hij hen verliet en per schip afvoer. En komende op een zekere plaats: 'En de discipelen gevonden hebbende, bleven zij daar zeven dagen'. Hoe wonderlijk werkt God, nietwaar? Hij had bijna in elke plaats discipelen. Hij had zowel toen als nu Zijn tweeën en drieën. Zij kwamen bijeen om te spreken, te bidden en om God te danken voor Zijn bewarende genade. Paulus bleef bij hen, en zonder twijfel werden het voor hen zeven gezegende dagen. Ze werden vervuld met verwondering en aanbidding. Want de apostel placht te getuigen van de grote waarheden van Gods soevereine, onderscheiden genade. Hun harten werden verbroken door de goedheid en tedere barmhartigheid Gods.

We lezen, dat toen ze weggingen zij hen geleidden naar de oever: 'En aan den oever neerknielende, hebben zij gebeden'. mijn broeders, gebed is het machtigste wapen dat God Zijn volk geeft. Hij geeft het hun in overvloed. Het versterkt hen, wanneer het hun verleend wordt er gebruik van te maken. We weten dat het volk van God, door alle eeuwen het altijd een onfeilbaar iets bevonden heeft. Iets wat nimmer faalt. Maar wat is nu het kostelijke ervan? De natuur heeft nooit geweten hoe te bidden, daarom kan zij nooit in die gezegende, heerlijke glans van het ware gebed komen. Het gebed moet bij God vandaan komen. Alle menselijke wijsheid valt in het niet, en van de kracht van het schepsel schiet niets over.

Aangaande het gebed, heeft God voorbeelden van Zijn geliefd huisgezin aan laten tekenen, omtrent elke engte en plaats waar ze in verkeerd hebben, alsook hoe ze de overhand kregen, en hoe God ze uit alles verlost heeft. Dit is ter bemoediging van ons nagelaten. Het is de waarheid want: 'Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing. Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust'. 'Want al wat te voren geschreven is, dat is tot onze lering te voren geschreven opdat wij, door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften, hoop hebben zouden' We zullen aandacht schenken, indien God het ons vergunt aan: De majesteit Gods, door Zijn volk dit wapen te verlenen. En ook de bemoediging die dit meebrengt wanneer God het aan onze harten zegent. Als Hij het liefelijk thuis brengt aan Zijn waarde, beproefde, verslagen kinderen.

Toen Jacob in die bijzondere engte gebracht was om zijn broeder Ezau te ontmoeten, wist hij dat Ezau in zijn hart wraak tegen hem koesterde. Vandaar dat hij een bode zond teneinde hem te vertellen dat hij, met alles wat hij had, in aantocht was. Zonder twijfel wachtte hij, vol angst, de terugkomst van zijn dienstknecht af. Maar toen de bode terug kwam laat deze hem weten, dat Ezau hem tegemoet trekt en vierhonderd mannen met hem. O, hoe beefde Jacob's hart! Hoe scheen elke zenuw ontbonden te worden. Doch het blijkt dat hij in het eerst niet aan dat machtige wapen 'gebed' kan komen. Hij verdeelt het volk in twee heiren. Als dan het eerste heir geslagen zou worden, het tweede mocht ontkomen. Maar dit bevredigde zijn hart niet; nee, nee, mijn vrienden; dat kwam allemaal van het vlees en bloed vandaan.

En al zulke plannen zullen wegvlieden en niet meer zijn Dan mag hij tot het gebed komen, die alles overheersende ademtucht tot God! En ik zou graag gezegd hebben, maar ik ben bang om te spreken uit vrees dat het vermetelheid zou zijn. Maar, als ik gezegend word met de Geest des gebeds heb ik geen reden mensen noch duivelen te vrezen. Hier mag Jacob komen, en hij worstelt de hele nacht met zijn God.

Het is niet, mijn vrienden, louter vorm, de knieën buigen en een paar ledige woorden uiten. Hij kon het niet opgeven aler het overwinnende moment aanbrak. En als hij begint te smeken, namelijk aan de Engel, zegt hij: 'Gij hebt immers gezegd: Ik zal gewis bij u weldoen, en Ik zal uw zaad stellen als het zand der zee'. 'En Hij zei tot hem: Hoe is uw naam? En hij zei: 'Jacob'. Toen zei Hij: Uw naam zal voortaan niet Jacob heten, maar Israël, want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen en hebt overmocht'. En toen hij zijn broeder ontmoette, want ik geloof in mijn hart dat hij in zijn ziel gerustgesteld de berg af ging, boog hij zich voor hem ter aarde. En ik geloof, dat zijn hart zich boog met dankbaarheid tot God. Ezau's haat was geheel geveeld. Zijn natuurlijke genegenheden kwamen boven, en de ingewanden zijner liefde werden over hem ontstoken, zodat hij hem aan de hals viel en hem kustte.

Wat is er gelijk het gebed? Toen Israël in Egypte woonde, en Jozef dood was, alsook de koning, die zowel Jozef als de kinderen Israëls verhoogd had, stond er een nieuwe koning op, die noch Jozef gekend had, noch zich een zier om Jozef of zijn familie bekommerde. In plaats van hen goed te behandelen, kookte zijn hart van jaloersheid en haat tegen hen. Jaloersheid! Waarom? Hij was bang dat het volk in aantal zou vermenigvuldigen, zodat ze zijn trots zouden besnoeien, evenals zijn macht en goud. O, die vervloekte, verdoemelijke jaloersheid! Het ontsteekt het vuur der hel, het is nergens mede voldaan dan om er voor te buigen en te eren. En zie hoe hardnekkig, zowel de koning, zijn vorsten, als al het volk, hen met sluwheid behandelen. Zij onderdrukken de arme kinderen van Israël. Persten hen met zware arbeid, ontnamen hun hun rechten met al de sluwheid en politiek die men zich maar in kon denken. Met als oogmerk hen in aantal te doen verminderen, en om hen ellendig en diep ongelukkig te maken.

Maar we zien tenslotte, naar ik geloof, het geestelijk Israël onder hen tot God naderen in gebed. Tot wie konden ze anders gaan? Ze zagen dat er bij de mens geen mogelijkheid was om ooit in vrede en rust in Egypte te leven, noch de zegen te bekomen waar ze aanspraak op maakten. Vandaar riepen ze met hun harten de God van Israël aan, en overmochten.

Mijne vrienden, God hoorde hun gekerm, en sloeg acht op Israël, en het geschrei van hun harten. U weet dat God gezegd heeft, dat Hij niet zal versmaden het gebed desgenen die gans ontbloot is, maar Hij zal zich tot hen wenden. Mijn vrienden, dit is alleen de plaats waar Gods volk veilig is. Het is de veiligste plek waar ze immer kunnen komen; het laat geen schuld of veroordeling na. Ze zijn veilig als ze hun ellende God voorleggen, en met hun kermend roepen tot Hem schreeuwen.

Daarop verschijnt God voor hen; maar het was in een weg, zoals een dichter zegt: 'Die hen bijna tot wanhoop dreef. Want in plaats dat Farad hun dienst verlichtte, zoals ze verwacht hadden, nadat God Mozes gezonden had om hen te verlossen, en hun lasten verminderde, verzwaarde hij deze des te meer. Hij dreef hen steeds meer in het nauw. Ja, dreef het tenslotte zo op de spits dat hij bevel gaf aan de aandrijvers en ambt-lieden zeggende: 'Gij zult voortaan aan deze lieden geen stro meer geven'. En de aandrijvers gingen uit. Ofschoon de arme zielen uitschreeuwden: 'Hoe kunnen wij hetzelfde aantal tichelstenen maken indien we geen stro krijgen? Wij hebben geen stro'.

Dat deed niets ter zake. Hoe brulden de arme schepselen het wederom onder hun ellende uit. Ze gingen naar Mozes en Aäron en beklaagden zich: 'Zie in plaats van onze dienst te verlichten zijn ze zwaarder dan ooit, het is veel erger' Maar dat deed er niet toe. Hun gekerm klom op in de oren van de Almachtige, Die Zijn eigen weg en tijd bepaald had, om Zijn

plannen uit te voeren. Hij gaf hun te zien dat het niet hun hand was, noch hun geloof, noch hun gehoorzaamheid, dat niets bij hen berustte. Maar dat alles louter uit Gods barmhartigheid voortvloeide.

Tenslotte begonnen ze te twijfelen, ja, te wanhopen, het op te geven. Mozes gaat voor de laatste maal naar Farad. Maar Farad zei tot Mozes: 'Ga van mij! wacht u dat gij mijn aangezicht ziet; want op welken dag gij mijn aangezicht zult zien, zult gij sterven!'

God verscheen op zeer treffende wijze. En wat was dat? God beval Mozes het volk bijeen te verzamelen. Elk huis moest een lam nemen en slachten. Men moest van het bloed nemen en het strijken aan beide zijposten van elk huis der kinderen Israëls. 'Want', zegt God, 'Ik zal in deze nacht door Egypteland gaan, en alle eerstgeborenen in Egypteland slaan, van de mensen af tot de beesten toe; en Ik zal gericht oefenen aan al de goden der Egyptenaren, Ik de Heere! En dat bloed zal ulieden tot een teken zijn aan de huizen, waarin gij zijt; wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbijgaan'.

En zo deed Hij. Te middernacht was er zo'n geducht geschreeuw, zo'n gehuil, zo'n treurig gejammer, want vanaf Faraö's huis tot de armste stulp waar een eerstgeborene was, zowel in het huis als in het veld, daar was de dood. Elk beefde uit vreze van gedood te worden. Maar toen de Engel bij de huizen der kinderen Israëls kwam, was daar het bloed van het lam. Het bloed, een zinnebeeld van het bloed van Jezus, was aan de zijposten gestreken, en zo ontkwamen zij. God liet de Egyptenaren alles terug betalen. 'Met welke maat gij meet, zult gij wedergemet worden'.

Soms wel in zo'n mate dat het nauwelijks te dragen is. Duizenden werden onder hen gedood en terechtgesteld. Vanaf de tijd dat Gods kinderen leden, waren Zijn oordelen ontwaakt tegen de Egyptenaren. Tenslotte kwamen deze en dreven het volk uit. God had gezegd dat ze van de Egyptenaren zouden eisen, zilveren vaten en gouden vaten en wat ze ook maar wilden. 'Ach', zeggen er een paar, 'noemt u dat recht? Ze gingen hen verlaten, gingen uit de plaats en wisten dat ze nimmermeer terug zouden keren'. Ze hadden hun voorheen betaald, en de Egyptenaren hadden hen ervan beroofd. Er was niets van de Egyptenaren bij, nu moesten ze alles weer terug betalen, dubbel en viervoudig. En geheel Israël was verlost. God had hun geroep verhoord.

Maar hierna kwam Israël weer in groter engten. U ziet dat Gods volk zowel toen als nu, hun angsten, worstelingen en hun lasten hadden. In elke bekommring en elke verdrukking moeten ze met hetzelfde wapen, het gebed komen. Dit volk kwam aan de Rode Zee; de Egyptenaren togen achter, en de zee was voor hen, alsmede aan beide kanten bergen. Hier faalt de kracht van het volk, zij geloven: nu is het afgedaan. Hier beginnen ze terug te deinzen. Nu is er geen mogelijkheid van ontkoming meer. Nu schijnt groter ellende, dan die ze ooit beleefd hebben, daar te zijn. Zij murmureren tegen Mozes omdat hij hen in de woestijn gebracht had, om daar begraven te worden. Het scheen hun beter toe maar in Egypte gebleven te zijn, om daar begraven te worden, dan in deze donkere woestijn. 'Doch Mozes zei tot het volk: Vreest niet; staat vast, en ziet het heil des Heeren, dat Hij heden aan ulieden doen zal, want de Egyptenaars, die gij heden gezien hebt, zult gij niet wederzien in eeuwigheid'.

Ofschoon Mozes het geloofde, hoewel Mozes het wist, en vol vertrouwen was, moest hij toch gaan met het wapen, het gebed. Ja, mijn vrienden, God zal het kermend gebed beantwoorden. Mozes had genade en geloof in beoefening, om te geloven dat ze de Egyptenaars niet wederzien zouden in eeuwigheid. En ik geloof in mijn hart, dat de harten van een deel in het leger van Israël opgeheven waren in gebed.

Ja, mijn vrienden, het gezin van God, het volk van God, is een gebedsvolk. Zij moeten met hun rampen en omstandigheden komen in gebed. Dan zegt de Heere: 'Wat roept gij tot Mij? Zeg den kinderen Israëls dat zij voorttrekken'. Dit gezegende wapen kwam voor Gods aangezicht. Het was een wapen ten ondergang der Egyptenaren, en het had de overhand bij

God. Mozes strekte zijn hand uit over de Rode Zee, strekte de staf erover uit en de zee werd gekliefd, en maakte plaats om er de verlost des Heeren door te laten. Hij leidde hen door Zijn waarheid en macht, en Zijn soevereine majesteit. En ze kwamen droogvoets aan de overkant. Toen Faraö met zijn heir en wagenen ingingen, keerden de wateren met al hun kracht weder. Faraö en al zijn heir zonken als lood naar de diepte der zee, en in de buik der hel. Welk een glorie hadden zij toen dit antwoord kwam! Gode kwam alle eer toe.

Het is zo schoon om de heiligen Gods oudtijds, zowel als de heiligen Gods nu, te zien als Hij komt met Zijn gezegende macht en goedheid. Hoe het hun gegeven werd Gode lof te zingen en Zijn Naam te verheerlijken.

Maar het duurde niet lang of ze werden in een andere engte gebracht, een andere plaats. Ach! ze werden in de woestijn geleid. Daar scheen hun niets anders dan de dood voor handen, want er was geen water, en dat, terwijl ze op het punt stonden te sterven van dorst, daarom twisten ze weer tegen Mozes. 'Wat', zegt de arme Mozes, 'twist gij met mij?' 'Kan ik u water geven?' Alsof hij zeggen wilde 'Ik ben op Gods bevel gekomen; en God heeft ons door de Rode Zee geleid. Hoe kan ik u nu water geven? U moet mij de schuld niet geven'. Maar hij riep tot de Heere zijn God. Niets dan gebed, niets dan gebed; wéér genoodzaakt tot God te naderen.

Is dit ook met u het geval, mijn vrienden? De consciëntie zal het wel bekend maken of het zo is of niet. Hier nadert Mozes weer tot God, en hij roept de Heere aan. 'O Heere', zegt hij, 'het volk schreeuwt, en er is geen water'. Maar God verscheen hem, en toonde hem een rots. De Heere zegt tegen Mozes dat hij, met zijn staf, op de rotssteen moet slaan. Dan zou er water uitgaan, en het volk zou genoeg te drinken hebben, zowel zij als hun vee. Hier ziet u dat het gebed wederom zegeviert. Een onwaarschijnlijk iets om tot een rots te spreken. Alsook dat een rots een bron zou hebben, alsmede dat er water uit zou stromen.

Welnu, mijn vrienden, het was niet onmogelijker om uit een rots water te doen stromen, dan het zou zijn uit een ezels kinnebakken, waar Simson duizend Filistijnen mee versloeg.

Nee, geloofd zij de Heere, Hij zou evengoed een fontein in een oude schoen kunnen maken, indien het Hem zou behagen, als uit een rots. Indien het was om de sterkte Zijner macht ten toon te spreiden, of om Zijn volk een getuigenis te geven dat Hij het gebed erkent.

Waar gebed in het hart gelegd wordt, bevestigt Hij Zijn almacht in het beantwoorden ervan. Maar de kinderen Israëls moesten wederom hetzelfde wapen hanteren, toen ze in andere moeilijkheden gebracht werden, met Amalek. Nu komt Amalek met al zijn strijdmachten om hen te belegeren en te omsingelen. Hij kwam met de bedoeling hen neer te vellen en af te maken, om zo al hun bezittingen te nemen. Maar Mozes zond Jozua met nog een paar van de kinderen Israëls er op uit, om hen te ontmoeten. Mozes en Aäron klommen op de hoogte des heuvels, en baden daar tot hun God. Zij hanteerden hun wapen, het handigste wapen in gebruik Daar was een worstelen in de gebeden tot God.

Terwijl de Amalekieten en Israël aan het strijden waren, hief Mozes zijn handen op, zo was Israël de sterkste; maar terwijl hij zijn handen neerliet, zo was Amalek de sterkste. Daarom ondersteunden Aäron en Hur zijn handen totdat Amalek geheel verdelgd was.

O, mijn broeders, wat is er gelijk aan het worstelen met God in het gebed, om met alles tot Hem te gaan, met al onze ellende? Dit, mijn vrienden, zal zegevieren. Laten we nu eens kijken naar die arme Hanna, over wie wij lezen in Samuël 1. De moeder van Samuël de profeet. Arme ziel, hoe heeft ze getreurd over haar onvruchtbaarheid. Welk een bespottingen had ze te verduren omdat ze onvruchtbaar was. Want, het werd in die dagen, onder de vrouwen als een vloek beschouwd om zo te zijn. Maar we lezen dat God haar verscheen. Ofschoon haar tegenpartijdige haar bleef bespotten en honen, omdat God haar deze zegen onthouden had. Vandaar dat ze veracht werd. Ze had geen kinderen. O, Hanna werd er door geschud. Haar hart bezweek onder de onbeschaamdheid dergenen die haar, omwille van haar onvruchtbaarheid, hoonden.

Toen ze met haar man naar het jaarlijks offer ging, was haar arme ziel terneergeslagen, alsook haar gestel en aangezicht. Ze zat niet als een stuk steen over gebed te spreken met vreugde en lof. Nee, nee; haar aangezicht, lichaam en ziel, waren door smart des harten terneergeslagen. Een bezwaard hart maakt het aangezicht droevig. Als de ziel zo bedroefd is wat is er dan een treuren. Eli dacht dat de arme vrouw dronken was. Hij merkte wel op dat haar lippen zich roerden, maar haar stem werd niet gehoord. Hij zegt tegen haar: 'Doe uw wijn van u'. Ze antwoordde: 'Acht toch uw dienstmaagd niet voor een dochter Belials. Ik heb noch wijn, noch sterke drank gedronken, maar ik ben een vrouw, bezwaard van geest'. Arme, waarde Eli, hoe was zijn ziel bewogen! Hij zegt: 'De God Israëls zal uw bede geven'. Hier werd haar ziel getroost. God bracht het thuis aan haar hart. Ik geloof dat Eli Gods gezegende Waarheid tot haar ziel sprak. Door het geloof mocht ze de woorden overnemen, en haar aangezicht was haar zodanig niet meer. Ze ging naar huis en baarde op de gezette tijd een zoon. Zij noemde zijn naam Samuël. Want, ze had de Heere een gelofte beloofd.

Ach, arme waarde vrouw. Het is enigszins in dezelfde zin met u als met mij wat betreft het maken van beloften. Als God ons nu maar in dit en dat wil antwoorden, en: 'Geef aan Uw dienstmaagd een mannelijk zaad, zo zal ik dat den Heere geven al de dagen zijns levens, en er zal geen scheermes op zijn hoofd komen'. Ze deed een goede keus; ze kon hem niet in beter handen overgegeven hebben, noch aan bekwamer of veiliger handen. 'Daarom heb ik hem ook den Heere overgegeven al de dagen, die hij wezen zal'. Ik wil hem U overgeven in vreze en waarheid. God kreeg hem.

Nadat het kind gespeend was, en zij het naar de tempel bracht, ging Hanna naar Eli en zei: 'Mijn heer, dit is het kind waarom ik bad. Waarom ik geworsteld heb met God. Met hart en ziel heb ik God om dit kind gebeden. Welnu, hier is de jongen. Ik heb hem gebracht, ik wil hem de Heere overgeven. Hier zal hij de priesters dienen, hier zal hij in dienst van God blijven'.

Daarna ging Hanna naar huis en liet Samuël in Gods handen achter. God zorgde voor hem. Maar de arme, waarde ziel, Hanna, had lange tijd moeten wachten. Ze was dikwijls pijnlijk getroffen geweest door hun harde taal. Doch tenslotte kreeg ze het beste deel. Dit waarde kind werd later een profeet des Heeren. God sprak reeds tot de jongen toen hij nog maar een jongen was. Ach! arme, waarde jongen. God zegt tegen hem: 'Samuël, Samuël!' En hij zei: 'Zie hier ben ik'. Hij draaft naar Eli, en zegt: 'Hier ben ik'. Doch Eli zei: 'Ik heb u niet geroepen', 'O', zegt Samuël, 'maar ik heb het gehoord'. Eli vervolgt: 'Keer weder, leg u neder. En God sprak: 'Samuël, Samuël'. Samuel hoorde Hem. Weer draaft hij naar Eli; en zegt: 'Zie hier ben ik, want gij hebt mij geroepen'. Eli zegt: 'Ik heb u niet geroepen, mijn zoon'. Toen werd Eli in zijn hart overtuigd dat het de Heere was. En zegt: 'Ga heen mijn kind, leg u neder; zo Hij u roept, zo zult gij zeggen: Spreek, Heere, want Uw knecht hoort'. En de stem kwam weer: 'Samuël, Samuël'.

En Samuël zei: 'Spreek, want Uw knecht hoort'. De Heere zegt: Ga naar Eli en vertel hem wat Ik over hem, en over zijn huis brengen zal, vanwege zijn gruwelijke ongehoorzaamheid, door het verzuim van zijn zonen terecht te wijzen. Omdat hij zijn zonen toelaat in alle denkbare zonden en goddeloosheid te leven. Vertel hem dat Mijn oordelen over hem en zijn huis zullen komen.

Zo kwam de jongen tot Eli. Ik durf te zeggen de arme jongen, arme waarde jongen, ik denk dat hij beefde. En Eli vroeg: 'Wat heeft de Heere gezegd? Ik wil het horen of het nu goed of slecht is; vertel me wat de Heere gezegd heeft'. Ik geloof dat Eli een goede man was. Ik geloof dat hij teveel van zijn zonen hield. Zijn natuurlijke genegenheden waren zeer sterk tegenover hen Maar hij had het recht, en autoriteit als priester, hen uit de tempel te zetten, hetwelk hij ook behoorde gedaan te hebben. Hij behoorde niet heimelijk hun boze stukken door de vingers te zien. Hij behoorde niet gezegd te hebben: Mijn zonen, wat hoor ik van jullie? Ik hoor geen goed gerucht over jullie. Jullie behoorden zo niet te zijn, jullie behoorde

zo niet te zijn'. Eli moest niet gekomen zijn met 'behoorde niet', maar moest hun het priesterambt ontnomen en meteen weggestuurd hebben. Dit was de weg. Zij waren niet waardig priester te zijn. In geen geval waren ze waardig het priesterambt te bekleden.

Gezien zij in zo'n weg als deze, strijdig met God en Zijn volk, voortgingen. Gods wraak kwam over zijn twee zonen, en beiden stierven. Eli zat op een stoel toen men hem aan kwam zeggen, dat zijn twee zonen in de strijd omgekomen waren, alsook dat de ark genomen was. Toen viel hij achterwaarts van de stoel af en brak de nek, en stierf. Arme ziel! Maar geloofd zij de Heere, mijn vrienden, het gebed van Gods volk zal zegevieren.

We lezen over David in welk een engte hij gebracht was. In welk een moeilijkheden hij verkeerde, toen de Amalekieten kwamen en Ziklag met vuur verbrand, alsook Davids twee vrouwen meegenomen hadden. David scheen besloten, hen achterna te jagen. Hij nadert tot God in gebed, en wordt versterkt. Zijn handen werden versterkt in de Heere zijn God. O, hij nadert tot God in den gebede en zegt: 'Zal ik deze bende achterna jagen? Zal ik ze achterhalen?' Hij zei hem: 'Jaag na, want gij zult gewis achterhalen, en gij zult gewis verlossen'. Toen David dit woord van de Heere kreeg, dat Hij hem voor zou gaan en de weg bereiden, had hij voor hen geen angst meer. Hij wist dat zijn God wilde het en zijn gebed verhoord had. Hij was ervan verzekerd dat Gods getuigenis waar was.

Dus hij achtervolgde hen, totdat hij bij de plaats kwam waar ze aan het feesten en dansen waren. Allen waren vol vrolijkheid, vreugde, verrukking en plezier. David en zijn mannen vielen, als leeuwen op lammeren, op hen aan. David toont de Amalekieten Gods wraak, neemt al zijn eigendommen alsmede het hunne, brengt elke man zijn vrouw en kind terug. Geen klauw verloren! David bracht het allemaal weder. God wil Zijn eer verheerlijken, en Zijn volk zegenen op het schreeuwen en bidden. Het gebed stopt de mond der leeuwen. O ja, mijn vrienden, God nam, met betrekking tot de Hebreëen, het geweld des vuurs weg. Alle verterende bestanddelen van het vuur, zodat het geen haar van hun hoofden kon krenken.

Er schiet me juist een opmerkelijk geval te binnen van koning Hizkia. Toen Sanherib met een zwaar heir, met strijdgeweld kwam, alsof ze meteen Jeruzalem wilden verslinden, zond hij de koning een brief. Zo'n onbeschaamde brief, die Hizkia laat weten wat hij doen zal indien hij zich, aan dit en dat niet onderwerpt. Hij zou binnen vallen en hen allen wegvoeren. En daar was hij nog niet tevreden mee, maar moet zeggen: 'Vertrouw niet op uw God. Want zie naar de goden der volken, wie onder hen heeft ooit uit mijns meesters hand kunnen redden? Overtuig uw volk maar niet dat uw God u zal redden!' Arme Hizkia was bang. Hij bracht de brief in het Huis van God. En, arme, waarde man, hij had geen kracht of ondersteuning in zichzelf. Niet meer wijsheid, nee, niet meer dan een kindeke dat staan noch gaan kan. Het schijnt dat hij daar alleen is. Er schijnt geen vorst te zijn om raad mede te plegen, om de zaak tegen te vertellen. Hij legt het God voor.

Hier is gebed, mijn broeders. Gebed, mijn broeders, kan helpen als geen oog medelijden heeft. Hij opent de brief, en breidde die uit voor het aangezicht des Heeren. Hier wordt zijn hart voor God uitgestort. En hij zegt: 'Lieve Heere, het is waar dat al de goden der volkeren zich nimmer uit hun handen hebben kunnen verlossen Maar zij waren geen goden; Gij zijt de enige, ware God'. God zond de profeet naar hem om te vertellen dat Hij zijn geroep gehoord had. Dit was tienduizend maal beter dan alle wapenen van Egypte, ja, dan al de zwaarden in de wereld. Want het was een antwoord van God, om hem te laten weten dat hij nimmer in de stad zou komen, noch er ook maar één pijl in schieten.

En ziet! eer de morgen daagt, waren de meesten onder hen dode lichamen. Die enkelen die over waren, vluchtten. En de koning wankelde en ging in een groot paleis waar z'n god was. En zij, die uit zijn ingewanden waren voortgekomen, versloegen hem met het zwaard. Maar God verlost Hizkia door zijn gebed te beantwoorden. En welk een treffende verlossing was het toen Petrus in de gevangenis geworpen was. (Maar ik houd u te lang op).

Geloofd zij de Heere, dit is een zoete plaats voor mij geweest. Namelijk om te zien, dat in alle gezegende smarten en moeilijkheden van het volk van God, gebed de rechte plaats is. Hier waren een paar arme discipelen bij elkaar. Petrus was in de gevangenis gezet. Ze dachten dat hij gedood zou worden. Maar luistert! Zij worstelden met God in de gebeden. De engel ging naar Petrus in de gevangenis, en de arme, waarde ziel sliep vast alsook de krijgsknechten die met hem waren. De engel wekt hem, en zegt: 'Kom, mijn zoon; kom en volg mij'. Petrus dacht dat het een droom was, of een gezicht. Hij bond zijn schoenzolen aan, en de poort werd vanzelf hun geopend. God kan openen! De arme zielen waren aan het bidden, schreeuwen en smeken of God tussen beide wilde komen. indien God de Geest der gebeden geeft, vergunt Hij ook een antwoord. Hij komt zo zeker als God, God is, op Zijn eigen tijd.

Toen Petrus alles overlegd had, ging hij naar het huis waar de discipelen samenvergaderd waren. Bij de poort gekomen, klopt hij. Een meisje komt, met name Rhode; en zegt: (hoogst waarschijnlijk, ik weet het niet, want ik was er niet bij) 'Wie is daar?' 'Petrus!' Het arme kind was zo verslagen. Ze draaft terug, opende de poort niet, terwijl Petrus daar toch stond te wachten, en zegt dat Petrus daar stond te kloppen. 'O, jij onnozel meisje, je raast'. 'Maar ik weet dat het Petrus is; ik weet het, ik ken zijn stem, ook vertelde hij mij dat hij Petrus was'. Dan gaan ze de poort openen. Hij gaat naar binnen. O, welk een vreugde was er onder hen! Het worstelend gebed, verkeerde nu in blijdschap. Een blijdschap van verwondering, een vreugde, aanbidding en lof. Hoe loofden zij hun God voor elke uitredding die God voor hen gewrocht had.

En nu, laten wij met al onze noden en behoeften, tot God gaan met dit wapen, het gebed. En onze harten voor Hem uitstorten, en onze moeiten voor Hem neerleggen. Opdat Hij ons zegene met lijdzaamheid, om te wachten op wat Hij wil. Opdat we Zijn eigen, grote hand mogen opmerken en zien in elk woord en werk, dat Hij ons voorgaat. Amen.

Uitgesproken in Trowbridge, op dinsdagavond 21 oktober 1851.

19. DE LIEFDE VERGAAT NIMMERMEER

De liefde vergaat nimmermeer'. 1 Korinthe 13:8.

Er wordt tegenwoordig heel wat afgepraat over liefde. Er is bijna geen godsdienstig belijder of deze verheft de liefde, beveelt liefde aan en praat over liefdedaden. Maar, mijn vrienden, het schijnt mij toe dat 'de liefde' in onze tekst, niet de liefde is waar de natuurlijke mens over spreekt. Dewelke uit hun eigen doen voortspruit. Ik denk dat de apostel, zo'n idee als dat, volkomen afsnijdt. Hij zegt: 'Al ware het, dat ik de talen der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, en een luidende schel geworden.' Dus een mens mag veel woorden hebben en de talen der mensen spreken, alsmede gaven en bekwaamheden hebben, en wat men maar op kan noemen. Maar, indien hij de liefde niet heeft is hij slechts een 'klinkend metaal', zegt de apostel, 'of een luidende schel'. Zodat de liefde niet bestaat uit een vloeiende rede noch in tedere woorden der tong.

'En al ware het, dat ik de gave der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het dat ik het geloof had', (er staat niet 'klein geloof, o nee! geen 'klein geloof), maar hij mocht 'het geloof hebben en toch voor eeuwig verloren gaan. Maar hoeveel aantallen zijn er die, met al hun gepraat over liefde, en al hun gaven en bekwaamheden, toch geen greintje godsdienst in hun harten omdragen. En die leven en sterven zonder liefde, zullen tenslotte voor eeuwig verdoemd worden.

'En al ware het, dat ik al mijn goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, en had de liefde niet, zo zou het mij geen nuttigheid geven'. Wat nu? Al zijn goederen tot onderhoud der armen uitdelen, medegevoel met de armen en nooddruftigen betonen. Ja, zelfs zijn lichaam overgeven om verbrand te worden, en dan nog geen liefde hebben? Ik weet, dat deze liefde niet uit de werken van de mens bestaat. Het kan niet iets zijn dat uit de natuur met al zijn versieringen voortspruit. Het kan geen voortbrengsel zijn van vlees en bloed.

Nee, mijn vrienden, ik geloof in mijn hart, dat het niets meer en niets minder is, dan de soevereine, onderscheiden liefde en verkiezing van de heilige Drie-eenheid, Die het op de uitverkorenen gemunt heeft. Maar dit is een liefde, waar maar weinigen goed over weten te spreken. Ze hebben liefde voor zichzelf; liefde voor hun medemens, liefde voor ongelovigen, liefde voor alles onder de zon. Maar, zij hebben geen liefde voor Gods onderscheidende liefde, barmhartigheid en genade. Deze behandelen zij met de grootst mogelijke afschuw.

Ach! mijn vrienden, het is een wonderlijke weldaad dat u en ik niet onder dat getal behoren. Eens was ik één van hen, en zou dat nog geweest zijn, als liefde niet tussen beide was gekomen. We zullen, zover God een arme worm zal helpen, trachten enige opmerkingen te maken over deze liefde.

1. De Fontein der liefde.

2. In de onderwerpen die het te hulp komt en verzorgt.

3. In zijn duurzaamheid: 'De liefde vergaat nimmermeer'.

Dat is goed nieuws voor bedelaars, nietwaar?

1. Door de Fontein der liefde versta ik de Heilige Drie-eenheid, Vader, Zoon en Heilige Geest, één God. Kijk maar eens naar de gezegende soevereine liefde, erbarming en tederheid van God de Vader in het schenken van Zijn geliefde Zoon, Zijns Gelijke, Zijn Metgezel! Een soevereine, vrije gave, die alles insluit waarvoor God maar zorg kon dragen. Voor de

zaligheid en heerlijkheid en de verlossing, alsmede het thuisbrengen van Zijn gezegend huisgezin, naar de onverderfelijke zaligheid.

Mijne vrienden, dit is een liefdedaad in God de Vader die alle beschrijving te boven gaat. Het hart kan niet in zijn hoogte, diepte, lengte en breedte komen. Het is als een zee van onbegrensde stromen, welke ons overstelpen met verbazing. De apostel kon het slechts bewonderen en aanbidden. 'Doch Gode zij dank', zegt hij, 'voor Zijn onuitsprekelijke gave, een liefdegave. Niemand van ons heeft ooit zo'n gave als deze, verdiend. Wij hebben enkel bittere pijnigingen en de eeuwige verdoemenis verdiend. Maar deze gezegende gave van God de Vader is een daad der soevereine, onderscheidende genade. Hij gaf Zijn geliefde Zoon; en zoals de apostel zegt: 'Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?' Hier ziet u, de gezegende, vrijvallende liefde, in de verkiezende liefde van God de Vader, Die Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem overgaf als verzoening voor onze zonden, om te worden geslagen om aan de gerechtigheid te voldoen. Zoals de apostel Johannes zegt: 'Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard'. Liefde heeft niets met enige verdienste van doen, noch met iets wat wij ook gedaan of gedaan zouden kunnen hebben.

'Hierin is de liefde'. Hoe? 'Niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening van onze zonden'. Hij heeft Hem gezonden om onze zonden te dragen, om voor onze zonden te lijden, om aan het kruis, in zware strijd te zijn voor onze zonden. Is dit geen liefdedaad? 'Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebben'. Welk een gezegende gave!

En, mijn broeders, niets kan dit teniet maken, hetzij vanbinnen, vanbuiten of iets duivels. Al de godslasterende gedachten die in uw hart opkomen, arm kind van God, al uw zondig ongelooft, al uw zondig zinken, niets vanbinnen of vanbuiten kan ooit deze gave te niet maken, Die gegeven was ter verzoening voor de zonden Zijner uitverkorenen. Het is een gave, die voor eeuwig stand zal houden. Daarom is de liefde waardig genoemd te worden. En indien we het juist opmerken, indien het God de Heilige Geest behaagt ons een blik te vergunnen in de liefde, in de Fontein van God de Zoon, als eenswezens met de Vader, Die aan elke tittel en jota volkomen voldaan heeft, die Gods Kerk en de gerechtigheid vordert; indien God de Geest, u en mij door het geloof opleidt tot deze gezegende liefdedaad van God de Zoon, om dit alles voor ons te volbrengen, is dit wel zo'n gezegende aanblik hetwelk onze harten verbreekt, en onze zielen verootmoedigt.

Het brengt ons met liefde aan Zijn dierbare, gezegende voeten. Het maakt ons treurende als een duif omdat we Hem zo misbruikt hebben, zoals we dat gedaan hebben. Was het geen liefde om onze natuur aan te nemen in vereniging met Zijn Goddelijk Persoon? Was het iets anders dan een liefdedaad dat Hij gekomen is? 'Geworden onder de wet'. Al de eisen werden Hem ten laste gelegd, om deze aan het kruis te dragen, als Hoofd, Borg en Dienstknecht van Zijn dierbaar volk. Alle toom, die zij verdiend hadden, werd over Hem uitgestort, opdat zij verlost zouden worden met een eeuwigdurende verlossing.

Dit is liefde, mijn vrienden; de liefde verbergt of bedekt een menigte der zonden. Ach, loof Hem! Hij heeft het werk volbracht. Want Hij is gegaan tot 'het einde der wet, tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft'. Hij heeft het volkomen volbracht. Ik zal u vertellen, mijn vrienden, hoe ouder ik word, des te meer zie ik, dat indien er iets niet volbracht was, voor de zonde niet geboet was, als het recht niet voldaan was, als de wet niet groot en heerlijk gemaakt was, de dood niet overwonnen, alsook alle lasten niet gedragen waren, zou ik geen straalje hoop hebben.

Ik placht, dertig of veertig jaar geleden te denken, dat ik dit allemaal zo klaar als de zon op de middag, zag. Maar, hetgeen ik toen zag, maakt toch nog een groot verschil uit met hetwelk

ik nu zie. Want ik zie en gevoel nu, als er ook maar een haar breedte voor mij te doen was, om de hemel te verdienen, of ter verontschuldiging voor God neer te leggen, ik voor eeuwig en altoos verloren was. Maar, loof Hem! op de berg Calvarië heeft Hij het voor Zijn volk volbracht. Tittel noch jota heeft Hij ongedaan gelaten. 'Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden', en 'Zo is er dan geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest'. Hier is volkomen volmaaktheid. 'Verlost door den Heere, met een eeuwige verlossing'.

'Ach', zegt u, 'u grijpt zo hoog'. Hoog? Indien u arme bedelaars bent, wilt u daar toch komen? Ik weet dat het zo is. Ik kan u verzekeren dat het erg zoet en kostelijk is om in deze zaken ingeleid te worden. Ik moet uit de grond van mijn hart zeggen dat ik een hekel aan verdorvenheden heb, hoewel ik er zelf heel wat van omdraag. Ook houd ik niet van twijfelingen en vrezen, al word ik er wel mede geplaagd. Maar in de gezegende volheid van Christus, en in Zijn liefdedaden te blikken, alsook zich in Zijn volbrachte arbeid te verheugen, is terecht een kostelijke zaak. Nu is Hij naar de heerlijkheid gegaan; en zo zeker als het Hoofd daar is, zullen ook de leden daar heengaan.

Indien de dierbare vertrooster u en mij een zoete blik vergunt van die liefdadigheid die in Hem is, als de Fontein, Eenswezens met de Vader, hoe verootmoedigt dat onze harten! Wat kon toch de gezegende Geest bewogen hebben om ons uit de wereld te halen, en ons op de weg naar de hel, een halt toe te roepen? We zouden er rechtstreeks ingestort zijn, we dronken de ongerechtigheid in als water.

De wegen Gods versmadend, en deelnemend aan de genoegens der tijd en zinnen. Ofschoon we zelfs, als het ware, aan de rand van de afgrond der eeuwigheid stonden. Ja, verhard in de zonden, keerden we nog onze rug naar de Heere. Wat kon dan de Heilige Geest bewogen hebben ons staande te houden? Het was liefde, en niets anders.

Wat kon Hem bewogen hebben, om het hart van de ene moordenaar aan het kruis aan te raken, en het hart van de ander onaangeroerd te laten? Wat kon Hem bewogen hebben om Saulus van Tarsen in z'n loop te stuiten? Wat kon Hem bewegen om Manasse een halt toe te roepen, en wat zou Hem bewogen hebben om u en mij staande te houden? Wel, niets anders dan Zijn genade. 'Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus'. 'Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof, en dat niet uit u, het is Gods gave. Niet uit de werken, opdat niemand roeme'.

Zodat u ziet, soevereine, vrijvallende liefde, voortvloeiende uit Zijn oneindige genegenheid en liefde tot de voorwerpen Zijner verkiezing. Wat kon Hem bewogen hebben om u en mij van onze eigengerechtigheid te ontdoen? Hoe hard hebben we niet gezwoegd, om iets te verkrijgen, hetwelk ons geschikter voor Gods tegenwoordigheid zou maken. Om beter voorbereid voor Zijn genade te zijn! Hoe heeft Hij ons, telkens weer, van deze klederen ontdaan, en ons het einde daarvan laten zien! Wat kon toch ooit Zijn Goddelijk welbehagen bewogen hebben, dat Hij ons zo bij zou staan, zoals Hij gedaan heeft, nadat Hij het goede werk in onze zielen begonnen is. Waarvan Hij zegt dat Hij dat voleinden zal tot op de dag van Jezus Christus?

Mijn broeders, het is allemaal liefde; en zo weinig liefde als ikzelf heb, zo houd ik van deze liefde; in mijn hart heb ik dezelve lief. Men heeft mij honderden malen verteld, dat indien ik meer liefde had, het heel wat beter zou zijn. Dat zou terecht beter zijn; ik wilde wel dat ik meer van deze liefde had. Maar wat betreft die vleselijke, vleiende liefde, die de mens pleegt op te vijzelen, en de één de ander mee volpropt, daar behoeft God Almachtig mijn ziel voor! Ik weet dat deze liefde, die uit genade van de drie-enige God, in het hart waargenomen wordt, vruchten Gode aangenaam voort zal brengen. Vruchten, heilzaam voor de mens, en sprekende naar het hart. Nimmer zal deze liefde zonder deze gezegende vruchten en

uitwerkingen zijn. Maar, het is een liefde die nooit gekocht kan worden noch verkocht; deze is volmaakt en volkomen.

2. Laten wij nu de onderwerpen bezien dewelke deze liefde te hulp komt.

De onderwerpen! Wel, het is niet de rijke, die rijk in eigen oog is, rijk in zijn eigen goede werken, alsmede rijk, met zijn eigen verrichtingen. Een mens, die met zichzelf en zijn eigen gedoe ingenomen is, heeft geen behoefte aan deze liefde. Maar ook geeft deze liefde hem geen kruimeltje. De rijke liefde 'zendt hem ledig heen'. U weet, dat onze Heere spreekt over het, uit liefdadigheid bereid, grote avondmaal. Toen Liefde zijn tafel gedekt had, en voorzien van allerlei lekkernij, zond hij uit om de genoden. De één zei dat hij niet komen kon want: 'Ik heb vijf juk ossen gekocht en ga heen om die te beproeven'. Zijn ossen, en alles wat hij had, waren hem duizend maal meer waard dan heel het liefdadigheidsfeest welk Liefde hem kon verschaffen. De tweede zei: 'Ik heb een vrouw getrouwd en daarom kan ik niet komen'. Zodat hij er geen lust in had.

Welnu, toen stuurde Liefde, de Meester, uit in de wegen en heggen tot arme, behoeftige zondaren, die uitgeworpen schijnen te zijn, en niemand hebben om hen te helpen, en zegt: 'Nodig deze'. Ja, 'en dwing ze in te komen', hij zegt: 'opdat mijn huis vol worde'. Sommige van deze arme stakkers, mijn vrienden, hadden niet kunnen denken daar ooit binnen te komen. Zulke, in lompen gehulde stakkers, zulke doodarme ellendigen, zulke ontzaglijke rebellen. Zouden deze aan Liefdes tafel komen, waar de Koning der koningen in al Zijn majesteit was? De arme zielen zeggen: Dat zou maar vermetelheid zijn. Maar de Meester zegt: 'Dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde'. Zodat de sterkte Zijner kracht hen dwingt. En zij komen; en Liefde ontvangt de kreupele, de lamme, de blinde, de melaatse, de bedelaar, de armlastige, arme zielen, ontbloot van alles om zichzelf te helpen. Alles wat ze kunnen doen is bedelen; en Liefde komt deze te hulp. Vooral zulken, arme ziel, wordt een rijk feest bereid, en God zendt Zijn boodschapper naar u. Bent u nooddruftig, en hebt u gebrek aan sterkte; bent u naakt, en mist u gerechtigheid; verloren en mist u redding; bedroefd en u krijgt geen troost? Liefde heeft alles om u in te voorzien.

En, mijn vrienden, welk een zegen is het, als Liefde soms de deur eens opent voor zulke arme, bedelende, kermende, schreeuwende zielen. En als ze het feest, dat Hij bereid heeft, mogen smaken. Alsmede de zegeningen die Hij voor hen bereid heeft, en dat Hij hen zo vrijelijk geeft: 'Zonder geld en zonder prijs!' Er mankeert niets aan dan de eetlust. Om van een glas koud water te genieten moeten we dorst hebben. Zodra God de ziel zijn gemis en bekommelingen laat gevoelen, helpt Liefde hem. Hoewel hij soms op de deur aan het kloppen is, en telkens maar weer smeken moet, en vreest dat God hem nimmer zal helpen.

Hoe menigmaal is dat geval van die arme vrouw, voor mijn ziel een bewijs geweest. Het geval van die arme vrouw, die voor haar dochter, 'die deerlijk van een duivel bezeten was', bij Jezus kwam. Ze kon nergens anders heen, die, zonder twijfel, alles wat ze kon al geprobeerd had. De vrouw riep Hem achterna opdat Hij haar genadig zou zijn. Want haar dochter was deerlijk van de duivel bezeten. Doch Hij antwoordde haar niet één woord. Maar ze was niet ontmoedigd.

Precies als een arme bedelaar die telkens weer komt en z'n best doet om geholpen te worden. Een oude vrouw, placht gedurende jaren, elke zaterdag, bij ons aan de deur te komen. Ze verwachtte haar halve stuiver of stuiver, alsof het vanzelfsprekend was. Op zekere zaterdag, kwam ze, toen ik maar naar gestemd was. Ik had geen tekst. En voor vlees en bloed was het niet aangenaam, het was een koude, winterse, stormachtige dag en ik sprak haar erg nors aan. Ik zei haar beter thuis te kunnen blijven, en niet elke zaterdag te komen. 'Ik hoop, mijnheer, dat u mij niet weg zult sturen', zei ze, 'na mij zo lang van dienst te zijn geweest; het is erg nat en koud'.

Ik begon te denken hoe ik telkens weer bij de Heere een arme bedelaar was geweest, en wat er gebeurd zou zijn als de Heere Zijn rug naar mij gekeerd zou hebben. Zo was het met die arme vrouw die Christus volgde, ze riep Hem achterna. Zijn discipelen zeiden: 'Laat haar van U; want zij roept ons na'. Maar Jezus spreekt haar aan, maar Zijn woorden schijnen meer berekend haar schrik aan te jagen, dan om haar te bemoedigen. Maar Liefde ondersteunde haar onzichtbaar. Ja, Liefde was in haar hart, en leerde haar te bedelen, alsook hoe aan te houden. Want wat op de bodem lag was niet haar vernuft. Hij zegt: 'Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls'. En zij kwam en aanbad Hem, zeggende: 'Heere, help mij!' 'Ik ben een arme nooddriftige bedelaar'. 'Doch Hij antwoordde en zei: Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en den hondekens voor te werpen'. Men zou gedacht hebben: Dit is genoeg om de mond van de vrouw te stoppen. Maar, ze had het gezegend onderwijs des Geestes in haar hart. God onderwees haar ziel, hetwelk haar zei, om in deze weg liefde te zoeken. En de arme vrouw zei: 'Ja, Heere!' Ze was niet beledigd dat Hij haar een hond noemde, een arme heidense hond. Nee, ze was een arme bedelaar, van alles ontbloot. Ze had alleen Hem om naar toe te gaan. Maar ze kijkt op met kinderlijke eenvoud, en zegt: 'Doch de hondekens eten ook van de brokjes, die er vallen van de tafel hunner heren'. Zo'n arme vrouw toch! Ze was er toe gebracht om onder de tafel te kruipen, en om de kruimeltjes te smeken die er af vielen. Niet om als een prinses aan de tafel bij de anderen te zitten. Maar om slechts daaronder te zitten, en de kruimeltjes op te vangen die de kinderen zouden kunnen laten vallen.

Kom, arme bedelaar, arme, verbrokenen van hart. Die als een hond onder de tafel kunnen kruipen, en God smeken om de kruimeltjes in hun harten te laten vallen. Welk een wonderlijk antwoord geeft Hij! 'O vrouw!' zegt Hij, 'groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt'.

Zodat, mijn vrienden, de liefde armlastigen verzorgt, arme bedelaars, nooddriftigen, de hulpelozen, de ellendigen, de zieken, de hinkenden, die zichzelf niet kunnen helpen. En waar Hij ook de eetlust geeft, geeft Hij ook op Zijn tijd hetgeen nodig is. En waar Hij ook armoede geeft, zal Hij ook, op Zijn tijd de rijkdommen geven, en Zijn machtige heerlijkheid vertonen.

3. En wij ondervinden de duurzaamheid der liefde, dat het 'nimmermeer vergaat'.

Het blijft bestendig. Welk een zegen is dit voor armlastigen!

Ik zal u eens wat vertellen, mijn vrienden, we kenenen nog niet genoeg van onze armoede. God blijft er ons meer en meer van tonen, en wil ons steeds meer onze ledigheid en behoefte laten zien. En geloofd zij God: 'De liefde vergaat nimmermeer'. Het is een rijke schat, dag bij dag en elke week; laten uw lasten zijn wat ze willen, maar er is een voorraadschuur aangelegd. Want elke zegen is in Christus opgelegd en zal de arme bedelaars in de tijd van al het nodige voorzien, alsmede hen thuis brengen naar de eeuwige heerlijkheid, want de liefde vergaat nimmermeer.

Hoe menigmaal is het arme kind van God bevreesd, dat hij Gods barmhartigheid uitgeput heeft! Ik ben er dikwijls bevreesd voor geweest. Na al mijn af- en omzwervingen, vleselijkheid, doods gesteld zijn en ontevredenheid. Niettegenstaande de vele zegeningen, weldaden en goedertierenheden die ik van de Heere gekregen heb, ben ik toch wel zo bevreesd geweest dat ik Zijn liefde zo vermoeid had, zodat Hij mij niet langer verdragen kon. Maar de liefde is eeuwigdurend en onveranderlijk. Deze liefde neemt niet af, in liefde is geen dood. Niets kan deze liefde uitblussen, niets kan liefde verdrinken. Er is niets wat ooit deze liefde te niet kan maken. Deze liefde beoogt de zwakkelingen, de kinderen, de lammeren.

Deze liefde heeft het voorzien op de armen, de nooddriftigen, de ledigen en de verontreinigden. Terwijl God ons bewust houdt van onze armoede en ellende, en ons vergunt aan de deur der liefde te kloppen, is alles goed en alles zal goed eindigen. O, looft onze God: 'De liefde vergaat nimmermeer!' Ik weet heel goed, dat als de liefde zou vergaan, we

afgesneden zouden worden, doch dat kan nimmer. En daarom, in al onze nooddrift, met al onze euvelheden en het verachten ervan, is toch deze liefde groot genoeg om alles te bedekken. Indien wij, als arme bedelaars tot Hem gaan, zullen we de gezegende verzekering krijgen te horen: 'Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken. met goedertierenheid'.

De liefde vergaat nimmermeer, en zal nimmer vergaan. God Almachtig houde u en mij maar arme bedelaars! Ik placht bevreesd te zijn, dat ik te laag aan de grond gehouden werd, maar in de loop der tijd heb ik het een zegen bevonden om een armlastige en bedelaar op de liefde te zijn. Er is niets dat liefde verlangt, dan slechts één ding.

'Ik dacht, dat u voorheen zei dat de liefde geheel vrij viel en soeverein was?' Ja, maar het verlangt één ding, en dat wil het ook hebben. 'En wat is dat?' Wel, dankbaarheid en lof. Zelfs onder de mensen; als een milddadige gever, in plaats van dankbaarheid, ontmoet, dat men doet alsof men er recht op heeft, zou dit meteen z'n hart toesluiten. 'Geef de Heere dank'. Daarom, waar de liefde komt, brengt het dankbaarheid voort, alsmede een gezegende waarneming van lof en eer tot God als de Gever. Geen dankbaarheid als verdienste, alsof het liefde zou willen kopen. Maar dankbaarheid als uitvloeisel en vrucht van de liefde.

Er is een groot verschil tussen de twee; en daarom, mijn vrienden, kijk naar uw eigen hart, hier. Ik heb dit in mijn hart waargenomen; bij tijden heb ik Gods weldaden in mijn ziel ervaren, maar iets anders trok mijn aandacht en dreef mijn dankbaarheid weg. Maar wees ervan verzekerd, dat, waar ook deze liefde is, het dankbaarheid voort zal brengen. Het brengt de ziel tot God en het leidt tot lof, eer en liefde tot Zijn heilige Naam. God zegene u en mij met meer daarvan, en verlene dat wij bedeed mogen worden met de begeerte van de apostel: 'Doch de Heere richte uwe harten tot de liefde van God, en tot de lijdzaamheid van Christus'. Amen.

U zult juist opmerken dat er vanavond een collecte gehouden wordt voor de **Pelgrims Society**. De vrienden zullen aan de deuren staan, en ik hoop dat u het doel der collecte in gedachte houdt, dat is voor arme, oude zielen die in behoeftige omstandigheden verkeren. En daarom is een half uur praten over de welwillendheid of de plicht ervan niet nodig. Het is voor de arme, bejaarde zielen. Velen onder hen hebben misschien betere dagen in de voorzienigheid gekend, maar die tenslotte van liefdadigheid afhankelijk geworden zijn, zelfs voor lichamelijk onderhoud.

Moge God u een hart geven! Ik weet, u kunt niet geven als Hij dat onthoudt. Niets ter wereld kan een goudstuk uit de zak van een mens preken, tenzij God het hart er voor geeft. Maar, mijn vrienden, heeft God niet vriendelijk met u gehandeld? Heeft Hij u niet tot dusver uit en doorgeholpen, is Hij niet mild voor u in de voorzienigheid geweest? Gedenk dan de arme broeders en zusters die de dingen waar zij behoefte aan hebben, niet kunnen verkrijgen. En wees niet bevreesd uw consciëntie te bezwaren door teveel te doen. U mag gereed zijn te zeggen: 'We hebben gegeven en nog eens gegeven. Er was verleden week Zondag ook al een collecte en nu weer. En we hebben plaatsengeld en al die dingen te betalen, we kunnen niet altijd aan de gang blijven'. Nu, u doet niet zoveel als de arme weduwe deed, die al haar leeftocht ingeworpen had. Maar ze kreeg er de goedkeuring over van de Zoon van God. God zegene u, waar Hij het vermogen gegeven heeft alsmede de gevoelens: 'Ik houd van de arme, oude zielen!' Ik weet wat het is om bij tijden de nood te gevoelen; en wees niet beledigd als ik u vraag vrijgevig te zijn, want ik weet dat het werkelijk noodzakelijk is.

Uitgesproken in de Eden Street Kapel, Hampstead Road op maandagavond 25 april 1853.

20. DE GOEDERTIERENHEID GODS

'Strek Uwe goedertierenheid uit over degenen die U kennen'. Psalm 36:11 a.

We hebben in de morgen getracht aandacht te schenken aan de goedertierenheid van God de Vader, in het verkiezen van Zijn volk. Dat Hij door Zijn soevereine, onderscheidende liefde geschapen heeft. En dat deze liefde zo sterk was, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid, over degenen die daaronder besloten liggen.

Ten tweede hebben wij getracht aandacht te schenken aan de goedertierenheid van God de Vader, door alle zegeningen in Zijn geliefde Zoon te bepalen en te bereiden. Tot onderhoud, ter ondersteuning, ter vertroosting, ter verkwikking, ter verlossing en verlevendiging van Zijn volk op hun woestijnreis hier beneden. Dat er ook niet één zegening is, voor lichaam of ziel, of deze komt als een soevereine, vrije gift, van God.

We merkten in de derde plaats op, dat de goedertierenheid van God de Vader in de Schriften geopenbaard is. Dat Hij Zichzelf daar geopenbaard heeft. En dat Hij een huis bereid heeft voor Zijn dierbaar volk, als al hun verdrukkingen, droefheden en smarten beëindigd worden. Dat ze er niet één meer zullen hebben dan Hij vastgesteld heeft, en ook niet één minder. Dat alles bepaald is, vast en zeker. Alsook, dat Hij hen tenslotte door vele verdrukkingen in Gods Koninkrijk zal doen ingaan. mijn vrienden, dit is goedertierenheid.

1. Nu mogen we aandacht schenken aan de goedertierenheid van God de Zoon.

Eenswezens met de Vader, 'het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid'. O, welk een verwonderlijke, glorierijke goedertierenheid blinkt eruit in God de Zoon, in het werk dat Hij voor Zijn volk doet, in het voltooiende en uitvoerende werk voor Zijn volk! 'Wat', zegt u, 'moet er werk gedaan worden?' Ja, nimmer zal er enig sterveling de hemel binnentreden, die daar niet zowel door de werken Gods, als uit genade ingaat. 'O', zegt u, 'ik dacht dat jullie luitjes nooit zouden praten over: Door goede werken ten hemel te gaan'. O ja, toch wel! De hemel neemt goede werken aan, de hemel keurt goede werken goed. Maar geen werken die goed zijn in de ogen van vlees en bloed. Gods wet eist goede werken. En het is geheel onmogelijk voor een rechtvaardig God, om daar buiten, een zondig schepsel toe te lachen.

God is een rechtvaardig God, Hij kan de schuldige geenszins onschuldig houden. Welk een goedertierenheid was het dan in God de Zoon, om enkel uit soeverein, vrij, Goddelijk welbehagen en liefde, zo laag af te dalen. In een verbond te treden om aansprakelijk voor de ziel te worden, door in zijn plaats te gaan staan. En als zijn Hoofd en Dienstknecht al zijn schuld op Zich te nemen, en deze te bedekken met Zijn gerechtigheid! Is dit geen goedertierenheid, mijn vrienden?

a. *Was er van nature iets in ons, wat de Zoon van God bewoog, om zo'n goedertierenheid als deze aan de dag te leggen?* Nee, nee; het is door Zijn soevereine, Goddelijke genade. En daarom werd er over Hem profetisch verklaard: 'Slachtoffers en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid' en 'Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God!' Hier komt goedertierenheid naar voren, om het werk te doen, daar wij de wil noch de macht voor hadden om te doen. Maar hetwelk Hij, uit soevereine genade, op Zich nam. Daarom heeft Hij de gestalte eens mans aangenomen. En de apostel zegt: 'Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt'. Alle zonden Zijner uitverkorenen werden Hem toegerekend en ten laste gelegd.

O, mijn vrienden! zullen u en ik ooit de diepte kunnen peilen, of de hoogte en breedte begrijpen, of enig idee kunnen vormen van de heerlijkheid en de lengte Zijner goedertierenheid? Het is de liefde van Christus, waar geen woorden voor zijn, om dat naar waarde uit te kunnen drukken. Daarom komt Hij, en is geboren uit een maagd. Als Kind geboren, en als Zoon gegeven. Hij heeft alle overtredingen van Zijn volk gedragen aan het kruis. De Rechtvaardige leed voor de onrechtvaardige. Het recht Gods had geen medelijden met Zijn roepen en kennen. Want Hij had op Zich genomen om Dienstknecht en Borg te zijn, waaraan Hij Zich met verbondsbanden verbonden had. En dit niet met tegenzin, maar met welbehagen en vermaak. Want Hij zegt dat Zijn vermakingen met de mensenkinderen zijn.

De apostel somt het allemaal op als hij zegt: 'Ziende op den overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, Die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God'. Het was Zijn vermaak om het werk, voor Zijn volk, volmaakt te doen. Opdat liefde, recht en gerechtigheid, en elke volmaaktheid der Godheid, elkaar in volkomen overeenstemming mochten ontmoeten. O, welk een goedertierenheid is dit!

Gij wordt niet zalig vanwege uw goede daden, arme ziel. Noch om enig goed werk dat u zou kunnen doen. Maar vanwege de goedertierenheid van de Zoon van God, door het werk volkomen te volbrengen! En het is wel zo gedaan, dat noch wet, noch recht, gerechtigheid, zonden, mensen, duivels of hel, noch alles bij elkaar het kunnen verbreken of te niet doen! Het ligt buiten het bereik van dat alles. Daarom heeft Hij ons laten weten: 'Maar Israël wordt verlost door den Heere, met een eeuwige verlossing; gijlieden zult niet beschaamd noch tot schande worden, tot in alle eeuwigheid'. 'Want', zegt Paulus, 'met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden'. Daarom werd Hij Jezus genaamd, omdat Hij Zijn volk zalig maakt van hunne zonden.

De wet is door Hem groot en heerlijk gemaakt, het recht is voldaan; en daarom kan het liefelijk gezegd worden: 'Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale; Ik heb verzoening gevonden, zegt de Heere'. Zodat het, mijn broeders, de goedertierenheid en grootheid Zijner barmhartigheid is, in de Zoon van God, om het werk voor Zijn volk te doen. Door hen voor te gaan, door hen te redden van de hel, van zonden, de wet, en van het Goddelijk recht. Zodat de Vader nu in Hem voldaan is. En kan zeggen: 'Deze is mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb! Hoort Hem'. En de apostel zegt: 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt'. 'Alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden', namelijk voor degenen, 'die door Hem tot God gaan' En niemand kan in een andere naam tot God naderen. God leert hen dat er geen andere naam en geen andere weg is. Daarom zijn ze door Gods gezegende Geest op deze weg gebracht, en krijgen zo alle zegeningen die bewaard zijn in Christus de Heere.

b. Gezegend zij Zijn dierbare Naam, Hij verlost hen niet alleen van de wet en eigengerechtigheid, alsmede van het verderf, maar Hij verlost hen ook van al hun vijanden. Hij heeft deze allen overwonnen. Er is niet één die ooit het kind van God lastig kan vallen, zonder dat Hij hen, als hun Hoofd, ten strijde ontmoet heeft. Hij is hen voorgegaan, en heeft de weg bereid. Hij heeft hun krankheden op Zich genomen, en hunne smarten heeft Hij gedragen. Er is geen bestrijding van de duivel, of Hij heeft die doorstaan en overwonnen. De satan heeft zowel al zijn vurige pijlen als al zijn lasterlijke inblazingen naar Hem geslingerd. Doch satan kon voor dit alles, bij Hem geen plaats vinden.

Er zou hier misschien wel een arm kind van God kunnen zijn, die verschrikkelijk aangevochten wordt met godslasterlijke inblazingen, en het besluit op moet maken, niets

anders dan een verwerpene te zijn. Hij vreest de zonden tegen de Heilige Geest gedaan te hebben, hij wordt wel zo verschrikkelijk verzocht de Geest van God te lasteren. God schijnt hem geheel opgegeven te hebben. Het is alsof hij Hem moet lasteren. O, arme ziel! maar kunt gij dit doen? 'O', zegt de ziel, 'ik ben bang dat ik het doen zal!' Maar hebt gij het dan al gedaan? Maar brandt uw hart daar niet tegen en doet het u geen leed?

Schreeuwt uw hart niet tot God om u daarvan te verlossen? Het is de duivel, die deze verschrikkelijke lasteringen tegen de Geest in u uitstort. Dit doet u niet. De duivel zal er voor eeuwig om gestraft worden. Zie dan niet op de verzoeken van satan, als een teken, als zou u opgegeven zijn. De Zoon van God was Zelf, gelijk Zijn broederen, in alles verzocht geworden, opdat Hij dengenen, die verzocht worden, te hulp komen zou. Gij haat de inblazing en tracht deze te weerstaan. Deze inblazingen zijn niet uw wil en komen niet uit uw hart. Het zijn de zonden en de duivel die in uw hart verblijven. En hoor wat God voor zo'n ziel zegt: 'Uliden heeft geen verzoeking bevangen dan menselijke; maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven'.

Welnu, de Heere heeft Zijn werk gedaan. Hij heeft satan overwonnen, hem vertreden en Zijn dierbare broeders zullen hem ook vertreden. Maar ze moeten dezelfde beproevingen ondergaan, en wel in die mate dat zij dezelve vermogen te dragen. Want Hij zegt, dat ze met de doop gedoopt moeten worden waarmee Hij gedoopt is, alsook gemeenschap aan Zijn lijden zullen krijgen. En daarom komt er ook een tijd dat ze verlost zullen worden, zoals ook de tijd aanbrak dat de Zoon van God verlost werd. Maar ten laatste overwon en met vrede en blijdschap in Judéa kwam.

Geloofd zij Zijn dierbare Naam, Hij heeft met de dood geworsteld. Met alle zonden van de Kerk, moest Hij de dood in het aangezicht zien. De prikkel des doods trad Zijn hart binnen. Maar Hij heeft het geweld des doods te niet gedaan. Nu is de dood een vriend voor het kind van God. Want de Zaligmaker heeft overwonnen 'de dood en die het geweld des doods had, dat is, de duivel'.

Dit alles, mijn vrienden, werd uit goedertierenheid gedaan! Hij is ten hemel gevaren, heeft het werk volbracht, en elke vijand overwonnen, en voldaan aan de eisen der gerechtigheid. Hij is opgevaren en is nu omgeven met heerlijke majesteit. Hij voer op als Overwinnaar, met het geklank der bazuin; zoals er staat: 'God vaart op met gejuich, de Heere met geklank der bazuin'. 'Open de poorten opdat de Koning der ere inga! Wie is de Koning der ere? De Heere, geweldig in den strijd'. Die al Zijn vijanden overwonnen heeft, Zijn Kerk verlost, en aan alle eisen van Goddelijke rechtvaardigheid voldaan.

Ach, arm kind van God! Hij is uw Hoofd, en in feite zijt u met Hem verenigd, en ging met Hem de heerlijkheid in. Gij voert met Hem op, en zijt daar, in feite, met Hem gezeten, totdat Hij u tenslotte thuis haalt, en verheerlijkt. Volmaakt in Christus de Heere. Welk een goedertierenheid! O, ik wilde dat deze kostelijke zegeningen ten volle, in elk verslagen hart, geopenbaard werden. En dat de dierbare vertrooster het licht, de kracht en de heerlijkheid ervan aan onze harten toepaste!

2. Wederom. De goedertierenheid van God de Heilige Geest, is eenswezens met de goedertierenheid van de Vader en de Zoon. Want, de Vader en de Zoon, is één God. Sommige mensen, mijn waarde vrienden, vragen zich af, hoe dat kan. Maar we hebben helemaal niets van doen met het hoe. Wij hebben te doen met hetgeen God openbaart. De consciënties van Gods kinderen getuigen, dat Gods openbaringen waarheid zijn. 'Want Drie zijn er, Die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord en den Heiligen Geest; en deze Drie zijn Eén'.

a. *Wat is het dan een goedertierenheid in God de Heilige Geest, door Christus aan ons te openbaren, om het uit God te nemen, en het aan de ziel thuis te brengen, dit is evengoed het*

werk Gods als de schepping der dieren- en plantenwereld. Zo is het ook het werk Gods om in de harten van Zijn uitverkorenen de zaligheid uit te werken, zoals het Gods werk was om ons in aanzijn te roepen. Want Zijn uitverkorenen zijn van nature net zo dood als de rest van de wereld. Ze hebben niet meer gevoelens of begeerten, wat betreft geestelijke zegeningen, dan de viervoetige dieren. Ze waren 'dood door de misdaden en de zonden'. En niets minder dan de goedertierenheid van God de Heilige Geest kan hen levend maken.

De apostel geeft er de Kerk van Efëze deze gezegende verklaring van: 'En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden; In welke gij eertijds gewandeld hebt, naar de eeuw dezer wereld, naar de overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid. En wij waren van nature kinderen des toorn, gelijk ook de anderen. Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; uit genade zijt gij zalig geworden. '

Nu, mijn vrienden, kan enig sterveling dit ooit te niet maken? Op wat voor grond valt hier nog over te twisten? Het is het werk van de Heilige Geest, en dat uit Zijn barmhartigheid en soeverein welbehagen. De Vader stelde Zijn liefde op Zijn uitverkorenen, en God de Zoon heeft het werk der verlossing voor hen volbracht, en Gods deugden ten hoogste verheerlijkt. God de Heilige Geest, eenswezens met de Vader en de Zoon, nam op Zich, om hen in de 'dag Zijner heikracht, tot Hem te brengen. En dat allemaal door soevereine, onderscheiden genade en barmhartigheid.

Zijn hier vanavond niet een groot aantal van ons, die hier levende getuigen van zijn? Vertel mij, u, die hier iets van afweet, was er iets in u dat Gods vriendelijkheid tegenover u verdiende? Door u in uw dwaze loop der zonden te stuiten, en u van de hel te verlossen? 'Nee', zegt de ziel; 'Ik denk, dat ik van alle zondaren de snoodste was. En was het niet Gods soevereine, onderscheidende genade geweest, die tussenbeide kwam, ik zou nog in dezelfde staat als weleer geweest zijn, of anders in de hel mijn ogen opgeslagen hebben. Het is allemaal door Zijn soevereine, onderscheidende genade. En elk kind van God, die deze levendmakende daad in het hart omdraagt, erkent dit, en moet betuigen dat het God was Die zijn ogen geopend heeft, en hem in zijn zondeloop stuitte.

b. Het was ook de goedertierenheid van God de Geest die hem naakt uit zijn eigengerechtigheid gezet heeft. Ach! loof Zijn dierbare Naam, niemand kan zichzelf van zijn eigengerechtigheid ontdoen. Zelfs het kind van God niet in al zijn bekommernis. Laat hem jaren oud zijn en ervaren hebben, dat zijn gerechtigheden niets anders zijn dan een wegwerpelijk kleed, toch wil hij van nature werken, en denkt dat hij dit en dat moet doen om Gode te behagen. Een rechtvaardig God, schept alleen maar welbehagen in Zijn Zoon. Die alles voor Zijn geliefd volk volkomen volbracht heeft. Hij schept alleen behagen in hen in Zijn Zoon. En als ze in Hem zijn, zijn ze één met de Vader en de Zoon, en volmaakt in Eén.

Maar, wanneer de gezegende Geest komt, en aan het arme kind van God openbaart wat Gods rechtvaardige wet eist, en dit aan de ziel thuis brengt, en aan z'n hart openbaart, alsmede hem te verstaan geeft, dat de wet de gedachten doorzoekt en het binnenste des harten, en dat: 'De gedachte der dwaasheid zonde is', en voor eeuwig en altoos de verdoemenis verdient, krijgt hij ook te zien dat de wet zowel goed als rechtvaardig is, en ziet tevens dat de eis recht is. Hier wordt hij schuldig verklaard, zijn mond gestopt, en neemt waar dat God rechtvaardig is, in het oordeel der verdoemenis over zijn ziel uit te spreken. Zodat hij Hem van geen onrechtvaardigheid kan beschuldigen. Hij getuigt dat de wet rechtvaardig, heilig en goed is. Nu krijgt hij, door de Heilige Geest, ware overtuigingen in z'n hart. Alsook een waar zuchten en kermen tot de Heere Jezus Christus om verlossing. Ook geeft Hij hem te zien, dat er niet één dan de Zoon van God is, om hem te hulp te komen. Want dit is het werk van de Geest

van God in zijn hart, namelijk tonen dat: 'Er geen andere naam onder de hemel gegeven is', dan de Heere Jezus Christus, waardoor men zalig kan worden. De Heilige Geest geeft uit Zijn gezegende goedertierenheid, de ziel soms een weinig bemoediging. Een weinig licht breekt in zijn hart door. Hij leert, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om te zoeken en zalig te maken hetgeen verloren was. En hij is verloren evenals Saulus van Tarsen, Maria Magdalena en Manasse en duizenden meer, die door Hem gered werden.

Er wordt zo'n pleiten in zijn hart gelegd, zodat hij uitroept: 'O God, wees mij zondaar genadig! O, zegen mij met besef van vergevende liefde. Spreek slechts tot mij, en zeg, dat Gij voor mijn zonden gestorven zijt, en de zaligheid voor mij verdiend hebt'. De Geest geeft de ziel dan waar te nemen, dat Hij hem uit goedertierenheid leert, de hele wereld, alle godsdienstige belijders, alle meningen der mensen, alsmede alle boeken der mensen te verlaten. En leert hem om redding tot Christus te komen met worstelingen, schreeuwen en gebeden. En dat er geen macht op aarde is die hier iets mee van doen heeft, dan God en de ziel zelf.

Kent u iets van dit onderwijs? Hier had David onderwijs in gekregen. Paulus en al Gods volk oudtijds had hier kennis aan. Zo leert God Zijn volk nu ook. Want nooit is er een ziel tot Jezus gekomen, die niet door de Vader getrokken werd. Nimmer is er een geweest, die wat van Zijn heerlijkheid en schoonheid heeft leren kennen, die niet op de school der wet geweest is, om zijn ellende te leren kennen en om zijn verloren staat te zien. Want wie kan ooit een dokter prijzen, dan de man die nabij de dood is? Wie kan immer zo dankbaar voor een dronk water zijn, dan de man die verdroogt en bijna sterft van dorst? Wie stelt zo brood en andere spijs op prijs, dan degene die honger heeft, en bij wie alles verloren schijnt uit gebrek aan eten? De goedertierenheden van de gezegende Geest ontkleedt hen zó.

Maar, mijn vrienden, de goedertierenheden worden ook in het hart geopenbaard, door de werkingen der wet in de consciëntie. Hij wordt gepast gemaakt voor de goedertierenheid. Dat wordt duidelijk, als de arme ziel er achter gebracht wordt, dat er voor hem niets dan verdoemenis is. Dan valt hij neder en roept tot de Zoon van God om hem, uit genade, te verlossen. Maar indien Hij hem verdoemen zou, is het recht. Hij werpt zich op de Zoon van God, hetzij zinkende of drijvende, verdoemd of gered. Maar er is geen verdoemenis aan de voeten van Gods Zoon, want dit is het werk des Geestes, Zijn goedertierenheid. Dit onderwijs kan de mens nimmer geven. O nee, de Geest onderwijst hier. En niemand kan de gezegende Verlosser aanbidden, dan hij, aan wie de Geest Hem openbaart. 'Niemand kan Hem Heere noemen', zijn Heere, 'mijn Heere, en mijn God', dan door de Heilige Geest.

Het getuigenis van de Geest is noodzakelijk, om aan het hart getuigenis te geven van het bloed, de rechtvaardigheid, de schoonheid en de heerlijkheid van de Zoon van God, alsmede Hem in de ziel te openbaren. De apostel zegt: 'Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus'. Ach! welk een goedertierenheid komt er in het hart van de schuldig-verklaarde zondaar!

Toen God mij dit voor het eerst in mijn hart gaf, ging ik, zodra ik maar kon de stad uit, en de velden in. Ik ging door een groot bos, en het gezang der vogels en het geritsel der boombladeren, de heuvels en de valleien, alles sprak van Zijn heerlijke majesteit. Ik zei: 'Is dit mijn God, mijn Koning, mijn Heere, Die mijn overtredingen uitgedelgd heeft als een nevel?' Ik dacht dat Hij mij naar de hel zou sturen, doch in plaats daarvan, heeft Hij mij uit de diepte der hel gehaald. En mij opgericht van een bedelaar op de mesthoop, om mij te doen zitten bij de prinsens mijns volks, om de eeuwige heerlijkheid te beërven. Ach! mijn vrienden, welk een goedertierenheid! Gezegend, gezegend zij de Heere!

c. En de goedertierenheid des Geestes is in het verlevendigen, onderwijzen, tuchtigen, en in het bestraffen, alsmede door de ziel te zegenen met nieuw licht, nieuwe kracht, en nieuwe

ondersteuning, om de ziel te geleiden en te besturen door de woestijn. Alsook over de Jordaan, en deze veilig thuis in de heerlijkheid te brengen. Hier wordt Zijn goedertierenheid in gezien, Zijn vermaak, en Zijn heerlijkheid. Daarom zijn hun zielen Zijn tempel, Zijn huis, Zijn woonplaats, en Zijn rust. En hier woont Hij. Want Hij zegt: 'Dat Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleinden zal tot op den dag van Jezus Christus'.

Iemand die kennis aan deze zaken heeft, kan niet anders dan de Heilige Geest als God aanbidden. Er is een God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. Er zijn geen drie Goden, maar één God. Dit is een verborgenheid, een verborgenheid die wijsheid nimmer kan ontdekken. Maar geloof gelooft het, en de liefde omhelst het. Wij ervaren het in onze harten, dagelijks ondervinden wij het, want elke herleving is van Gods Geest.

3. Maar we zullen, tot besluit, nog aandacht schenken aan Davids bede: 'Strek Uw goedertierenheid uit over degenen die U kennen'. Ik denk niet dat David bedoelt dat er enig gevaar zou bestaan in de bestendigheid der goedertierenheid van God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. Ik denk niet, dat David hier ook maar iets van in zijn gebed bedoelt. Maar menselijkerwijs gesproken, zou het de schijn kunnen hebben, als zou de bestendigheid der goedertierenheid afhankelijk zijn van zekere condities. Zoals het volbrengen van plichten, en te doen hetgeen het schepsel behoort te doen. Maar, nee, niets van dat alles. Davids verzoek schijnt mij eenvoudig dit in te houden: 'Strek Uw goedertierenheid uit in de bezoeken aan mijn ziel, dat ik Uw goedertierenheid in mijn hart waar mag nemen, om mijn ziel telkens weer te verlevendigen'. Want David wist, zoals elk kind van God weet, dat Gods kinderen niet alleen zonneschijn beleven. Dat het niet altoos dag is, en niet allemaal voorspoed noch altijd gezondheid.

Maar dat er ook duisternis is en nacht, tegenspoed, wonden en rampspoeden. Nee, het is niet allemaal zonneschijn; de gezegende Zon der gerechtigheid is soms achter de wolken verborgen en duisternis valt op het arme kind van God. Soms grijpt hem verwarring des harten aan, zodat hij zich begint af te vragen wat voor godsdienst hij eigenlijk wel heeft. Hoe het begonnen is, en welke blijken hij kreeg. Hij begint te vrezen of het wel het werk van God de Geest geweest is. Het kon wel eens allemaal van het vlees zijn. Hier bezwijkt zijn ziel onder, en zijn hart is soms zo beroerd, zodat hij voor God neervalt. Maar hij is eerlijk; hij heeft een eerlijk en oprecht hart, hetwelk het werk der genade is. Als hij dan van alle troost ontbloot schijnt, valt hij neder voor zijn God, en zegt: 'Heere, doorzoek mij, doorzoek en beproef mij; ik weet niet wat ik ben, ik ben zo in de war. Ik weet niet of mijn godsdienst wel uit God is, of dat ik er slechts één ben van de steenachtige-grond-hoorders. Hier ben ik'.

De ziel kan zich geen haarbreedte verroeren, totdat God komt. Noch kan zij terug kijken om een Eben-Haëzer op te richten, tenzij het licht van de Geest Gods, het haar in herinnering brengt. Maar zij schreeuwt tot de Heere en zegt: 'Ach! vergun me nog eens een tekenje ten goede, nog eens een vernieuwde blijk van Uw goedertierenheid in mijn hart! In mezelf heb ik geen vertrouwen, noch kan ik mijn hoop op de mens stellen. Geef mij nog eens een tekenje van Uw goedertierenheid. Verlevendig mijn ziel en haal me wederom op uit de diepten, opdat ik nog eens een blijk mag hebben, dat Uw goedertierenheid nog over mij uitgestrekt is'.

Dit gaat al **zestig jaar** lang zo door, sedert ik voor het eerst de goedertierenheid Gods waarnam in het verlossen van mijn ziel van de wet. Sindsdien ben ik voortgestrompeld, en honderden malen heb ik de blijken der goedertierenheid in mijn hart gehad, mij telkens weer verlevendigende. En toch ben ik net zo'n arm schepsel als wie ook, en word net zoveel geschud als ooit, als God Zijn goedertierenheid intrekt en de arme, oude John en de duivel aan hunzelf overlaat. Dan beeft mijn hart, dan kan ik niet anders, dan telkenmale met mijn oude klacht komen, en God wil nooit iets anders dan oude klachten. Wat zijn dat dan voor klachten? 'God, wees mij zondaar genadig! Heere, leer mij; Heere, onderricht mij; Heere,

versterk mij! O, geef me nog één blijk; geef er mij nog één!" Ik heb dikwijls aan Jona gedacht, of hij dit tot aan de dag van zijn dood omgedragen heeft. Maar toen hij in de buik van het graf neerzonk, schreide hij uit: 'Nochtans zal ik den tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen'.

En zo kijken de dierbare kinderen Gods, in al hun benauwdheden, weer uit naar de goedertierenheden des Heeren. Dezelfde goedertierenheid die hen voorheen in vrijheid gesteld heeft, die ook vrede en blijdschap meebracht. Als sommige godsdienstige belijders zulke zaken horen prediken, zeggen ze: 'Wel, wel! Wat nu! willen die luitjes lopen om die man te beluisteren? Hij brengt geen variatie!'

Aan welk soort variatie heeft een hongerig mens behoefte? Wel, een goede kost die hij eerder ook al gesmaakt heeft, beproefd en genoten.

Aan welk soort variatie heeft een dorstig man behoefte? Wel, het water uit dezelfde bron dat hij eerder al geprobeerd heeft. Aan welk soort variatie heeft een arme, vermoeide en afgematte man behoefte? Wel, zijn bed om op te rusten, hetwelk hij al dikwijls beproefd heeft.

Aan welk soort variatie heeft een man behoefte, die daar gebogen, met een last op zijn rug, heengaat, en die uitgeput en bezwijkende is? Wel, hij heeft behoefte dat zijn last weer afgenomen wordt.

Dit zijn de variaties die Gods kinderen, die God kennen, nodig hebben. Indien alle godsdienstige belijders, met al hun oordeel, en al hun wijsheid, en al hun praat, en al hun hoofdkennis van de Schrift, hier geen kennis aan hebben, niets waar zij zich op kunnen verlaten, is er ook geen bewijs van Gods krachtadig onderwijs, van de Geest van God in hun harten. David zegt: 'Dewijl bij hen gans geen verandering is, en zij God niet vrezen'.

Moge God, Zijn zegen aan deze paar woorden hechten, tot ere van Zijn Naam. Amen.

Uitgesproken in de Gower Street Kapel, Londen op de avond van 's 'keren dag, 8 april 1855.

The Trowbridge Advertiser van 10 april 1857 geeft een verslag van de begrafenis van John Warburton op Goede Vrijdag 9 april op de begraafplaats van Trowbridge. Het verslag vermeldt dat er naar schatting tweeduizend mensen bijeengekomen waren. Onder leiding van William Keats en het koor van Zion zongen zij de zes verzen van gezang 468 uit Gadsby's Selection (de gezangbundel die bij de Zionkapel in gebruik was), waarvan de beginregel luidt: 'De dood is geen vreesaanjagende vijand meer, omdat ik met Christus zal regeren.'

Als dat toen de gewoonte was, dan was de gemeente van Zion ook in de doopdiensten gewoon aan bijeenkomsten bij een water in de open lucht, met samenzang, gebed en prediking. Zulke diensten waren in de achttiende eeuw geen uitzondering. Denk aan George Whitefield, die meer dan dertig jaar lang regelmatig in de open lucht preekte. Zelf had Warburton zulke plechtige samenkomsten in het noorden meegemaakt, waar iemand als William Gadsby vaak in de open lucht preekte.

Preek, gehouden op **zondagavond 9 april 1843 door John Warburton** ter gelegenheid van de opening van de Voorzienigheidskapel, Eden Street, Hampstead Road, Londen.

Gedrukt in het boek van J. R. Broome.

'Jezus zeide tot hem: Ik ben de Weg en de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij.' Johannes 14:6

Diegenen onder u die hier vanmorgen ook waren, zullen zich herinneren dat dit onze tekstwoorden waren en dat wij vanmorgen hebben stilgestaan bij Jezus Christus als de 'Ik ben', die Één is met de Vader en aan Hem gelijk. We hebben gezien dat 'Ik ben' de Naam is van de almachtige HEERE, die Israël in al zijn beproevingen en zijn nood bijstond en dat Christus als de 'Ik ben' bij Zijn volk is in al hun moeite en smart en hen steeds doet ondervinden dat Hij hun Helper in de benauwdheid is. We zagen dat Christus gezegd heeft: 'Ik ben de Weg,' en we merkten op dat Hij voor zondaren de weg van toegang is tot een heilig God.

Een andere weg is er niet. Het is voor zondaren niet mogelijk tot een rechtvaardig God te gaan door een weg van goede werken die zij zelf gedaan hebben. Maar Christus heeft een weg van toegang geopend door het gescheurde voorhangsel van Zijn vlees. De gerechtigheid is voldaan, de wet verheerlijkt, de ongerechtigheden van de Kerk uitgewist. In Hem hebben genade en waarheid elkander ontmoet, gerechtigheid en vrede elkander gekust. Het is in Hem, dat de vuilste zondaar uit de hel, wanneer hij door de goede Geest is gebracht tot het gezegende geloof in Jezus' Naam, in genade aangenomen wordt.

We merken nogmaals op, dat Christus voor het kind van God in al zijn moeiten, zorgen en ellende de weg van vrede is. God heeft Zijn dierbare Kerk en huisgezin voorgehouden: 'In de wereld zult gij verdrukking hebben,' maar ook: 'Hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.' Hij heeft tot ons gezegd: 'Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit die alle redt hem God.' Ja, Hij heeft gesproken: 'Geniet het goede ten dage des voorspoeds, maar ten dage des tegenspoeds, zie toe! Want God maakt ook de een tegenover de ander, ter oorzaak dat de mens niet zou vinden iets dat na hem zijn zal.' En door de mond van David heeft God gezegd: 'Die geen veranderingen kent, zal God niet vrezen.'

Maar wat geeft het een troost, als God de ziel laat zien, dat alles wat hem benauwt en kwelt de beschikking is van een Vader over hem, ja dat alle kruisen die hem in dit tijdelijke leven

overkomen besturingen zijn van een dierbare en liefhebbende Broeder, Christus, Die ons Hoofd en Erfdeel is. Mag hij hierop liefelijk staren, dan is er sterkte om te dragen. Maar hoe anders wordt het, als de Heere in drukwegen Zijn lichtend aangezicht onttrekt en hij is overgegeven aan zichzelf en aan de overleggingen van het vlees. Hoe dikwijls is Gods kind dan gelijk aan een wilde stier in het net en aan een os dat aan geen juk gewend is. Onze natuur kan zich er nooit mee verenigen dat hij afgesneden wordt. Menselijke wijsheid zal het nooit kunnen verdragen geheel en al verward en overwonnen te worden. Hoe dikwijls komt een kind van God er in zijn angsten, lasten, verdrukkingen en kwellingen niet toe om met Job uit te roepen: 'Mijn ziel kiest de verworping en de dood boven het leven.' Hoe dikwijls zegt hij niet, als hij overgegeven is aan zichzelf en aan de overleggingen van het vlees: 'Heeft God mij verlaten? Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op? Zal Hij voortaan niet meer goedgunstig zijn?'

Wat God hiermee beoogt, is Zijn volk te laten sterven aan alle eigen wijsheid en sterkte en hun te tonen wat zij zijn in zichzelf. Waartoe? Opdat zij Christus zullen prijzen, Christus zullen verhogen, Christus zullen kronen, Christus zullen liefhebben, Hem hoogschatten als Die de banier draagt boven tienduizend en Hem houden voor de schoonste onder de mensenkinderen.

'Maar', zegt iemand, 'u bedoelt toch niet dat men tevreden moet zijn met beproevingen en druk, omdat dit bewijst dat men een christen is?'

Laat ik u zeggen dat ik op zo'n onzinnige vraag niet hoeft in te gaan. Want als een kind des Heeren onder de beproevingen ten einde raad is, kan hij met zulke dwaasheid niets beginnen. Ik vind het beneden het niveau van een onwetende dwaas als ik ben om op zoiets onzinnigs te antwoorden. Wat God beoogt, als Hij Zijn volk oefent en door drukwegen aan het eind brengt, is hen af te trekken van alle troostgronden buiten Christus, opdat zij de overvloedige rijkdommen van Zijn genade, wijsheid en ontferming zullen verheerlijken en Hem zullen gaan prijzen als het Hoofd boven tienduizend en als de schoonste onder de mensenkinderen. En wat doet de Heere om de ziel op die plaats te brengen? Misschien zijn er sommigen hier in de tegenwoordigheid van God die een kruis dragen in hun gezin of in andere beproevende omstandigheden verkeren. Alles lijkt u bij de handen af te breken en aan alle kanten loopt het u tegen. Mogelijk bent u tot de troon der genade gegaan en hebt vol onrust, onder geroep en tranen, gesmeekt of God hier een weg voor u wilde openen of u daar een plaats wilde geven of misschien een hart wilde neigen om een weg voor u te openen. Ach, te vertellen wat Hij in dit of dat geval doen moet.

Maar wat hebt u daar mee te maken? Is dit uw zaak? Hebt u de eeuwige wijsheid en kunt u bepalen wat het beste is? De beste plaats en de beste tijd, wat weet u daarvan? God heeft gezegd: 'Zijt dan niet bezorgd tegen de morgen, want de morgen zal voor het zijne zorgen. Elke dag heeft genoeg aan zijns zelfs kwaad.'

Maar vlees en bloed brengen het niet verder dan vlees en bloed. Om daar boven uit te komen moet er almachtige genade, kracht, zalving en leven ons hart binnen druppen. Dan alleen zien wij verder dan het schepsel. Als de ziel gearbeid en geworsteld heeft en al haar sterkte is vergaan, haar wijsheid tot louter dwaasheid geworden en er van al haar gedachten niets is terecht gekomen, en zij tenslotte voor God is ingevallen als een arme en onmachtige worm, gebogen door ellende, en geen leven noch sterkte meer in zichzelf vindt, dan ligt zij daar aan Gods voeten en zegt: 'Heere, help mij! Heere, bezoek mij!' Hoe liefelijk en hartversterkend is het dan, als Christus intrek komt nemen in het hart en zacht fluisterend laat horen: 'Vrees niet, want Ik ben met u.' O, wat vloeit er dan een sterkte in het hart, ja ook zelfs in het lichaam, want als de ziel moed en kracht ontvangt, dan voelt ook het lichaam z'n krachten toenemen; die twee zijn nauw met elkaar verweven. 'Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God.'

Is het niet door een weg van vlees en bloed dat de ziel tot sterkte en tot kennis kan komen, Christus zegt dat Hij is 'de sterkte van de noodduftigen in al hun ellende'. En wanneer Zijn zoete en gezegende kracht aan de ziel wordt medegedeeld, dan voelt hij daarvan de verlevendigende kracht in zijn hart: 'Want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.' Hier wordt de ziel afgebracht van vlees en bloed, van eigen overleggingen en gedachten, van elke vleeselijke arm of menselijke sterkte. Van het schepsel wordt de ziel geleid tot een dierbare en gezegende Jezus, Die alles in Zijn hand heeft. Van Hem is het vee op duizend bergen, van Hem is de aarde en haar volheid. O, wat een sterkte ervaart hij in deze weg! Op dat plekje is geen last te zwaar, geen omstandigheid te moeilijk, hier is hij in al zijn beproevingen met Hem verenigd, en dat alles in deze weg, waar hij in Christus is en Christus de weg is geworden in zijn hart. Dit is de heilige weg en de vrijgekochten wandelen daarop. Als de ziel tot Christus is gebracht en een gezegend gezicht heeft van Zijn almachtige kracht, Zijn heerlijkheid en Zijn schoonheid, o hoe sterk is hij dan in de Heere: 'Sterk in de Heere en in de sterkte Zijner macht.' Nu kan hij alle moeiten en bezwaren die hij vreest aan, en God zal hem er doorheen helpen. Nu is alles op de juiste en bestemde tijd welgemaakt. Ja, en nu de ziel door het niet alleen, maar hij ziet dat alles van hem is, omdat hij Jezus Christus bezit! Hij ziet dat alles, hetzij Paulus, hetzij Apollos of Cephas, of wereld, of leven, of dood, of tegenwoordige of toekomstige dingen, dat alles het zijne is, want hij is van Christus en Christus is van God. Hij ziet dat alle schatten zijn in zijn dierbare Heere.

O, hoe zoet is het hier te wandelen. O, hoe menig keer was mijn ziel hier gelegerd! O, wat mocht ik daar bij tijden gezegende wandelingen hebben, toen er geen snee brood in huis was en ik tot over mijn oren in de schuld, toen de betaaldag was aangebroken en ik niets had om de huur te kunnen betalen. Maar toen Christus door het geloof intrek nam in mijn hart als de weg van sterkte en als de weg van kracht en ik op Hem mocht zien, toen zag ik dat van Hem het vee op duizend bergen was en dat Hij slechts het hart van wie ook behoefde aan te raken om mij van het nodige te voorzien. Hoe zoet hier te wandelen!

'Ach', zegt nu een kind van God, 'ik wenste wel dat ik op deze weg kon komen en op Jezus zien! Dat ik Hem zien mocht als de mijne en dat Zijn sterkte mijn geest ondersteunde! Wat moet ik doen om zover te komen?'

Met de vraag wat u hebt te doen, zal ik mij niet bezig houden. Ik zal u evenwel zeggen wat er tevoren gebeuren moet. Voor u uit uw ellende verlost kunt worden, moet deze weg in u komen. Christus moet een weg banen in het hart. Hij is het, die de sterkte vermenigvuldigt. Mag dit de ziel te beurt vallen, hoe liefelijk wandelt zij dan door rampen en door stormen. Maar het is slechts bij tijden en ogenblikken, dat God Zijn kinderen deze wandelingen verleent. Niet dat ik de oneindige wijsheid wil binden door te beweren dat al Gods kinderen, die allen Zijn juwelen zijn, dit in dezelfde mate ondervinden. Sommige van Gods kinderen hebben meer ondervinding van de zoetheid van deze weg dan andere. Maar diegenen die er het meeste van gesmaakt hebben, moeten nog genoeg verdrukking in deze wereld ervaren. In hun hart is niets dan droefheid en ellende. Zij ondervinden dikwijls genoeg, dat in deze wereld de rust niet is en dat hun sterkte alleen in hun soevereine Heere te vinden is en dat de weg om gesterkt te worden in een gezegende gave van Hem bestaat. En tot de dag van vandaag bevind ik, dat Hij de weg van sterkte is voor mijn ziel.

Ik hoor sommige mensen zeggen dat zij niets anders hebben te doen dan op uitredingen in het verleden te zien en Gods Woord te geloven, dat wat in het verleden gebeurd is z'n kracht blijft behouden. Maar ik bevind en geloof met heel mijn hart, dat ik een armer, zwakker en blinder dwaas ben dan ooit in mijn leven het geval geweest is. Ik heb - Christus zij geloofd - in deze wég honderden keren tijdelijke en geestelijke uitredingen genoten en steeds liet het een levend vertrouwen na op de almachtige kracht van de heilig God. Maar als de Heere er niet is, dan kan ik zelfs geen gedachte over Hem vormen. Als de Heere er niet is, dan kan

ik niet in geloof op Hem wachten. Als de Heere er niet is en ik ben aan mezelf overgelaten, dan ben ik vleselijk, zorgeloos, dood en lauw en laat ik mij in met alles wat de zinnen kan strelen, terwijl intussen mijn ziel ervan walgt. Terugkijken, zegt u? Wel, ik kijk terug. Maar wat kan ik zien zonder licht van God? Het indachtigmakende werk is voorbehouden aan de Geest! Wat valt er dan terug te kijken en te zien? Ik ben een zondaar en ik moet net zo als altijd tot Hem komen, als een arme, onwetende, zwakke, hopeloze, terneergebogen, struikelende, vuile ellendeling en Christus smeken, dat Hij Zich aan mij opnieuw wil openbaren en alles weer recht wil maken. En als dan de Heere weer overkomt en mij toefluistert: 'Vrees niet. Ik ben het,' dan weet ik dat het Zijn stem is.

U zegt: 'Waaruit kunt u dat weten?' Uit de kracht waarmee Zijn stem geladen is en uit de versterking die het hart doorstroomt als Hij spreekt. Het is zulk een weg van sterkte, van zoetheid en van zaligheid, dat mijn hart aan Zijn voeten neervalt. Ik schaam mij vanwege mijn snode ondankbaarheid en dat vervloekte ongeloof en zeg Hem dat ik het niet waardig ben dat Hij naar mij omziet en dat ik niet denken kan dat Hij mij nog ooit weer een teken van Zijn vriendelijk aangezicht zal kunnen geven of mij met een ander teken ten goede zal kunnen verwaardigen. En komt Hij dan in deze zoete weg, dan zegt Hij: 'Mijn duive, Mijn volmaakte, uw gedaante is liefelijk.' Hoe verbreekt dit mijn hart. Met welk een liefde vervult het mij. Wat smart het mij als ik eraan denk dat ik zulk een gezegende Verbonds-God zou onteren, Die mij wilde bekend maken met een weg zo dierbaar en zo vol vreugde. Ja, mijn ziel kan het beter voelen dan mijn tong er ooit iets van zou kunnen uitdrukken. Als mijn ziel hier verkeren mag, dan is het een weg van sterkte, een weg van bemoediging en een weg van leven.

We zien nog eens op Christus als de weg, namelijk als de enige weg van overwinning over de verdorvenheden van het hart, over de vurige pijlen van de boze en over de duivelse aard van de menselijke natuur. O, wij kennen zo weinig van de diepten van het eigen goddeloze hart. Ik meende veertig jaar geleden de diepte ervan gezien te hebben, maar nu heb ik geleerd dat het een grondeloze diepte is en dat niemand het hart tot op de bodem kan kennen of doorgronden dan God alleen. O, de verdorvenheid en de vijandschap van het mensenhart tegen God! Hebt u nooit verbaasd gestaan, kind des Heeren, over wat er aan vijandschap tegen God in uw hart woont? Was u nooit afkerig van Bijbellezen? Was u nooit afkerig van het gebed? Hebt u nooit vijandschap of haat van binnen gevoeld tegen het enkele bestaan van God, een weerzin tegen alles maar wat van God is? Ja, en soms zegt zo'n ziel wel: 'Ik had het vreselijke overgegeven aan de vreselijke en gruwelijke gedachte dat ik net zo min een kind van God kon zijn als de duivel; zo'n vijandschap was er in mijn hart en zulke duivelse inwerpselen tegen Christus, tegen de Vader, tegen de Heilige Geest, tegen de Drieëenheid en tegen alle verborgen en geopenbaarde dingen.' Och, arme ziel! Dit waren de duivel en de oude mens, gij niet, arme ziel, gij vindt daarin geen behagen en geen troost.

'Maar', zegt iemand, 'het is ook dwaas van een kind van God om op die dingen acht te slaan.' Jawel, als je de dingen van een afstand bekijkt, is het makkelijk praten en kun je makkelijk zeggen dat dit niets is, maar nu moet Gods kind eens in die toestand verkeren, en als dan die grote zielevijand als een stroom op hem aanhoudt (en u weet, de stroom drijft alles voor zich uit), dan meent hij soms dat God hem overgegeven heeft; en de duivel komt dan dat arme kind van God verzoeken om de Heilige Geest te lasteren door zulke lasteringen tegen de Geest in zijn hart te werpen, dat zijn haren te berge rijzen.

'Ah', zegt dan de duivel, 'nu heb ik u. Nu is het kwijt. Al is het niet met woorden, u hebt het met uw gedachten gedaan. In uw hart leeft dat en God ziet het hart aan.' En de ziel denkt dat dit alles waar is en dat hij gedaan heeft wat de duivel zegt. Wel, arm mens, het is de duivel die dit allemaal doet in u. Had u er geen hartgrondige afkeer van en vervulde het u niet met afschuw? Hebt u God niet gebeden, dat Hij u zou bewaren voor roekeloze zonden? Hebt u

Hem niet gevraagd u te verlossen en in staat te stellen uw voet te planten op die vervloekte dingen in uw hart?

Maar dan komt de Heere en spreekt. Hij is het die dit alles overwint. Zeker! Nee, uw gebeden bewerken dit niet, uw tranen en verzuchtingen evenmin. Alle gebeden van Gods kinderen bij elkaar kunnen dit niet bewerken. Het is Christus, de grote Leidsman onzer zaligheid, voor Hem bukt satan in het stof. Satan vliedt op Zijn bevel, als Hij verschijnt met Zijn almachtige kracht en Zijn grote goedertierenheid, en Zijn stem in hun hart liefelijk doet horen: 'Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen? Ja, Hij zal hun haastelijk recht doen.' Als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des Heeren de banier tegen hem oprichten.' Waar Zijn bebloede banier is, rijst de overwinning op in de ziel.

O, deze duivelse vijanden, ze zullen vlieden, ze zullen vluchten op de gezegende en glorierijke verschijning van de Leidsman onzer zaligheid. De ziel rijst op, als een held die verkwikt is van de wijn, en zegt: 'Verblijd u niet over mij, mijn vijandin! Wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan. Wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, dan is de HEERE een licht om mij.' Ja, hij wordt nu gewaar wat het zeggen wil: 'Alle instrument dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken en alle tong die in het gericht tegen u opstaat zult gij verdoemen; want dit is de erve van de knechten des HEEREN.' Wanneer dit nu door de Geest zegenrijk aan het hart geopenbaard wordt, ziet hij dat Christus is de weg van overwinning. Wat ziet hij nu een zoetheid en een heerlijkheid in deze weg, nu zijn gezegende Leidsman elke duivel op de vlucht gedreven heeft, hemzelf uit zijn gevangenis heeft opgehaald en hem heeft gebracht in een weg van heiligmaking. Zo gaat hij zijn weg in vreugde en vrede, tot het de Heere behaagt Zijn aangezicht wederom te verbergen.

Christus is de weg van ootmoed voor de ziel. Wanneer het kind des Heeren gezegend wordt met dat dierbaar geloof en wanneer hij een gering schepsel in eigen oog is geworden, wat maakt het hem dan ootmoedig, als hij ziet met welk een goedertieren God hij te doen heeft. Wat een geringe gedachten krijgt hij van zichzelf. Vol van dankbaarheid is hij jegens de Heere, er is vergenoeging en overgave aan Zijn soevereine wil en welbehagen. Hij is de weg van vrede, de weg van liefde, de weg van vergenoeging, de weg van vruchtbaarheid in alles wat Goddelijk en heerlijk is.

Sommigen bezitten een verstandelijke kennis, een kennis in hun hoofd, van Christus als de weg. Spreken zij daarvan, dan is het oppervlakkig en zonder inhoud. Het zijn klanken die alle effect missen. Maar waar de liefde Gods in de ziel aanwezig is, waar men verstaat dat het een weg is die mensen ootmoedig maakt, waar besef is van eigen kleinheid ten opzichte van de soevereiniteit van God, nu de ziel zo verrassend en ongedacht een zegenend God mocht ontmoeten, daar is het: 'Komt hoort toe, mijn broeders en zusters, o allen gij die God vreest, en ik zal vertellen wat Hij aan mijn ziel gedaan heeft.' Hij zal op zo'n wijze God verheerlijken en kronen, met zoveel tederheid en hoogachting van Hem spreken, dat het overslaat op degenen die dezelfde Geest ontvangen hebben en op dezelfde wijze gezegend zijn. Wat ervaart men dan een zoete banden. Christus is de bron van een gezegende vruchtbaarheid tot alle goed werk. Hij is de weg van alle heerlijkheid.

Maar Hij zegt ons verder, *dat Hij de Waarheid is.*

Van alle gezegende waarheden die in het Evangelie zijn geopenbaard, is Hij inhoud en middelpunt. Wat blijft er zonder Christus over van het Woord? Hij is er de inhoud, de diepe werkelijkheid er van.

Welke betekenis hadden al de schaduwen en typen anders dan om heen te wijzen naar Hem, het antitype? Hij is er de waarheid, dat is, de gehele inhoud van: Christus gezien door het oog des geloofs. En toen Hij, Die de grote inhoud ervan is, was gekomen en alle typen en schaduwen vervuld waren, hoe ging het toen met de offers? Waar offeren de Joden nu?

Christus is gekomen, maar zij hebben Hem verworpen, met het gevolg dat zij tot de huidige dag toe als ballingen over de hele aarde verstrooid zijn, zonder land, zonder offer en zonder priesters. Er worden veel collecten gehouden en er worden in Londen en elders in het land grote kosten gemaakt om Joden te bekeren, maar wat bereikt men ermee? ***God haalt er hier en daar één uit*** (ik zeg niet, dat wij er hier en daar niet één zullen vinden, want in onze kerk' is er één die, naar ik geloof, de waarheid liefheeft en kent en die zich er in verheugt als de waarheid heerlijk tot openbaring komt), ***maar het Joodse volk als geheel komt niet eerder tot bekering dan dat de volheid der heidenen zal zijn ingegaan.***

Zo heeft God het bepaald, en al 's mensen inspanningen kunnen de raad Gods niet veranderen. Hij zal Zelf voor de volvoering ervan zorgen. Een volk zal worden geboren op één dag; zij zullen geloven in Christus, het Lam Gods, in Hem, Die in de typen en schaduwen was afgebeeld en door hun voorvaderen verworpen was! Hun ogen zullen geopend worden om te zien dat Hij het is, in Wie alle typen en schaduwen vervuld zijn.

[Het kan zijn dat zich onder de lidmaten van de Zionkapel, Trowbridge, een Jood bevond. De andere mogelijkheid is dat Warburton de Gospel Standard gemeenten bedoelt en aan Edward Samuel denkt. Deze was als bekeerde Poolse Jood begin veertiger jaren gedoopt door David Denham van Hartley Row Chapel. N 1845 werd hij pastor te Farnham. Broome]

Hij is de Waarheid van alle profetieën die over Hem gaan.

Er zijn profetieën over de tijd van Zijn geboorte, er zijn profetieën betreffende Zijn leven en Zijn wonderen; verder is er de profetie van de dood die Hij ondergaan moest en van de mishandeling die men Hem aandeed, terwijl weer andere profetieën betrekking hebben op Judas de verrader en op de verdeling van Zijn klederen. Hoe nauwkeurig zijn die profetieën door Hem vervuld, allemaal. Hij was er de waarheid van, de diepe werkelijkheid ervan. En hoewel het niet voortkwam uit liefde tot Hem, toch hebben de Joden nooit een grotere waarheid uitgesproken dan toen Hij aan het kruis hing; juist toen het leek of hemel, aarde en hel het eens geworden waren, toen de zon haar stralen introk, de doden in hun graven werden bewogen, en duivels raasden en mensen spotlachten. Want toen was het, dat zij Hem toeschreeuwden: 'Anderen heeft Hij verlost, Zichzelf verlossen kan Hij niet.' Als zij ooit de waarheid hadden gesproken, dan was het toen. Want wat zij spottend bedoelden, was intussen volle werkelijkheid. Hij had Zich verbonden om te lijden. Vrijwillig had Hij dit op Hem genomen. Zo zegt Hij tot Zijn discipelen: 'Moest de Christus niet deze dingen lijden en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?' Daarom kon Hij Zichzelf niet verlossen. Hij verlost anderen, Hij verlost Zijn Kerk, Zijn broeders en zusters, Hij verlost al Zijn keurlingen, maar Zichzelf verlossen uit dit lijden, uit die strijd en die dood, dat kon Hij niet, omdat Hij Zich verbonden had om te komen en de schuld van Zijn volk te betalen. Zo was alles wat de profeten geschreven hadden, vervuld om te bewijzen dat Christus was de waarheid van de profetie en de grote inhoud ervan.

Hij is de waarheid van alle beloften. Wat zijn de beloften zonder Hem? Van alle beloften is Hij het middelpunt. Ze zijn in Hem ja en amen. Hij, die niet meer sterft en over Wie de dood geen macht heeft, is van alle beloften de grote inhoud. Kunt u een belofte noemen waarvan Christus niet de grote en centrale inhoud is?

Hij is de *inhoud van de luisterrijke inzettingen*. Neem de doop: daarvan is Christus de inhoud, omdat de doop teken is van Zijn dood, begrafenis en opstanding. Evenzo het Avondmaal des Heeren, daar is Christus de inhoud van: de breking des broods en het drinken van de wijn betekenen Zijn lijden en sterven.

Letten we op *de geboden*, Hij is er de waarheid van. Ze vinden alle in Hem hun middelpunt en einde. Alle nodigingen en zegeningen van het Evangelie vinden hun samenvatting in Hem, Die de eeuwig gezegende Waarheid Zelve is.

Hij is ook het Leven.

Hij is het leven van de prediking. Er zijn, geloof ik, honderden en duizenden die in de prediking, meer dan in iets anders, door de duivel bedrogen worden. Het is geen ongewoon verschijnsel onder ledige en oppervlakkige belijders van de godsdienst, dat men bij het horen van een knappe preek wonderlijk aangedaan kan raken en, zoals men het noemt, 'vernederd' wordt. Iemand met een beetje talent, die een vlotte spreker is, met een helder oordeel en een goed geheugen, kan zodanig over Christus' lijden spreken, dat natuurlijke mensen tot tranen toe geroerd worden. Uiteindelijk is het echter niet meer dan wat emotioneel werk, zonder dat het met het leven Gods in de ziel gepaard gaat. Maar ik zie ook een kind des Heeren, die dat leven uit God bezitten mag. Hij komt naar de kapel met het gevoel dat hij overal buiten staat. Hij heeft er al werk genoeg mee om er te komen. Hij voelt de aanvechting om maar om te keren. Hij is bang dat hij in de legerplaats nog als een Achan zal openbaar komen en dat de Heere om hem Zijn volk misschien niet zal bezoeken. Tenslotte staat hij bevend stil, niet wetende wat te doen. Wankelend komt hij binnen, want hij vreest dat hem niets als veroordeling wacht en voor zijn gevoel heeft hij dat verdiend ook. Maar de prediking blijft niet zonder uitwerking. Het leven daalt met kracht tot die persoon neer, leven en kracht komen zijn hart binnen, vrede en liefde komen zijn ziel binnen, vrijheid stelt zijn hart in de ruimte en hij zingt van vreugde.'

Deze man heeft nu ervaren, dat Christus het Leven is. Ja, Christus is het leven van het gebed, Hij is het leven van elke meditatie, Hij is het leven van elk gesprek. Hij is het leven van alles waarmee de ziel te maken heeft. Buiten Christus is er geen leven. Christus zegt: 'Ik ben de opstanding en het leven.' Duizenden keren heb ik de inhoud van dit Woord in mijn leven ondervonden. O Heere, verkwik mijn ziel, houd mijn ziel in het leven, bid ik U! Laat Uw tedere ontfermingen over mij komen, opdat ik leve, want Gij zijt mijn leven. Een lege godsdienst kan mijn ziel niet bevredigen. Wat ik nodig heb, is dat Christus in Zijn zoetheid en dierbaarheid mijn hart vervult.

Misschien dat er hier in de tegenwoordigheid van God enkele van Zijn lieve kinderen zijn, die zeggen: 'Ach, ik heb vandaag niets ontvangen. Ik dacht nog wel, dat er vandaag uitkomst dagen zou, maar de hele dag heb ik niets ontvangen.' U weet, dat de Heere tot Petrus zegt: 'Weid Mijn lammeren,' en dat ons de taak is gegeven iets naar voren te brengen dat God geschonken heeft. Maar de troost in het hart brengen, u weet het, dat is iets dat God Zichzelf voorbehouden heeft. Maar gezegend zij Zijn lieve en dierbare Naam! Immers, de rokende vlaswiek, zegt Hij, zal niet worden uitgeblust en het gekrookte riet zal niet worden verbroken. Hij zal, zegt Hij, niet verachten het zuchten van de nooddriftige. Hij zegt, dat als de arme en nooddriftige water zoeken, en er is geen, en hun tong aan hun gehemelte vastkleeft, dan zal Hij, de Heere, hem horen en de God van Israël zal hem niet verlaten. Ja, zegt Hij, 'Ik heb lief die Mij liefhebben en die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden.' En is het nooit gebeurd dat een dierbaar woordje in uw hart drupte, waardoor u voor een ogenblik bemoedigd werd en dat u sterkte gaf onderweg?

Wel, dit is het leven! Dit is de weg! Dit is Christus! Dit zijn de tekenen van Zijn goedertierenheid en een bewijs dat Hij een goed werk in u begonnen is; en Hij die in u een goed werk begonnen is, zal dat voleinden tot op de dag van Jezus Christus. *Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Hem.* Niet door uw gebeden of wat u ook maar zelf zou willen doen.

'Maar', zegt u, 'veroordeelt u gebeden?'

Welnee, mijn lieve ziel. God weet, dat ik dat niet kan, want het gebed is het voornaamste in heel mijn godsdienst, dat kan ik gerust zeggen. Als het gebed van mijn ziel weggenomen zou worden, weet ik niet wat ik zou doen. Mijn ziel kan wel een uur lang in gebed zijn. Ik kan niet studeren (of hoe de mensen het ook noemen), op de manier van de Schrift in verdelingen en onderverdelingen rubriceren. Ik heb het honderden keren geprobeerd en gebeden tot God, of Hij mij de kennis en de moet ik dan vier of vijf teksten bekijken, dan roept mijn ziel het op het eind uit: 'Wat betekent dit alles, als de kracht van God gemist wordt? Welk voedsel voor de zielen bevat het? Wat kan het voor de hongerige of bezwijkende ziel betekenen en voor de ziel die verzwakt is? Daarop gaat mijn ziel opnieuw tot God en smeekt Hem of Hij bij mij zijn wil en mij wil leiden en bewaren. Daarom kan ik niets zeggen ten nadele van het gebed. Maar wat ik bedoel te zeggen is, dat het niet van uw gebeden komt dat u zegen ontvangt, maar van het antwoord dat God op uw gebeden geeft. Als de Heere de Geest van het gebed in de harten van Zijn kinderen geeft, dan wil Hij hun gebeden horen; niet dat zij dan in hun hart moeten zien en hun gebeden vereren, maar Hem die met Zijn zoete tegenwoordigheid hun ziel vervult. Niemand komt tot de Vader dan de Zoon en wanneer wij door Jezus geloof hebben in God, is dat tot blijdschap van de Heilige Drieëenheid en is het oog van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest met liefde en welgevallen op ons gevestigd.

God zegene deze enkele opmerkingen. Hem zij de heerlijkheid. Amen.

TWINTIG BEVINDELIJKE BRIEVEN

Door

JOHN WARBUTON SR

O.a gepubliceerd in: HET Evangelie van een VERBONDS GOD

IN UW LICHT ZIEN WIJ HET LICHT

Trowbridge, 15 juni 1825

Waarde vriend,

Ik had me eerder al stellig voorgenomen u een paar regels te schrijven, maar was tot nu toe verhinderd. Uit genade ben ik veilig thuis gekomen, en trof familie en vrienden allen gezond aan.

Gezegend zij de Heere voor al Zijn goedheid jegens zo'n onwaardig zondaar! Terecht is alles buiten de hel een weldaad. O, hoe zoet is het de hand te aanschouwen van een Verbondsgod in de bedeling van Zijn voorzienigheid en genade! Wat is er, naast dit, in de wereld vermeldenswaardig? Niets; want al het andere is ijdelheid en kwellings des geestes. De dank komt God toe, dat Hij, uit barmhartigheid tot onze zielen, ons van de rest van de wereld afgescheiden heeft.

O, hoe versmelt soms mijn arme ziel onder die zoete tekst: 'En dit waart gij sommigen; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheilgd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in den Naam van den Heere Jezus, en door den Geest onzes Gods'. Dan kan ik uitroepen: 'De Heere is mijn Deel, zeg mijn ziel, daarom zal ik op Hem hopen'.

Geliefde vriend, dagelijks ondervind ik dat al mijn hulp van de Heere komt Die hemel en aarde gemaakt heeft. Hij is, bij tijden, mijn ziel zeer dierbaar, ja, Hij draagt de banier boven tienduizend, en al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Maar denk niet dat de oude mens beter is; nee, hij is nog in vijandschap tegen God: Want het onderwerpt zich der wet Gods niet want het kan ook niet.

Ik verzeker u dat er soms zo'n vreselijk oproer, door hem verwekt in het huis is, totdat ik me afvraag wat het einde ervan zal zijn. Dan moet ik weer mijn oude Vriend aanroepen, Die nauwer aankleeft dan een broeder. Hoe genadig is Hij dan om mijn arm geroep te horen en mij te verlossen. Dan mag mijn ziel weer vertrouwend zingen: 'Verblijd u niet over mij, o mijn vijandin! Wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal de Heere mij een licht zijn'.

Ja, mijn vriend, Hij is mijn Licht en mijn Heil. Het is alleen in Zijn licht dat ik licht kan zien. Door Zijn sterkte kan ik alleen staan. Door Zijn trekkende bearbeiding kan ik alleen Hem nalopen. Het is alleen door Zijn, door de Heilige Geest in mijn hart uitgestorte liefde, dat ik Hem met liefde na mag lopen, en waardoor Hij geeft lof, aanbidding, dank en vreugd. Ik kan inderdaad zonder Hem niets doen, en als ik op mijn plaats ben, wil ik ook niets zonder Hem doen. O, dat ik meer aan Zijn waarde voeten mocht zitten en Zijn genadige woorden horen, want hier alleen is vrede.

Ik hoop dat de Heere u weer opgericht heeft, en u begunstigt met een zoete stilte in uw ziel, en u geeft, om berustend al uw zorgen in Zijn handen te bevelen, want ik geloof dat Hij voor u zorgt. Bekommer u niet over de ruwheid van de weg, het einde zal alles goed maken, want zó zegt de Heere der Heeren: 'Ik zal gewis bij u weldoen'.

Ik hoop dat mijn vriend W. nog behoeftig is om een zegen voor zijn ziel. Ik moet zeggen dat ik u veel aan de troon der genade gedenken mag. Ik begeer ernstig dat de Heere met u is naar lichaam en ziel. De Heere heeft alles in Zijn handen. Vurig begeer ik dat de Heere vriend W. in alle dingen een tedere consciëntie wil geven. O, dat de Heere hem beware! Ze zijn wel bewaard die God bewaart. Dit weet ik bij ondervinding, want had de Heere mij niet bewaard, dan zou ik allang tot een schandvlek geweest zijn.

Doe de vriendelijke groeten aan vriend V. Ik geloof dat de Heere met hem is, en ik twijfel er niet aan dat God hem bij zal staan. Doe de groeten aan vriend S. , en ik hoop dat de Heere hem zegent met veel van Zijn tegenwoordigheid.

De hartelijke groeten aan de vrienden met wie ik gegeten heb. Mijnheer V. , met mijnheer en mevrouw M. en alle vrienden die naar me vragen. De Heere zegene hen, want de Heere was met mij toen ik in B. onder ulieden verkeerde. En ik hoop dat de Heere het Woord gezegend heeft. Het is de grootste troost mijner ziel dat het Woord des Heeren zijn loop hebbe, en verheerlijkt warde.

Ik hoop, zo de Heere wil en wij leven, u het aanstaand voorjaar nog een bezoek te brengen; maar dat is zoals de Heere wil. Zegen Zijn dierbare Naam! Indien we elkander in dit tranendal niet meer zouden ontmoeten, dan zullen wij elkaar thuis ontmoeten, om nimmermeer te scheiden. Dat de Heere u moge zegenen is het gebed mijns harten,
John Warburton

CHRISTUS ALLES IN ALLEN

Trowbridge, 18 november 1841

Waarde vriend,

Mogen de barmhartigheden van een Verbondsgod met u zijn. Uit genade kwam ik veilig thuis aan, maar niet erg in orde, en ik heb sindsdien het bed moeten houden. Mijn klachten, die ik had terwijl ik bij u was, bleven erger worden totdat ik thuis kwam. Zondag j. l. was ik niet in staat om te preken. Maar nu hoop ik dat ik aan de beterende hand ben.

Wat zijn we arme wormen! De zegeningen der gezondheid zijn soevereine gunsten van onze Verbondsgod. We doen niet één ademhaling, noch klopt er één pols, dan door Zijn beschikking. En werkelijk, Hij is te wijs om te dwalen, en te goed om onvriendelijk te zijn, niettegenstaande alle gemelijkheid en opstand van de verdorven natuur. 'In het hart des mans zijn vele gedachten; maar de raad des Heeren die zal bestaan'. Loof Zijn dierbare Naam: 'Maar is Hij tegen iemand wie zal dan Hem afkeren?' Indien Hij niet zou zwijgen in Zijn liefde, dan zou er niet meer hoop voor mij, onwaardige, zijn dan er voor duivels is. Want indien ik aan mezelf overgelaten word, zijn de tonelen die door mijn hart gaan, ontzettend. Hierdoor verfoei ik mezelf in stof en as. En zoals Hart zegt: 'Kan ooit God hier wonen? Maar zegeningen en eer komen Zijn heilige Naam toe. Hij geeft mij weer de ondervinding dat' de genade heerst door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere'. Dan kan mijn ziel uitroepen: 'Verblijd u niet over mij, o mijn vijandin! Wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal de Heere mij een licht zijn'.

Hoe zoet is het te ondervinden, dat onze dierbare Heere en Zaligmaker onze Verlosser is om zalig te maken, onze sterkte om te ondersteunen, onze wijsheid om te besturen, ons licht tot verlichting, onze volheid om te vervullen, onze gerechtigheid om te bedekken, onze Fontein om te wassen en te reinigen, onze Man om te hulp te komen, te beschermen en te verdedigen. Onze Vriend Die nauwer aankleeft dan een broeder, onze Koning Die over ons regeert, in ons en voor ons. Onze Vorst Die alle strijd voor ons gestreden heeft, al onze vijanden overwonnen, uitwendig en inwendig en duivels. Onze heerlijke en grote Hogepriester, Die Zichzelf opgeofferd en voor ons een eeuwige verlossing teweeggebracht heeft. En Hij is door Zijn bloed het heilige der heiligen binnengetreten. Christus is ons eeuwig Alles in allen. Het is van Hem, tot Hem en door Hem zijn alle dingen, tot Wie zij voor eeuwig de eer. Amen.

Wanneer mijn ziel begunstigd wordt met zoete momenten van omgang en gemeenschap met Hem, benijd ik geen mens in de wereld. Ik vrees dan geen duivel in de hel. Het enige waar mijn ziel voor beeft en vreest is om mijn Heere te beledigen. Ik smeeke dan uit de grond van mijn hart of ik bewaard mag worden van tegen Hem te zondigen. O, dierbare Jezus! bemin-

nelijke Jezus, aanbiddelijke Jezus! Wel mocht de Kerk oudtijds uitroepen: 'Zijn gehemelte is enkel zoetheit, en al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk één is mijn Liefste, ja zulk één is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem! Er is niets verkeerd, noch van binnen noch van buiten, als Jezus er is.

Welk een heerlijke eeuwigheid moet het wel zijn voor alle huisgenoten des geloofs, om bij het Fontein-Hoofd te verkeren. Om Hem te zien zoals Hij is, om voor eeuwig met Hem te zijn, en Hem gelijk te zijn! O, wonderlijk huis! Om nimmer tegen Hem te zondigen. O, blijde woning van eeuwige rust! Daar wordt het geluid der schutters niet gehoord, daar zijn geen bewolkte stormachtige dagen, geen lange nachten van duistere vrees en bekommerd geroep: 'Wachter, wat is er van de nacht?'

Daar is geen bezwijken door enorme vrees voor de vurige pijlen van de duivel, uitroepende: 'O Heere, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg'. Daar zijn geen verdrukkingen, smarten of pijnen, noch in het lichaam, noch naar de ziel; want geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek. Blijde plaats der rust!

Waar de boze ophoudt van beroering, en waar de vermoeiden voor eeuwig rusten. O, dat mijn ziel maar uitzijnde gehouden mag worden naar die gezegende Hoop en de heerlijke verschijning van onze God en Zaligmaker Jezus Christus!

Mijn waarde vriend, bij tijden kan mijn ziel zingen en triumferen, uitroepende: 'Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus'. Er is inderdaad vrede noch rust dan in Hem. Ik verwonder me niet dat David uitriep: 'Mijn ziel, keer weder tot uw rust; want de Heere heeft aan u welgedaan'. Velen zullen zeggen: 'Wie zal ons het goede doen zien?' Maar, o Heere, verhef Gij het licht Uws aanschijns over ons. Dit was de begeerte van Mozes, toen hij zei: 'Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken'.

Ik kan u verzekeren, mijn vriend, dat er voor mij niets zo snijdend is, dan de verberging van het licht van Zijn liefhebbend aangezicht, Die de banier draagt boven tienduizend en geheel schoon is. Want ik word dagelijks meer en meer overtuigd dat ik zonder Hem niets doen kan. Hij is een 'Sterkte den noodduftigen als hem bange was'. En als Hij Zich terugtrekt, voel ik mijzelf een worm en geen man. Hij is het Licht Israëls, en als Hij Zich teruggetrokken heeft ben ik een arme blinde mol, tastende naar de wand. Hij is de Opstanding en het Leven, en als Hij Zich teruggetrokken heeft ben ik te midden der doden. Hij is de vertroosting Israëls en als Hij Zich teruggetrokken heeft vervult droefheid mijn hart. Hij is de grote Vorst Die al mijn overwinningen verwerft, en als Hij Zich terugtrekt, is de vijand aan het brullen: 'Jaagt na, en grijpt hem; want er is geen verlosser'. Hij is de enige Man Die helpen kan, beschermen en verdedigen. En als Hij Zich terugtrekt ben ik een verlaten weduwe, en bedroefde van geest. Hij is het enige Schild dat veilig kan verdedigen, en als Hij Zich terugtrekt, scheuren en snijden de vurige pijlen van de duivel mijn ziel totdat ik uitroep: 'Mijn beenderen zijn verstrooid aan de mond des grafs'. In één woord: Hij is Alles in allen en als Hij Zich teruggetrokken heeft, is er niets over dan een schrijnende leegte, laat mijn ziel zien, waarop zij wil. Indien Jezus het aangezicht verborgen heeft, is alles weg wat waard is te hebben, want het is: Van Hem, en door Hem en tot Hem zijn alle dingen, aan Wie zij voor eeuwig de eer. Amen.

O, mijn ziel vreest alleen gelaten te worden, vooral in de bediening des Woords. O, het gewichtvolle om op te staan in de Naam des Heeren, en te betuigen de mond Gods te zijn voor nimmer stervende zielen! Hoe heeft mijn ziel menigmaal gelijk een dronken man de preekstoel beklommen. Dan vreesde ik dat de Heere mij geheel verlaten had, en dat mijn prediken niets was dan een ledige klank, die niet verder ging dan de oren van het volk. Mijn prediken van de gezonde leer stelt mijn ziel niet tevreden, tenzij ik wat bevredigende getuigenis opmerk, dat God de Heilige Geest getuigt door tekenen die daarop volgen, dat het van God is.

Ik kan u verzekeren dat wanneer 's Heeren tegenwoordigheid over mij ingehouden wordt, en ik in het donker gaan en spreken moet, ik dan verschrikkelijke tonelen van ellende in mijn ziel ondervind. O, de vele malen dat ik voorgenomen heb het op te geven, en nooit meer in de preekstoel te gaan. Ik kan geen tekst nemen en verdelen, onderverdelen en opschrijven, deze in het geheugen houden, om het dan met enkele andere teksten aan te vullen. Mijn studie bestaat hoofdzakelijk uit het worstelen met God in gebed en tranen. Dan smeed ik Hem of Hij mij van een boodschap wil voorzien, of Hij mij wil zegenen met licht om te zien, met leven om waar te nemen dat ik het bevatten mag, en met wijsheid om het onder woorden te brengen. En boven alles of Hij het met kracht in de harten van Zijn kinderen thuis wil brengen.

Indien er geen kracht is, is alles zonder waarde. Want 'het Koninkrijk der hemelen bestaat niet in woorden, maar in kracht'. Paulus zegt: 'En mijn rede, en mijn prediking was niet in beweeglijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des geestes en der kracht'. En o, hoe ben ik wel verbaasd geweest door het zien van de machtige kracht Gods die met Zijn Woord gepaard ging, terwijl mijn ziel vol verwarring geweest was! Als ik dan uit de preekstoel naar beneden kwam, ben ik wel zo beschaamd geweest dat ik niet wist waar ik mijn gezicht bergen moest.

Ach, mijn vriend, God zal de hoogmoed van onze eer brandmerken. En Hij zal ons blijven onderwijzen, want wij hebben les op les nodig opdat we mogen weten dat het 'niet is door kracht noch door geweld maar door de Geest des Heeren'. Hij zal Zijn eer aan geen ander geven, noch Zijn lof de gesneden beelden. Loof Zijn heilige Naam, wie behoort de eer te krijgen dan Hij Zelf! Niet één, want Hij doet al het werk. Alle lof komt hem toe.

Dat de Heere Jezus Christus u moge zegenen en alle dierbare vrienden in L. met veel van Zijn tegenwoordigheid, is het gebed van uw onwaardige broeder in Christus, John Warburton.

Zonder Mij kunt gij niets doen

Trowbridge, 15 april 1842

Waarde vriend,

Ik ben al enige tijd in mijn gedachten aan u aan het schrijven geweest. Maar ik ben, sinds ik thuis gekomen ben, meestal zo onvruchtbaar, vleselijk en ellendig geweest, zodat ik soms dacht: Ik kan nooit een brief meer schrijven. Ik beken dat het schande is, dat ik u niet eerder geschreven heb, om u even te laten weten dat ik veilig thuis gekomen ben, en gezin en vrienden allen in welstand aangetroffen heb.

Nu heb ik, sinds ik thuis gekomen ben, wel momenten gehad dat ik verootmoedigd en versmolten aan de voeten van de Heere Jezus mocht zitten, maar de bezoeken waren maar zo kort. Ik ben weer in zulke vleselijke waarnemingen terecht gekomen, dat ik geen hart had om te lezen noch te schrijven. Ik geloof te weten dat de verklaring van de apostel waarheid is: 'Want het bedenken des vleses is de dood; maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede'. Wat een weldaad dat mijn arme ziel soms mag ondervinden dat het is: 'Zo is het dan niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods'. Want God moet in mij werken, zowel het willen als het werken.

Ik kan bij tijden God uit de grond van mijn hart danken, dat Hij: 'Zich ontfermt diens Hij wil, en verhardt dien Hij wil', dat Hij barmhartig is dien Hij barmhartig is.

Van begin tot eind is het wel zo volkomen volbracht dat er niets aan toe gevoegd kan worden, noch kan er iets afgedaan worden! Ik behoef noch wens een andere zaligheid dan die in Christus volmaakt is. Maar ik heb behoefte aan, en begeer meer van de vreugde dezer

zaligheid. Mijn ziel kent wat David bedoelde toen hij uitriep: 'Geef mij weder de vreugde Uws huis; en de vrijmoedige geest ondersteune mij'. Zeg tot mijn ziel: 'Ik ben uw Heil'.

Niets minder dan dit kan mijn ziel voldoen. Ik zou telkens weer willen zingen: 'De Heere is mijn Licht mijn Heil; voor wien zou ik vrezen? De Heere is mijns levenskracht; voor wien zou ik vervaard zijn? Hij is mijn eer, en Die mijn hoofd opheft'.

Mijn vriend, zonder deze waarnemingen kan ik niet. Ik hoop in mijn ziel waar te nemen dat mijn geloof niet is naar de wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods. Soms ben ik erg terneergeslagen uit vrees dat God Zijn goedkeuring niet hecht aan mijn armelijke werkzaamheden in de bediening. En het niet is tot versterking van Zijn waarde volk. Ik ben zo onwetend, zo vleselijk en zo ellendig dat ik soms het huis van God meer vrees dan een gevangenis.

Maar, gaan moet ik. Dikwijls kan ik niet geloven dat het mogelijk is dat God aan zo'n zondaar Zijn goedkeuring hecht en zegent. Maar, wederom ben ik versterkt door het zien en horen dat het Woord des Heeren niet gebonden was, maar zijn loop had, en verheerlijkt werd in vele zielen. Mijn ziel is soms geheel verlevendigd door het zien van zovele kreupelen, lammen en blinden die van alle kanten rond Trowbridge komen. Zodat het huis geheel vol is en soms onbehaaglijk vol.

O, hoe versterkt het mijn slappe handen, en stelt het mijn struikelende knieën vast en bemoedigt het mijn vreesachtig hart, het getuigenis van God te weten dat ik niet tevergeefs arbeid, noch mijn kracht voor niets verspil.

Ik hoop dat de Heere in uw onderlinge bijeenkomst met u is. Ik hoop op uw welvaren, en ik moet zeggen, het was mij goed onder ulieden te verkeren. Dat de Heere u allen moge zegenen, is de bede van een onwaardige, duistere, hulpeloze worm, John Warburton.

EEN TEUGJE VAN DE GOEDE OUDE WIJN

Trowbridge, 26 september 1842

Waarde vriend,

De uwe heb ik ontvangen. Ik zou graag aan uw verzoek voldoen, tijdens mijn reis naar L. Maar mijn tabernakel is gedurende lange tijd zo door reuma en spit aangetast, dat ik bang ben om onderweg in A. aan te gaan. Zou het echter Gods wil zijn op mijn terugreis van L. , dan wil ik een avond bij u in A. blijven. Waarschijnlijk op donderdagavond drie november. Ik ben blij te horen dat u voorgenomen hebt naar N. te gaan.

Ik hoop dat de Heere met u gaan zal en u met veel van Zijn tegenwoordigheid en liefde in uw eigen ziel zal zegenen. Dat Hij u zoete vrijheid zal geven om een vrije, volle, volbrachte, volkomen, eeuwige en onveranderlijke zaligheid te verkondigen. En mocht de Heilige Geest geven dat Zijn leer van uw lippen mag druipen als regen, en Zijn spraak bevochtigt als de dauw. Dat de arme wormen uit hun hollen mogen komen, en zich aan de mensen vertonen. . Want niets zal de arme worm Jakob, uit de hollen waarin hij verstrikt ligt, en verborgen in gevangenhuisen, halen, dan de heilige zalvende en hemelse dauw die het huizen van de zachte stilte vergezelt, fluisterende: 'Vrees niet, gij wormpken Jakobs, gij volksken Israëls! Ik help u, spreekt de Heere, en uw Verlosser is de Heilige Israëls! Zie, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorsslede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf. Gij zult ze wannen en de stormwind zal ze verstrooien; maar gij zult u verheugen in den Heere; in den Heilige Israëls zult gij u roemen'. En wat of wie kan binden wanneer de liefde, weldadigheid, barmhartigheid en medelijden

van zijn God gezien, waargenomen en in zijn hart genoten wordt? Zonden, mensen noch duivels.

Dit, mijn waarde vriend, is de enige plaats waar mijn arme ziel op zien moet voor alles wat ik ook maar nodig heb. Of dat nu voor het lichaam is of voor de ziel, voor tijd of eeuwigheid. Ofschoon mijn gebroken bakken, die geen water houden, opgedroogd mogen zijn, deze Fontein heeft mij nog nooit in de steek gelaten. Welk een weldaad is het, wanneer de armen en noodduftigen water zoeken en er is geen, en hun tong van dorst versmacht, en zij gereed zijn om alles maar als verloren op te geven, dat dan onze Verbondsgod rivieren op de hoge plaatsen opent en fonteinen in het midden der valleien, om Zijn volk, Zijn uitverkorenen drinken te geven. 'Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen'.

Als wij in onze harten zo'n liefdevol, barmhartig, vrijmachtig, onderscheidend welbehagen waarnemen tegenover zulke dieren, draken en struisen, zoals wij onszelf waarnemen, is het dan voor ons mogelijk om lof te vertellen dan alleen aan God? Nee, mijn vrienden, door bevinding in de ziel hebben we geleerd dat een goede boom goede vruchten voortbrengt. Dat uit een zoete fontein zoet water welt. Het gezegend getuigenis van God als onze Vader geeft een zoet, nederig en vast vertrouwen dat wij Gods kinderen zijn. 'En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus'. O, de wonderlijke liefde, barmhartigheid en genade van onze aanbiddelijke drie-enige God. Dat Hij ooit zulke ellendigen zegenen zou met zulke gezegende getuigenissen!

Mijn waarde vriend, in mijn laatste verdrukking had ik zo nu en dan zoete momenten van Gods openbaringen tegenover mij, en mijn ziel kon zonder stotteren of stamelen zeggen: 'Want ik houd het daarvoor, dat het lijden van deze tegenwoordige tijd niet is te waarden tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden. Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid; dewijl wij niet aanmerken de dingen die men ziet, maar de dingen die men niet ziet; want de dingen die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet zijn eeuwig'. Het is zoet werk om hier te verkeren, zelfs op het bed der verdrukking, en in het gezicht van de dood. Ja, mijn ziel nam waar en mijn tong kon waarlijk uiten: 'Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen. Uw stok en Uw staf die vertroosten mij'. Maar u bent gereed te zeggen: 'Bent u altijd zo verheugd in de Heere?' Helaas, nee; want wanneer de zoete liefde, tegenwoordigheid, en toelachingen van mijn dierbare Heere ingehouden zijn, en er is niets over dan ikzelf en de duivel, dan is er niets aan het werk dan hetgeen aards is, zinnelijk en duivels. En we weten goed, tot onze droefheid, dat vlees, vlees is. Dat daar niets goeds woont. En dat uit die bron geen goeds komen kan.

Ik ben er een levend getuige van dat vleeselijk gezind te zijn de dood is. Ja, en loof God, ik weet dat geestelijk gezind te zijn leven en vrede is. Eveneens weet ik dat het God is, en Hij alleen, Die geestelijk gezind te zijn en de gezegende vruchten en uitwerkingen daarvan, kan mededelen. Het is de waarneming der krachtadige werkingen van de Heilige Geest van binnen, die de mond van elke vijand sluit, en zorgt dat elke berg uit de weg geruimd wordt, die mijn ziel verzacht, versmelt en verootmoedigt. Het geeft zo'n zachtmoedige en stille geest, dat ik gedwongen ben de Heere te smeken of Hij mij wil bewaren dat ik Hem zou beledigen of onteren, zowel in gedachten, woord of daad.

Maar ik weet tot mijn smart, dat wanneer er niets dan vlees in mijn hart aan het werk is, ik dan zo vol ben van alles wat walgelijk is, zondig, overspel, ontucht, onreinheid, wellustigheid, afgodendienst, toverij, haat en alle soorten van snoodheid. Dan staat mijn ziel bij tijden werkelijk verbaasd, mij afvragende waar het allemaal een eind zal nemen. Het is niet mijn kennis van Gods Waarheid in de letter van het Woord, hetgeen deze duivels in hun hollen drijft. Het is niet mijn bevinding die het doen kan, noch al mijn gebeden, zuchten en tranen. En, mijn vriend, wat troost is het voor mijn ziel om een goed oordeel in de leer der Waarheid te hebben, terwijl mijn hart vol zit met een leger duivels, die mij voortslepen,

kwellen en verwijten? Die allerlei verschrikkelijke godslaster uitschuimen tegen Hem, Die mijn ziel verlangd lief te hebben en te aanbidden?

Ik ben overtuigd dat niets minder dan 's Heeren komen en schijnen in mijn hart, als de Zon der gerechtigheid, deze walgelijke duivels in hun holen doet verdwijnen. En dat Hij mijn arme ziel geeft om weer het kostelijk werk van lof en aanbidding tot mijn dierbare Vader en Vriend te mogen beoefenen. Ik weet, dat indien de één of ander van die heren die met een bevindelijke godsdienst spotten, in mijn plaats stonden, ze een heel ander verhaal zouden vertellen. Ze zouden weten, dat wanneer zij bijna doodgehongerd waren, ze het brood des levens waar moesten nemen om hen goed te doen.

Indien ze ooit daar geweest waren, waar hun tong versmacht van dorst, dan moesten ze drinken van het water des levens, en de verkoelende, verfrissende natuur daarvan waarnemen, aler zij verzadigd zouden kunnen zijn. Indien ze ooit onder het vonnis van Gods rechtvaardige wet geweest waren, met het veroordelende vonnis over hen, en met een koord om hun hals verwachende elk moment gevonnist te worden, kermende en uitzuchtende: 'Laat het gekerm der gevangenen voor Uw aanschijn komen; behoud overig de kinderen des doods, naar de grootheid Uws arms', dan zouden ze weten dat niets minder dan een bevindelijke godsdienst in hun harten, de verlossing van hun zielen van de verdoemenis, hun harten tevreden kon stellen. En als zij de melaatsheid van binnen waargenomen hadden, zouden ze niet, trappende op bevindelijke godsdienst, het land rondgaan, noemende het niets anders dan vleselijke onzin. Nee, arme zielen! Zij zouden het dan wel beter weten. O, wonderlijke, soevereine, onderscheidende genade. Dat u en onwaardige ik daar achtergebracht zijn, wat het zeggen wil een dwaas te zijn. En verwaardigd om naar de Heere te gaan voor wijsheid. Dus blijkt het, dat Hij wijsheid geeft aan diegenen, die het in zichzelf niet hebben. We nemen waar dat we niets zijn dan één klomp zonden, ellende, hulpeloosheid, onwetendheid en verderf.

En toch ondervinden we in onze zielen dat we genadig ontvangen worden, vrijwillig geliefd, en van het hoofd tot de voeten met een vlekkeloos kleed bekleed. Dit bedekt de menigte vervloekte zonden, die ons voor eeuwig zouden verdoemd hebben. O, zoete Fontein, die geopend is voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonden en de onreinheid! O, mijn ziel, waar zou gij ingedompeld zijn, als niet de dierbare Vertrouster u in deze Fontein gedompeld had, en u niet haar zoete, reinigende uitwerking had doen ondervinden, door al uw schuld weg te wassen, en om u God te laten dienen, niet in de oudheid der letter, maar in nieuwigheid des Geestes? Het is mijn gedurige smeekbede, of de Heere mij altijd dicht bij Zich wil houden. O, loof Zijn dierbare Naam, welk een zoete weldaad is het om bewust gehouden te worden, dat wij niets zijn, en Jezus alles in allen is!

Het gaat nog als kerk en volk zoals gewoonlijk, met zo nu en dan een teken ten goede dat de Heere onder ons is. Ik ben soms erg ternedergeslagen, vrezende dat de Heere mij verlaten heeft, en dat ik naar het volk gaan moet zonder enige boodschap van God. Want ik ben niet zoals die voorgangers die hun pen, inkt en papier in hun studeerkamer nemen, een tekst nemen, deze verdelen en onderverdelen, het dan in hun gedachten houden, en het op 's Heeren Dag voor zich hebben alsof het gedrukt was.

O nee, mijn vriend, ik moet bij tijden smeken, roepen en zuchten voor het mijn bij het uur. Ik heb dan veel troosteloze vrezende dat God nimmer mijn smeekbede horen of beantwoorden zal. Niet één tekst treft dan mijn gemoed. Ik tracht er dan zelf één te nemen, maar kan er niet één vinden. De duivel brult uit: 'Het is met uw preken gedaan', en morgen zijn er wellicht achthonderd mensen samengekomen om op een dwaze, verstomde dwaas te staren. Dan moet ik weer onder zuchten en kennen naar God, totdat mijn lichaam en ziel in zo'n strijd zijn dat ik niet rusten kan aler ik een belofte van de Heere krijg dat Hij met mij zijn zal. O, hoe heeft mijn ziel in deze tijden uitgeroepen: 'Indien Uw tegenwoordigheid niet meegaat, zend mij daar niet heen. Zonder U kan ik niet gaan. Ik durf zonder U niet te gaan. Wilt Gij

met mij gaan?' O, de zoetheid, moed en geestkracht die ik gevoeld heb wanneer de Heere in het suizen ener zachte stilte gesproken had: 'Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid'.

Mijn vriend, dit maakt het allemaal goed, en ik kan gaan, steunende op mijn God voor licht om te zien, leven om waar te nemen, geheugen om het te kunnen bevatten, vrijheid om het voort te brengen, en toepassing om het aan de harten te verzegelen van wie Hij wil, zonder pen, inkt of papier, of zonder tegen het volk te zeggen: 'Meer hierover te zijner tijd'. Nederigen heeft Hij verhoogd, Hij zal de geringe uit het stof oprichten en de nooddruftige uit de drek verhogen. Hij zal eren die Hem eren. Hoge ogen, en de verhevene zal God neerwerpen, en God alleen zal verheerlijkt worden.

O, mijn waarde vriend, moge God Almachtig u en mij een zachtmoedige en stille geest geven. Dat we gewillig mogen zijn om iets of niets te zijn zodat God verheerlijkt mag worden. Ik gevoel me meer voldaan, dan ik ooit gedaan heb, om in de preekstoel over de zaken te spreken die ik gesmaakt, getast en waargenomen heb. Om dan mijn boodschap over te brengen met de gave die God mij gegeven heeft, smekende of Hij mij bewaren wil om een menigte ledige woorden te uiten, onbetekenende woorden. Dat ik met woorden niet de raad moge verduisteren. Maar waar zwerf ik heen? U zult ziek en vermoeid zijn door het lezen van mijn arm gekrabbel. Dat de Heere u moge zegenen en met u zijn, is de bede van uw onwaardige broeder,
John Warburton.

HET HART DES WIJZEN MAAKT ZIJN MOND VERSTANDIG

Trowbridge, 13 december 1842

Waarde vriend,

Moge goedertierenheid, waarheid en vrede met u zijn, u leiden, omringen, behoeden en altijd beschermen. Ik ben al enige tijd in gedachten aan u aan 't schrijven geweest Maar ik ben aan het wachten op meer licht, leven en liefde in de dingen van God en waarheid, maar bevind dat dit slechts bij vlagen komt, en kort van duur. Nu moet ik precies zoals ik me waarneem schrijven. Ik ben er van overtuigd dat u een arme dwaas geen overtreder zal maken om één woord. Ik geloof dat God u beter dan dat geleerd heeft. Ik kan niet zeggen dat ik altijd verheugd in de Heere ben, en dat ik dagelijks leef op de goedertierenheid, weldadigheid en barmhartigheid van een Verbondsgod.

Maar ik denk dat ik zeggen kan dat ik enigermate dagelijks ondervind welk een onedel, walgelijk, hulpeloos, onwetend, afdwalend, dwaas, vleselijk, ongelovig, helverdiende ellendige ik ben Ik kan werkelijk zeggen dat ik meer en meer behoefte gevoel aan het levendmakende leven van de dierbare Geest, om mijn ziel in het leven te houden. De trekkende invloed van de Geest om mij naar God te bewegen. De openbaringen van de Geest dat ik mag weten de dingen die ons van God geschonken zijn. En het, door de Geest oprichten van de banier tegen de vijand, als die zal komen gelijk een stroom, om mij te verwaardigen uit te roepen: 'Victorie!' De dierbare vrije gaven van de Geest, zoals geloof, hoop, lijdzaamheid, ootmoed, gebed, dankbaarheid, Goddelijke vrees en elke goede en volmaakte gift, moeten van boven in mijn hart komen, aleer zij naar God kunnen stromen. Hier ben ik net zo van overtuigd, als dat er een God is.

En ik ben er net zo zeker van als van mijn eigen bestaan, dat er niets uit mijn hart tot God kan gaan, dan hetgeen van God erin komt. Wanneer ik verheugd in God ben, is dat als ik Zijn tegenwoordigheid geniet, de liefde en toelachingen van mijn Verbondsgod, hetgeen

slechts zo nu en dan is. Wanneer ik totaal niet verder meer kan, en gereed om alles maar als verloren op te geven, uitroepende: 'Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn? 'Wanneer ik op dit punt gebracht wordt, spreekt Hij een liefdevol woord tot mijn ziel en gelast mij niet te vrezen, mij verzekerende dat Hij mijn God is, dat Hij mij leiden zal tot aan de dood en daarna in heerlijkheid opnemen.

Mijn vriend, dit is genoeg. Ik heb niets nodig dan de tegenwoordigheid, liefde en toelachingen van mijn God in mijn hart genoten, mij verwaardigende om te zingen en te zeggen: 'Mijn Geliefde is mijn en ik ben Zijne'. Ik ben dan verheugd in de Heere, en kan met Hem wandelen, met Hem praten, en met Hem gemeenschap hebben. Alles is dan goed zowel van binnen als van buiten, achterwaarts en voorwaarts, aan de rechter-en linkerhand Ik kan dan net zo vrijmoedig dan wie ook zeggen: 'Ik vertrouw op God; ik zal niet vrezen voor tienduizenden des volks, die zich rondom tegen mij zetten'. In de Naam des Heeren kan ik er door lopen. Er is geen slaafse vrees in de liefde en tegenwoordigheid van een Verbondsgod. Ik ben de minste weldaad van Hem wel zo onwaardig. O, de droefheid en smart die mijn zonden mij veroorzaken! Ik kan wel zo verschrikkelijk van God afwijken. Ik heb zulke duivelse werkingen in mijn gemoed, dat ik ziek van mezelf ben. En ik gevoel me nog een overlast voor de mesthoop.

Maar de grootste oorzaak voor mijn verbazing is dat God mij, uit Zijn barmhartigheid, ooit nog een bezoek zou brengen, om zo'n ellendige telkens weer uit de drek te verhogen, om mij hij de prinsen Zijns volks te doen zitten. Mijn vriend, dit is inderdaad genade. Hoe kan ik dan nalaten de soevereine, vrije, onderscheidende genade van de heilige Drie-eenheid te verhogen, en het schepsel in het niets te doen verzinken, wanneer ik dagelijks deze in- en uitgangen ondervind, alsmede de zoete openbaringen van Zijn Verbondsliefde tegenover mij? Ik kan niet spreken dan over de dingen die mijn ziel dagelijks ziet en waarneemt. Indien ik in het duister zit, tastende naar de wand, dan moet ik het volk vertellen welk een arme ongelovige, blinde dwazen we zijn, wanneer God voor ons Zijn aangezicht verbergt. Wanneer ik niets dan dood in mijn ziel gevoel, dan moet ik het volk vertellen welk een doodse ellendigen wij zijn wanneer de levengevende kracht en zalving van de Geest, niet in het hart waargenomen wordt. Wanneer mijn ziel in het modderig slijk verzinkt, dan moet ik uitroepen: 'Laat de put over mij haar mond niet toesluiten'. Ik moet het volk vertellen welk een wanhopige ellendigen we zijn wanneer de barmhartigheid van God voor altijd gedaan schijnt, en het schijnt alsof Hij niet meer goedgunstig zijn zal.

Wanneer de barmhartigheid van God in mijn hart waargenomen wordt, en Hij mijn gevangenis keert als waterstromen in het zuiden, dan moet ik het volk vertellen welk een dwazen wij zijn, om een Verbondhoudend God te wantrouwen. Die God Die nimmer Zijn volk kan begeven, noch Zich van Zijn erfenis afkeren, welke Hij voor Zich gekocht heeft. Dan schep ik behagen in het spreken, op mijn manier, over de barmhartigheid van mijn God, en ik kan werkelijk zeggen: Tot eer van Zijn dierbare Naam. Dan heb ik zo nu en dan stonden, dat Zijn leer druipt als de regen en Zijn spraak bevochtigt als de dauw.

O, zoete momenten! Verootmoedigende stonden! Hoe verkruimelt het mijn arme ziel aan de voeten des Heeren! O, hoe kostelijk is het om Zijn gezegende woorden van vrede en liefde te horen.

De Heere is voor mij al mijn levensdagen goed geweest, en vooral de laatste tijd. Ik heb veel tekenen ten goede gehad, die mij meer en meer overtuigen dat Hij mij nimmer zal verlaten noch begeven. Maar wanneer het licht Zijns aanschijns verborgen is, en ik aan mezelf ben overgelaten, dan kunt u zich niet indenken welk een dwaas ik ben, niettegenstaande alle zoete overtuigingen die mijn ziel van Zijn barmhartigheid gehad heeft.

Soms schijnt de Heere wel zo volkomen weg te zijn gegaan, dat ik net zo ontbloot schijn van een sprankje genade in mijn hart als een beest. Dan moet ik wel uitroepen: 'Ik ben een groot

beest bij U'. Er kookt dan binnen in mij zo'n verschrikkelijk vuil, dat mijn arme ziel in zielsangst en smart uitroept: 'Kan ooit God hier wonen?'

O, mijn vriend, mijn hart is zo arglistig, ja dodelijk dat niemand dan God de diepte daarvan kan kennen. Ik verwonder mij dat God zo'n nutteloze ellendige op de aarde laat leven. Ik ben verbaasd dat mijn volk, gedurende zoveel jaar, geduld met mij gehad heeft. Of u mij geloven kunt of niet, ik kan u verzekeren dat ik menigmaal geweend heb over het volk dat onder de bediening moet zitten van zo'n blinde, opstandige, domme, onwaardige, onwetende dwaas als ik ben. Ja, ik heb in mijn hart medelijden met hen gehad.

Ik heb in mezelf gedacht dat God noch mensen, mij veel langer zouden kunnen verdragen, en dat ik een schouwspel gemaakt zou worden voor engelen, mensen en duivels. Maar ere kroont het hoofd van mijn dierbare God en Zaligmaker! Wanneer al mijn kracht vergaan is, verschijnt Hij en toont mij Zijn machtige liefde, kracht, genade en heerlijkheid. Hij zegt mij goedsmoeds te zijn, en niet bevreesd. En het moment dat Hij spreekt is er zo'n kalmte, dat mijn ziel er verbaasd van staat. Geen duivel is er te zien, zelfs hoor ik er geen fluisteren. Mijn arme ziel zit versmolten als was aan Zijn voeten. Ik kon dan gaarne de wereld verlaten, kussende Zijn voeten.

O, liefelijke beminnesswaardige Jezus, Die zo'n oneindige liefde, genade en teder mededogen tegenover zo'n ellendige als ik, kenbaar maakt! Zijn genade is zo'n wonderlijke genade, zo'n rijke liefde en barmhartigheid en zo sterk en machtig, dat alle vlooden der hel het niet kunnen verdrinken, noch kan de dood zelf het ooit aanroeren. Mijn ziel weet dat dit de waarheid is, want ik heb de angst der hel in mijn ziel gevoeld.

Ik ben in mijn waarnemingen in de buik der hel gezonken. Ik werd dan gedwongen uit te roepen: 'Ik ben gezonken in grondeloze modder, waar men niet kan staan'. En ik heb waarlijk geloofd dat ik buiten het bereik van liefde was. Maar zelfs hier heeft mijn ziel ervaren dat de eeuwige armen onder mij waren om mij te dragen. En mijn God heeft mij, door vuur en water, in een overvloeiende verversing gebracht, zodat ik er een levend getuige van ben dat Zijn liefde sterker is dan de dood. Dat vele wateren deze liefde niet kunnen uitblussen, ja, de rivieren zouden ze niet verdrinken. Kan ik nalaten deze vrijmachtige liefde te verheffen?

Nee, mijn vriend, want de liefde van Christus dringt mij. Zijn liefde is, gedurende vele jaren, zo groot tegenover mij geweest, ondanks mijn Godonterende wegen. Hij heeft mij uit zoveel ellenden verlost, dat ik niet nalaten kan goed te spreken van de liefde, barmhartigheid en vriendelijkheid van onze dierbare en altijd gezegende Heere. Wij worden nog in liefde en eendracht als kerk en volk in stand gehouden. Dit vind ik menigmaal een grote weldaad. Ik hoop dat de Heere met u is, en u zegent met vele tekenen van Zijn barmhartigheid. Het is mijn begeerte dat Hij u gezondheid en kracht naar het lichaam geven zal. Dat u verwaardigd mag worden om van tijd tot tijd de zilveren bazuin te blazen, want ik geloof dat u niet anders dan een zeker geluid kan laten horen. Dat de Heere uw en mijn ziel in de liefde van God moge leiden, en in een lijdzaam wachten op Christus, is het gebed des harten van uw arme onwaardige broeder in de Heere,
John Warburton.

EN MET HET KWADE ALZO MAAKT DAT HET MIJ NIET SMARTE!

Trowbridge, 15 december 1843

Waarde vriend,

O, de goedheid, goedertierenheid, en barmhartigheid van een Verbondsgod tot zulke arme, onwaardige wonnen! We kunnen terecht zeggen: 'Het zijn de goedertieren heden des Heeren, dat wij niet vernield zijn!' Ja, geloofd zij Zijn dierbare Naam, dat zal ook nimmer gebeuren.

Maar het smart mijn arme ziel om zoveel magerheid, vleselijkheid, onvruchtbaarheid en dood waar te nemen. 'Geneigd te dwalen, Heere, ik gevoel het; geneigd te verlaten de God die ik liefheb'.

Mijn ziel moet veel pijnlijk en jammerlijk wenen vanwege mijn gedurig af- en omzwerven van mijn vriendelijke, liefhebbende God en Zaligmaker, Die mij onder zovele pijnlijke moeilijkheden ondersteund heeft. Mij verlost uit veel diepe kuilen, netten en strikken, en mij gered uit de handen van zovele vijanden zodat niet één wapen, dat immer tegen mij bereid was, door mensen of duivels, gelukt is. En elke tong die tegen mij opgestaan is, heeft God mij geholpen te verdoemen. Ik moet en wil zeggen: 'Door de genade Gods ben ik wat ik ben'. Van dag tot dag, zie en voel ik meer en meer, wat een armlastige ik ben op de tedere barmhartigheden van een Verbondsgod voor lichaam en ziel. En o, wat is mijn ziel, bij tijden verootmoedigd, door de blijken dat mijn God in al mijn nooddrift voorziet: 'Naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid door Jezus Christus'.

Mijn vriend, het is niet naar mijn werken en verdiensten. O, hoe zoet is het soms voor mijn ziel om de uitverkiezende liefde des Vaders te verhogen, de verlossende liefde des Zoons; en de levendmakende, onderwijzende, verzegelende liefde des Geestes. Eén ondeelbare Jehovah, Dien mijn ziel heft en aanbidt!

Hier vandaan ontspringt al mijn troost en vreugd. Ik heb momenten dat ik met de dichter kan zingen: 'In Uw liefde verblijden we ons'. Hier ligt mijn sterkte in, mijn vreugd, mijn Al, mijn Al in al. Deze God is mijn God; en ik hoop dat Hij mij altijd zal helpen Hem te prijzen, eren en verheerlijken in lichaam, ziel en geest.

Vraagt u: 'Hoe komt het dat u soms zulke bittere klachten hebt, gezien u zo'n onveranderlijk God hebt, Die zwijgt in Zijn liefde, Die altijd tegenover u zo goed geweest is, en Die u altijd krachtig bevonden hebt een Hulp in al uw benauwdheden?'

Wel, mijn vriend, mijn smarten komen voort uit die goddeloze, duivelse oude natuur die ik met me omdraag. Die mij zo dikwijls achter elk verboden voorwerp aansleept, zodat het mijn ziel smart aan doet, mijn beste Vriend in mijn waarnemingen alzo te ontoren.

O, dwaas zondaar die ik ben! Ik geloof stellig dat niet één zondaar buiten de hel zo'n walgelijk hart als ik heb, omdraag. Het is te walgelijk om aan te denken, laat staan erover te spreken. En kan ik er wat aan doen, dat het me smart als ik waarneem dat allerlei vuil en zonden in mijn hart tegen God aan 't werk zijn? Ik vrees dat tal van predikers, alsmede luisteraars, wonderlijk kunnen praten over een volkomen zaligheid van al Gods uitverkorenen, door het verzoenend bloed van Christus, die niets weten van weeklagen, wenen en smart omdragen vanwege hun zondige afwijkingen en omzwervingen van God in hun genegenheid. En die nimmer die zielsontboezemende taal van David uiten: 'Wend mijn ogen af, dat zij geen ijdelheid zien; want ik heb Uw wet lief. Noch is ooit het gebed van Jabes in hun harten geweest, noch uit het hart tot God opgeklommen: 'Indien Gij mij rijkelijk zegenen en mijn landpaal vermeederen zult, en Uw hand met mij zijn zal, en met het kwade alzo maakt, dat het mij niet smarte!'

Deze heren hebben geen betere naam voor Gods knechten, die voor het volk van God, bij tijden preken moeten met een neergebogen hart onder de waarneming van hun eigen walgelijkheid, dan 'verdorven predikers'.

Mijn waarde vriend, ik heb duizendmaal liever hun fronsen dan hun goedkeuring. Indien de heerlijke en heilige leer van Gods genade zowel in het hart woont als in het hoofd, is er smart over de zonden; dan is er een walgen, haten en verfoeien van onszelf vanwege onze dagelijkse afwijkingen van onze God. En over ons slecht misbruiken Zijner barmhartigheden. En die belijders der godsdienst, die hier niets van kennen, benijd ik niet met al hun kennis, en al hun grootspraak over groot geloof; hetwelk ik noem, grote vermetelheid. Ik weet uit ondervinding, dat, als mijn ziel eens de zoetheid smaken mag van de uitverkiezende liefde van God de Vader, van de toegerekende gerechtigheid en het

verzoenend bloed van de Zoon, en van de verzegeling en getuigenis-geving des Geestes, hoe dan mijn ziel naar God uitgaat, of Hij mij wil bewaren om Hem in mijn hart niet te beledigen, noch in gedachten door woorden of daden, dat Zijn genade mij genoeg mag zijn, en dat ik Hem mag verheerlijken in mijn uit- en ingaan, in mijn neerliggen en mijn opstaan. Als mijn ziel hier mag verkeren, begeer ik nimmermeer te zondigen, indien het met Gods wil bestaan kon.

Ik ben meer en meer overtuigd dat Gods Waarheid in het hart, niet alleen in woord, maar in de kracht des Heiligen Geestes, vruchten der gerechtigheid, tot eer van God voort zal brengen. O, het is dagelijks mijn vraag of mijn ziel voor alle kwaad bewaard mag worden en dat deze sterkte Zijner macht, mij wil behoeden om geen oorzaak te geven om de mond der onbesnedenen te openen.

Ik ben me goed bewust, dat mijn veiligheid alleen in de Heere ligt, want ik kan naar de walgelijkste zondaar op aarde geen steen werpen. Het kan alleen aan de genade Gods worden toegeschreven, waarom zo'n arm, hulpeloos, onwetend, onwaardig en de hel verdiende zondaar als ik ben: 'In de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in de laatste tijd'.

O, dat het mijn dierbare Heere behagen mocht, mij dicht bij Zich te houden tot het einde. En als hier mijn werk gedaan is, dat ik dan dat Koninkrijk van vrede en rust mag binnen treden: 'Daar de bozen ophouden van beroering, en daar rusten de vermoeiden van kracht.

Dan, mijn vriend, zullen geen zonden meer zijn die de ziel bedroeven en plagen, noch een wolk die de Zon der gerechtigheid uit ons gezicht beneemt, want wij zullen blinken gelijk de zon. Daar is geen treuren meer, wenen of tranen; want die zullen voor eeuwig afgewist worden. Daar is geen nacht meer, want het zal een eeuwige dag zijn van licht en heerlijkheid. Geen kermen, zuchten, schreeuwen; het zal allemaal vreugde zijn, lof en aanbidding aan 'Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed; Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen'.

Moge de zegening van een Verbondsgod immer op u en de uwen rusten; en dat u altijd met een tedere consciëntie bewaard mag worden door dewelke gij welbehaaglijk Gode mag dienen, met eerbied en godvruchtigheid. 'Want onze God is een verterend Vuur'.

Mijn vriendelijke groeten aan uw gade; ik hoop dat het goed met haar en al de kinderen gaat. De groeten aan alle vrienden die naar mij vragen.

De uwe in liefde, om wille der waarheid,

John Warburton

IK WEET IN WIEN IK GELOOFD HEB

Trowbridge, 16 februari 1844

Waarde vriend,

De uwe heb ik ontvangen, en ik ben blij te horen dat u nog uw weg vast houdt, Job 19:7. Ik hoop dat de dierbare Heere ons altijd zal leiden, versterken en schragen zolang we door deze woeste wildernis reizen. Mijn ziel heeft dagelijks behoefte aan nieuwe blijken van Zijn gunst.

Gezegend zij onze Verbondsgod en Vader, Hij heeft beloofd naar Zijn rijkdom al onze nooddrift te vervullen, in heerlijkheid door Jezus Christus. Hebben wij niettegenstaande al ons zinken, vrezen, en ongeloof, immer beleefd dat onze God in enig ding ontrouw geweest is? Nee! Gelooft zij Zijn dierbare Naam, aan alles wat Hij beloofd heeft, heeft nooit iets ontbroken. Het is allemaal gekomen.

O, dat we gezegend mochten worden met meer geloof om op Hem te vertrouwen; meer liefde om Hem te omhelzen; meer gebed om wakend op Hem te wachten; meer ijver met verstand om Hem te eren en te verheerlijken; meer ootmoed en lijdzaamheid om in Zijn handen te vallen, om ons ten volle in alles aan Zijn soevereine wil en welbehagen over te geven, want onze God kan niet verkeerd doen!

Welk een smartelijke zaak is het om waar te nemen dat onze oude natuur strijdt, raast en tiert tegen ons beter oordeel! En welk een genade is het dat genade heerst, door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus! Al mijn hoop steunt op het volbrachte werk van Christus. Dat is mijn enige hoop, andere hoop begeer ik ook niet; want ik ben tevreden dat niets minder dan het bloed en de gerechtigheid van Christus mijn arme ziel in de heerlijkheid kan brengen.

Ik moet zeggen dat de Heere zeer vriendelijk voor mij is, niettegenstaande al mijn onwaardigheid; want ik heb zo nu en dan ootmoedige momenten aan Zijn gezegende voeten. Mij verwonderende over, en aanbiddende Zijn barmhartigheid en genade, om zo laag af te dalen om in liefde zo'n dode hond als ik ben aan te zien. Het verbaast me geheel, dat Hij zo goed en minnend is voor zo'n onwaardig, nutteloos zondaar. O, hoe smart het mij dat ik Hem zo weinig eer, Hem zo zelden vertrouw, Hem zo weinig liefheb en zo stamelend over Hem spreek!

Dikwijls verwondert het mij dat Gods kinderen begeren, dat zo'n worm voor hen de mond open doet. Ik kan u verzekeren, mijn vriend, en dit is geen huicheltaal, de Heere weet het, dat ik bij tijden wel zo bewust ben van mijn onwetendheid, en van het gewicht om in Zijn Naam te spreken, dat mijn ziel tot niets wegkruimelt. En hoe verwonderlijk en verbazingwekkend is het voor mijn ziel, als de dierbare Heere mij toont dat het Hem behaagd heeft te verkiezen hetgeen niet is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zou maken. Hier is terecht geen roemen in het vlees. Het is: 'Niet ons, O Heere! niet ons, maar Uwen Naam geef eer, om Uwer goedertierenheid, om Uwer waarheid wil'. O, als mijn ziel eens een gezegend, verootmoedigend gezicht heeft van Zijn onderscheidende liefde en verkiezing van zo'n arme niet, hoe sterk voelt de ziel zich dan in de genade die daar is in Christus Jezus! Wat is dan mijn ziel vol moed! U zou glimlachen als u zou horen hoe deze arme niet, de ganse helse bende uitdaagde, zeggende, dat hij er in de Naam des Heeren door loopt; ja, en getuigend zonder vrees voor tegenspraak. 'Ik vermag alle dingen door Christus Die mij kracht geeft'. Ja, hij kan en roept uit: 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt'.

O mijn vriend, het is zoet werk, hier te verkeren. Is dit niet een druppel uit die onvergankelijke zee der liefde aan de andere zijde van het graf waar: 'Zij niet meer zullen hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte. Want het Lam, dat in het midden des troons is, zal hen weiden en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen'.

Mijn waarde vriend, het is teveel voor zo'n onwaardige niet als ik, om ooit één van die gelukkige, met bloed gekochte schare te worden. Ik zal het zeggen zoals mijn waarde broeder Gadsby zegt, in een brief die hij vorige maand gestuurd heeft: 'Als ik daar ooit kom, zal ik hen vertellen hoe ik daar gekomen ben, het zal alleen door het Lam zijn'.

Mijn vriend, dat zal het inderdaad zijn. Daar zal geen, 'Dat heb ik nu eens goed gedaan', zijn. Die grote 'ik' zal voor altijd buiten gesloten worden. Daar is geen rumoer der schutters meer, maar een eeuwig roemen van de heerlijke werken der drieenige, ondeelbare Jehovah. Daar zijn geen verdeelde kerken, geen kermen, zuchten of smarten van de oude mens der zonden. Daar geen afgunst, vooroordeel, geen harde woorden of slagen van heiligen of zondaren

meer. O, gelukkig, gezegend, heerlijk Koninkrijk. Daar houdt de drijver op, en rust de arme, vermoeide ziel voor eeuwig! Zoet Huis! Het is teveel voor zo'n arme niet.

Toch kan ik niet anders dan er naar verlangen, hijgen en schreeuwen, er op hopen, ja, en heb soms vrijmoedigheid om te zeggen: 'Ik weet, Wien ik geloofd heb en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag'

Als kerk leven we nog in vrede en liefde, hetgeen mijn ziel, bij tijden, als geen kleine zegening ervaart. Ik heb reden te hopen dat de dierbare Heere Zijn goedkeuring aan het woord Zijner genade, gesproken door de arme niet, hecht. Tot bemoediging, versterking en vertroosting van de armen en behoeftigen. O mijn vriend, het is een grote zegen om klein gehouden te worden, zachtmoedig en nederig. De Mond der waarheid heeft gezegd: 'Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uwe zielen'. 'De nederigheid gaat voor de eer'. 'Hij heeft machtigen van de tronen afgetrokken, en nederigen heeft Hij verhoogd'. 'Want een ieder die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, en die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden'. 'Want de Heere is hoog; nochtans ziet Hij de nederige aan, en de verhevene kent Hij van verre'. 'Het loon der nederigheid, met de vreze des Heeren, is rijkdom, en eer, en leven'.

God vergunne dat u en ik deze zegeningen en rijke bevindingen aan onze zielen kennen, dan is alles goed.

Mijn waarde vriend, ik zie geen mogelijkheid dat ik dit jaar L. kan bezoeken. Ik heb me verbonden om de maanden april en oktober in Londen te zijn, alsmede in juli te Leicester. De vriendelijke groeten aan mevrouw en mijnheer C. , en al de vrienden.

Dat de Heere met u moge zijn in en door de dood, is de bede van uw

John Warburton

UW OPZICHT HEEFT MIJN GEEST BEWAARD

Trowbridge, 25 oktober 1844

Waarde vriend,

Moge vrede en liefde u en de uwen vermenigvuldigd worden. Ik ben veilig thuisgekomen en trof gezin en vrienden allen in gezondheid aan. Ik hoop te weten wat het zeggen wil, daar dankbaar voor te zijn, en van Wie het komt. Wat is het een weldaad dat we geen vreemdelingen zijn van de vrije soevereine gave van een Verbondsgod! Geloofd zij Zijn dierbare Naam, Hij geeft ons alles ter ere van Zijn eigen Naam.

We zien dagelijks, door bittere ondervinding, dat de tedere barmhartigheden van een Verbondsgod niet zijn om onze goede humeuren en gestalten. We worden door zoete ondervindingen geleerd dat ze uit genade voortvloeien, en het is allemaal door het Lam. O, wat is het een weldaad dat we een God hebben Die kan ontledigen en vervullen, neerwerpen en oprichten, sluiten en openen, doorwonden en helen, ontkleden en kleden, het vonnis des doods wegneemt om de gevangenen vrijheid uit te roepen, en de gebondenen opening der gevangenis. O, geloofd zij Zijn dierbare Naam; we hebben Hem bevonden en ondervonden nog, dat Hij voor ons is krachtig bevonden een Hulp in benauwdheden. Ons licht in duisternis, ons leven in dodigheid, onze sterkte in zwakheid, onze vreugd in smart, onze vrijheid in dienstbaarheid en onze eeuwige verlossing van de eeuwige verdoemenis.

O, heerlijke Verlosser! Wel mocht de Kerk oudtijds Hem boven alles verhogen en Hem als Heere over alles kronen. En hebben onze zielen geen tijden en stonden dat we kunnen zeggen: 'Wien heb ik nevens U in de hemel, nevens U lust mij ook niets op de aarde'? O, dat het de Heere behagen mocht, ons maar klein in eigen ogen te houden, om bewust waar te nemen waar onze hulp vandaan komt. Want wat mezelf betreft, ondervind ik van dag tot dag de

noodzakelijkheid om erg arm gehouden te worden. Want mijn hart verlangt niet echt naar God, dan alleen als ik mijn hulpeloosheid, noden en behoeften gevoel, en totaal afgesneden ben van elke vleselijke arm.

Het is erg smartelijk en beproevend voor vlees en bloed, maar erg nuttig en profijtelijk voor mijn ziel, om goed ontledigd en ontkleed te worden van elke vleselijke afgod. Om dan precies te komen zoals ik ben, een arme, onwetende, walgelijke, slechte en helverdiende zondaar, met niet meer recht op de tedere barmhartigheden Gods, door mijn eigen werken of gerechtigheid, dan de duivelen. Ik ben zelf een levend getuige dat de Heere zeer barmhartig en vriendelijk is voor een arme, nooddruftige, hulpeloze ziel, die geen andere hulp dan God Zelf heeft.

Bij tijden kan ik zeggen: 'Geloofd zij de Heere; want Hij heeft de stem mijner smekingen gehoord'. Daar ik Hem zo vaak bevonden heb mijn enige Helper te zijn, heb ik geen andere bron waar ik heen kan voor al mijn nooddruft. Of het nu is voor de preekstoel, het gezin, de Kerk of de wereld.

Alle zegeningen zijn opgelegd in een dierbare Jezus om uit te delen aan armen en behoeftigen in hun noden. En geloofd zij de dierbare Heere, Hij heeft tot op deze dag in elke behoefte voorzien. Ik hoop dat u, in alles waarvoor u geroepen wordt in de voorzienigheid, verwaardigd wordt Zijn besturing te zoeken. En dat u veel gezegende blijken mag hebben dat de Heere uw verzoek hoort en beantwoordt.

O, wat brengt het een gezegend vertrouwen voor de ziel mee, als we met onze God in het verborgen geworsteld hebben, en Hij ons in het openbaar vergeldt! Tienduizenden hebben genoeg aan de ledige vorm, maar wij hebben, willen we voldaan zijn, een antwoord nodig. Welk een genade dat wij niet in hun staat gelaten zijn, want wij kunnen geen steen naar hen werpen. 'En dit waart gij sommigen; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in den Naam van den Heere Jezus, en door den Geest onzes Gods'. Ja, mijn vriend, het is allemaal uit soevereine, rijke, vrije onderscheidende genade, van begin tot eind. En we kunnen zeggen: 'Door de genade Gods zijn we wat we zijn!' Mijn waarde vriend, de dierbare Heere is zeer goed voor mij. Hij geeft mij menig zoet bezoekje, zodat Hij mijn arme ziel in het leven houdt en ik kan zeggen: 'Uw opzicht heeft mijn geest bewaard. O, wat straalt Zijn Vaderlijk aanschijn een schoonheid af, heerlijkheid, plechtige majesteit en hemels vermaak.

Wel mocht David uitroepen, zoals velen zullen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien. Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere!' Wel mocht Mozes zeggen: 'Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken'.

Ik had, een paar dagen geleden, een zeer ootmoedige gestalte der ziel. Ik mocht acht geven op de weg waarin de dierbare Heere mij vijftig jaar lang in dit tranendal geleid heeft. Hoe heerlijk, hoe vol majesteit verscheen de wijsheid, de liefde, de tedere barmhartigheid, de kracht, de onbegrensde genade en getrouwheid van mijn dierbare God en Zaligmaker aan mijn ziel. Ik moest uitroepen: 'Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens; en ik zal in het huis des Heeren blijven in lengte van dagen'. O, hoe gezegend om enige momenten gemeenschap met een dierbare Jezus te mogen onderhouden! O, hoe verbaast het mij, dat Hij over zo'n onwaardig zondaar zo lankmoedig is!

Mijn vriend, het ontmant mij volkomen, en geeft mij een kinderlijke gestalte om lijdelijk in Zijn armen te liggen en heb dan zelf geen wil. Ik zeg dan uit de grond van mijn hart: Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede, naar ziel en lichaam, in mijn gezin, in de kerk, in de wereld, in de tijd en alle eeuwigheid'. O, dierbare, dierbare Jezus! Hij is mijn alles in allen. 'Want het is: Uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen'.

Mijn vriendelijke groeten aan het kleine kuddeke. En ik hoop dat de dierbare Zaligmaker u met elkaar in vrede en liefde bewaart. O, dat de dierbare Heere u altijd moge bewaren voor

strijd en ijdele eer, gedachtig zijnde aan onze dierbare Heere, hoe Hij de voeten der discipelen waste. Hoor Zijn gezegende woorden, gezegend zijn Zijn dierbare lippen, Zijn mond is aller-zoetst: 'Indien dan Ik de Heere en Meester, uw voeten gewassen heb, zo zijt gij ook schuldig, elkanders voeten te wassen. Want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat gelijkewijs Ik u gedaan heb, gijlieden ook doet. Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet'.

Ik geloof dat de Heere met u is, en de begeerte mijner ziel is, dat de Heere uw harten in de liefde Gods leide, dat u met lijdzaamheid op Christus moge wachten, want: 'Mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid door Jezus Christus'.

Daarom, mijn waarde broeders, grijpt moed, want alles is uwe, hetzij Paulus, Apollos, Cefas, de wereld, het leven, het tegenwoordige of het toekomstige, het is alles uwe, want gij zijt van Christus en Christus is Gods. Dat de Heere u zegene met deze weldaden, is de bede van een arme worm,
John Warburton.

GENADE KROONT HET WERK

Trowbridge, 9 januari 1846

Waarde vriendin,

Daar ik van onze vriend P. gehoord heb dat u niet erg in orde bent, heb ik in mijn hart u een paar regeltjes te schrijven. Hopende dat u het niet een al te grote vrijheid zal vinden, als zo'n arme dwaas naar u schrijft. Ik ben inderdaad dikwijls zo verward, onwetend, duister, hard en slecht zodat ik denk: Ik kan nimmermeer een brief aan een vriendin richten. Maar, wat is het een weldaad dat we niet onszelf zijn! Als dat het geval geweest was, zou het met ons droevig gesteld zijn. Hoe hard hebben we niet gestreden om onze eigen weg maar te kunnen gaan. En hoe dikwijls hebben we een gemakkelijk pad begeerd! Maar de raad Gods staat vast. Hij heeft ons pad door menig treurige nacht geleid, zodat we uit hebben geroepen: 'Ach, dat het morgen ware!' We hebben gebeeft voor de ontzaglijke, vurige pijlen van de vijand, die ons vertelde dat God ons had verlaten, en dat we in wanhoop zouden verzinken om nooit meer op te staan. Maar, geloofd zij de dierbare Heere, Hij heeft ons tot hiertoe doorgeholpen, ons bijgestaan, ons verdedigd, ondersteund en ons verlost.

Er is nimmer een moeilijke tijd voor onze zielen geweest, of onze Verbondsgod is ons in alles te hulp gekomen. O, hoe wijs heeft Hij ons geleid! Hoe vriendelijk heeft Hij ons gevoed! Hoe krachtig heeft Hij ons verdedigd! Hoe genadig heeft Hij ons, als wij de moed verloren, weer verlevendigd en verkwikt. Hoe zorgzaam heeft Hij, in al onze afdwalingen, over ons gewaakt! Hoe teder heeft Hij ons verdragen in al onze zure humeuren, gemelijkheid en knorrigheid! Welk een lankmoedigheid en tederheid heeft Hij in Zijn berispingen betoond, vergeleken met wat wij verdiend hebben!

We moeten bekennen dat Zijn kastijdingen niet aangenaam voor vlees en bloed zijn geweest. Ik moet tot mijn schande bekennen, dat ik dikwijls uit wanhoop geschopt en gestampt heb gelijk een ongewend kalf. Ik heb wel gehad, dat ik mezelf noch wilde noch kon onderwerpen. Maar als mijn arme ziel, door deze zware arbeid uitgeput was, en er geen oog medelijden met mij had, en er geen arm was om te helpen, moest ik wel neervallen aan de voetbank der genade. Belijdende mijn opstand en de Heere om vergeving smekend en om mijn Borg te zijn om Christus' wil.

Eer, zegen, en heerlijkheid komt voor eeuwig Hem toe, Hij is immer mijn Helper en Verlosser geweest als elke andere toevlucht teleurstelde. Het is voor vlees en bloed om radeloos te worden als men door het vuur moet. Maar het is zoet en gezegend om er uit te

komen, en om de Heere te horen zeggen: 'Het is Mijn volk!' En hoe kostelijk is het om te zeggen: 'De Heere is mijn God!' Niemand behoeft ons dat te zeggen: 'Kroon Hem als Heere van allen'.

Hij is zeer goed voor ons, mijn vriendin, en dat tal van jaren. Hij heeft nimmer nagelaten ons van al het nodige te voorzien zowel voor lichaam als ziel. Niet één nodige behoefte heeft Hij ons onthouden, of wil Hij onthouden. Hij zal ons geleiden tot aan de dood, en daarna in heerlijkheid opnemen. Is onze God zo vriendelijk en goed vanwege onze goede humeuren en gestalten? Onze zielen antwoorden: Nee; het is allemaal uit genade door het Lam. Wat zou het anders kunnen zijn dan genade van de eeuwige Vader, om twee zulke walgelijke, onwaardige, helverdiende zondaren als u en ik, te verkiezen?

Niets, dan soevereine, onderscheidende genade. We hebben met het hart gezongen: 'Had U mij niet verkoren nimmer had ik U gekozen'. Nee, mijn vriendin, we zouden nooit met zoechtigheid en blijdschap deze tekst nagezegd hebben, als Zijn liefde en verkiezing niet op ons gericht waren geweest: 'Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad' 'Alzo is er dan ook in deze tegenwoordige tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade. Wat anders dan genade kon de eeuwige Zoon van God, eens wezens met de Vader, bewogen hebben om in dit tranendal neder te komen om naar Zijn menselijke natuur vlees en bloed der kinderen aan te nemen!

Om zó God en mens in één Persoon te worden, opdat Hij Zijn volk verlossen zou met een eeuwige verlossing; waarin het recht volkomen voldaan is. De wet groot en heerlijk gemaakt. De zonden Zijner uitverkorenen, verleden, tegenwoordige en toekomstige, voor eeuwig weggevaagd, om nimmermeer gezien of gevonden te worden, noch te gedenken. 'Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degene, die geheiligd worden'. 'Opdat Hij door de dood te niet doen zou degene, die het geweld des doods had, dat is, de duivel'. En is de eeuwige erfenis ingegaan, en leeft eeuwig om voor ons te bidden.

Was deze grote vernedering, om het werk der verlossing te volmaken, van begin tot eind niet allemaal uit genade? Ja, mijn vrienden, dat is het. De apostel mocht wel zeggen: 'Want gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zou rijk worden'.

Mijn waarde zuster, dit is inderdaad een rijkdom, versierd met Zijn gerechtigheid, gewassen in Zijn bloed, verlost door Zijn eeuwige verlossing. We hebben tijden en ogenblikken gehad dat we wel uit konden roepen: 'In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom Zijner genade'. Maar hoe kwam het dat God de Heilige Geest u en mij opgeraapt heeft uit het puin der val? Ons een halt toegeroepen op de weg naar de hel, en onze arme, blinde ogen geopend heeft om de ledigheid van deze ijdele wereld te zien, alsmede ziek gemaakt voor al deszelfs eer, vrolijkheid, pracht en heerlijkheid? En hoe kwam het dat Hij ons een halt toegeroepen heeft in het oprichten van onze eigengerechtigheid, en Jezus' heerlijke gerechtigheid ons geopenbaard heeft? En ons geeft uit te roepen: 'En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is?'

We hebben het gevoeld, we hebben het bekend gemaakt en weten het de waarheid: 'Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen'. Ik kan met mijn hart zeggen en ik geloof dat u dat ook kunt: 'Door de genade Gods ben ik, dat ik ben'. Mijn ziel heeft genade lief. En kunnen wij niet de soevereine genade van de drie-enige Jehovah verhogen en aanbidden? Ik geloof dat niet één ziel op aarde zoveel reden heeft om genade lief te hebben als ik, arme. Ik ben uit elke strik, val en net, waarin ik zoveel jaren gevallen ben, gered, waardoor mij Zijn kracht gebleken is.

Tot op deze dag is mij honderden malen Zijn kracht gebleken in het vermurwen, verootmoedigen en vertederen van mijn hard, stenen hart, aan het beeld van mijn dierbare

Heere gelijkvormig, zodat mijn ziel geen wil kende dan de Zijne. Zijn kracht is mij gebleken doordat Hij mij schraagde onder ondraaglijke lasten die mij anders in wanhoop zouden hebben doen verzinken. Ik heb Zijn vertroostende, verkwikkende, bemoedigende kracht ervaren, toen alle hoop, om mijn weg vast te houden, gevloten was. Ik heb Zijn kracht ervaren in het openbreken van mijn gevangenisdeuren en het verbreken van mijn boeien en banden. In elke gevangenis waar ik in opgesloten heb gezeten, heb ik Zijn kracht ervaren. In het veranderen van de nacht in een morgen, kermen in gezang, ziekte in gezondheid, dood in leven, schuld in vrede, smart in vreugde, hongeren in verlustigen, ledigheid in volheid, zwakte in sterkte, onvruchtbaarheid in vruchtbaarheid, ja, de angsten der hel in vreugde des hemels.

Kan ik dan anders, dan verhogen de soevereine, vrije, uitverkiezende, rechtvaardigende, verlossende, roepende, onderwijzende, ondersteunende, bewarende, vervullende en verlossende genade? Nee, geloofd zij God, nee! Ik moet met de dichter zingen: Genade kroont het werk tot in al eeuwigheid. Het verdient terecht alle lof, hetgeen het ook zal hebben. Want, God zegt: 'Dit volk heb ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen'.

Mijn waarde vriendin, schep moed! Alles is goed! 'En de rechtvaardige zal zijn weg vasthouden, en die rein van handen is, zal in sterkte toenemen'. 'Zegt den rechtvaardige, dat het hem wel gaan zal'. 'De Heere zal genade en ere geven; Hij zal het goede niet onthouden dengenen, die in oprechtheid wandelen'. We hebben een zoet Huis waar de bozen ophouden van beroering, en de arme, vermoeide pelgrim voor eeuwig rust. Gezegend Huis! waar geen hoofd- noch hartepijn is, maar rust, liefde en onuitsprekelijke vreugde.

De Heere zegene u en mij met een uitzien naar de gezegende hoop, en de heerlijke verschijning van onze grote God en Zaligmaker Jezus Christus. De begeerte mijner ziel bij God voor u is, dat Zijn tegenwoordigheid u voor mag gaan en Zijn rijke zegeningen der liefde in uw hart uitgestort worden.

John Warburton

DE HEERE REGEERT

Trowbridge, 7 mei 1846

Waarde vriend,

Ik schrijf u een paar regels om te zeggen dat ik, uit genade, nog een levend getuige ben, dat ik door de genade Gods ben wat ik ben. Ik ben juist van mijn Londenreis teruggekeerd. De dierbare Heere is erg goed voor mij geweest, een arme zondige worm. En ik heb reden te hopen dat enkelen van de armen en nooddruftigen enige kruimeltjes op hebben mogen rapen hetgeen hun terneergeslagen zielen verlevendigd heeft. Hoe verootmoedigt en versmelt mijn ziel door de tedere barmhartigheden van een Verbondsgod, aangezien Hij acht slaat op zo'n onwaardige worm. Zoveel te meer nog door Zijn Woord door zo'n stem te zegenen! Mijn vriend, ik had werkelijk nimmer zo'n waarneming en besef van mijn zwakheid als ik nu heb. Geloofd zij de dierbare Heere, Hij vergunt mij tijden van verkwikking uit die onbegrensde, wonderlijke, heerlijke volheid opgelegd in Christus, die mijn ziel en lichaam nodig heeft voor tijd en eeuwigheid. Het zijn allemaal soevereine gaven!

O, die zoete momenten wanneer de dierbare Geest in mijn hart getuigt dat Hij de mijn is en ik de Zijne! O, welk een vrede, almte, ootmoedigheid, vertrouwen. Welk een tedere consciëntie en vreze om Hem te beledigen! Ik ben er een levend getuige van, dat, als God vrede geeft, niemand kan beroeren. Als God toelacht, geeft het niet wie frons. Als God zegent, geeft het niet wie verdoemt. 'De zegen des Heeren, die maakt rijk; en Hij voegt er geen smart bij'. Paulus getuigt, en zo kan mijn ziel ook getuigen: 'Ik vermag alle dingen door Christus,

Die mij kracht geeft'. O, wat is het een hemels werk om de liefde van Christus te hebben die ons dringt! Dan is er geen gekijf, verbittering, nijd; geen kwaadspreken, geen strijd en getwist wie de meeste is!

Maar hoe gezegend is het om de laagste plaats in te nemen. Hoe gemakkelijk en aangenaam gaat dan het bidden voor onze vijanden, en om wel te doen degenen die ons haten. Als wij op de ene wang geslagen worden de andere dan toe te keren, als men gevloekt wordt om dan te zegenen!

Mijn waarde broeder, het gebed mijns harten is, dat u en ik veel met Zijn dierbare liefde, uitgestort in onze harten bedeed mogen worden, dan is alles goed. Ik heb veel met u te doen gehad, en dikwijls, zeer dikwijls heb ik voor u met de Heere geworsteld, dat Hij u sterke, schrage, behoeve, vertrooste en u toe wil lachen. Alsmede of Hij u wil dragen onder de zeer zware snijdende beproevingen voor vlees en bloed die u door hebt moeten maken. Maar, mijn vriend, wees stil en weet dat de Heere God is! Niet één musje valt er op de aarde zonder Zijn wil, en niet één haar van uw hoofd zal verloren gaan.

Mijn ziel is geheel overstelpt met liefde en dankbaarheid tot mijn God, wanneer de dierbare vertrooster mij de vele moeilijke beproevingen en strijden in gedachten brengt die ik, gedurende bijna vijftig jaar, in dit pad der verdrukking, doorgemaakt heb. Maar ik heb ondervonden dat al mijn vijanden leugenaars zijn, en al hun tongen zijn verdoemd geworden. Hier mag ik soms aan de voeten van de dierbare Heere zitten, mij verwonderende, en verheerlijkende Zijn dierbare Naam, voor Zijn grote barmhartigheid tegenover de armste en onwaardigste worm die ooit op deze aarde gekropen heeft. Er is niet één kruis teveel geweest, nee, niet op de verkeerde tijd, noch door een verkeerd middel. Het is werkelijk allemaal goed uitgekomen. Ik weet hoe zoet het is uit te roepen: 'Die verlost heeft, en nog verlost; op Welken wij hopen, dat Hij ons ook nog verlossen zal!'

Maar soms ben ik erg ternedergeslagen door de vleselijke, aardse, zinnelijke, duivelse natuur die ik omdraag. Het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet. In al mijn smart en verdriet, de harde woorden der mensen, wier tongen slechts klei en wier woorden slechts lucht zijn, raakt dat toch mijn huid nog niet. Ik ben er reeds veertig jaar zo aan gewend geraakt, zowel van belijders als bezitters, dat deze dingen mij slechts weinig wegen. Nee, het is het opborrelen der verdorvenheden mijns harten, de vele aanlokselen van een ijdele, ledige wereld, de verberging van 's Vaders aangezicht, een hard, ongevoelig, ondankbaar hart, de vreselijke vurige pijlen van de duivel die soms door mijn arme ziel vliegen, die mij ontzetten, en uit doen roepen: 'Kan God hier wonen?'

Mijn vriend, deze dingen zijn mijn grootste smart. Maar om door de mensen veroordeeld en verdoemd te worden is voor mij slechts een bagatel. Wat zijn wij, arme mensen als we aan onszelf overgelaten worden!

God Almachtig behoeve en spare ons voor alle kwaad. Hij houde ons klein en nederig in eigen oog, lerende van het zachtmoedig en nederig Lam Gods Die de zonde der wereld weggenomen heeft. Hier is rust en vrede en anders nergens. Waar we ook kijken, er is rust noch vrede te vinden dan alleen in Hem: 'Mijn ziel! keer weder tot uw rust; want de Heere heeft aan u welgedaan'.

Hier begeert mijn ziel te liggen, te leven, te wandelen. Het is zo gezegend om met het zachtmoedig en nederig Lam te verkeren. Daar is geen gramschap, toom, noch kwaadsprekerij, vooroordeel, afgunst, bedrog of huichelarij. Maar liefde, vreugde, vrede, verdraagzaamheid, lankmoedigheid en matigheid. Tegen dezulken is er geen wet. Die van Christus zijn, hebben het vlees gekruisigd met de bewegingen en begeerlijkheden. 'Indien wij door de Geest leven, zo laat ons ook door den Geest wandelen. Laat ons niet zijn zoekers van ijdele eer, elkander tergende, elkander benijdende'. Mijn roepen is dagelijks: 'Heere, bewaar mij; Heere, onderwijs mij; Heere ondersteun mij'. Ik ben zo bang om aan mezelf overgelaten te worden. Ik ben zo onwetend, zwak, dwaas, laag, veracht, ja, zo'n niet, dat ik

niets kan zonder Hem Die alles vervult. Ik ben overtuigd dat het is : 'Uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid, Amen'. Ik zie soms het werk der bediening wel zo ernstig, om te belijden de mond Gods te zijn Die hemel en aarde uit niets geschapen heeft, dat zo'n onwetende worm als ik het onderneemt om in Zijn vreselijke Naam te spreken, Die zo vol majesteit en heerlijkheid is, dat engelen hun aangezicht voor Hem bedekken, en uitroepen: 'Heilig, heilig, heilig is de Heere der heirscharen!' Zodat mijn ziel beeft, huivert en tot niets verkrumelt en uitroept: 'Heere, ik ben een kind, ik kan niet spreken'. Dan beef ik uit vrees dat ik dit werk uit vermetelheid op me genomen heb.

Ik vraag me dan af hoe ik er deze veertig jaar doorgestrompeld ben. O, wat heeft mijn ziel al afgeworsteld en gevraagd of de eere wil verschijnen om mij nog een gezegend teken ten goede te geven, dat Hij met mij is, dat Hij mij wil voor gaan, mij van het nodige voorzien en mij wil vereren met Zijn tegenwoordigheid!

Ik kan u verzekeren dat Hij met zo'n stille, zachtmoedige, vermogende stem in mijn ziel fluisterde: 'Uit de mond der kinderkens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest'. 'En nemende een kindeken, stelde Hij dat midden onder hen', en zei: 'Zo wie dan zichzelf zal vernederen, gelijk dit kindeken, deze is de meeste'. Voorwaar een zacht woord verbreekt het gebeente. Hoe goed is een woord op zijn pas gesproken! Het doet mijn ziel goed als de Heere spreekt, want er sprak nimmer een mens gelijk Hij. Zijn woorden zijn geest en leven, licht, vreugde, vrede, vrijheid en vol majesteit en heerlijkheid. O, mocht mijn ziel maar gekoesterd worden door veel aan Zijn voeten te zitten, en Zijn genadige woorden te horen!

Moge de Heere u sterken, mijn broeder, en u ondersteunen in elke storm die u door moet maken omdat de Heere die voor u bepaald heeft. Dat uw boog in stijfheid mag blijven, en dat u immer gezegend mag worden met Gods krijgswapenen, die machtig zijn om des satans sterkten neder te werpen, en alle gedachten gevangen te leiden tot de gehoorzaamheid van Christus. Moge de Heere uw ziel bewaren als een klein kind aan de voeten van Jezus, dan gaat alles goed en zal ook het einde goed zijn.

Dit is het gebed van een arme worm,
John Warburton.

DE WORM UIT ZIJN HOL

Trowbridge, 21 mei 1846

Waarde vriend,

Ik ben er een levend getuige van dat God niet zal en niet wil versmaden het gebed desgenen die gans ontbloot is, maar Zich zal wenden tot hunlieder gebed. Ja, Hij wil en zal immer staan aan de rechterhand des armen, en hem verlossen van degene die hem verdoemen.

Ik heb te X. een zeer aangename tijd doorgebracht. Daar zijn vele dierbare zielen die de stem van de Grote Herder kennen, en Hem volgen als Hij hen voorgaat. De heer X. heeft de kapel geopend, terwijl ik in Londen was, voor hen die zich van Z afgescheiden hebben, waar u, naar ik veronderstel, alles wel van gehoord zult hebben. Mijnheer X. en mijnheer X. , en de oude John kwamen onder Zijn machtige arm. Hoe de heer X. of de heer X. het ervaren hebben, weet ik niet. Maar oude John heeft er geen oogje slaap door gemist. Mijnheer X. kon maar niet begrijpen hoe een man een eerlijke consciëntie kon hebben en een consistent leven leiden, en schulden maken met een inkomen van drie pond per week. Hij kon het niet begrijpen! Arme man, ik denk ook niet dat hij het snapt. Maar als hij met hetzelfde bijltje zou hakken, met een gezin van elf, zou hij het raadsel beter begrijpen. Maar ik vind het niet

nodig om boos op hem te zijn, of verbitterd tegen hem. Want ik had een zeer zoete zegen nadat ik gehoord had hoe hij zich gedragen had.

Ik moest wel glimlachen toen een persoon me zei dat hij hoopte dat de Heere er mij in ondersteunen zou. Ik vertelde hem dat het mij helemaal niet tot last was, en vreesde daarom niet eronder te zullen verzinken.

Maar de zegen die ik van de Heere kreeg, bracht mij te binnen al de weg die Hij mij geleid had. En hoe Hij mij door alles heengeholpen had. Mij in staat gesteld elke schuld in baar geld te betalen. Elke schuldeiser die ik ooit gehad heb, is het volle pond betaald geworden. O, hoe versmolt mijn ziel toen ik de goedertierenheden van een Verbondsgod zag, en waarnam hoe Hij voor mij in alles voorzag op Zijn eigen tijd en wijze! O, wat gevoelde ik een liefde voor de dierbare Heere, voor al Zijn goedheid die Hij aan mij voorbij deed gaan! En ik gevoelde zo'n liefde en tederheid tegenover de arme (...) zodat mijn ziel bidden kon dat, indien hij iets verkeerd gezegd of gedaan had, de Heere het hem wilde vergeven.

O, mijn vriend, daar is geen bitterheid, geschimp, getwist, nijd, strijd, laster of kwaadspreken waar liefde is. Maar wat zijn we arme, ledige, hulpeloze, vleselijke, zelfzuchtige mensen, indien we aan onszelf overgelaten worden! Wel mocht de dierbare Heere zeggen: 'Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt'. Wat is het toch een weldaad dat er bij onze God geen verandering is, of schaduw van omkering! Waar moesten toch zulke arme hulpeloze wonnen als wij heen, of ooit een straaltje hoop vandaan halen, indien onze troost, vreugd, hulp, overwinning en zaligheid van onszelf afhing, in gedachten, woorden en werken? We zouden in wanhoop verzinken, om in der eeuwigheid niet meer op te staan.

Maar God de Vader zij gedankt, voor de onuitsprekelijke gave om Zijn dierbare Zoon te geven! Gedankt zij God de Zoon, voor Zijn onuitsprekelijke liefde en barmhartigheid om Zijn Kerk zalig te maken met een eeuwige zaligheid, hetwelk voor eeuwig de mogelijkheid om verloren te gaan uitsluit! Gedankt zij God de Heilige Geest voor Zijn grote liefde en barmhartigheid om onze zielen een halt op de brede weg, die naar de hel voert, toe te roepen. Om ons te ontdoen van onze vuile gerechtigheid, om ons een goede hoop te geven dat we volmaakt in de Geliefde zijn! O, heilige, heerlijke drie-enige God! Is er een God aan onze God gelijk? Nee, onze vijanden zijn er zelf getuigen van.

O, welk een liefde, welk een tederheid, welk een taai geduld, welk een verdraagzaamheid, welk een weldaden en vriendelijkheid is er lot op deze dag geopenbaard tegenover zulke ongelovige, ondankbare, hard hartige, trotse, onwetende, zelfzuchtige, gemelijke, knorrige, ontevreden, afkerige, slechte en helverdiende zondaars! 'Het zijn de goedertierenheden des Heeren dat we niet vernield zijn'.

Zo is het inderdaad, mijn vriend. En we kunnen zeggen, we moeten zeggen, ja, kunnen niet anders dan zeggen, en we willen zeggen, hetzij zinkende of drijvende, vallende of opstaande, verloren of behouden, we hebben geen andere God om op te zien, om aan te hangen, in te vertrouwen, dan de onveranderlijke Drie-enige, Die zwijgt in Zijn liefde. Geloofd zij Zijn heilige Naam voor de hulp ons dusver verleend.

Voor de zeer vele uitreddingen die Hij voor ons gewrocht heeft, alsmede voor de barmhartigheden die Hij ons betoond heeft, door in elke behoefte te voorzien! Wij kunnen met David zeggen: 'Gij zijt mijn Hulp geweest; begeef mij niet en verlaat mij niet, o God mijns heils'. Dagelijks zijn we er levende getuigen van, dat al onze hulp in de Naam des Heeren is, die hemel en aarde gemaakt heeft. Die neerkomt, wanneer, hoe en waar Hij wil. 'Hij zal gewis komen; Hij zal niet achterblijven', geen moment langer dan Zijn tijd. Maar mij dunkt, u bent gereed te zeggen: 'De oude man schijnt boven alle benauwdheden, ellende en bekommernissen verheven te zijn'.

Mijn vriend, het is lentetijd, en de zon schijnt heerlijk, er is een zacht regentje om de aarde te verzachten en te bevochtigen, zodat de slakken tevoorschijn komen en zich vertonen. Maar ik kan u verzekeren, ik ben niet zonder mijn wintertijden, als alles, zowel van binnen als van

buiten tegen me schijnt. Dan kan ik noch terug zien noch vooruit, ook zie ik dan geen teken-
ten goede, maar vraag me af hoe alles tenslotte nog af zal lopen. Op zo'n tijd is alles zo
somber. Kijk ik naar binnen, dan zie ik daar een levenloos, hard, vuil, goddeloos hart. Kijk
ik in het Woord van God, het is een verzegeld Boek. Als ik tot God roep, schijnt het alleen
lippentaal. Indien ik tracht te preken, vrees ik dat het niets anders is als hoofdkennis, en om
den brode. Mijn vriend, ik weet tot mijn smart wat een ellendig werk het is, als er geen leven
is om levend te maken, geen kracht om te trekken, geen liefde om te vertederen, geen zon
om te verwarmen en geen regen of dauw om te bevochtigen.

Als dat het geval is, zitten de arme slakken en wormen in hun holen besloten. Dan blijven
ze daar tot het Gods tijd is om Zijn leer als een regen te doen druipen, en Zijn rede vloeie als
een dauw. Geloofd zij Zijn dierbare Naam, Hij heeft ons nimmer in de steek gelaten, maar
is krachtig bevonden een Hulp in al onze noden. Niettegenstaande al onze neerslachtigheid,
vrezende en wanhopigheden.

Ofschoon we zo dikwijls uitgeroepen hebben: 'Mijn sterkte is vergaan, en mijn hoop van de
Heere!' Ik ben den draken een broeder geworden, en een metgezel der jonge struisen'. 'Ik ben
een worm en geen man!' Ik ben geworden als een eenzame mus op het dak!' Ik ben een groot
beest bij U!' Wat zouden zulke kruipers moeten beginnen zonder God Die zulke zondaren
liefheeft? 'Het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen; want Ik zal in
de woestijn wateren geven, en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorene
drinken te geven. Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen'. Geloofd zij
Zijn dierbare Naam, zij zullen Zijn lof vertellen, als Zijn lof in hun hart verkondigt wordt.

O, wat is het een gemakkelijk en gezegend werk om Hem lief te hebben als Zijn liefde in
mijn hart wordt uitgestort, Hem te

eren als Hij mij eert door mij Zijn zoon te noemen. Om Hem na te lopen als Hij mij trekt,
om stil aan Zijn voeten te zitten als Hij stilte beveelt. Om van Zijn gave te genieten als Hij
zegt: 'Eet, o vrienden, en drinkt, o geliefden!'

Mijn waarde vriend, het is allemaal goed als mijn Heere en Zaligmaker gemeenschap met
mij onderhoudt. Hoe kan het ook anders? Want Hij is Alles in allen. 'Want uit Hem, en door
Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid'. Wel mocht
David zeggen: 'Wees mij tot een Rotssteen om daarin te wonen, om gedurig daarin te gaan!'
Want daar is veiligheid, vrede en genoeg van elke zegening. En alles is vrij, zonder geld en
zonder prijs! Dit past juist arme, dakloze bedelaars, die van niets anders vol zijn dan
armoede, ellende, lompen en flarden. O, welk een zegen, vrede en rust als onze arme,
afdwalende, afgetobde, neerslachtige zielen verwaardigd worden de toevlucht te nemen tot
Zijn woning!

Ik verwonder me niet dat David uitriep: 'Mijn ziel! keer weder tot uw rust; want de Heere
heeft aan u welgedaan'. God verklaart, en mijn ziel weet dat het de waarheid is, dat 'het werk
der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en
zekerheid tot in eeuwigheid. En Mijn volk zal in een woonplaats des vredes wonen, en in
welverzekerde woningen en in stille geruste plaatsen. Maar het zal hagelen, waar men afgaat
in het woud, en de stad zal laag worden in de laagte. Welgelukzalig zijt gijlieden, die aan
alle wateren zaait; gij, die de voet van de os en de ezel derwaarts heenzendt!'

De Heere zegene u met Zijn tegenwoordigheid, houde u dicht bij Zich, behoede u voor alle
kwaad, leide u in Zijn waarheid, oersterke en ondersteune u in al uw bekommernissen, ver-
trooste en verlevendige u in al uw smarten, voede en lave u ten tijde dat u versmacht van
honger, zij u als een vurige muur rondom, terwijl u door deze woeste woestijn gaat. Hij geve
u veilig aan Kanaäns blijde kusten aan te landen, waar geen vallen, putten of strikken zijn of
rumoer der schutters wordt gehoord. Maar daar zal een nimmer eindigend Koninkrijk zijn
van heerlijkheid en vrede. 'Daar houden de bozen op van beroering, en daar rusten de
vermoeiden van kracht'.

De uwe in waarheid, een arme worm,
John Warburton.

GIJ ZIJT ONZE POTTENBAKKER, EN WIJ ALLEN ZIJN UWER HANDEN WERK

Trowbridge, 3 september 1846

Waarde vriend,

Moge genade en vrede met u zijn, en de God aller vertroosting u voorgaan! Dan is alles goed. Ik vond uw vriendelijk epistel toen ik thuis kwam, en heb het met profijt en genoeg gelezen. Het deed mijn ziel goed te lezen dat de Heere zo nu en dan een zoet bezoek brengt, om meer en meer u te verkwikken, te verlevendigen, te sterken en te bevestigen in Zijn soevereine, onderscheidende, uitverkiezende liefde en genade tegenover zulke walgelijke zondaren zoals u en ik onszelf waarnemen.

Wij zijn er al vele jaren levende getuigen van dat géén god dan onze God, Die de hemel en aarde gemaakt heeft, zulke zondaren als wij, zou kunnen verdragen, Die ondersteunt, bewaart en verlost. Geloofd zij Zijn heilige en dierbare Naam! Zijn er immer moeilijkheden geweest waarin Hij niet onze Hulp geweest is? Is er een storm geweest waarin Hij niet onze Schuilplaats geweest is? Zijn wij ooit in een net, valstrik of diepte gevangen geweest waaruit Hij ons niet verlost heeft? Hebben wij ook maar eenmaal in de gevangenis gezeten dat Hij de arme gevangenen niet in vrijheid gesteld heeft? Is er een treurige nacht geweest dat de Morgenster niet verschenen is? Is er een hongeren geweest hetwelk de Heere niet gevolgd heeft met een feesttijd? Als we ternedergeslagen waren zijn we dan weer niet opgericht? Is er een wapen tegen ons bereid geweest dat tegen ons vermocht? Is er één tong tegen ons opgestaan van binnen, van buiten of helse duivels, welke niet verdoemd zijn? Is er iets krom geweest wat God niet recht gemaakt heeft? Zijn we wel eens afgedwaald dat Hij ons niet met geweën heeft teruggebracht? Hebben we ook maar iets geleden als we door een oven moesten? Zijn we soms eenmaal in een stroom geweest zonder dat we in een 'overvloeiende verversing' gebracht zijn? Zijn we immer in leeuwenkuilen geweest of op de bergen der luipaarden dat God ons, tot onze verwondering en vreugde, niet verlost heeft? Zijn we ooit in een woestenij geweest, niets anders verwachtende dan dood en verwoesting, dat de Heere daar geen rivieren en stromen in dezelfde woestijn deed bloeien als een roos?

Mijn waarde broeder, mijn beminnelijke Jezus heeft alle dingen wel gemaakt. Niets kan Zijn wil verijdelen. Niet één belofte van Zijn lippen kan ooit falen. Niets wat Hij onderneemt, blijft on vervuld. Niet één vijand kan onoverwonnen ontkomen. Hij heeft volmaakt, geheel en eeuwig de zaligheid van Zijn volk gewaarborgd, en eeuwige zaligheid, hetwelk voor eeuwig de mogelijkheid uitsluit, dat één van Zijn uitverkorenen verloren ga.

Kunnen wij dan helpen dat wij zo'n gezegende Verlosser liefhebben, aanbidden en prijzen? Geloofd zij Zijn Naam! We hebben tijden dat we Hem zien, waarnemen, en bevinden dat Hij zoeter voor onze zielen is dan honing en honingzeem. Dan kunnen we met genoeg en vermaak zeggen: 'De wet Uws monds is mij beter, dan duizenden van goud of zilver'. 'Zijn gehemelte is enkel zoetheit, en al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk één is mijn Liefste, ja zulk één is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem!' 'Doch Gij, Heere! zijt een Schild voor mij, mijn eer, en die mijn hoofd opheft. Mijn Rots, mijn Koning, mijn God en mijn Alles in allen'.

Maar mij dunkt, ik hoor u zeggen: 'Wat nu? Is de arme worm weer uit zijn hol?' Ja, mijn vriend. Ik heb 's Heeren gunst als de dauw op het gras waargenomen. En u weet dat, indien de dierbare vertrooster met Zijn hemelse zalving in de ziel komt, de wonnen wel

tevoorschijn moeten komen en zich vertonen. Indien u mij echter zou zien wanneer de dierbare Heere mij aan mezelf overlaat, dan zou u medelijden met mij hebben, denk ik. Ik ben dan een arme, verlaten, rondtastende, kniezende, ellendige, lelijke, lage zondaar. Het zou u dan verdrietig zijn mij zo te zien. Ik ben dan zo zuur als een kreeft, zo hard als de onderste molensteen, zo blind als een mol, zo dom als een ezel, zo onwetend als een wild ezelsveulen, zo brommerig als een beer en zo kronkelig als een slang. Ik gevoel me dan werkelijk als een steen voor God. Dan heb ik geen hart om te bidden, te lezen, noch om te preken. Niets kan ik doen wat mij een hart voor God geeft. Hij moet het mij geven.

Soms sta ik verbaasd, en zeg: 'Kan het mogelijk zijn dat er nog zo'n walgelijk hart als het mijn is? Zo'n vijandschap en haat tegen God! Zo'n vleselijkheid, duivels en vuiligheid van allerlei aard!' Op zulke tijden word ik zo verblind door des duivels rook der verwarring die hij in mijn ziel blaast, dat ik niet kan zien noch heb mogelijk geacht, dat ik ook maar één greintje genade in mijn hart heb! Als dit het geval is, zit de arme worm wel zo in zijn hol. Er is geen opening als de Heere sluit. Er is geen uitgang van gebed totdat geloof de ziel verlevendigt. Niet één goede en volmaakte gift kunnen de arme wormen verkrijgen, totdat ze het van de Heere krijgen. De ziel weet goed dat 'alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader der lichten afkomende, bij Welken geen verandering is of schaduw van omkering'. We weten dat 'onze hulp van de Heere komt Die hemel en aarde gemaakt heeft. En we zijn er zeker van dat' de sterkte Godes is'.

En dat niets minder dan deze almachtige sterkte onze zielen kan verlossen van de duivels van binnen. En o! als deze sterke stem weer spreekt: 'Maak u op, word verlicht; want uw Licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op', welke duivel kan dan de majesteit Gods, die in onze harten schijnt, verdragen? Dan snellen ze allemaal in hun hollen. En onze zielen zingen lof. Dan aanbidden wij de uitverkiezende liefde des Vaders, bewonderen de verlossende liefde des Zoons en verheerlijken de levendmakende, openbaarmakende en toegepaste liefde van de Heilige Geest.

Hoe kunnen onze tongen ratelen en praten over de nuttigheid van de kerker, als we het paleis ingaan! Hoe kunnen we praten over het nut van een lange, treurige nacht voor de ziel, als de morgenstond aanbreekt! Hoe kunnen we praten over de nuttigheid van een schaarste, als we het vette van Gods Huis smaken! Met hoeveel genoegten kunnen we zeggen, we hebben niet één benauwdheid teveel gehad, als we het nuttige ervan inzien! Met hoeveel moed en vrijmoedigheid kunnen we dan elke vijand, die op onze weg komt, uitdagen! Is het een bende, in de Naam des Heeren kunnen we erdoor lopen. Zijn het muren, we kunnen erover springen. Ja, wij vermogen alles door Christus Die ons kracht geeft. Niemand behoeft ons op zulke tijden te zeggen dat we 'behoren' te geloven, het is voor ons een voorrecht te mogen geloven.

Mijn waarde vriend, als het geloof ons geschonken wordt, dan wandelen wij door geloof en de vreugde des geloofs wordt in onze harten genoten. Maar onze dierbare Heere heeft gezegd: 'Zonder Mij kunt gij niets doen'. U en ik zijn, nu meer dan ooit, levende getuigen van deze waarheid. Geloofd zij God voor de hulp die Hij ons verleend heeft, voor het vervullen van al onze nooddrift, de vele uitreddingen die Hij voor ons gewerkt heeft, en de vele gezegende blijken van Zijn barmhartigheid aan onze zielen, die Hij ons vergund heeft. Dat de vertroosting des Heiligen Geestes uw ziel overvloedig bedelen, is het gebed van een arme worm,
John Warburton.

HET HEIL IS DES HEEREN

Trowbridge, 28 september 1847

Waarde vriend,

De uwe ontvangen, en ik was blij te vernemen dat het aardig goed met u gaat. Maar, vooral dat u verwaardigd was geworden om enige kruimels van de Evangelietafel op te rapen. Deze zijn terecht zeer dierbaar voor arme, levende honden, die vrezen om vermetel aan de tafel te gaan en der kinderen brood te nemen.

Geloofd zij de Heere, Hij zal nimmer zulke arme, onwaardige zondaren verachten, maar op Zijn eigen tijd tot hen zeggen: 'Wees goedsmoeds, uw zonden zijn u vergeven'. 'Het geschiede gelijk gij wilt'. Zijn gezegende Naam zij eeuwig geloofd, Hij zal nimmer het goede werk der genade in de waarde voorwerpen Zijner genade en verkiezing beginnen, en dan duivel, wereld of vlees toelaten het teniet te maken. Nee, waar het goede werk begint zal Hij het ook voleinden tot op de dag van Jezus Christus.

Welk een weldaad is het dat, noch de zaligheid noch verdoemenis in onze macht, of onder onze eigen beschikking staat. Ik ben er zelf een levend getuige van dat, indien dat zo was ik in zwarte wanhoop verzonken zou zijn. Want ik heb wel zo'n waarneming en gezicht van mijn schuld en last van mijn vervloekte zonden gehad, dat ik het onmogelijk achtte dat genade mijn geval bereiken kon. Nee, dat kon mij nooit te beurt vallen. Totdat het heil in al zijn soevereine kracht in mijn hart kwam.

Om mijn rechtvaardig veroordeelde ziel van de rechtvaardige wet te redden. En reinigde mijn schuldige consciëntie van al de vervloekte zonden, die, naar ik vreesde, mij in de hel zouden doen verzinken. Mijn ziel werd uit het stof opgericht en uit de drek verhoogd; om mij te doen zitten bij de prinsen Zijns volks. Toen kon ik zeggen: 'Het heil is des Heeren'. Ja, ik riep uit - ja, ik kon niet anders dan uitroepen - alle duivels in de hel konden mij niet verhinderen uit te roepen: 'Loof de Heere, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uwe krankheden geneest; Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden'. Hoe dierbaar was het voor mijn ziel om te zingen en te zeggen: 'Wie is een God gelijk Gij, Die de ongerechtigheid, de overtredingen en zonden vergeeft?'

Zielen die dit ooit hebben ondervonden weten dat de zaligheid van het begin tot het eind uit genade is, want: 'Ik zal Mij ontfermen, dien Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben'. Heeft Hij geen recht naar Zijn welbehagen te doen? Ja, geloofd zij Zijn dierbare Naam, dat heeft Hij. Maar arme bedelaars en armlastigen, wier naam Hij op de bedelaars lijst gezet heeft, kunnen niet tevreden zijn aleer ontferming en barmhartigheid, met deszelfs vertederende schoonheid en glorie, aan hun zielen geopenbaard worden. Zodat ze met ootmoedig vertrouwen uit mogen roepen: 'Mijn liefste is mijn en ik ben Zijn'.

Ik hoop dat de Heere u, van tijd tot tijd, nog zegent met tekentjes ten goede, om u te behoeden op de weg. 'Ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en de schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon Gods.' Alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden die door Hem tot de Vader gaan. Geloofd zij de Heere, Hij heeft u getoond dat al uw gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed, hetwelk uw ziel verfoeit. En uw roepen was en is nog: 'O dat ik in Hem gevonden mag worden, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof'.

Misschien bent u wel gereed te zeggen: 'Zal mij ooit wel te beurt vallen dat mijn ziel zeggen mag: 'De Heere is mijn Gerechtigheid en Sterkte?' 'God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens menskenkind, dat Hem berouwen zou; zou Hij het zeggen, en niet doen, of spreken en

niet bestendig maken?' 'Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden'. 'Want Hij heeft de dorstige ziel verzadigd, en de hongerige ziel met goed vervuld'. 'Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld, en rijken heeft Hij ledig weggezonden'. 'Ik zal haar kost rijkelijk zegenen; haar nooddruftigen zal Ik met brood verzadigen'. 'Wacht op den Heere; - mijn vriend - zijt sterk, en Hij zal uw hart versterken; ja, wacht op den Heere'. 'Hij zal gewis komen, Hij zal niet achterblijven', geen moment langer dan de bestemde tijd, dan zal Hij het op het einde voortbrengen, en niet liegen'.

O, geloofd zij Zijn dierbare Naam! Hij is zeer medelijdend en barmhartig tegenover Zijn arme, waarde, verlangende, zuchtende, vrezende, zinkende, ternedergeslagen kinderen. Welk een liefhebbende, vriendelijke woorden heeft Hij tot hun troost en bemoediging laten optekenen! 'Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid'. 'De ellendigen en nooddruftigen zoeken water, maar er is geen, hun tong versmacht van dorst; Ik, de Heere, zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten'. 'En Ik zal de blinden leiden door de weg, die zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen en Ik zal hun niet verlaten'. 'Om de verwoesting der ellendigen, om het kennen der nooddruftigen, zal Ik nu opstaan, zegt de Heere; Ik zal in behoudenis zetten, dien Hij aanblaast'. Het arme 'gekrookte riet zal Hij niet verbreken en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen; met waarheid zal Hij het recht voortbrengen'. De arme, waarde, kleine, hulpeloze lammeren zal Hij 'in Zijn armen vergaderen; en de zogenden zachtjes leiden'. Ja, Hij zal Zijn schapen: 'het eeuwige leven geven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit Zijn hand rukken'.

Mijn waarde vriend, we zijn omringd met Gods 'zullen' en 'willen', hoewel we soms toch zo mat, zwak en moedeloos zijn vanwege de ruwheid van de weg. Toch zal het Woord van onze God voor eeuwig staan: 'IJzer en koper zal onder uw schoen zijn, en uw sterkte gelijk uw dagen'. En is dit niet tot op deze dag zo geweest? Heeft er iets ontbroken van hetgeen de Heere beloofd heeft? Heeft Hij het niet vervuld, en maakt Hij het niet goed?

Grijpt moed, pelgrims, Hij redt; verlaat u op Jezus' hulp, Hij ziet ons, al zien wij Hem niet, en hoort altijd ons smeekgebed. Bidt zonder ophouden, geringen; het zal niet tevergeefs blijven, al keert uw Jozef Zich om te wenen, Hij kan Zich niet lang bedwingen.

De vriendelijke groeten aan mijnheer S. en gezin, en de groeten aan A. , hopende dat de Heere u met elkaar beware. Ik hoop dat de Heere u behoedt en u dicht bij Zich houdt; en u dikwijls met Zijn gezegende toelachingen en vele liefdetekenen verwaardigt. Dat u met gevoelen uit mag roepen: 'Mijn Heere en mijn God!'

Dit is de bede van een arme, onwaardige worm,

John Warburton

MIJN KRACHT WORDT IN ZWAKHEID VOLBRACHT

Trowbridge, 30 september 1847

Waarde heer,

Moge genade en vrede u vermenigvuldigd worden. De aan mij, arme onwaardige, gerichte brief ontvangen. Ik mocht er uit vernemen, dat de Heere enige van mijn krabbelige brieven gezegend heeft aan een paar van Zijn beproefde kinderen in het deel der wereld waar u woonachtig bent (Amerika). Nu is het in mijn hart u een paar regels te schrijven, om te laten weten dat ik Gode dankbaar en verootmoedigd ben te weten, dat Hij er ooit Zijn goedkeuring

aan zou hechten en zegenen, door zo'n onwaardige stem. Gedurende deze vijftig jaar, heb ik er duizenden malen de blijken van aan mijn ziel mogen ervaren, dat ik door de genade Gods ben wat ik ben. En ik ben nog niet verder, nee, ook verwacht ik geen haarbreedte daar bovenuit te komen. Ik heb me ingespannen en hard gezwoegd om een voorraadjie aan te leggen, met de hoop niet altijd zo afhankelijk te zijn van liefdadigheid. Maar helaas! In plaats van onafhankelijker aan liefdadigheid, ben ik afhankelijker dan immer.

Tot op dit uur ondervind ik dat al mijn behoeften, hetzij voor lichaam of ziel, voor tijd of eeuwigheid, uit de Fontein der barmhartigheid zijn voortvloeiende. Door de eeuwige liefde van een Verbondsgod door Christus, als een soevereine, vrije gift. En als ik goed gesteld ben, ben ik tevreden en voldaan om bedelaar te zijn. Dan wens ik nooit het bedelaarsberoep te laten varen, want het is allemaal winst en geen verlies.

Maar het is zwaar werk als er niets anders is dan bedelen, verlangen, zuchten, schreeuwen en fronsen in plaats van toeknikjes, in plaats van ondersteuning. Dan moet ik ledig heengaan. O, hoe zinkt dan soms mijn ziel; en vreze rijst in mijn hart op door mijn duivels afdwalen van Hem, en mijn hardigheid, dodigheid en koude genegenheid tegenover Hem! Dan denk ik: Ik heb Hem stellig geheel vermoeid, Hij zal wel nooit meer zo'n onwaardig zondaar te hulp willen komen.

In zo'n toestand weet ik het niet meer. Ik probeer dan alles maar op te geven, maar kan niet. Ik probeer het Woord van God te lezen, om een kruimeltje op te rapen, maar het is een verzegeld Boek. Ik schreeuw en roep, maar de hemel is van koper. Hier moet ik wel roepen, tot de lieve Heere mij te hulp komt.

Ik heb dan noch kracht om stand te houden, noch geloof om te geloven, noch hoop op verwachting, noch liefde om te omhelzen, noch geduld om te wachten. Een arme, verlaten, ontmoedigde, bezwaarde, verbijsterde, ontzette en neergebogen ziel, vol treurige jammerklachten. 'Ik hen de draken een broeder geworden, en een metgezel der jonge struisen'. 'Ik ben geworden als een eenzame mus op het dak'. 'Ik ben een worm en geen man; 'Ik ben een groot beest bij U'. 'Mijn ogen zijn gedurig op den Heere, want Hij zal mijn voeten uit het net uitvoeren. Wend U tot mij, en wees mij genadig; want ik ben eenzaam en ellendig. De benauwdheden mijns harten hebben zich wijd uitgestrekt; voer mij uit mijn noden'. 'Want de vijand vervolgt mijn ziel; hij vertreedt mijn leven ter aarde; hij legt mij in duisternissen, als degenen, die overlang dood zijn. Daarom wordt mijn geest overstelpt in mij; mijn hart is verbaasd in het midden van mij'.

Wat het op zulke tijden nog erger maakt is, dat de oude slang, de duivel, in mijn arme, lijdende ziel zo'n vloed van verschrikkelijke, geduchte Godslasteringen tegen mijn lieve Heere stort, Die al de dagen mijns levens zo'n barmhartig Vriend voor mij geweest is, zodat mijn ziel als een dronken man heen en weer geslingerd wordt. Dan ben ik ten einde raad. Ik vrees dan dat God mij totaal aan de duivel overgegeven heeft, en dat ik tenslotte een afvallige zal blijken te zijn. Ik roep dan onder diepe zielesmart: 'O Heere, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg'; want 'mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God; wanneer zal ik ingaan en voor Gods aangezicht verschijnen?

Mijn tranen zijn mij tot spijs dag en nacht, omdat zij de ganse dag tot mij zeggen: Waar is uw God?' Verhoor mij haastig Heere! mijn geest bezwijkt; verberg Uw aangezicht niet van mij; want ik zou gelijk worden dengenen, die in den kuil afdalen. Doe mij Uw goedertierenheid in den morgenstond horen, want ik betrouw op U; maak mij bekend den weg, dien ik te gaan heb, want ik hef mijn ziel tot U op. Red mij Heere! van mijn vijanden; bij U schuil ik'.

Hier verkeert mijn ziel dan, totdat Gods tijd daar is om mijn ziel te verlossen, want Hij heeft een bestemde tijd om Sion genadig te zijn. Op Zijn tijd komt Hij. Hij zal geen moment langer achterblijven, noch een moment eerder komen. Geloofd zij Zijn dierbare Naam, Hij komt precies op tijd, wat vlees, bloed en de duivel ook mogen zeggen.

O, wat een verbrokenheid des harten, wat een zielsverbazing, wat een geestverlevendiging, wat een geroep van victorie, wat een vluchten van de duivel, als mijn lieve Heere in mijn arme, door de duivel voortgesleepte, ziel komt met: 'Maak u op, word verlicht; want uw Licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op!' Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der noodduftigen, zal Ik nu opstaan, zegt de Heere; Ik zal in behoudenis zetten, dien hij aanblaast'. 'Ik heb van ouds gezwezen, Ik heb Mij stil gehouden en Mij ingehouden; Ik zal uitschreeuwen als één, die baart, Ik zal verwoesten en tezamen opslokken'. De sterkte is Godes; en als Zijn sterke stem der liefde en barmhartigheid in mijn beroerde ziel komt, is er niet één duivel meer te zien. Ze zijn dan allemaal in hun holen gekropen, en durven er zelfs hun snuit niet buiten te steken terwijl de heerlijkheid van de God aller vertroosting in de ziel schijnt.

O, hoe heeft mijn ziel dan wel uitgeroepen: 'Verblijd u niet over mij, o mijn vijandin! wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal de Heere mij een licht zijn'. 'Deze vermelden van wagens en die van paarden, maar wij zullen vermelden van den Naam des Heeren onzes Gods. Zij hebben zich gekromd en zijn gevallen, maar wij zijn gerezen en staande gebleven'. Dan kan mijn ziel zingen: 'Als de Heere de gevangenen Sions wederbracht, waren wij gelijk degenen, die dromen. Toen werd onze mond vervuld met lachen, en onze tong met gejuich'. 'De Heere heeft grote dingen gedaan; dies zijn wij verblijd'. 'Die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien'.

Dus, u ziet, mijn godsdienst bestaat uit dood en leven, ontlediging en vervulling, ontkleding en overkleding, verwonding en heling, hongeren en gevoed worden, zinken en zwemmen, kermen en zingen, vallen en opstaan, lachen en schreeuwen, kruipen als een worm en vliegen gelijk een arend, een onvruchtbare hitte en een vruchtbaar veld, een stinkende modderpoel en een springende fontein, zo zwart als de duivel en zo liefelijk als de gordijnen van Salomo. Zo ziet u wat een vreemde ziel ik ben, in en uit, op en neer.

Ik ben nu al meer dan vijftig jaar twee stukken uit het Woord van God aan het leren, en ik leer nog steeds. Ik geloof dat ik hier nimmer bovenuit zal komen. Het één is, dat ik door Christus alles vermag; het ander is, dat ik zonder Christus niets doen kan. 'Door de genade Gods ben ik wat ik ben'.

O, wat een onuitsprekelijke weldaad dat het heil des Heeren is, en niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods. Geloofd zij Zijn dierbare Naam, Hij zal zwijgen in Zijn liefde; de liefde vergaat nimmermeer. Wat een weldaad voor zulke armlastigen! Tenminste zo bevind ik het zelf. Want ik ben nog steeds hulpeloos, nog net zo behoeftig aan Gods genade als immer in mijn leven. Geloofd zij de Heere! Hij is nog net zo goedertieren als ooit; en nog net zo vol genade als immer.

Moge de Heere uw en mijn ziel besturen, en ons in de heerlijkheid Zijner Waarheid leiden zoals die is in Christus Jezus. Dat we bewaard mogen worden om achterna te lopen: 'Zie hier, en zie daar is de Christus' Maar mochten wij Hem immer in onze harten ervaren als de Hoop der heerlijkheid. En mochten wij maar 'verwachten de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus Christus'. En dat we een deel van dat gebouw mochten zijn opdat, wanneer de hoofdsteen zal voortgebracht worden wij mogen roepen: 'Genade, genade zij denzelven!'

Zo bidt een arme, uit genade verlost worm,

John Warburton

CHRISTUS ONDER U, DE HOOP DER HEERLIJKHEID

Trowbridge, 5 oktober 1847

Waarde vriend,

Moge de God aller vertroosting en vrede met u zijn.

Ik heb enige tijd begeerte gehad u een paar regeltjes te schrijven, maar het één en ander heeft het verhinderd. Ik strompel nog steeds op het oude, veelbetreden pad der beproeving voort. Vele malen erg mat, maar toch nog voortgaande met de hoop dat de goedertieren Heere, Die mij tot hier doorgeholpen heeft, het tot het einde doen zal. Geloofd zij Zijn dierbare Naam! Hij is erg medelijdend, en Zijn barmhartigheden zijn zeer groot over mij, arme worm, die geen aandacht waard is van God noch mensen. Ik sta verbaasd van Zijn goedheid en genade, die mij nu zoveel jaren, in deze treurige woestijn, gevolgd hebben. Ja, mij uit zoveel kuilen, netten en strikken verlost heeft, alsmede in elke behoefte voorzien. In vele vreselijke stormen is Hij mijn schuilplaats geweest, heeft een weg gebaad als ik vreesde, wat dikwijls gebeurde, dat de bergen op me zouden vallen, zodat ik nooit meer op zou staan. Mijn ziel kan zeggen: 'Eben-Haëzer: Tot hiertoe heeft de Heere mij geholpen'.

Dit heeft Hij gedaan, mijn waarde broeder en vriend. Kan ik er wat aan doen dat ik Hem liefheb, en goed van Hem spreken moet? Dat kan ik niet. Hij draagt de banier boven tienduizend, en al wat aan Hem is, is gans begerlijk. Hij is mijn God, mijn eer, en Die mijn hoofd opheft.

Vorige winter moest ik door heel wat ovenwerk; en u weet waar ovenwerk is, is ook schuim en tin. Nee, soms vreesde ik dat er niets anders in mijn ziel was dan schuim, en dat het tenslotte blijken zou dat ik niets anders was dan een verworpen zilver. Want het scheen mij toe, dat alles verbrand en verteerd was, uitgenomen het schreien en kermen tot God om hulp en verlossing. Dat kon het vuur niet verteren; want hoe heter het brandde des te luider riep mijn ziel. Noch konden alle bedreigingen van de duivel mijn mond stoppen, en verhinderen tot God te roepen. De oude vijand deed hard zijn best mij te overtuigen dat het voor mij nutteloos was tot God te roepen. Want Hij zou me nooit meer verhoren, noch mij een teken ten goede geven. Ik zei Item, dat ik roepen moest, ik kon niet anders dan roepen. Want mijn ziel kon niet geholpen worden door engelen of mensen, en mijn hulp moest van de Heere komen, Die hemel en aarde gemaakt heeft. En indien Hij mijn gebeden niet verhoort en mij laat verzinken om nimmermeer op te staan, ik zou het dubbel en dwars verdienen.

Hij doet geen onrecht. 'Zal de Rechter der aarde geen recht doen?' Ja, dat doet Hij, of Hij nu verdoemt of behoudt, wondt of heelt, frons of toelacht. Uit het diepst van mijn hart riep ik uit: 'Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd; totdat Hij mijn twist twistte, en mijn recht uitvoere; Hij zal mij uitbrengen aan het licht; ik zal mijn lust zien aan Zijn gerechtigheid'. En hier lag ik lijdelijk in Zijn handen om te doen met en voor mij naar Zijn soevereine wil en welbehagen. Ik kon openhartig, zonder te stamelen zeggen: 'Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede'. En o, wat nam ik een kalmte en rust in mijn ziel waar! Ik mocht zo aangenaam al mijn lasten op de Heere werpen. En o, die zoetigheid en kracht der waarneming om van onder eeuwige armen ondersteund te worden. Zodat mijn ziel vrijmoedig mocht zeggen: 'De eeuwige God zij mij een Woning, en van onder, eeuwige armen, en Hij verdrijve den vijand voor uw aangezicht, en zegge: Verdelg!'

Toen nam ik een weinig van de zegen waar: 'Israël dan zal zeker alleen wonen, en Jacobs oog zal zijn op een land van koren en most; ja, zijn hemel zal van dauw druipen'. En o, die gezegende, genezende krachten der hemelse dauw op mijn arme ziel!

Ik denk dat het uw ziel goed gedaan zou hebben, als u de uitwerking gezien had die het op de arme, oude worm had, die alles opgegeven had. Ja, hij kwam als een door wijn verfriste

reus uit zijn hol, die gesteld is tot een scherpe nieuwe dorsslede, die scherpe pinnen heeft; één die bergen dorst en vermaalt, en heuvelen stelt gelijk kaf. Ja, 'Gij zult ze wannen, en de wind zal ze weg nemen, en de stormwind zal ze verstrooien; maar gij zult u verheugen in den Heere; in den Heilige Israëls zult gij u beroemen'. En mijn ziel roemde in de Heere. Zo was het, mijn vriend; want de heerlijkheid des Heeren scheen in mijn hart. Zijn pracht, majesteit en glorie zette zo'n luister bij, zodat ik wel in lofzang en triomf uit moest breken: 'Geloofd zijt Gij, Heere, God van onzen vader Israël, van eeuwigheid tot in eeuwigheid! Uwe, o Heere, is de grootheid en de macht en de heerlijkheid en de overwinning en de majesteit; want alles wat in den hemel en op aarde is, is Uwe: Uwe, o Heere, is het Koninkrijk, en Gij hebt U verhoogd tot een Hoofd boven alles. En rijkdom en eer zijn voor Uw aangezicht, en Gij heerst over alles; en in Uw hand is kracht en macht; ook staat het in Uw hand alles groot te maken en sterk te maken. Nu dan, onze God, wij danken U en loven de Naam Uwer heerlijkheid'. Zijn stem brak mijn hart toen Hij in mijn ziel fluisterde: 'Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken'. Mijn ziel boog zich voor Hem, en riep uit: 'Mijn lippen zullen juichen, wanneer ik U zal psalmzingen, en mijn ziel, die Gij verlost hebt. Ook zal mijn tong Uw gerechtigheid de ganse dag uitspreken; want zij zijn beschaamd, want zij zijn schaamrood geworden, die mijn kwaad zoeken'.

Als ik hier verkeer, behoeft niemand mij te vertellen dat ik alles in de handen van een Verbondsgod moet vertrouwen. Want, als ik tienduizend lichamen en zielen had kon ik ze allen in Zijn gezegende handen overlaten. Als ik hier verkeer behoeft mij niemand te vertellen dat ik God behoor lief te hebben, te eren, te gehoorzamen en als een kind van God op de voorrechten te leven. O, hoe dierbaar en gemakkelijk gaat dat als Gods Vaderlijke toelachingen in mijn ziel schijnen en Hij mij als Zijn kind eigent, en mij Zijn duif noemt, en zegt dat ik geheel schoon ben, en dat er geen gebrek aan mij is. Moet ik Hem dan niet loven, gehoorzamen en Hem eren? Als mijn ziel hier verkeert, behoeft niemand mij te vertellen, Hem te danken voor de vele weldaden die ik dagelijks uit Zijn hand ontvang.

Als deze weldaden mijn ziel beschijnen, stromen ze uit mijn hart met zoetheit, vrijheid en vermaak, zodat het mijn eten en drinken is om Hem te danken, loven en prijzen en te aanbidden voor de menigvuldige blijken Zijner barmhartigheden, die mij al de dagen van mijn arm, onwaardig leven hebben gevolgd.

Er behoeft mij niemand te vertellen dat ik al mijn twijfelingen en vrezen in moet pakken en ze met de trein weg moet sturen. Want de twijfelingen en vrezen zijn dan allemaal weg zonder dat ik ze ingepakt heb, hetzij per spoorweg of duivelweg. Nimmer informeer ik dan welke weg zij gingen. Want, als mijn ziel hier verkeert, ben ik zo verrukt door de heerlijkheden van mijn Zaligmaker, dat ik geen twijfels en vrezen heb. Wanneer ik de vrede Gods in mijn hart genieten mag, wie kan dan beroeren? Niemand behoeft me dan te vertellen, dat ik mezelf een voorbeeld van goede werken behoor te betonen. En dat het mijn plicht is, een voorbeeld der kudde te zijn, als één die God als onderherder over de kudde gesteld heeft. Want, de dierbare genade Gods onderwijst mij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden te verzaken, matig, rechtvaardig en godzalig te leven in deze tegenwoordige boze wereld. Gehoorzaamheid aan mijn God is dan mijn eten en drinken, mijn vermaak en vreugd.

Mijn ziel is inderdaad tienduizend maal banger om Hem te beledigen, dan om naar de hel te gaan. O, het is zoet werk als God in mijn hart schijnt om mij 'te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus'. Het verschaft mij zo'n zoete lofzang, dat zonden, dood, hel, mensen, duivelen, mijn hart noch tong mij het zwijgen op kunnen leggen om te zingen: 'De Heere is mijn Licht en mijn Heil, voor wie zou ik vrezen? De Heere is mijns levens Kracht; voor wie zou ik vervaard zijn? Als de bozen, mijn tegenpartijen en mijn vijanden tegen mij, tot mij naderden om mijn vlees te eten, stieten zij zelf aan, en vielen. Ofschoon mij een leger belegerde, mijn hart zou niet vrezen; ofschoon

een oorlog tegen mij opstond, zou toch mijn hart niet vrezen; want de Heere is de sterkte mijns harten en mijn Deel in eeuwigheid'.

En de Heere is niet vertoornd over mijn gezang. Ik heb geen moment last over het ongenoegen van mensen en duivels. Ik bekommer mij het meest over de genieting van God in mijn ziel, Die gezegd heeft, niet alleen in Zijn Woord maar ook in mijn hart: 'Laat de woestijn en haar steden de stem verheffen, met de dorpen, die Kedar bewoont; laat hen juichen, die in de rotsstenen wonen, en van de top der bergen af schreeuwen. Laat ze den Heere de eer geven en Zijn lof in de eilanden verkondigen'.

Hoe gezegend, hoe goed, hoe dierbaar het Woord van God te vinden en te eten! Het is terecht tot vreugde en blijdschap der ziel. God zegt: 'En ten dienzelven dage zult gij zeggen: Ik dank U, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toom is afgekeerd, en Gij troost mij. Ziet, God is mijn Heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen; want de HEERS is mijn Sterkte en mijn Psalm, en Hij is mij tot Heil geworden'. O, de vreugd om water te putten uit de fonteinen des heils. Hier zijn geen banden en is geen schuld, noch slaafse vrees. Levende wateren, voortstromende tot het eeuwige leven, een drenken uit de beek van Gods wellusten. Ja, en ik kan zeggen: ook voor mijn ziel. 'De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods, het heiligdom der woningen des Allerhoogsten. God is in het midden van haar; zij zal niet wankelen; God zal haar helpen in het aanbreken van den morgenstond'.

Maar mij dunkt, mijn vriend is gereed te zeggen: 'Dit is stellig niet de man die zo somber vertelde van geplunderd en beroofd te zijn. Overgegeven en opgesloten in zulke stinkende, vuile holen en gevangenissen, zodat niemand zegt: 'Verlos hem'.

Het is dezelfde oude man, dat kan ik u verzekeren. U weet, onze Heere zegt: 'Een vrouw, wanneer zij baart, heeft droefheid, dewijl haar ure gekomen is; maar wanneer zij het kindeken gebaard heeft, zo gedenkt zij de benauwdheid niet meer, om de blijdschap, dat een mens ter wereld geboren is'. O, de blijdschap en het vermaak om Christus de Hoop der heerlijkheid in mijn ziel waar te mogen nemen! Dan kan ik met mijn hart met de dichter zingen, terwijl ik geen veroordeling in mijn consciëntie voel noch vrees van hemel, aarde of hel:

*Mijn leven, mijn God, Die ik minne,
Tot U hef ik mijn stem omhoog,
Op U zet ik mijn zielezinnen,
Gij zijt mijn Al, Die ik beoog'.*

Dat de Heere u moge zegenen, mijn waarde vriend, met Zijn lieve vaderlijke toelachingen. En dat u sterk in de genade mag zijn die daar is in Christus Jezus. Verheerlijkende de Heere in lichaam, ziel en geest, is het gebed van de grootste der zondaren.

De groeten aan mijnheer K. en al de vrienden.

John Warburton

EEN, UIT GENADE, VERLOSTE ZONDAAR

Trowbridge, 5 januari 1848

Mijn waarde vriend,

Ik heb nogal veel werk met zielszaken, en een moeilijke henvelopwaardse gang in de bediening; maar ik zie en gevoel zo nu en dan, dat het nodig is. Dan dank, loof en zegen ik de Heere dat de dingen zijn zoals ze zijn. Ja, bij tijden weet ik wat het zeggen wil om te zeggen: 'De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen, ja, een schone erfenis is mij

geworden'. De Heere is zeer teder en genadig voor zo'n waardeloze, oude zondaar. Hij kent mijn vele twijfelingen, en gedenkt dat ik maar stof ben.

Ik ben soms geheel onder de indruk door Zijn tedere genadeweldaden en barmhartigheid tegenover zo'n soort zondaar; want ik ben geen gewone zondaar. O, de diepte der verdorvenheid van mijn hart! Ja, dodelijk is het. Maar, geloofd zij de Heere, de genade heerst door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere.

Nimmer gevoelde ik de noodzaak van de kracht der waarheid zoals ik dat nu doe, en het was me nimmer zo zoet, gepast en kostelijk dan nu. O, wat een kost om Zijn zoete Woord te vinden en het te eten! Het is werkelijk de verheuging mijner ziel. Maar ik vind het droevig als ik alleen gelaten word. Mijn ziel weet dat ik zonder Hem niets doen kan. Zonder Jezus hen ik de armste dwaas die ooit op aarde geweest is. Hetgeen mij noodzaakt, om dagelijks te vragen, of Hij me niet aan meid' f wil overlaten, aan de wereld of de duivel. En geloofd zij Zijn dierbare Naam, Hij geeft mij zo nu en dan een teken ten goede, dat Hij mijn arme geroep hoort.

De Heere zegene u, met mevrouw X. en uw lieve kleintjes, is het gebed van een arme, oude, uit genade verlost zondaar,

John Warburton

EEN VERBONDHOUDEND GOD

Trowbridge, 2 februari 1848

Waarde broeder,

De uwe ontvangen en ik was blij te vernemen dat het u goed gaat. Want er zijn deze winter heel veel zieken. Tal van onze oude leden hebben hun pelgrimsreis beëindigd en zijn naar Huis gegaan. Daar is geen ziekte, maar daar worden alle tranen voor eeuwig van hun ogen gewist.

Toen ik in mei weer thuis was van mijn Londenreis, ben ik gevallen en brak mijn scheenbeen. Gedurende twee maanden was ik niet in staat de deur uit te gaan, maar strompelde zo nu en dan naar de kapel. Het is nog niet helemaal genezen, maar ik kan nu toch aardig lopen. Het is echter nog erg zwak en kan niet veel inspanning hebben. Hoewel langzaam, gaat het toch geleidelijk aan beter. De goedertieren Heere is erg goed voor mij en handelt met mij, een arme onwaardige zondaar, zeer teder en barmhartig. O, geloofd zij Zijn Naam! Want Zijn barmhartigheden hebben zich over mij wijd uitgestrekt.

Jaren heeft Hij mij bezocht met vele grote en pijnlijke noden, maar ook met vele grote heerlijke uitredingen. Hij heeft mij geleid en bijgestaan tot op dit ogenblik. Er zijn tijden dat mijn ziel zeggen kan met vertrouwen, ootmoed en met liefde en aanbidding tot mijn God en Zaligmaker, in Wie al mijn hoop is, van Wie al mijn hulp komt en aan Wie alle heerlijkheid toebehoort: 'Alle instrument dat tegen mij bereid wordt, zal niet gelukken en alle tong, die in het gericht tegen mij opstaat, zal verdoemd worden; dit is de erve mijner ziel want de Heere is mijn Gerechtigheid en mijn Loon zeer groot'.

Mijn waarde broeder, ik ben soms zo verbroken door de barmhartigheid van een Verbondsgod dat mijn pen het niet kan beschrijven. 'De Heere is goed, Hij is ter sterkte in den dag der benauwdheid, en Hij kent hen, die op Hem betrouwen'. Ik heb ondervonden dat Hij voor mijn ziel al meer dan vijftig jaar een getrouw Verbondhoudend, gebedshorend en gebedsbeantwoordend God is. Hij heeft mij nog nooit in de steek gelaten. Bij tijden denk ik dat Hij het ook nimmer doen zal. Kan ik dan nalaten goed van Hem te spreken? Nee, dat kan niet. Ik weet van geen god zoals Hij; Hij is de enige, ware en levende God. Hij kan volkomen zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan.

Ik kan van geen andere naam melding maken om een weldaad, dan de Naam van Jezus. O, gezegende Naam! Het is een dierbare Naam. Wat een heerlijke onbeweeglijke Rots om op te bouwen! Welk een heerlijke veilige Toevlucht om in te schuilen! Welk een gezegende Fontein om in te wassen! Welk een heerlijke Gerechtigheid om alle schuld en schande te bedekken! Wat een heerlijke Priester, Die een weg gebaad heeft in het heilige der Heiligen! Welk een gezegende Overste, Die ons de overwinning geeft! Wat een vriendelijk, teder, medelijdende Vriend en Broeder, Die al onze zwakheden draagt en al onze nooddrift vervult! Wat een trouwe en toegenegen Man!

Wat een heerlijke Zon, Die verwarmt, verlevendigt en troost! Welk een wonderlijke Raadgever, Die alle helse plannen beschaamt en vrijdelt! Wat een getrouwe, tedere Herder, Die voedt, beschermt en Zijn schapen van alle nooddrift voorziet. Die de lammeren in Zijn armen vergaart en in Zijn schoot draagt! O, hoe goed is het om een verootmoedigd gezicht Zijner heerlijkheid te hebben! Het is terecht als uitgestorte olie; daarom hebben de maagden Hem lief.

En kunnen zij er wat aan doen dat ze Hem liefhebben? 'Als alle naties Hem kenden, de hele wereld zou Hem stellig liefhebben', en vrolijk zingen:

'k Begeer dagelijks te wandelen met de Heer',

't Gewagen van Hem stemt mij zo blij.

Op Hem leg ik alle zorgen neer.

Mijn vriend, het is van Hem, tot Hem en door Hem zijn alle dingen! Aan Hem behoort eeuwig de eer. Davids taal is mij niet vreemd, toen hij uitriep: 'Niet ons, o Heere! niet ons, maar Uw Naam geef eer, om Uw goedertierenheid, om Uwer waarheid wil'. Zodat, niettegenstaande al mijn in en uit en op en neer, gebreken en zwakheden, afdwalingen, dwaasheid, onvruchtbaarheid en walgelijkheid, 's Heeren tedere barmhartigheden zeer groot zijn over de arme, oude, zondige, onwaardige worm.

O, dat de lieve Raadgever mij begunstigde met meer van Zijn Goddelijke zalving en kracht, door mijn ziel klein en nederig aan de voeten van de lieve Verlosser te houden, om van Hem te leren, Die zachtmoedig is en nederig van hart. Want daar is rust en vrede en anders nergens. Het is : 'Den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en de schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon Gods'.

Hier begeert mijn ziel te verkeren 'verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onzen Zaligmaker, Jezus Christus'.

Maar het spijt me, dat ik zeggen moet, dat ik soms droevige momenten heb, voortkomende van de vervloekte, oude mens, waar ik in de Hoop-kapel over placht te spreken. Hij leeft nog steeds, en schijnt mij toe nog jonger en sterker te zijn dan immer. Deze veroorzaakt soms zoveel verwarring, smart en droefheid in mijn ziel, dat ik de hele dag treurende daarheen ga. O, het is zo ellendig voor mijn arme ziel als de dierbare Heere Zijn aangezicht voor mij verbergt, en de duivel, alsmede mijn vleeselijke natuur, aan het werk zijn. Wat is dat een slecht werk! Het is terecht aards, zinnelijk en duivels, want er kan niets uit deze fontein voortkomen dan allerlei zonden, vuil en godslasteringen hetgeen de sterkste reiziger nog ziek maakt. Uit het diepst van zijn hart moet hij dan uitschreeuwen: 'Mijn etterbuilen stinken, zij zijn vervuild vanwege mijn dwaasheid'. 'Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den Heere der heirscharen gezien'. 'Het ganse hoofd is krank en het ganse hart is mat. Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan hetzelve, maar wonden en striemen en etterbuilen', 'Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezen doods'.

Op zo'n tijd is mijn ziel zo besloten en schiet er niets over dan kennen, zuchten, smarten, hijgen en verlangen naar het opgaan van de Zon der gerechtigheid. Ik ben soms inderdaad bang dat Hij niet meer komt. Het lijkt soms of ik Hem geheel vermoeid heb, en Zijn genade uitgeput. Hij is zo goed en ik zo slecht. Maar niettegenstaande dat alles, ben ik verplicht te blijven kloppen, gelijk een arme bedelaar en armlastige aan de deur der liefdadigheid. Want er is geen andere plaats waar mijn ziel verlichting kan vinden. En hier moet mijn ziel wachten totdat het Zijn gezegende Majesteit belooft mij nog een liefdeblijk te geven. Zodat u wel zal merken dat ik nog net zo'n grote dwaas en hulpeloos ben als immer.

Mijn vriend, ik ben groter schuldenaar aan de genade dan ik ooit in mijn leven geweest ben. Een paar weken geleden ging ik naar de kapel en vreesde werkelijk dat de Heere mij verlaten had, en dat het volk me geheel beu was. Het was nutteloos om te trachten te spreken, want ik kon noch om iets smeken, noch iets bevelen, noch iets opmerken of iets stelen. Ik had in mijn hart medelijden met het volk, omdat ze verplicht waren zo'n oude dwaas te beluisteren. Maar de dierbare Heere brak in mijn ziel door met een straaltje van Zijn tedere weldaad, genade en barmhartigheid, zodat alle banden braken. Het kermen hield op en elke wolk werd uiteengejaagd.

Want de rivieren van eeuwige liefde stroomden zo mijn ziel binnen, dat ik zo overstelpt werd door Zijn goedheid aan zo'n zondaar. En mijn spraak was, uit genade, met zout gezouten. Zout is goed, het is goed zeer goed. 'Wordt ook het onsmakelijke gegeten zonder zout?' Een rede, op zijn pas gesproken, is als gouden appels in zilveren gebeelde schalen'.

U ziet, mijn ziel is geen vreemdeling van veranderingen. Ik geloof dat zolang ik in het lichaam ben, ik dat ook nimmer worden zal. Want in deze dingen leef ik, en de oefeningen daarvan zijn het leven mijns geestes. O, hoe wonderlijk en verbazend is het dat ik nooit door een storm heb ontmoeten, of ik heb er de Heere voor moeten loven! Maar dat is pas als ik er door ben en de noodzakelijkheid ervan zie. Wij worden nog als kerk en volk in liefde onder elkaar bewaard, hetgeen ik een grote weldaad vind in deze dagen van verwarring.

O, dat de Heere ons maar zo houde, dat de één de ander uitnemender mag achten dan zichzelf! De vriendelijke groeten van mijn vrouw en dochters aan u en uw vrouw. En ik hoop dat de Heere u zegene en dicht bij Zich houde met veel van Zijn dierbare tegenwoordigheid en liefde. 'De toelachingen van Zijn gelaat, hoe beminnelijk het al te boven gaat'.

Mijn vriendelijke groeten aan uw vrouw en alle vrienden; en dat de God van Abraham, Izak en Jakob u zegene, is de bede van een arme worm,
John Warburton.

EEN ARMLASTIGE

Trowbridge, 3 februari 1848

Waarde vriend,

Ik schrijf even een paar regeltjes om te laten weten dat, indien de Heere wil, ik de eerste vier Dagen des Heeren in april in Londen hoop te zijn. Is er plaats in het huis en hart van mijnheer en mevrouw om een arme, oude, onwaardige worm weer te ontvangen? Is er het één of ander in huis of hart waardoor het ongelegen komt? Wees zo vriendelijk om het mij te laten weten, zo spoedig u kunt. Het zou aangenaam zijn als u zou zeggen: Er is in beide plaats. Maar indien het anders mocht zijn, beledigt dit mij niet. Ik ben mijn onwaardigheid wel zo bewust, dat het mij dikwijls verwondert dat er zijn van Gods juwelen die me nog in huis willen nemen.

Maar wat me het meest verbaast, zijn de tedere barmhartigheden van God tegenover zo iemand die de minste aandacht van Zijn Majesteit onwaardig is. En toch is Hij zeer goed,

vriendelijk, barmhartig en genadig voor mij, die wel zo erg hulpeloos, onwetend, zwak en onwaardig ben, zodat ik soms verootmoedigd en verbroken met liefde en dankbaarheid aan Zijn voeten zit en Hem kroon als Heere over alles.

O, wat heeft Hij voor mij betoond te zijn een vriendelijk, Verbondhoudend, beloftevervullend, gebedsbeantwoordend God. En dat tussen de **vijftig en zestig** jaren in dit tranendal!

Mijn waarde vriend, er zijn momenten dat mijn ziel verlangt te gaan, om met Zijn dierbare Majesteit te zijn. Om Hem te zien zoals Hij is, om met Hem en Hem gelijk te zijn. Daar, waar niet meer tegen de zonden te strijden valt, want deze zijn mij tot smart, ellende en verdriet. Door de fontein der ongerechtigheden zink ik soms erg diep, dan moet ik uitroepen: 'o Heere, mijn ziel is geheel bedroefd'. Maar Zijn heil haalt er mij weer uit. Geloofd zij Zijn dierbare Naam! Hij laat me niet uit Zijn eeuwige armen gaan, want ik heb Hem in elke storm mijn Toevlucht bevonden, en onder elke last zijn Zijn eeuwige armen. O, loof Hem! Hoe goed en barmhartig is Hij, tot op dit moment, geheel mijn pelgrimsreis geweest! Immers hebben mij het goede en de weldadigheid al de dagen mijns levens gevolgd.

Zeer dikwijls verdriet het mijn ziel, mijzelf zo vreselijk levenloos, werelds, onvruchtbaar en zo dodig tegenover God waar te nemen. En dat na zoveel hulp, uitreddingen barmhartigheden die de dierbare Heere mij zoveel jaren verschaft heeft. Maar ik besef dagelijks dat vlees, vlees is en dat ik daar nimmer bovenuit kan komen. En dat de Geest, Geest is en nooit met vlees verenigbaar is.

Meer en meer ervaar ik dat niemand iets aan kan nemen tenzij het hem gegeven worde. Hiervan ben ik wel zo overtuigd, als ik overtuigd ben van mijn bestaan. Als er een willen of een doen in mijn ziel is, hetgeen God behaagt, dan is het Gods eigen werk en niet het mijne. Wie komt dan de eer toe? 'Niet ons, o Heere! niet ons, maar Uw Naam geef eer, om Uwer goedertierenheid, om Uwer waarheid wil'.

Ik weet dat er tegenwoordig een schare belijders is, die niet neergebogen daarheen gaan door de duivelse werkingen van een goddeloos hart. Ze treuren niet om de verberging van 's Vaders aangezicht. Ze zijn niet wankelmoedig uit vrees dat de Heere hen verlaten heeft. Kermen en zuchten niet omdat ze in de gevangenis opgesloten zitten. Kennen geen wintertijden, waar ze moeten schreeuwen en met verdriet en smart uit moeten roepen: 'De oogst is voorbij gegaan, de zomer is ten einde; nog zijn wij niet verlost'. Ze hebben geen lange droeve nachten waarin ze uitroepen: 'Mijn ziel wacht op den Heere, meer dan wachters op den morgen; de wachters op den morgen'. Ze bezwijken niet van dorst en verlangen. 'Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God; wanneer zal ik ingaan en voor Gods aangezicht verschijnen? Mijn tranen zijn mij tot spijs dag en nacht, omdat zij den gansen dag tot mij zeggen: 'Waar is uw God?'

Mensen die vreemdeling van zulke zaken zijn, kunnen gemakkelijk tegen deze kwijnende zielen zeggen: Je moet God niet onteren door te twijfelen en te vrezen! Kijk naar deze zoete tekst, overdenk deze gezegende belofte, vertrouw Zijn getrouw Woord, dan is alles in orde'. Maar, mijn vriend, hoe kan het onsmakelijke zonder zout gegeten worden? Die waarde zielen, die door zulke treurige nachten van smart en verdriet moeten worstelen, en moeten smeken om vreugde, vrede en vrijheid, wensen de heerlijke leer van Gods genade, die druipt als een regen, waar te nemen, en Zijn rede vloeie als een dauw.

O, hoe goed, hoe zoet, hoe smakelijk, versterkend en verlevendigend wanneer de heerlijke, met zout gezouten waarheden van Gods genade in de ziel stromen. 'Als Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten, en Uw Woord is mij geweest tot vreugde en blijdschap mijns harten. De wet Uwsmonds is mij beter dan duizenden van goud of zilver. Hoe zoet zijn Uw redenen mijn gehemelte geweest, meer dan honing mijn mond! In God zal ik Zijn Woord prijzen; ik vertrouw op God, ik zal niet vrezen; wat zou mij de mens doen?' Dit is

mijn troost in mijn ellende; want Uw toezegging heeft mij levend gemaakt. Ik ben vrolijk over Uw toezegging, als een die een grote buit vindt'.

Ach! mijn vriend, hoe goed is een woord op zijn pas gesproken! Hoe schoon is dat! Het is als gouden appels in zilveren gebeelde schalen. Maar wat zijn al de heerlijke waarheden Gods, indien de Heilige Geest Zijn heerlijke geopenbaarde zalving en kracht inhoudt? Als de Heere sluit, is er geen opening.

Ik weet, en heb honderden malen in mijn ziel ervaren, dat al mijn hulp van de Heere is, Die hemel en aarde gemaakt heeft. En als er niets van de Heere in mijn ziel komt, zijn er ook geen uitgangen naar de Heere, ja, net zo min als bij een beest. Hierdoor moet ik belijden dat ik een groot beest bij Hem ben. Hier heb ik reeds een groot aantal jaren ondervinding van, maar in het bijzonder in de laatste tijd. Zodat, mijn vriend, ik nog een arme pauper ben, afhankelijk van liefdadigheid. Ik heb niet één korreltje geloof, geen sprankje liefde, geen hoop, niet één straaltje licht, niet één ware zucht, noch de minste begeerte naar God, dan alleen wat van Boven komt, wanneer het wil, waar het wil en hoe het wil. Elke goede gave en volmaakte gift is van Boven en komt van de Vader der lichten.

Ik weet, zie en voel het, van dag tot dag ben ik er een levend getuige van, want 'ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont'. Daarom kan er geen goed voortgebracht worden, neen, niets uit deze bron dan alleen wat vleselijk is, aards, zinnelijk en duivels. Zodat, indien er iets Gode aangenaam in mijn ziel is, is het God die het alles werkt. Ik weet uit ondervinding dat de Heere van leven en heerlijkheid de waarheid sprak toen Hij zei: 'Zonder Mij kunt gij niets doen'.

Nee, mijn vriend, geen vrucht van de ranken tenzij ze in de Wijnstok blijven. Wij lopen Hem niet na tenzij Hij trekt. Er is geen overwinning der wereld, vlees en duivel tenzij Hij de overwinning geeft. Er is geen geloof in Hem, geen vertrouwen in Hem als onze Verbondsgod, dan alleen als Hij geloof geeft. Wij hebben Hem niet lief, danken Hem niet, loven noch aanbidden Hem, dan wanneer Zijn goedertierenheid onze harten verbreekt. Dan kunnen we zeggen: 'Mijn ziel! keer weder tot uw rust; want de Heere heeft aan u welgedaan'. O welk een kostelijk werk is het om de lof van de dierbare Zaligmaker te verkondigen: 'Want God, Die gezegt heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus'. We kunnen dan zingen en zonder stamelen zeggen: 'Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen'.

O, wat is het kostelijk als Zijn heerlijkheid in onze harten schijnt! Wat is de wereld met al haar glorie een arme verblijfplaats!

*Hoe ledig toch de luchten, 't wolkengordijn,
Deze lage aardkluit en woestijn!
Niets op aard' verdient mijn vreugde meer,
Daar is niets gelijk mijn God en Heer'.*

Nee, mijn vriend, Zijn zoete tegenwoordigheid waar te mogen nemen, daar strekt heel mijn ziel zich naar uit.

De Heere zegene u, waarde vriend! En moge Zijn dierbare tegenwoordigheid in uw harten schijnen. Dat gij in alle goede werken vrucht moogt dragen, en als uw werk hier gedaan is, gij in vrede Thuis gehaald moogt worden, is de bede van een uit genade gezaligde, arme worm,

John Warburton.

GELIJK EEN HERT SCHREEUWT NAAR DE WATERSTROMEN

Trowbridge, 27 juli 1849

Waarde vriend,

De uwe heb ik ontvangen en was blij dat u veilig thuis bent aangekomen, alsmede dat door de reis uw gestel zo versterkt en opgeknapt was.

Ik ben door reuma aangetast, zodat ik j. l. Dag des Heeren verplicht was thuis te blijven Maar ik gevoel me nu wat beter en hoop dat het afneemt. O, loof de Heere, o mijn ziel, voor al Zijn goedheid en tedere barmhartigheid, die Hij mij geheel mijn arme pelgrimstocht heeft doen volgen.

O, het smart mij zo dat ik mezelf soms zo vreselijk, zo levenloos en zo dwaas waarneem! Mijn arme ziel wordt door elk ledig goddeloos iets dat zich voordoet, afgeleid. Totdat het soms schijnt alsof mijn ziel net zo ontbloot is van een vonkje godsvreze als een beest. Mijn ziel roept uit: 'O, beest dat ik ben! Ik, ellendig mens! Dit smart mij, ellendig mens, om zó achter valse vreugd te jagen.

Hele scharen godsdienstigen weten er bevindelijk niets van, wat het zeggen wil : 'Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees', alzo dat ze niet kunnen doen de dingen die zij willen! Als ze genoeg van deze tegenstand in hun harten omdroegen zouden ze niet zoveel op anderen te vitten hebben. Ze zouden thuis genoeg werk hebben. Ik weet dat dit met mij het geval is. Ik kan geen steen naar de walgelijkste zondaar gooien, hetzij in of buiten de hel. Maar geloofd zij de Heere; hoe profijtelijk heeft God mijn smarten ten gunste mijner ziel gekeerd! Hij heeft er mij weer door aan Zijn gezegende voeten gebracht. Dan belijd ik innig mijn walgelijkheid, erken mijn laaghartigheid, en smeeek Zijn tedere barmhartigheid, om Christus' wil, mij nog eens een teken ten goede te geven, dat Hij is mijn Heere en mijn God.

Om wille van mijzelf kan ik niet om één gunst vragen, nee, net zomin ik om wille van de duivel zou kunnen vragen. Nee, het is om Christus' wil, het dierbaar Lam Gods, Die de zonden der wereld weggenomen heeft.

O, hoe worstelt mijn arme ziel of Hij mij weer wil reinigen van mijn vuil. Of Hij mij weer wil wassen in de Fontein die geopend is tegen de zonden en onreinheid! Soms schijnt de Heere mij een doof oor toe te keren. Dan zink ik, en vreze rijst of niet mogelijk Zijn tedere barmhartigheid voor eeuwig van mij geweken is, en of ik niet Zijn geduld geheel uitgeput heb. Maar wat kan ik doen? Er is geen god die mij helpen kan dan Hij. Er is geen macht die de duivels het zwijgen op kan leggen dan Hij. En ik moet wel aan 't schreeuwen blijven, hetzij zinkend of drijvend. 'O Heere, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg; mijn ziel is geheel bedroefd; zeg tot mijn ziel: Ik ben uw Heil; tot U roep ik, Heere! mijn Rotssteen, houd u niet als doof van mij af; opdat ik niet, zo Gij U van mij stil houdt, vergeleken worde met degenen, die in den kuil nederdalen'. Hier moet ik wel schreeuwen, worstelen en op Gods tijd wachten. Er is geen andere weg. Het is aan alle kanten toegesloten.

Voor al mijn worstelende gebeden komt mij de dank niet toe. Ik zou, onder invloed van vlees en bloed, een andere weg inslaan. Maar de nood is me zo opgelegd, dat ik maar moet blijven schreeuwen en zuchten. Hem, gelijk een hert, dat naar de waterstromen schreeuwt, naschreeuwen, uitroepende: 'Wanneer zal ik voor Gods aangezicht verschijnen?' O, hoeervaart mijn ziel de waarheid van Gods Woord: 'Die opent en niemand sluit, en Hij sluit en niemand opent'.

Als Hij het aangezicht verbergt, wie zal Hem dan aanschouwen, zowel voor een volk als voor een mens alleen? 'Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit de hemel niet gegeven zij'. 'Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van den Vader der lichten

afkomende, bij Welke geen verandering is of schaduw van omkering'. En o, het is een weldaad, dat Hij een onveranderlijk God is! Dat heeft mijn ziel honderden keren ervaren. Want als ik gebukt ging, mat en zwak was, en al mijn eigen kracht vergaan, en ik besloten was, om dan als klei in Zijn handen te vallen om met mij te doen zoals het Hem behaagt, hoe gezegend is Hij mij dan weer verschenen met: 'Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God!' Ook help Ik u'. Dan is het allemaal weer goed, zowel van binnen als van buiten.

Als Hij vrede geeft, wie kan dan beroeren? Niemand, noch mensen, noch duivels. O, om aan Zijn voeten te zitten en Zijn gezegende woorden te horen, is een hemel op aarde, om van Hem te leren Die zachtmoedig en nederig van hart is! Hier is geen getwist. Hier wil men niet de splinter uit zijns broeders oog doen. Hier is geen gekijf om de grootste te zijn. Hier is geen gemurmureer. Hier is geen angst en vrees voor de dag van morgen.

Dit is het plekje waar mijn ziel gaarne verkeert, wandelen met Jezus, praten met Jezus, Jezus aanbidden; want hier is al mijn hoop, en elke weldaad en zegening zowel voor tijd als eeuwigheid in Jezus. De Heere zegene u met veel gemeenschap met Jezus, dan is alles goed. De uwe in liefde,

John Warburton.

MAAR IK BEN EEN WORM EN GEEN MAN

Waarde vriend,

Ik geloof dat de Heere onder ons is, en het Woord Zijner macht de zegent. Hetwelk mij geheel verbaast, ziende en gevoelende mijn onwetendheid, blindheid en ongeschiktheid voor dit groot werk, om in de Naam van God te spreken. Die de hemel vervult, Wiens weg is als een wervelwind, en Zijn voetstappen werden niet bekend. O, hoe beeft bij tijden mijn arme ziel, uit vrees dat ik aanmatigend ben, om te trachten mijn mond te openen, en uit het Woord des Heeren te spreken!

Soms gevoel ik, en soms schijnt het, alsof ik geen sprankje kennis in het Woord van God heb. Mijn ziel roept uit: 'O, Heere, ik ben maar een kind; ik weet niet uit noch in te gaan. En kan zo'n worm, en geen man, Uw volk voeden met wetenschap en verstand?' O Heere, zend Uw licht en Uw waarheid, dat die mij leiden; dat ze mij brengen tot den berg Uwer heiligheid, Ontbloot mijn ziel niet, want Gij zijt de God mijns heils. Ontdek mijn ogen, dat ik aanschouw de wonderen van Uw wet'.

Hier wordt mijn ziel van dag tot dag gehouden. En ik hoop dat de Heere enigermate Zijn Woord aan de armen en nooddruftigen, zegent.

Maar, mijn waarde vriend, het is snijdend, beproevend en dodend werk voor vlees en bloed om arm en nooddruftig gehouden te worden. Maar toch zijn het gezegende momenten als alles recht gezet wordt, dan is er niets van zijn plaats. Dat de dierbare Heere, u en mij altijd maar op Hem ziende mug houden.

Dat we Hem mogen aanhangen, in Hem schuilen als in de Rots, in dit matte land Want rust en vrede zijn alleen in Hem. O, dat wij meer van Christus in onze zielen om mochten dm gen. Want wie kan ons kwaad doen indien we het goede na volgen? En: 'Als iemands wegen den Heere behagen, zo zul Hij ook zijn vijanden met hem bevredigen'.

Dat de Heere ons moge zegenen is het gebed van mij ziel, dat Hij het met het kwade also maakt, dat het ons niet smart.

Trowbridge,
John Warburton.

De Wachter Sions 21-8-1999

BRIEF VAN JOHN Warburton van Trowbridge

En gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils. Jesaja 12: 3.

Waarde broeder,

Ik heb de uwe ontvangen en ben blij te vernemen dat het met u goed gaat en niet zonder enige tekenen ten goede van een Verbonds-God en Vader. Loof Zijn heilige en dierbare Naam: "Wie is een God gelijk onze God", dat Hij zulke walgelijke zondaren als wij zulke zoete bezoeken zou brengen welke verbreken, verootmoedigen en onze zielen aan Zijn voeten verkrumelen; dat wij van Hem mogen leren Die zachtmoedig en nederig van hart is? Hier is gezegende rust voor de arme aangevochte, gekwelde ziel. Wanneer we de zoetheid van deze rust waarnemen hoe kostelijk is het dan om met David uit te roepen: "Mijn ziel, keer weder tot uw rust; want de Heere heeft aan u welgedaan". Hier is ruimte genoeg, mijn vriend, om tot onszelf in te keren. Er is hier genoeg licht om zowel van achteren als van voren te zien, er is genoeg liefde, vreugde en vrede om wrok, list, huichelarij, nijd en kwaadspreking te verdrijven.

O zoete, zoete momenten als die vervloekte troep duivels, die zo menigmaal kwellen, bestoken, verwonen en bij tijden ons bijna in de wanhoop drijven, in hun holen gesloten zijn! O, welk een gezegend werk om voort te gaan met lof liefde, vreugde en vrede, dankende en aanbiddende onze God voor elke beproeving, voor elk kruis, voor het vervullen van al het nodige en voor elke uitredding blij uit te roepen: "Mijn Jezus heeft alles welgedaan". Het is gezegend werk, mijn vriend, als we al onze bekommernissen op Hem mogen werpen, waarnemende dat van onder eeuwige armen al het gewicht wordt gedragen, al het bitter verzoet en alle bergen tot een vlak veld gemaakt worden. Al het kromme recht, al onze krankheden genezen worden en al onze weeklacht in een rei veranderen. *Wie is een God gelijk onze God?* Er is geen God dan Hij, Hij is de levende God Die het woeden der zeeën stilt, de mond der brullende duivels stopt, het stenen hart in een vlesens hart verandert, de onvruchtbare wildernis in een vruchtbaar veld. En houdt zo een arme zwakke, hulpeloze worm in stand met macht en sterkte zodat hij in staat gesteld wordt bergen te dorsen en te vermalen.

Is er ooit iets te wonderlijk voor onze God geweest? Nee, mijn vriend, wij hebben Hem beproefd zowel door vuur als water, dood en hel, mensen en duivels. En deze God is eeuwig en altoos onze God. Hij zal zelfs tot in de dood onze Gids zijn. Hij, Die onze God is, is de God der zaligheid. "En bij den HEERE, den Heere, zijn uitkomsten tegen den dood". In God zullen wij kloekke daden dien want Hij is het Die onze vijanden vertreden zal. Wij kunnen met de apostel zeggen: "Ik vermag alle dingen door Christus Die mij kracht geeft". Loof de dierbare Heere, Hij is zeer goed voor mij want hoewel ik een arm, oud, waardeloos zondaar ben en een kind in kennis, toch verdraagt Hij me en voorziet mij vriendelijk met alle nodige weldaden zowel voor lichaam als ziel.

Ik heb dikwijls, heel dikwijls gevreesd dat ik Zijn geduld en lijdzaamheid geheel vermoeid had. Had Hij niet geweest wat Hij is, een nimmer aflatende Vriend, ik zou al voor deze Zijn toom zó ontstoken hebben dat Hij mij met één klap naar de hel gezonden zou hebben; maar Hij zwijgt in Zijn liefde. "Maar is Hij tegen iemand, wie zal dan Hem afkeren?" "Hij zal genadig zijn, wien Hij zal genadig zijn, en Hij zal Zich ontfermen, over wien Hij Zich ontfermen zal". En is het niet verbazingwekkend en wonderlijk, mijn waarde vriend, dat u

en onwaardige ik onder dat gelukkig getal zijn die omringd zijn met heil, hetwelk zelfs de mogelijkheid van verloren gaan uitsluit? O, welke zoete liederen hebben wij al gehad en zullen wij weer hebben? "Wij hebben een sterke stad; God stelt heil tot muren en voorschansen". O, om een Toevlucht te hebben, geleid en eeuwig verzekerd met heil!

Mijn waarde broeder, moge God u en mij zegenen met veel van de vreugde des heils in onze harten. Dat we dikwijls water mogen dragen uit deze heilige bronnen om telkens weer verkwikt te mogen worden, terwijl wij door deze akelige wildernis reizen naar ons hemels Huis. "Daar houden de bozen op van beroering, en daar rusten de vermoeiden van kracht". En o, dat de dierbare Heere u en mij eerlijk in de Waarheid moge houden, dat, zover het de Heere belieft om Zijn Waarheid aan onze zielen te openbaren, mogen wij dit, als onder het oog van God, eerlijk uitroepen tot ieders consciëntie, niet in beweeglijke woorden maar in betoning des geestes en der kracht.

Ik heb veel onderzoekingen des harten gehad sinds de Heere onze dierbare broeder en vriend, mr. Gadsby, tot Zich Thuis heeft gehaald en ik heb enige gezegende getuigenissen ondervonden dat zijn God mijn God is. Mijn ziel heeft te doen met de kerk van God in het geheel om hetgeen zij, door zijn verhuizing, door moeten. Vooral dat deel waar hij zolang en getrouw mede gearbeid heeft. Ik heb te doen met hun behoeftige omstandigheid.

Dat de Heere u moge zegenen en met u zijn in uw in- en uitgaan. En u bewaren voor alle kwaad nu en altoos, is het gebed van uw onwaardige broeder omwille der Waarheid.

John Warburton.

21. Zonder mij kunt gij niets doen. **Brief John Warburton**

Towbridge, 15 april 1842

Waarde vriend,

Ik ben al enige tijd in m'n gedachten aan u aan 't schrijven geweest. Maar ik ben, sinds ik thuis gekomen ben, meestal zo onvruchtbaar, vleselijk én ellendig geweest, zodat ik soms dacht: ik kan nooit een brief meer schrijven. Ik beken dat het schande is dat ik u niet eerder geschreven heb, om u even te laten weten dat ik veilig thuis gekomen ben en gezin en vrienden allen in welstand aangetroffen heb. Nu heb ik, sinds ik thuis gekomen ben, wel momenten gehad dat ik verootmoedigd en versmolten aan de voeten van de Heere Jezus mocht zitten, maar de bezoeken waren maar zó kort. Ik ben weer in zulke vleselijke waarnemingen terecht gekomen, dat ik geen hart had om te lezen noch te schrijven. Ik geloof te weten dat de verklaring van de Apostel waarheid is: "Want het bedenken des vleses is de dood; maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede". Wat een weldaad dat m'n arme ziel soms mag ondervinden dat het is: "Zo is het dan niet desgenen, die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods". Want God moet in mij werken: zowel het willen als het werken. Ik kan bij tijden God uit de grond van mijn hart danken, dat Hij: "Zich ontfermt diens Hij wil, en verhardt dien Hij wil", dat Hij barmhartig is dien Hij barmhartig is. Van begin tot eind is het wel zo volkomen volbracht dat er niets aan toe gevoegd kan worden, noch kan er iets afgedaan worden! Ik behoef noch wens een andere zaligheid dan die in Christus volmaakt is. Maar ik heb behoefte aan- en begeer meer van de vreugde dezer zaligheid. Mijn ziel kent wat David bedoelde toen hij uitriep: "Geef mij weder de vreugde Uws Heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij". Zeg tot mijn ziel: "Ik ben uw Heil". Niets minder dan dit kan mijn ziel voldoen. Ik zou telkens weer willen zingen: "De Heere is mijn Licht mijn Heil; voor wien zou ik vrezen? De Heere is mijns levenskracht; voor wien zou ik vervaard zijn? Hij is mijne eer, en die mijn hoofd opheft".

Mijn vriend, zonder deze waarnemingen kan ik niet. Ik hoop in mijn ziel waar te nemen dat mijn geloof niet is naar de wijsheid der mensen, maar in- de kracht Gods. Soms ben ik erg terneergeslagen uit vrees dat God Zijn goedkeuring niet hecht aan m'n armelijke werkzaamheden in de bediening, en het niet is tot versterking van Zijn waarde volk. Ik ben zo onwetend, zo vleselijk en zo ellendig dat ik soms het huis van God meer vrees dan een gevangenis. Maar gaan moet ik. Dikwijls kan ik niet geloven dat het mogelijk is dat God aan zo'n zondaar Zijn goedkeuring hecht en zegent. Maar, wederom, ben ik versterkt door het zien en horen dat het woord des Heeren niet gebonden was, maar zijn loop had, en verheerlijkt werd in vele zielen. Mijn ziel is soms geheel verlevendigd door het zien van zovele kreupelen, lammen en blinden die van alle kanten rond Towbridge komen. Zodat het huis geheel vol is en soms onbehaaglijk vol. O, hoe versterkt het mijn slappe handen, en stelt het mijn struikelende knieën vast en bemoedigt het mijn vreesachtig hart, het getuigenis van God te weten dat ik niet tevergeefs arbeid, noch mijn kracht voor niets verspil.

Ik hoop dat de Heere in uw onderlinge bijeenkomst met u is. Ik hoop op uw welvaren, en ik moet zeggen: het was mij goed onder ulieden te verkeren.

Dat de Heere u allen moge zegenen, is de bede van een onwaardige, duistere, hulpeloze worm.

John Warburton.

22. dan, die gelooft is Hij dierbaar

12 juli 1844

Waarde,

Genade, vrede en barmhartigheid zij met u, en een vol loon worde u gegeven door de Heere God van Israël!

Ik hoop dat u en de uwen deze brief in goede gezondheid zullen ontvangen, zoals het mij en de mijne gaat. Maar wellicht bent u gereed te zeggen: Hoe zou dat kunnen daar droefnissen ons van alle kanten wachten? Ja, dat is waar. Maar geloof zegt: „Zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen ?" "Blind ongeloof moet zeker dwalen" in al haar berekeningen en vleselijke reden ook. Geen van deze kunnen boven hun peil uitkomen.

Maar het waar en levend geloof, die dierbare gave Gods, gewerkt door de gezegende Geest verheft zich ver boven de vergankelijke ijdelheden van tijd en zinnen. Het ziet de dingen in het rechte licht en ziet Jezus aan het roer van alles dat ons bekommert, en roept uit dat alles goed is.

O, loof Zijn dierbare Naam, hoe zoet is Hij op zulke tijden als deze. Ja zelfs nu, mijn waarde -, de Heere Jezus is zo gepast, zoet, liefelijk en dierbaar voor mijn ziel. Het is alsof ik de kosten doen en ten koste gegeven zou kunnen worden in het loven, prijzen en aanbidden van deze schoonste onder tien duizend. O, als ik tien duizend miljoen tongen had zouden deze allemaal dienstig zijn tot de eer van Hem Die mijn ziel liefheeft, aankleeft en zich in verlustigd!

O, gij zoete en waarlijk dierbare Jezus hoe groot is uw barmhartigheid over mij! De tedere genegenheid en medelijden over mij is zo vrij, zo groot en wel zo onverdiend, dat de gedachte daaraan geheel mijn hart verbreekt. Mijn ogen lopen daardoor over van tranen.

U weet dat de Heere beloofd heeft dat onze sterkte naar onze dagen zijn zal. Geloof vertrouwt op deze belofte, rust op de getrouwheid van Hem Die het beloofd heeft. Staat op haar wachttorens, en haar scherp oog ziet uit naar de vervulling daarvan. Wanneer dit in het hart beleefd wordt krijgt het geloof nieuwe kracht en wordt bemoedigd. Hoop vermeedert haar houwvast op de Heere, liefde spreidt haar vleugels uit met frisse moed. Ootmoed zit aan de

voeten van Jezus, bekoord door Zijn onovertroffen schoonheid en liefelijkheid. En de ziel valt voort Hem en roept Hem - uit liefde en dankbaarheid - uit als Heere over alles. In mijn laatste brief heb ik u verteld dat de last soms zwaarder scheen dan ik kon dragen. Ik zou er werkelijk onder bezweken zijn. Maar geloofd, voor eeuwig geloofd zij onze lieve en dierbare Heere, het is omgedraaid. Alles is goed, recht en klaar. Het heeft Hem genadiglijk één van beiden liefd, de last op Zijn eigen schouder te nemen, of mij voldoende kracht gegeven het te dragen, zodat het nu zo licht als een veertje is.

Ik ben werkelijk verheugd te midden der ellenden Ik kan niet zeggen hoe lang dit zo duren zal. Maar dit kan ik wel zeggen: het is in overeenstemming met mijn begeerte en waar ik Zijne genadigste Majesteit om gevraagd heb. O, hoe zoet zijn deze dierbare antwoorden op het gebed ! Hoe innemend maken ze de Heere voor ons, verbreken onze weerspannige harten en leggen onze koppige willen aan Zijn voeten!

Maar misschien zult u zeggen: „Waar is nu alle opstand, gemelijkheid, kribbigheid en zelfbeklag waar u zich, in uw vorige brief, over beklaagde ?" O, dat is allemaal weg, en ik ben als een vogel ontkomen uit de hand van de vogelvanger. Mijn ziel geeft zich zoetelijk over aan Zijn soevereine wil. Tevreden waar Hij mij gesteld heeft, en leg alles wat ik ben en heb in Zijn dierbare handen. Ook ben ik tevreden met mijn lot. Tot zover, merkt u wel, is de Heere zo goed als Zijn Woord voor mij geweest, en heeft mij sterkte naar mijne dagen vergund. O, loof Zijn dierbare Naam! Hij heeft beloofd de nooddrufte die daar roept te verhoren, mitsgaders de ellendige, en die geen helper heeft.

O, welk een weldaad is het dat de Wachter Israëls niet sluimert noch slaapt. Ja, Hij heeft beloofd Zijn wijngaard alle ogenblik te bevochtigen. Opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Hij hem bewaren nacht en dag.

Ik ben er zeker van, dat wij arme, hulpeloze wormen, werkelijk deze bijzondere bewaring van ogenblik tot ogenblik nodig hebben. Anders zouden we spoedig als buit in de handen van de vijand vallen. Ja, weggeblazen worden door het geblaas der bestrijding in een afgrond van wanhoop.

O, hoe heeft mijn arme ziel gebeefd, gekermd, gezucht en geschreeuwd onder de macht der bestrijding en ongelooft. Ja, totdat mijn haar bijna recht overheid stond, en ik ten einde raad was. Ik vreesde dat ik schoon weggevaagd zou worden. Maar gezegend zij de dierbare Christus !Tot hiertoe heeft Hij mij doorgehouden. En aldus ondersteund zijnde door de sterkte Zijner macht sta ik tot op deze dag tot roem, heerlijkheid en eer van Israëls Drieënige Jehovah.

Maar o! Het is voor mij een grote verborgenheid waarom onze dierbare Heere zo laag bukt, om zo'n arme worm der aarde te zegenen - zo ik mij soms waarneem - en waarom Hij anderen voorbij gaat. Waarom Hij een arme, onkundige ploeger verkiest. En de rijkdom Zijner genade bekend maakt door een bloedende Jezus. Daar Hij toch zoveel beminnelijke en begaafde mannen voorbij gaat. Ik kan er alleen dit voor houden: dat alle roem in het schepsel afgesneden zou worden, opdat geen vlees zou roemen voor Hem. „Ik zal Mij ontfermen, diens Ik mij ontferm".

Moge God deze enkele opmerkingen aan uw ziel zegenen. En u van dag tot dag, de klare blijken van Zijn Geest vergunnen. En mocht Jezus, in al Zijn Verbonds-ambten en betrekkingen uitnemend lief en dierbaar zijn Voor uw nimmer-stervende zielen, is de bede van uw toegenegen broeder in waarheid en liefde,

De ploeger.

23. En met het kwade alzo maakt dat het mij niet smarte!

Trowbridge, 15 december 1843

Waarde vriend,

O de goedheid, goedertierenheid, en barmhartigheid van een Verbonds-God tot zulke arme, onwaardige wormen! We kunnen terecht zeggen: "Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn!" Ja, geloofd zij Zijn dierbare Naam, dat zal ook nimmer gebeuren. Maar het smart mijn arme ziel om zoveel magerheid, vleselijkheid, onvruchtbaarheid en dood waar te nemen.

*"Geneigd te dwalen, Heere, ik gevoel het;
geneigd te verlaten de God die ik liefheb".*

Mijn ziel moet veil pijnlijk en jammerlijk wenen vanwege mijn gedurig af- en omzwerven van mijn vriendelijke, liefhebbende God en Zaligmaker; Die mij onder zoveel pijnlijke moeilijkheden ondersteund heeft. Mij verlost uit veel diepe kuilen, netten en strikken. En mij gered uit de handen van zoveel vijanden zodat niet één wapen dat immer tegen mij bereid was, door mensen of duivels, gelukt is. En elke tong die tegen mij opgestaan is, heeft God mij geholpen te verdoemen. Ik moet en wil zeggen: "Door de genade Gods ben ik wat ik ben. Van dag tot dag, zie en voel ik meer en meer, wat een armlastige ik ben op de tedere barmhartigheden van een Verbonds-God voor lichaam en ziel. En o, wat is mijn ziel, bij tijden, verootmoedigd, door de blijken dat mijn God in al mijn nooddrift voorziet: "Naar Zijne rijkdom vervullen al uwe nooddrift, in heerlijkheid, door Jezus Christus".

Mijn vriend, het is niet naar mijne werken en verdiensten. O, hoe zoet is het soms voor mijn ziel om de uitverkiezende liefde des Vaders te verhogen, de verlossende liefde des Zoons; en de levendmakende, onderwijzende, verzegelende liefde des Geestes. Eén ondeelbare Jehova, Dien mijn ziel Heft en aanbidt! Hier vandaan ontspringt al mijn troost en vreugd. 'k Heb momenten dat ik met de dichter kan zingen:

"In Uw liefde verblijden we ons"

Hier ligt mijn sterkte in, mijn vreugd, mijn Al, mijn Al in al. Deze God is mijn God; en ik hoop dat Hij mij altijd zal helpen Hem te prijzen, eren en verheerlijken in lichaam, ziel en geest.

Vraagt u: "Hoe komt het dat u soms zulke bittere klachten hebt, gezien u zo'n onveranderlijke God hebt, Die zwijgt in Zijn liefde. Die altijd tegenover u zo goed geweest is, en Die u altijd krachtiglijk bevonden hebt enen Hulp in al uw benauwdheden?" Wel, mijn vriend, mijn 'Smarten komen voort uit die goddeloze, duivelse oude natuur die ik met me omdraag. Die mij zo dikwijls achter elk verboden voorwerp aansleept, zodat het mijn ziel smart aan doet mijn beste Vriend in mijn waarnemingen alzo te ontoren. O, dwaas zondaar die ik ben! Ik geloof stellig dat niet één zondaar buiten de hel zo'n walglijk hart als ik heb omdraagt. Het is te walglijk om aan te denken, laat staan erover te spreken. En kan ik er wat aan doen dat het me smart als ik waarneem dat allerlei vuil en zonden in mijn hart tegen God aan 't werk zijn?

Ik vrees dat tal van predikers, alsmede luisteraars, wonderlijk kunnen praten over een volkomen zaligheid van al Gods uitverkorenen, door het verzoenend bloed van Christus, die niets weten van weeklagen, wenen en smart om dragen vanwege hun zondige afwijkingen en omzwervingen van God in hun genegenheid. En die nimmer die ziels-ontboezemende taal van David uiten: "Wend mijne ogen af, dat zij geen ijdelheid zien; want ik heb Uwe wet lief". Noch is ooit het gebed van Jabes in hun harten geweest, noch uit het hart tot God

opgeklommen: "Indien Gij mij rijkelijk zegenen en mijn landpaal vermeerderen zult, en Uwe hand met mij zijn zat, en met het kwade also maakt dat het mij niet smarte!"

Deze heren hebben geen betere naam voor Gods knechten, die voor het volk van God, bij tijden, preken moeten met een neergebogen hart onder de waarneming van hun eigen walglijkheid, dan "verdorven predikers".

Mijn waarde vriend, ik heb duizend maal liever hun fronsen dan hun goedkeuring. Indien de heerlijke en heilige leer van Gods genade zowel in het hart woont als in het hoofd, is er smart over de zonden; dan is er een walgen, haten en verfoeien van onszelf vanwege onze dagelijkse afwijkingen van onze God. En over ons slecht misbruiken Zijner barmhartigheden.

En die belijders der godsdienst, die hier niets van kennen, benijd ik niet met al hun kennis, en al hun grootspraak over groot geloof; hetwelk ik noem: grote vermetelheid. Ik weet uit ondervinding, dat als mijn ziel eens de zoetigheid smaken mag van de uitverkiezende liefde van God de Vader, van de toegerekende gerechtigheid en het verzoenend bloed van de Zoon, en van de verzegeling en getuigenis geving des Geestes,

hoe dan mijn ziel naar God uit gaat of Hij Mij wil bewaren om Hem in m'n hart niet te beledigen, noch in gedachten door

woorden of daden, dat Zijn genade mij genoeg mag zijn, en dat ik Hem mag verheerlijken in mijn uit- en ingaan, in mijn neerliggen en mijn opstaan.

Als mijn ziel hier mag verkeren, begeer ik nimmermeer te zondigen, indien het met Gods wil bestaan kon.

Ik ben meer en meer overtuigd dat Gods Waarheid in het hart, niet alleen in woord, maar in de kracht des Heiligen Geestes, vruchten der gerechtigheid, tot eer van God voort zal brengen. O, het is dagelijks mijn vraag of mijn ziel voor alle kwaad bewaard mag worden en dat deze sterkte Zijner macht, mij wil behoeden om geen oorzaak te geven om de mond der onbesnedenen te openen. Ik ben me goed bewust dat mijn veiligheid alleen in de Heere ligt, want ik kan naar de walglijkste zondaar op aarde geen steen werpen. Het kan alleen aan de genade Gods worden toegeschreven, waarom zo'n arm, hulpeloos, onwetend, onwaardig en hel verdiende zondaar als ik ben: "In de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in den laatsten tijd".

O, dat het mijn dierbare Heere behagen mocht mij dicht bij Zich te houden tot het einde. En als hier mijn werk gedaan is, dat ik dan dat Koninkrijk van vrede en rust mag binnen treden: "Daar de bozen ophouden van beroering, en daar rusten de vermoeiden van kracht.", Dan, mijn vriend, zullen geen zonden meer zijn die de ziel bedroeven en plagen. Noch een wolk die de Zon der Gerechtigheid uit ons gezicht beneemt, want wij zullen blinken gelijk de zon. Daar is geen treuren meer, wenen of tranen; want die zullen voor eeuwig afgewist worden. Daar is geen nacht meer, want het zal een eeuwige dag zijn van licht en heerlijkheid. Geen kermen, zuchten, schreeuwen; het zal allemaal vreugde zijn, lof en aanbidding aan: "Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen".

Moge de zegening van een Verbonds-God immer op u en de uwen rusten; en dat u altijd met een tedere consciëntie bewaard mag worden door dewelke gij welbehaaglijk Gode mag dienen, met eerbied en godvruchtigheid. "Want onze God is een verterend vuur".

Mijn vriendelijke groeten aan uw gade: ik hoop dat het goed met haar en al de kinderen gaat. De groeten aan alle vrienden die naar mij vragen.

De uwe in liefde om wille der waarheid
John Warburton

